

Giới thiệu Ngài Hầu Tước Phóng Đăng

Truyện Ngài Hầu Tước Phóng Đăng, nàng nhận thấy mình bị Hầu tước là anh cuốn hút hấp chấp việc nàng nghĩ rằng hẳn là một tên vô lại đều cáng đầu óc hạn hẹp.

Việc hai người bị bắt gặp trong một tình huống đáng xấu hổ trở thành tâm điểm trong công chúng, và nàng sẽ bắt hẳn phải hồi phục lại danh dự cho nàng. Dù kết hôn theo lệnh của cha, ngài Dain vẫn có sự yêu mến nhất định đối với vợ của ngài.

Người đã làm tròn bổn phận khi sinh cho ngài ba cậu con trai đẹp đẽ và một cô bé gái xinh xắn. Ngài yêu chúng như ngài có thể.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Vào mùa xuân năm 1792, Dominick Edward Guy de Ath Ballister, Hầu tước đời thứ III của Dain, Bá tước của Blackmoor, Tử tước Launcells, nam tước của Ballister và Launcells mất vợ và bốn người con vì sốt phát ban. Dù kết hôn theo lệnh của cha, ngài Dain vẫn có sự yêu mến nhất định đối với vợ của ngài, người đã làm tròn bổn phận khi sinh cho ngài ba cậu con trai đẹp đẽ và một cô bé gái xinh xắn. Ngài yêu chúng như ngài có thể. Đó không phải ở mức độ trung bình mà hơn nhiều. Nhưng đó cũng không phải bản tính của ngài để yêu thương ai đó hơn tất cả. Trái tim ngài có là dành cho đất đai, mà cụ thể là Athcourt, vùng đất do tổ tiên truyền lại từ xa xưa. Tài sản mới chính là chủ của ngài. Đó là một món tài sản lớn, dù vậy ngài vẫn không phải là người đàn ông giàu có nhất. Nên ở cái tuổi xấp xỉ 42 quý ngài Dain lại bị ép buộc kết hôn lần nữa để đáp ứng cho sự đòi hỏi của ngài, cưới một hũ tiền.

Cuối năm 1793, ngài đã gặp gỡ, cầu hôn và cưới Lucia Usignuolo cô con gái 17 tuổi của một gia đình quý tộc ở Florence. Tầng lớp thượng lưu đã bị kinh ngạc. Những người nhà Ballister có thể đã tiếp nối truyền thống trở về thời kỳ Saxon. Vào đầu thế kỷ 17, một trong số họ đã cưới một quý cô Norman và được nhận một vùng lãnh địa như một phần thưởng từ vua William đệ nhất. Kể từ đó, không một người nhà Ballister nào kết hôn với một người nước ngoài nữa. Tầng lớp thượng lưu đã kết luận rằng đầu óc của ngài Hầu tước đã bị rối loạn bởi nỗi đau buồn. Vài tháng không lâu sau, chính bản thân quý ngài rầu rĩ hoài nghi đầu óc của ngài đã bị làm rối loạn bởi một điều nào đó. Ngài đã cưới, theo ngài nghĩ, một cô gái vô cùng xinh đẹp có mái tóc đen nhánh, người mà nhìn ngài chăm chăm đầy vẻ tôn sùng, luôn mỉm cười và chấp nhận mọi lời ngài thốt ra. Rồi ngài đã khám phá ra thứ ngài cưới được là một ngọn núi lửa đang ngủ. Vết mực vừa mới khô trên giấy giá thú trước khi cô nàng bắt đầu bùng nổ. Cô ta hư hỏng, kiêu căng, dễ cáu gắt và nóng nảy. Cô ta ngông cuồng táo bạo, nói quá nhiều và quá lớn, và coi thường mọi mệnh lệnh của ngài. Điều tồi tệ hơn tất cả, cách cư xử quá tự do ở trên giường của cô nàng khiến ngài kinh hoàng. Mặt khác, chỉ vì nỗi lo sợ dòng họ Ballister không có người nối dõi đã khiến ngài quay trở lại giường ngủ. Ngài cần rằng chịu đựng và làm tròn bổn phận của mình. Cuối cùng khi cô nàng mang bầu, ngài thoát khỏi việc phải lên giường và bắt đầu tha thiết cầu nguyện một đứa con trai để ngài sẽ không phải lên giường với cô ta thêm một lần nào nữa.

Vào tháng 5 năm 1795, Thượng đế đã đáp lại lời cầu nguyện của ngài. Lần đầu tiên khi nhìn vào đứa trẻ mới sinh, ngài Dain nghi ngờ rằng chính quỷ Satan đã trả lời ngài. Người thừa kế của ngài như một thứ có hình trai olive nhắn nhủ với đôi mắt to đen láy, tay chân thì không cân đối, cái mũi thì to thô bỉ. Nó gào khóc không ngừng. Nếu ngài có thể phủ nhận đứa trẻ không phải con của ngài thì ngài sẽ làm. Nhưng ngài không thể, bởi ngay móng đất phía bên trái của nó có vết bớt nhỏ xíu màu nâu hình thù như một chiếc nỏ, cái mà tổ tiên thêm cho thân hình còm nhom của cậu. Các thể hệ của dòng họ Ballister được sinh ra đều có dấu hiệu này. Không thể phủ nhận vật kỳ quái này là của ngài, ngài Hầu tước nhận định rằng đó là hậu quả không thể tránh được của sự dâm dăng và quan hệ vợ chồng trái tự nhiên. Trong khoảnh khắc u tối, ngài tin rằng người vợ trẻ của ngài chính là cận vệ của quỷ Satan và đứa trẻ là giòng giống của quỷ. Ngài Dain không bao giờ trở lại giường ngủ của vợ ngài nữa.

Đứa trẻ được đặt tên thánh là Sebastian Leslie Guy de Ath Ballister và theo luật pháp sẽ lấy tước hiệu hàng thứ hai cao nhất của cha cậu, Bá tước Blackmoor. Tước hiệu vừa đủ thích hợp, tiếng thì thâm xì xảo dăng sau lưng ngài dành cho đứa trẻ được thừa kế có nước da màu olive, có đôi mắt như đá và có mái tóc đen nhánh như dòng họ của người mẹ. Cậu bé cũng sở hữu đầy đủ cái mũi của Usignuolo, cái mũi khoằm của một quý tộc Florence như những người trong dòng dõi của người mẹ mỗi khi không bằng lòng với những kẻ thấp kém. Cái mũi trở thành chuẩn mực cho những người đàn ông nhà Usignuolo, những người dựng lên những tiêu chuẩn khác thường. Dựa trên những đặc điểm cân xứng nhỏ nhoi của đứa trẻ thì đó là một cái mũi khoằm hết sức kì quái. Thật không may, cậu bé lại thừa hưởng sự nhạy cảm của Usignuolo khá nhiều. Bởi vậy khi cậu lên 7 tuổi cậu cảm thấy khốn khổ khi nhận ra có điều gì đó không đúng với cậu. Mẹ cậu có mua cho cậu một số quyển sách hình rất đẹp. Không một người nào trong những cuốn sách đó nhìn giống cậu cả, ngoại trừ cái mũi khoằm của con quỷ lưng gù đậu trên vai của đứa trẻ trong cuốn: "Bờ vai của Tommy bé nhỏ" và luôn chỉ cho cậu những trò chơi tình quái. Dù vậy cậu không bao giờ nhận thức rõ con tiểu quỷ xấu xa bởi cậu không bao giờ được khuyên bảo hay nghe thấy bất cứ lời chỉ dạy nào. Sebastian biết cậu phải hư đốn lắm bởi cậu luôn bị la mắng và bị đánh đòn bằng roi. Cậu thích bị đánh đòn bởi thầy gia sư hơn. Những lời mắng mỏ của cha làm Sebastian cảm thấy vừa nóng vừa lạnh cùng một lúc và tiếp đó làm bao tử của cậu cảm thấy, như theo suy nghĩ của cậu là đầy ắp những chú chim mà tất cả đang dang rộng cánh để thoát ra ngoài và tiếp đó làm đôi chân cậu rung rỗi. Nhưng cậu can đảm không khóc bởi cậu không còn là một đứa trẻ nữa và khóc lóc chỉ làm cha cậu thêm tức giận. Một cái nhìn đến khuôn mặt cậu là điều tồi tệ hơn bất cứ lời la mắng nào.

Trong những quyển sách hình cha mẹ luôn cười đùa với những đứa con, âu yếm và hôn chúng. Mẹ của cậu cũng thỉnh thoảng làm điều đó khi bà trong tâm trạng vui vẻ, còn cha thì chưa bao giờ làm cả. Ông không bao giờ để Sebastian cười lên vai hay thậm chí đặt cậu phía trước ông khi cười ngửa. Sebastian cười con ngựa riêng của cậu, chính Phelps một trong những người hầu đã dạy cậu điều đó. Cậu biết cậu không thể hỏi mẹ cậu đã làm gì sai và phải sửa chữa như thế nào. Sebastian được học cách không nói quá nhiều về bất cứ điều gì, ngoại trừ việc cậu yêu mẹ và mẹ là người đẹp nhất trên

đời bởi gần như mọi thứ đẹp đẽ nhất đều có ở mẹ . Một lần , khi bà sắp đi Dartmouth , bà hỏi cậu muốn bà mua quà gì về cho cậu , cậu đã trả lời cậu muốn có một đứa em trai để chơi cùng . Mẹ liền bắt đầu khóc lóc rồi tức giận và la hét những lời nói không hay bằng tiếng Ý . Dù Sebastian không hiểu tất cả những lời đó có nghĩa gì nhưng cậu biết đó là những lời nói xấu xa bởi khi cha nghe chúng ông liền mắng mỏ bà . Rồi họ cãi vã . Và đó là điều tồi tệ nhất và thậm chí còn hơn nữa khi mẹ cậu khóc lóc còn ba cậu trông vô cùng tức giận , Sebastian không muốn gây lên bất kỳ cuộc cãi vã nào . Cậu đặc biệt không muốn kích động mẹ nói những điều không tốt bởi Chúa Trời có thể giận giữ , rồi sau đó bà bỏ đi . Thật khó khăn , kể từ đó không có ai âu yếm và hôn cậu nữa . Và không có một ai Sebastian có thể hỏi điều gì sai điều gì đúng , ngoại trừ Chúa trên thiên đường nhưng ông ấy đã không bao giờ trả lời .

Tiếp đó vào một ngày kia khi Sebastian 8 tuổi , mẹ của cậu bỏ đi với người hầu gái và không trở về . Cha cậu đi London để tìm , người hầu đã nói với Sebastian mẹ cậu đã quyết định ở đó . Nhưng ngay sau đó cha cậu trở về , còn mẹ không về cùng . Sebastian được gọi đến phòng học trong không khí đầy u ám . Cha ngồi trong chiếc bàn rộng lớn , nhìn cậu một cách thù hận , cuốn kinh thánh mở trước mặt ông . Ông ra lệnh cho cậu ngồi xuống . Sebastian tuân theo đầy sợ hãi . Đó là tất cả những gì cậu có thể làm . Cậu không thể cất thành tiếng . Những đôi cánh như muốn mạnh mẽ bay ra thật khó chịu trong bao tử cậu , cậu không thể thoát khỏi cái cảm giác đó . Cha nói với cậu :

- Mày hãy ngừng ngay việc nghĩ tới thứ ôn dịch đó . Mày cũng không được nói về bà ta nữa . Mụ là quỷ dữ , là kẻ độ ác .. Mụ là người đàn bà hư hỏng và những con chó sẽ ăn thịt người đàn bà hư hỏng đó .

Có ai la hét thật lớn trong đầu Sebastian , lớn đến nỗi cậu khó thể nghe được tiếng nói của cha cậu . Nhưng dường như cha không hề nghe thấy tiếng hét . Cậu nhìn xuống cuốn kinh thánh và đọc :

- Đôi môi của người đàn bà xa lạ trẻ xuống như một cái tổ ong và miệng lưỡi thì trơn tuột như dầu . Nhưng kết cục của cô ta sẽ đắng cay nhục nhã như cây gai tây , sắc bén như hai lưỡi kiếm , đôi chân cô ta đặt xuống trái đất , mỗi bước đi của cô đều mang theo quỷ dữ .

Rồi cậu ngược lên nhìn cha .

- Tao sẽ từ bỏ người đàn bà đó và con tim tao sẽ ăn mừng vì đồ thói tha đó đã biến khỏi ngôi nhà của tổ tiên tao . Chúng ta sẽ không nói gì về chuyện này nữa .

Ông đứng dậy giật dây chuông , rồi một trong những gia nhân đến và đưa Sebastian đi . Nó vẫn vậy , thậm chí sau khi cửa phòng đóng lại và thậm chí trong khi họ vội vã mang cậu xuống nhà thì tiếng la hét trong đầu Sebastian vẫn không ngừng , thậm chí cậu thử bịt tai lại nó cũng không ngừng . Và tất cả những gì cậu có thể làm là mở rộng miệng để nó bay ra , một tiếng la hét khủng khiếp . Khi người gia nhân cố gắng làm cậu im lặng , Sebastian đã đá và đánh lại ông ta rồi trốn thoát . Sau đó tất cả những lời nói xấu xa thoát ra từ miệng cậu . Cậu không thể dừng . Có một con quái vật bên trong cậu và cậu không thể ngăn nó . Con quỷ đó chụp lấy lọ hoa trên bàn rồi ném mạnh nó vào gương . Hấn trượt qua bức tượng thạch cao khiến nó đổ nhào xuống sàn nhà . Hấn đổ xuống sảnh lớn , gầm rú và làm vỡ vụn mọi thứ nó chạm tới . Tất cả những người đầy tớ ở trên lầu đổ xuống nơi có tiếng động nhưng họ đã lùi lại khi chạm vào cậu bé . Mỗi người họ đều chắc chắn rằng cậu đã bị ma quỷ ám . Họ đứng lặng với nỗi sợ hãi , vị hoàng tử của ngài Dain đã biến cái sảnh lớn thành một mớ hỗn loạn . Không một lời khiển trách , không một âm thanh nào từ trên xuống . Miệng của cậu ngậm lại như thể đã đầy được con quái vật đi . Cuối cùng người đầu bếp khổng lồ âm âm đi tới từ trong bếp , nhắc cậu bé đang la hét lên mà không màng đến những củ đá , củ nấm của cậu , thì thầm nói với cậu : " Thôi nào , cậu bé " . Không hề sợ quỷ ám hay ngài Dain , chị liền đem Sebastian vào bếp , xua đuổi những người giúp đỡ khác , rồi ngồi xuống chiếc ghế lớn trước ngọn lửa đu đưa cậu bé đang thôn thức cho tới khi cậu kiệt sức để có thể khóc thêm . Cũng như những người còn lại trong gia đình , chị bếp ý thức được rằng quý bà Dain đã bỏ trốn cùng người con trai của một người lái buôn tàu biển giàu có . Bà đã không tới London mà là Dartmouth , nơi bà đã lên một trong số những con tàu của người tình và ra đi cùng anh ta đến Tây Ấn . Tiếng khóc nức nở của cậu bé vì bị kích động khi nghĩ tới những con chó ăn thịt mẹ khiến chị bếp muốn chẻ ông chủ thành từng mảnh . Vị bá tước trẻ tuổi của Blackmoor là đứa trẻ xấu xí chưa từng thấy của nhà Devon , Cornwall và Dorset cũng còn khá hơn nhiều . Cậu cũng ủ rũ , dễ cáu giận và nói chung không có chút đáng yêu nào . Chị nghĩ dù sao cậu cũng chỉ là một cậu bé nhỏ xứng đáng được đối xử tốt hơn . Chị nói với Sebastian rằng mẹ và cha cậu sẽ không chung sống cùng nhau vì họ không còn hạnh phúc nữa nên bà đã bỏ đi . Thật không may , sự chạy trốn đối với một đứa trẻ còn tồi tệ hơn rất nhiều đối với người đàn bà trưởng thành . Đó là một lỗi lầm sẽ không bao giờ được sửa và quý bà Dain có thể sẽ không bao giờ quay trở lại .

Cậu hỏi chị với giọng run rẩy :

- Cha đã nói mẹ sẽ bị đẩy xuống địa ngục .

- Chúa sẽ tha thứ cho bà bỏ người đầy khoan dung .

Rồi chị đem cậu lên lầu , đuổi người hầu phòng của cậu ra và đặt cậu lên giường . Sau khi chị đi , Sebastian liền ngồi dậy cầm lấy bức hình nhỏ có Đức mẹ đồng trinh và cậu bé Jesus cái mà mẹ đã đưa cho cậu . Ôm chặt vào ngực cậu cầu nguyện . Cậu đã được dạy rằng lời cầu nguyện chân thành chính là lòng trung thực đối với cha cậu . Nhưng đêm nay cậu đã thốt ra những điều cậu nghe từ mẹ mỗi khi bà nắm chuỗi hạt dài trên tay . Cậu đã nghe nó rất nhiều lần đến nỗi cậu thuộc lòng , dù vậy cậu vẫn chưa học đủ tiếng Latin để có thể hiểu hết ý nghĩa của những lời nói đó . Cậu bắt đầu : "Ave Maria , gratia plena , Dominus tecum , benedicta tu in mulieribus " . Cậu đã không biết rằng cha đang đứng lắng nghe ngoài cửa . Ngài biết đó là lời cầu nguyện của giáo hoàng , với ngài Dain nó chẳng có giá trị gì . Nửa tháng sau Sebastian bị nhét vào trong một cỗ xe ngựa và được đưa đến Eton . Sau bài phỏng vấn ngắn gọn với ngài hiệu trưởng cậu được đưa vào ký túc xá rộng mênh mông nơi có những người bạn học đầy tình yêu thương . Quý cậu Wardell , người nhiều tuổi và bực con nhất liền đến kề bên cậu , nhìn chăm chăm Sebastian thật lâu rồi phá lên cười thật lớn . Những đứa khác cũng nhanh chóng cười hòa theo sau . Sebastian đứng đông cứng khi nghe thứ tiếng như của hàng nghìn con lính cầu đang la hét . " Không thất lạc vì lý do gì mà nó bỏ đi sao " Wardell nói với lũ bạn sau khi lấy lại hơi .

- Bà ta đã hét lên khi sinh mày đúng không Black- a- moor ?

- Blackmoor chứ . Sebastian siết chặt nắm tay khi nói .

- Nó là điều tao muốn nói đồ sâu bọ . Và tao nói là mẹ mày bỏ đi vì bà ta không chịu đựng thêm một chút nào khi trông thấy mày . Bởi vì mày trông thực sự giống như một con sâu bọ bẩn thỉu .

Vòng tay sau lưng nó bước quanh chậm chạp làm Sebastian bối rối .

- Mày nói gì về điều đó , Black- a- moor ?

Phelps , một người hầu đã nói cậu sẽ có nhiều bạn bè ở trường học . Sebastian , người mà không có bất kỳ ai chơi cùng luôn bám theo hy vọng đó trong suốt chuyến hành trình dài đằng đẵng và cô đơn của mình . Bây giờ cậu không thấy ai là bạn cả , chỉ có những khuôn mặt đang nhạo báng cậu . Mỗi đứa trong bọn chúng đều lớn hơn và bự hơn cậu .

- Tao hỏi mày một câu đồ sâu bọ . Khi tao muốn hỏi tốt nhất là mày hãy trả lời.

Wardell nói .

Sebastian nhìn chòng chọc một cách khó chịu vào đôi mắt xanh của kẻ hành hạ cậu . Cậu nói lại " Stronzo " . Wardell đắm nhẹ vào đầu cậu .

- Không ai mà nói sai ngữ pháp thứ mý ổng đó , Black- a- moor

" Stronzo " Sebastian dừng cảm lạnh lại " Bumhole thối tha " . Wardell cau mày rồi nhìn lũ bạn .

- Chúng mày có nghe thấy gì không ? Nó không những xấu xa như Beelzebub mà còn có cái miệng bẩn thỉu hơn . Ta sẽ làm gì hà chúng mày ?

- Hãy quăng nó đi .

- Hãy dìm nó xuống

Đưa khác thêm vào , trong trường hợp tồi tệ này phải tìm cho nó những bãi phân . Lời đề nghị đó được hưởng ứng nhiệt tình . Trong chốc lát chúng nhào lên cậu . Trước khi đẩy cậu , chúng cho Sebastian một vài cơ hội để thay đổi .. Cậu phải liếm đôi boot của Wardell và cầu xin được tha thứ thì cậu sẽ được miễn tội . Nhưng con quái vật đã cầm giữ cậu khiến Sebastian khiêu khích trả lời với một chuỗi những từ ngữ xấu xa bằng tiếng Anh và tiếng Ý mà cậu đã từng nghe thấy . Sự thách thức đó đã không giúp ích được nhiều cho cậu lúc này . Cái có thể giúp được chính là quy luật vật lý . Nhỏ như cậu , thân hình đầy vẻ mất cân đối , cậu như được đúc bởi cái khuôn vụng về .. Ví dụ , bờ vai thì xương xẩu mà lại quá rộng để phù hợp cho những việc riêng nào đó . Tất cả những gì Wardell chỉ cần làm là nhét đầu của Sebastian vào lỗ và giữ nó cho đến khi cậu bị khuất phục . Chuyện này đối với Wardell và lũ bạn đây kích thích khi đã không dạy cho đồ sâu bọ về sự kính trọng . Tuy nhiên chúng sẽ nhiệt tình dành những lúc rảnh rỗi để giáo dục cậu nếu cậu không chịu học . Chúng nhạo báng về ngoài cùng dòng máu pha trộn của cậu rồi sáng tạo những bài hát bôi nhọ mẹ cậu . Chúng đưa cậu từ ngoài cửa sổ , quăng cậu vào chần rồi vắn cậu như một con chuột chết trên giường . Dù vậy có rất ít sự riêng tư ở Eton . Cậu than khóc trong cảnh khốn khổ , giận giữ và cảm giác cô đơn lạc lõng . Cậu đã luôn nguyện rửa , tranh đấu dù luôn thất bại . Giữa sự hành hạ thường xuyên ở trong cũng như ngoài lớp học cùng những trận đòn roi ở Eton không làm mất đi bản tính hiền lành và niềm hy vọng trong cậu . Những phương pháp ở Eton luôn đem đến những điều tốt nhất cho lũ trẻ . Nhưng ở cậu , chúng đã làm thức tỉnh những thứ tồi tệ nhất .

Khi cậu được 10 tuổi , ngài hiệu trưởng đã gọi cậu đến và nói với cậu rằng mẹ cậu đã chết vì bệnh sốt ở Tây Ấn . Sebastian im lặng lắng nghe , rồi đi ra ngoài đánh lộn với Wardell . Wardell lúc này đã lớn hơn 2 tuổi , cả trọng lượng và kích thước đều lớn gấp đôi cậu , bên cạnh đó còn nhanh hơn cậu nữa . Nhưng lần này con quái vật bên trong Sebastian kiên giữ , lạnh lùng và cậu đánh một cách im lặng , vô cảm , gan góc cho đến khi đối thủ gục ngã , còn mũi cậu thì bị chảy máu . Sebastian nhìn lướt một lượt những kẻ đứng theo dõi xung quanh .

- Còn đứa nào muốn nữa ?

Cậu thờ hồn hèn thoát ra từng lời . Không ai nói một tiếng nào . Chúng rẽ thành một đường khi cậu quay người bỏ đi . Khi Sebastian đi được nửa sân , giọng nói của Wardell phá tan sự im lặng .

- Mày giỏi lắm , Blackmoor . Mày hãy chết đi .

Sebastian quay trở lại nhìn quanh . Rồi mũi của Wardell được tung lên cùng tiếng reo hò cổ vũ . Trong chốc lát , một lượng lớn mũi cũng được tung theo và tất cả bọn chúng hò hét sung sướng . " Đồ ngu " Sebastian thì thầm tự nói . Cậu đã coi bỏ niềm hy vọng ảo tưởng , sự cam chịu của cậu đã vượt quá mức chịu đựng khi đã luôn cúi như một thứ rác rưởi đáng khinh . Một khoảnh khắc sau đó bọn nhóc cười nhạo bao quanh lấy cậu , rồi cậu bị nhấc bổng lên vai của Wardell , cậu càng lẳng mọ chửi rủa chúng bao nhiêu cậu càng giống một thằng ngốc bấy nhiêu . Rồi cậu gục mình trên ngực Wardell , và tất nhiên cậu không còn niềm hy vọng nào cả .

Trong số những kẻ có nhân cách tàn ác , luôn áp bức đánh đập ở Eton lúc đó thì bè lũ của Wardell là khốn nạn hơn cả . Cùng với những trò chơi quái ác thông thường của bọn người Eton và sự quấy nhiễu của những kẻ trong vùng thiếu may mắn , chúng còn đánh bạc , hút thuốc và uống rượu cho tới lúc nôn hết ra trước khi chúng đến tuổi dậy thì . Việc tán gái đương nhiên cũng bắt đầu từ đó . Sebastian bắt đầu biết đến những bí ẩn về tình dục vào đúng ngày sinh nhật của mình . Wardell và Mallory đã chỉ dẫn cho Sebastian những bí mật đầu tiên bằng rượu gin , rồi bịt mắt cậu lại lê kéo cậu hết bên này tới bên kia trong khoảng một giờ hoặc hơn , rồi chúng nâng cậu lên cao đi qua các dây cầu thang vào trong một căn phòng đầy mùi ẩm mốc . Chúng cởi hết áo quần cho đến khi cậu trần truồng , rồi khóa trái cửa sau khi tháo dải bịt mắt cho cậu . Trong căn phòng có một cây đèn dầu hôi hám , một tấm nệm bằng rom bẩn thỉu và một cô nàng mỉm cười với mái tóc quăn vàng óng , hai má đỏ ửng , cặp mắt xanh to và một cái mũi không lớn hơn một chiếc cúc . Cô nàng nhìn chòng chọc Sebastian như thể cậu là con chuột chết . Cậu cũng không biết là tại sao . Dù cậu đã cao thêm được hai inch kể từ lần sinh nhật trước nhưng vẫn còn trông như một con quỷ sứ . " Tôi sẽ không làm điều đó " , miệng cô ta cong cong " Không phải cho 100 bảng " . Sebastian khám phá ra rằng cậu đã mất đi một vài cảm giác . Cô ta không thể làm tổn thương chúng nếu cậu không chịu . Cổ họng cậu như bị đốt cháy và cậu chỉ muốn khóc

, cậu cảm ghét cô ả vì đã khiến cậu thêm buồn .Ả như một con lợn cái tầm thường ngu ngốc ,nếu ả là một thằng con trai thì cậu đã đưa ả sang thế giới bên kia rồi..

Nhưng phản xạ tự nhiên đã chống lại cảm xúc của cậu .

- " Điều đó quá buồn thiu ",cậu lạnh nhạt nói . "Hôm nay là sinh nhật của tôi . Tôi sẽ vui vẻ mà trả cho cô 10 shilling"

Sebatian biết Wardell không bao giờ trả quá 6 pence cho ả gái điếm nào .Cô ả đưa cái nhìn sung sĩa lướt xuống phần giống đực của cậu rồi dừng tại đó .Quá đủ để thu hút sự chú ý .Ngay lập tức nó bắt đầu phình lên .Cô ả bĩu môi.

- Tôi đã nói với cô là tôi đang trong tâm trạng vui vẻ

Cô ả liền cười với cậu "Rồi , 10 và 6 , không hơn . Nếu cậu không thích tôi cũng có thể kiếm được ở nơi khác . Tôi nghĩ rằng tôi có thể nhắm mắt vào "

Cậu đưa cho cô ả một nụ cười lạnh nhạt .

- Nhắm hay mở đều như nhau đối với tôi , Tôi phải xem nó có đáng giá .

Cậu chấp nhận , còn cô ả cũng không hề nhắm mắt, trái lại còn biểu hiện sự sốt sắng của một kẻ thèm khát .Có một bài học trong cuộc sống mà Sebastian đã phản ánh sau này và cậu luôn nắm chặt bài học đó nhanh như cậu đã làm với những kẻ khác .Kể từ đó cậu quyết định cậu phải luôn sống theo phương châm của Horace : Kiếm tiền , bởi rõ ràng tiền chính là phương tiện , nếu không sẽ chẳng có giá trị gì "

Kể từ khi cậu nhập học ở Eton, những thông tin liên lạc duy nhất mà cậu nhận được từ gia đình chỉ là những câu ghi chú kèm số tiền trợ cấp hàng quý . Những ghi chú đó do thư ký riêng của cha cậu viết . Khi Sebastian trải qua gần hết những năm học ở Eton , cậu đã nhận được hai bức thư ngắn gọn sắp xếp việc học của cậu tại Cambridge . Cậu biết Cambridge là một trường đại học tốt , nơi mà được biết đến có tư tưởng tiến bộ hơn trường dòng Oxford nhiều . Cậu cũng biết rằng cha cậu đã không chọn Cambridge vì lý do đó . Những người nhà Ballister luôn học tại Eton và Oxford như một truyền thống kể từ khi cơ sở giáo dục được thành lập .. Khi gửi cậu con trai ở một nơi khác là sự che đậy mà ngài Dain không muốn công nhận . Nó đã thông báo cho cả thế giới rằng Sebastian là một vết nhơ bẩn trên gia huy của tổ tiên . Điều cậu hầu như có thể chắc chắn là cậu không chỉ bị đối xử như một con quái vật dù thậm tệ trước khi sức mạnh được bật ra mà còn biểu hiện trong cả hình thể : cao trên 6 feet , mỗi inch cho mỗi sự tàn ác nham hiểm .Cậu đã dành quãng thời gian của cậu ở Eton để chắc chắn rằng cậu sẽ được nhớ đến như một con quái vật . Cậu cảm thấy tự hào khi được những con người từ tế gọi cậu là Sự Đổ Vỡ và Tai Họa của dòng họ Ballister . Cho đến tận bây giờ , Ngài Dain vẫn không có một dấu hiệu nào chú ý hay quan tâm đến những việc cậu con trai của ngài đã làm .

Những bức thư ngắn gọn đã chứng minh theo cách khác . Uy quyền của ngài chính là sự trừng phạt và làm nhục con trai ngài bằng việc trục xuất cậu đến một trường đại học không có một người nhà Ballister nào từng đặt chân . Sự trừng phạt đó đã đến quá muộn . Sebastian đã học hỏi được nhiều phương pháp hiệu quả để đối phó lại sự quản lý , trừng phạt và làm nhục cậu . Cậu đã nhận thấy rằng tiền bạc , trong nhiều trường hợp và đến nay hiệu quả hơn rất nhiều so với sức mạnh thể chất . Theo phương châm của Horace , cậu đã học cách làm thế nào để tăng gấp đôi, gấp ba , gấp bốn lần số tiền trợ cấp của mình bằng những trò chơi may rủi và những trò cá cược . Cậu đã dùng một nửa số tiền vào đàn bà , thay đổi nhiều loại khác nhau và những bài học tiếng Ý riêng tư bỏ cậu không cho phép ai hoài nghi cậu có chút nhạy cảm nào về mẹ . Cậu có kế hoạch dùng một nửa số tiền còn lại để mua một con ngựa đua . Cậu đã viết thư đề nghị một cặp cha mẹ dùng khoản tiền trợ cấp của cậu cho cậu con trai nghèo của họ để học tại Cambrige , bởi vì vị Bá tước của Backmoor sẽ học tại Oxford theo cách riêng của mình . Rồi cậu dùng con ngựa đua của mình và số tiền dành dụm vào một trận đấu vật . Chiến thắng đã gây ảnh hưởng đến chú của Wardell và liền nhận cậu vào trường Oxford . Lần sau đó cậu nhận được tin từ gia đình , Sebastian đã được 24 tuổi . Một đoạn tin nhắn thông báo về cái chết của cha cậu . Trên khắp các đầu báo , vị Hầu Tước mới của Dain được thừa kế rất nhiều đất đai, nhiều nhà cửa nguy nga , bao gồm cả Athcourt ,tài sản do tổ tiên tích lũy quanh vùng Dartmoor , và tất cả những khoản nợ và khoản thế chấp . Cha cậu đã để lại cho cậu những khoản nợ kinh hoàng trong những vụ làm ăn , và Sebastian không có một thắc mắc là tại sao dù nhỏ nhất . Không thể kiểm soát được con trai , ngài hầu tước kính mẫn ra đi đã nhất quyết làm cậu phá sản . Nhưng nếu lão con hoang già đó đang mỉm cười với cuộc sống về sau , chờ đợi ngài Hầu tước đời thứ Tư của Dain bị đẩy xuống cuộc sống bán cùng thì lão sẽ phải chờ đợi một khoảng thời gian rất dài . Sebastian cho đến bây giờ đã khám phá thế giới kinh doanh , cậu đặt tâm trí và sự táo bạo để làm chủ nó . Cậu kiếm được hay dành được từng đồng xu từ chính thu nhập thoải mái của mình . Trong quá trình đó , cậu đã chuyển nhiều hơn một hăng bèn mếp phá sản vào trong đầu tư có lợi nhuận . Giải quyết tình trạng hỗn độn khoản nợ , tổ chức lại hệ thống tài chính , giải tán thư ký , quản gia , người cố vấn pháp luật thay thế bằng bộ não và nói với họ những điều đang chờ họ . Rồi cậu lướt một vòng lần cuối cùng qua những cánh đồng mà cậu đã không được nhìn từ thời thơ ấu và khởi hành đến Paris .

Tháng 3 , Paris

" Không , nó không thể " , Quý ngài Bertram Trent kinh ngạc nói khẽ . Đôi mắt xanh của ngài tròn tròn sợ hãi . Ngài đánh khẽ vào trán mình và nhìn ra phía cửa đây về hồi hận . " Tôi tin là như vậy , thưa ngài " , Withers , người giúp việc trả lời . Ngài Bertram đưa tay bôi tung những lọn tóc nâu rối bù . Bây giờ mới 2 giờ chiều , nên ngài chỉ cần thay chiếc áo khoác ngoài của mình . "Genevieve", ngài liền thốt lên "Ồ! Lay Chúa , chính là bà ấy " . " Đó chính là bà , quý bà Pembury , và không có gì để nghi ngờ là cùng quý cô Jessica , chị gái của ta " , bờ vai ngài rung lên cùng nụ cười . Ngài sắp đặt một kế hoạch tuyệt vời trong chốc lát . Ngài nhảy lên sung sướng trong phòng , hét to "hallelujah" . Ngài nghĩ , thế là mình đã được cứu . Có Jessica ở đây , những vấn đề sẽ nhanh chóng được đặt đúng vào vị trí . Ngài liền viết cho cô một bức thư ,nhưng điều đó phải được làm cho lợi ích của gia đình .

Ngài Bertram tình cờ rơi vào đám người Tội Lỗi . Người tội lỗi nhất trong đám người theo cơ đốc giáo , theo ý kiến của Withers : cả một đám lưu manh suy đồi được dẫn dắt bởi con quái vật đó, ngài Hầu tước đời thứ tư của Dain . Nhưng quý cô Jessica sẽ sớm chấm dứt nó , người giúp việc lớn tuổi cảm thấy yên tâm khi đóng nút cổ áo cho cậu chủ . Người chị gái hai mươi bảy tuổi của ngài Bertram thừa hưởng vẻ ngoài đầy lôi cuốn của người bà góa bụa : mái tóc có màu gần giống xanh đen óng ánh như tơ , đôi mắt xám long lanh như được bao quanh bởi vầng hào quang , làn da tựa như cẩm thạch , còn dáng vẻ thì yêu kiều . Tất cả về đẹp đó , trong trường hợp của quý bà Pembury đã tỏ ra miễn dịch đối với sự tàn phá của thời gian . Quan trọng hơn , trong thực tế mà Withers đã chứng kiến , quý cô Jessica còn được thừa hưởng trí thông minh , sự linh hoạt và lòng can đảm từ người cha quá cố . Cô có

thể cười ngửa , vượt hàng rào , bắn súng và luôn làm điều đó tốt nhất . Thực sự khi nói đến bắn súng thì cô chính là người giỏi nhất trong gia đình , và điều ấy đã nói lên được điều gì đó . Trong hai cuộc hôn nhân ngắn ngủi , bà ngoại của cô đã sinh được bốn người con trai với người chồng đầu tiên là ngài Trent và hai người con với người chồng thứ hai là Tử tước Pembury , cả con trai và con gái của bà đều có dòng dõi giàu có . Nhưng không ai trong số những thành viên trong gia đình có thể bắn giỏi hơn Jessica . Cô có thể bắn bất nút chai rượu vang mà đứng cách 20 bước , và chính Withers đã nhìn thấy cô làm điều đó . Ông sẽ lấy làm vui sướng nếu nhìn thấy cô bắn cái nút của ngài Dain cho ông . Con thú to lớn đó là sự kinh tởm , sự ô nhục đối với đất nước của hắn , một kẻ phóng đảng trụy lạc ăn không ngồi rồi với lương tâm không hơn một cái chày nhơ bẩn . Hắn đã bắt ngài Bertram , người vô cùng đáng thương - không phải là một quý ông thông minh nhất , đã kéo ngài vào vòng quay bất chính và trơn tuột xuống dốc của sự phá sản . Có thể vào ngày nào đó lũ bạn của ngài Dain và ngài Bertram sẽ bị lụi tàn nếu thói ăn chơi trụy lạc không giết chết hắn . Nhưng hiện tại không phải ngày đó . Withers ngẫm nghĩ sung sướng như thể ông thúc khủy tay vào cậu chủ bất đắc dĩ vào cửa . Quý cô Jessica sẽ sửa chữa mọi thứ . Cô luôn luôn làm được .

Bertie đã chế ngự niềm vui sướng bất ngờ khi gặp chị gái và bà của ngài . Tuy nhiên , thay vì đưa nàng về phòng nghỉ ngơi sau chuyến hành trình ngài liền kéo mạnh Jessica vào nơi có vẻ như phòng khách chật hẹp nhưng cực kỳ xa hoa . Nàng liền phản ứng lại gần như là nổi giận .

- Đi luôn với Quý đi , Jess , còn chuyện gì nữa chứ ?

Jessica nhặt mớ giấy lộn chất thành đống ở trên một cái ghế rườm rà bên ngọn lửa , ném chúng vào lò sưởi , rồi ngồi xuống tấm nệm êm ái cùng tiếng thở dài . Chuyến đi từ Calais thật dài , bụi bặm và gập ghềnh . Nàng có một chút hoài nghi rằng nàng phải cảm ơn điều kiện tồi tệ của những con đường nước Pháp khiến móng nàng có màu xanh đen . Vào lúc này nàng cũng rất muốn đá vào đít của cậu em trai cho tới khi bầm tím . Thật không may , dù nhỏ hơn hai tuổi nhưng cậu ta lại cao hơn nàng một cái đầu và nặng hơn vài đá tảng . Những ngày tháng răn dạy cậu bằng đòn roi đã trở thành quá khứ xa xôi .

- Đó là quả sinh nhật . Nàng nói .

Khuôn mặt nhợt nhạt như không được khỏe mạnh của cậu ta bừng sáng trong chốc lát , nụ cười nhăn nhó ngốc nghếch dễ thương quen thuộc xuất hiện . " Em muốn nói , Jess , đó là điều vô cùng ngọt ngào về " rồi nụ cười nắn nót đó dần biến mất , trán cậu nhăn lại . " Nhưng cho đến tháng bảy mới là sinh nhật của em mà . Chị không thể ở đây cho tới khi...."

- Chị muốn nói là sinh nhật của Genevieve .

Một trong số những tính cách lập dị của quý bà Pembury chính là sự khẳng định mình trước con cháu với cái khẩu hiệu " Ta là một người đàn bà " , bà muốn nói điều đó để phản đối hay coi thường cái thuật ngữ " Ta có một cái tên , người mẹ , người bà ... " . Còn ở đây , với bà không có tên nào cả .

Bertie thận trọng hỏi :

- Đó là khi nào vậy ?

- Sinh nhật của bà , lẽ ra em phải nên nhớ , là ngày kia .

Jessica tháo đôi giày ống màu xám trẻ con ra , kéo chiếc ghế lại gần rồi đặt chân lên đó .

- Chị muốn bà phải được tiếp đãi . Đã lâu rồi bà không đến Paris , mà lại có một số chuyện không vui ở nhà . Một số bà cô còn thì thầm to nhỏ muốn nhốt bà vào trại thần kinh . Điều đó không làm chị ngạc nhiên . Họ không bao giờ hiểu bà cả . Em có biết tháng trước bà còn nhận được 3 lời cầu hôn ? Chị tin con số ba đó không đáng kể so với con số thực . Ngài Fangiers thì mới có ba mươi tư tuổi . Những người trong gia đình nói điều đó thật rắc rối . À , thực sự không đáng hoàng ở tuổi của bà . Bà không hề già cả , chị không hiểu tại sao mọi người lại đối xử với bà như vậy . Nếu bà muốn kết hôn với một cậu bé thì đó là việc của bà .

Jessica đưa mắt nhìn em trai tìm kiếm sự đồng tình .

- Tất nhiên , điều đó có nghĩa là người chồng mới sẽ tiếp quản tiền của bà . Em dám nói đó là điều khiến mọi người lo lắng .

- Đừng nhìn em cái cách đó , Bertie mặt ửng đỏ nói .

- Vậy sao ? Có vẻ em chỉ lo lắng cho chính bản thân mình . Có lẽ em có ý kiến khi bà đưa em ra khỏi những khó khăn .

Bertie liền kéo mạnh cả vạt ra .

- Không phải trong những lúc khó khăn .

- Ô , rồi , chị phải là người , người đàn ông theo ý em , thanh toán khoản nợ hiện tại của em , để lại cho bản thân đúng 47 bảng , 6 shilling , 3 pence cho những ngày còn lại của năm . Điều đó có nghĩa là chị chuyển đến sống chung với người cô hay chú của mình hoặc là đi làm . Chị trải qua 10 năm như thể những vụ em làm không công cho những đứa trẻ của họ . Chị không định dùng 10 giây để làm việc khác . Đó mới là công việc .

Đôi mắt xanh nhạt của cậu mở rộng .

- Công việc ? Ý chị là kiếm tiền ? Nàng lắc đầu .

- Chị không thấy giải pháp nào có thể chấp nhận được cả .

- Chị điên sao , Jess ? Chị là một người con gái . Chị sẽ trói buộc với một gã có túi tiền nặng trĩu . Giống như Genevieve đã làm . Tôi 2 lần . Chị biết đó , chị có vẻ ngoài giống bà mà . Nếu chị không lựa chọn cách chết tiết đó

- Nhưng chị sẽ làm . Thật không may , chị có thể tự chu cấp cho bản thân .

Nàng và Bertie đã mồ côi từ khi còn rất nhỏ , được chăm sóc bởi các cô , các chú và những người họ hàng vừa có đủ khả năng chu cấp cho những đứa con của họ lớn lên . Gia đình có thể là khá thoải mái nếu không có quá nhiều người . Thế nhưng Genevieve lại kế thừa từ dòng dõi những người mẫn đức , đặc biệt là giống đực , còn giống cái thì thừa kế tài năng . Đó là một trong những lý do mà Jessica đã nhận được rất nhiều lời cầu hôn , xấp xỉ sáu lần mỗi năm , thậm chí hiện tại khi nàng phải được treo lên kệ và đội một chiếc mũ của bà cô chưa chồng . Tuy nhiên nàng vẫn muốn được treo ở đó trước khi kết hôn , rồi nhảy vào ổ ngựa cái với một gã giàu có ngu ngốc có chút tiền tuổi . Nàng có tài năng trong việc tìm ra kho của cái ở những cuộc bán đấu giá và các cửa tiệm cũ , và bán hàng tại đây với lợi nhuận khá khá . Mặc dù không được may mắn lắm , nhưng trong suốt năm năm vừa qua nàng đã có thể tự mua những bộ đồ hợp thời trang và các phụ kiện khác thay vì mặc những thứ bỏ đi của những người họ hàng . Đó là một mẫu người độc lập , khiêm nhường . Nàng còn muốn hơn nữa . Trong những năm qua nàng đã lên kế hoạch như thế nào để có nhiều hơn . Nàng cuối cùng cũng tiết kiệm đủ tiền để thuê và mở một cửa hiệu của riêng nàng . Nó sẽ rất tao nhã , cực kỳ độc đáo và phục vụ những khách hàng sang trọng . Trong nhiều giờ tìm hiểu về những vấn đề của xã hội thượng lưu , nàng đã phát triển sự hiểu biết sắc sảo về đám người giàu nhàn rỗi , không chỉ thứ gì được họ thích mà còn có những phương pháp hiệu quả nhất để kéo họ lại . Nàng bắt đầu phác thảo ra chúng trong một lần nàng kéo cậu em trai ra khỏi tình trạng hỗn loạn mà cậu đã tự đẩy mình vào . Rồi nàng nhận ra rằng những lỗi lầm của cậu sẽ không bao giờ phá vỡ được sự sắp đặt tốt đẹp cho cuộc sống của nàng . Bertie là một đứa ngớ ngẩn , vô trách nhiệm và không đáng tin cậy . Nàng rung mình hình dung viễn cảnh tương lai của nàng nếu nàng phụ thuộc vào cậu ta về mọi thứ .

- Em biết chị không cần kết hôn vì tiền . Tất cả những gì chị cần làm là mở một cửa tiệm . Chị đã chọn được một nơi và tiết kiệm đủ để

Cậu liền khóc :

- Kế hoạch cửa tiệm chai lọ giẻ rách dở hơi sao ?

Nàng bình tĩnh nói :

- Đó không phải cửa tiệm chai lọ giẻ rách . Chị đã nói với em hơn cả chục lần rồi mà .

- Tôi sẽ không để chị trở thành chủ tiệm . Không có chuyện chị gái của tôi đi vào con đường buôn bán .

- Chị muốn thấy em ngăn cản chị đó .

Cậu cau mặt đe dọa .

Nàng dựa vào sau ghế , nhìn cậu một cách trầm ngâm .

- Lud , Bertie , cậu trông chỉ như một con lợn với đôi mắt quắc lên như thế . Trong thực tế , cậu như một con lợn trưởng thành đáng ngạc nhiên kể từ lần cuối chị nhìn thấy cậu . Ít nhất cậu phải tăng thêm hai tầng đá , hoặc có thể là ba .

Rồi cái nhìn chăm chăm của nàng dịu xuống .

- Những điều trong bụng em , bởi cái nhìn đó , em đặt chị vào cái đầu của nhà vua . Cậu hét lên :

- Không phải như vậy . Em không có , hãy nghĩ lại đi Jess .

Nàng cười :

- Hay một điều nào đó . Em sẽ ngồi vào vị trí của chị chứ ?

Cậu bước đi oai vệ và đặt mình lên sofa .

- Nếu chị là em , chị sẽ lo lắng một chút nào đó về những điều chị gái mình nói và làm , và hơn nhiều nữa về tương lai của bản thân . Chị có thể tự lo được cho mình , Bertie . Nhưng còn emÀ , chị tin rằng em là người mà luôn nghĩ làm sao để kết hôn với kẻ có túi tiền thật đầy .

- Kết hôn là cho những kẻ hèn nhát , ngu ngốc và đàn bà .

Nàng cười :

- Những từ ngữ đó như của một kẻ ngu đần say sưa nói ra , trước khi ngã vào bát rượu phân tới một đám những kẻ say rượu bạn của anh ta trong quá trình nhận xét tệ hại giống đực thông thường về tội gian dâm và quá trình bài tiết .

Nàng không đợi Bertie sắp xếp lại đầu óc thông qua các định nghĩa của từ vựng . Nàng nói :

- Chị biết cái mà đàn ông tìm kiếm sự vui vẻ . Chị đã từng sống với em và từng nuôi nấng mười cậu em họ . Những kẻ say hay không say đều thích đùa giỡn những chuyện họ làm với đàn bà , họ sẽ mãi làm mê hoặc đàn bà như gió thoảng qua nước . Và ...

Bertie liền nói :

- Đàn bà không có một chút cảm giác nào về hài hước . Họ không cần nó , với quyền tối cao khiến họ cười đùa trên đàn ông . Từ đó có thể hợp lý suy diễn rằng quyền năng chính là đàn bà .

Cậu nói ra từng câu một cách chậm chãi và cẩn thận , như thể cậu có những nỗi đau đáng kể để nhớ chúng .

- Từ đâu mà em nảy sinh ra câu triết học uyên thâm đó ?

- Chị nói lại đi

- Ai nói với em điều đó ?

- Nó không phải của một kẻ say rượu ngu ngốc , thưa quý cô Giuse Cọt và Láu Cá . Em có thể không có một bộ não lớn nhất thế giới , nhưng em chắc rằng em đã từng nhìn thấy một kẻ ngu dốt , còn Dain thì không .

- Quả thực không . Ông ta nghe có vẻ là một gã khôn ngoan . Có điều gì khác phải nói về ông ta chứ , em yêu quý ?

Cậu dừng lại một hồi lâu để xem có sự chế nhạo nào trong đó . Như thường lệ , cậu đã sai .

- Đúng vậy , ông ta là một gã khôn ngoan , Jess . Em cần phải nhận thức chị cũng đoán ra được . Những điều ông ta nói , sao nhỉ , bộ não của ông ta luôn làm việc , một dặm trong một phút . Không biết ông ta nạp thứ gì vào đó . Không hề ăn nhiều cá , chị cũng biết , đó là điều không thể ..

Jessica thì thầm nói :

- Chị rút ra rằng ông ta nạp vào đó bằng rượu nặng .

- Chị nói lại đi .

- Chị nói , chị cho là bộ não của ông ta như một đầu máy hơi nước .

- Phải , và không chỉ nói như vậy . Ông ta còn kiếm tiền từ phần não đó . Những trò chơi đổi chác , đó là trò lừa bịp , một kẻ đã nói vậy . Chỉ có âm nhạc mới đem ngài Dain ra khỏi tiếng leng keng của những đồng tiền vàng . Và đó là rất nhiều tiếng leng keng , Jess.

Nàng không nghi ngờ gì về điều đó . Với tất cả số tài khoản , ngài Hầu tước Dain là một trong số những người giàu có nhất nước Anh . Ông ta có thể tiêu sài phung phí mà không cần lo lắng . Còn Bertie đáng thương , người không thể tiêu sài phung phí dù những thứ nhỏ nhất , đã noi theo tính hoang phí của thần tượng của cậu . Sự sùng bái thần tượng đó là chắc chắn , như Withers đã xác nhận trong bức thư công khai mạch lạc của ông ta . Thứ mà Bertie sử dụng hết khả năng đến mức nhỏ nhất để ghi nhớ những lời Dain nói là mình chứng không thể bàn cãi Withers đã nói không hề phóng đại . Ngài Dain đã trở thành Chúa Trời của Bertie ...và ông ta đã đưa thẳng cậu đến địa ngục .

Quý ngài Dain đã không nhìn lên khi chuông của cửa hiệu kêu leng keng . Ngài không quan tâm người khách mới đến là ai , và Champtois , một nhà buôn đồ cổ và những tác phẩm nghệ thuật cũng không có chút nào quan tâm , bởi người khách quan trọng nhất Paris cũng đã vào cửa hiệu của ông ta rồi . Điều quan trọng nhất , Quý ngài Dain luôn được mong chờ và nhận được sự chú ý đặc biệt của những người chủ tiệm . Champtois không những không liếc nhìn về phía cửa , mà còn không có dấu hiệu nào của sự nghe thấy , nhìn thấy hay nghĩ đến bất cứ điều gì không liên quan đến quý ngài Dain . Thật không may , sự dửng dưng không giống với sự cảm kích . Cái chuông đã không chấm dứt ngay tiếng leng keng khiến quý ngài Dain nhanh chóng nghe được một giọng nam quen thuộc đang thì thầm bằng tiếng Anh địa phương , và một giọng nữ xa lạ thì thầm đáp lại . Ngài đã không dựm chuyện , có một lần Bertie Trent xoay sở giữ giọng cậu thật nhỏ được cho là " thì thầm " , thì tiếng đó có thể nghe được qua cả một sân bóng . Vẫn thế , chính là Bertie , kẻ ngu dốt nhất ở Northern Hemisphere , điều đó có nghĩa là ngài sẽ hoãn lại cuộc mua bán của mình . Ngài không có chút khái niệm nào về sự mặc cả trong khi cậu Trent đang nói , đang làm , đang xem xét những thứ mà giá cả tăng lên trong cái ảo tưởng ngu ngốc là nó sẽ được hạ giá .

- Tôi nói là ... Không phải nó , à , trời ơi , đúng là nó .

Những bước chân nặng nề bước lại . Quý ngài Dain kìm nén tiếng thở dài , quay lại , và nhìn chăm chăm vào kẻ ngài đang đến gần . - Đó là điều dễ nói , không có nghĩa là để gián đoạn . Em chắc , đặc biệt khi đang mặc cả với gã Champtois .

Cậu quay đầu về hướng người nói chuyện .

- Như tôi đã nói với Jessica một khắc trước , người luôn giữ sự sáng suốt và bản thân và anh ta sẽ không đưa ra nhiều hơn so với một nửa những gì anh ta sẵn lòng trả . Chưa nói đến việc dôi theo cái gì là một nửa , cái gì là gấp hai lần khi mà nó lẫn lộn giữa đồng francs và những đồng xu và điều mà ngài gọi sai những đồng tiền khác rồi nhân lên , rồi chia ra , rồi một lần nữa tính bằng đồng bảng Anh , những đồng silling , đồng pence , điều mà tôi không hiểu tại sao họ không làm ngay từ lúc đầu sẽ dễ làm ta thêm bức bối hơn.

- Tôi tin rằng tôi đã thấy điều đó trước đây , cậu Trent , cậu có thể vẫn là một người kinh nghiệm kém cỏi nếu cậu cứ làm rối tung sự cân bằng trong tính cách nhả nhận của mình bởi sự cố gắng tính toán .

Ngài nghe thấy tiếng sột soạt của sự chuyển động và âm thanh ở đâu đó ngay phía trước bên trái . Rồi cái nhìn của ngài chuyển theo hướng đó . Tiếng thì thầm của người phụ nữ ngài nghe được hướng về quầy nữ trang . Cửa hiệu có ý được thấp sáng yếu ớt , để làm tăng sự khó khăn cho những khách hàng không thể định giá chính xác những thứ họ nhìn thấy ... Tất cả những gì ngài Dain biết chắc rằng người đàn bà đó mặc chiếc áo ngoài màu xanh da trời và

đội một chiếc mũ gốm ghiếc được trang trí quá mức như kiểu cách hiện giờ .

- Tôi đặc biệt khuyên .

Ngài nhìn vào đôi mắt của người con gái .

- Cậu phải chống lại sự cám dỗ của tính toán nếu cậu đang nắm một món quà cho quý cô của cậu . Những người phụ nữ giỏi giải quyết vấn đề này như một nhà toán học bậc cao hơn người đàn ông, đặc biệt khi đó là một món quà .

Nàng nói mà không nhìn lên .

- Điều đó , Bertie , là kết quả của bộ não phụ nữ đạt đến sự phát triển của một đất nước . Phụ nữ đã nhận ra rằng lựa chọn một món quà đòi hỏi sự cân bằng tinh thần cực kỳ phức tạp , sự tâm lý , tính thẩm mỹ và quy trình tình cảm . Tôi cũng không khuyên những người đàn ông cần phải cố gắng để kéo bản thân vào sự cân bằng của quá trình tế nhị đó , đặc biệt là phương pháp đếm thô sơ .

Trong một khoảnh khắc rối loạn , dường như với ngài Dain đang có ai đó xô đẩy tâm trí ngài vào những điều thầm kín . Con tim ngài bắt đầu đập mạnh , làn da ngài như muốn nổ tung trong cảm giác lạnh ẩm ướt đến sồn gai ốc , như thể đó là một ngày không thể quên suốt 5 năm ở Eton và cách đây 20 năm . Ngài tự nói với mình bữa sáng đã không làm ngài hài lòng . Chắc hẳn bơ đã bị lên mùi . Hoàn toàn không nghĩ rằng lời nói vắn vắn coi thường của người phụ nữ đã làm đảo lộn ngài . Ngài có lẽ không thể bị bối rối bởi người phụ nữ có miệng lưỡi sắc bén này , như theo ngài , à gái điếm mà Bertie đã trói buộc chính cậu ta vào đêm hôm trước . Giọng nói địa phương của cô ta đã tuyên bố cô là một quý cô . Tội tệ hơn , nếu còn có điều tội tệ nào hơn nữa , cô ta , với giọng nói đó , là của một nữ học giả . Quý ngài Dain chưa bao giờ gặp một người phụ nữ , người mà nghe như một phương trình toán học , tự mình ý thức cân bằng chúng .

Bertie bước lại gần , thì thầm hỏi với giọng nói có thể nghe được qua cả sân vận động :

- Ngài có ý kiến gì về những điều chị ấy nói , ngài Dain ?

- Đúng là vậy .

- Điều gì đúng ?

- Đàn ông là con vật ngu ngốc .

- Ngài chắc chứ ?

- Khá chắc .

Bertie nhả ra một tiếng thở dài rồi quay về phía người con gái , người vẫn đứng như bị thôi miên ở quầy nữ trang .

- Chị hứa là sẽ không sỉ nhục bạn của em , Jess .

- Chị không thấy làm sao chị có thể khi chị chưa gặp bất kì người nào .

Nàng dường như bị bất động bởi điều gì đó . Chiếc mũ được gắn bông của nàng đội nghiêng theo kiểu khiến nàng có thể nghiên cứu được đối tượng của mình một cách thích thú dưới nhiều góc độ . Bertie nôn nóng hỏi :

- Vậy chị có muốn gặp người đó không ? Hay chị cứ đứng mà há hốc miệng với cái thứ rác rưởi đó cả ngày ?

Nàng vẫn nhìn thẳng mà không hề quay lại . Bertie mở rộng cổ họng " Jessica " , cậu nói đầy kiên quyết :

- Ngài Dain , Ngài Dain , chết tiệt , Jessica , chị không thể lấy mắt chị ra khỏi cái thứ rác rưởi đó trong một phút sao ?

Nàng quay sang :

- Ngài..Dain .

Nàng nhìn lên . Và quét một cái nhìn dữ dội , nóng nực thật nhanh từ đỉnh đầu đến mũi đôi boot màu da bò của ông ta . Sự nóng nực đó ngay lập tức trở nên ớn lạnh đến toát mồ hôi . Nàng nói một cách cộc lốc :

- Thưa ngài .

- Tiểu thư Trent .

Rồi ngài không thể nói thêm một âm tiết nào . Bên dưới chiếc mũ kỳ quái là một khuôn mặt trái xoan trắng sứ hoàn mỹ . Hàng lông mi đen dày lồng vào đôi mắt xám long lanh hướng chéo lên kết hợp hài hòa trang nhã với xương gò má cao của nàng . Chiếc mũi thon dài thanh tú , đôi môi đỏ hồng mềm mại và đầy đặn . Nàng không phải là một vẻ đẹp Anh hoàn hảo , nhưng nàng là một sự hoàn hảo nào đó , chẳng bị mù mà cũng chẳng phải kẻ ngu ngốc , ngài Dain dễ dàng nhận ra đó là thứ có chất lượng . Nếu nàng là một mảnh sứ mộc mạc hay một bức họa sơn dầu , hay một tấm thảm thêu thì ngài sẽ mua nàng ngay mà không màng đến giá cả . Trong giây phút loạn trí , trong khi dự định sẽ liếm nàng suốt từ đỉnh chiếc trán cẩm thạch đến kẻ nhỏ của

những ngón chân một cách ngon lành , ngài tự hỏi không biết nàng đáng giá bao nhiêu . Nhưng khi qua khỏi góc quan sát , ngài Dain chỉ thấy hình ảnh của chính mình được phản chiếu trong gương . Khuôn mặt của ngài đầy vẻ thô bỉ và khắc nghiệt , đó là khuôn mặt của quỷ Beelzebub . Trong trường hợp của ngài Dain , cuốn sách có thể xét đoán chính xác bởi cái vẻ bề ngoài , cũng như phần tối tăm khắc nghiệt ở bên trong . Ngài chính là linh hồn của Dartmoor , nơi có những cơn gió thổi dữ dội , những cơn mưa rơi xuống những tảng đá màu xám dữ tợn , và những mảnh đất màu xanh xinh đẹp đầy bãi lầy cùng những chú bò . Bất cứ một ai dù có nửa bộ não cũng có thể thấy những dòng chữ được ghi : " sự hủy bỏ hy vọng cho những ai vào đây " , hay tiếp đến là : " sự nguy hiểm , cát lún " . Điều đó đều như nhau , khi cái tạo vật trước ngài là một quý cô , người mà không hề ra những dấu hiệu nào để cảnh báo cho ngài tránh xa . Những quý cô , trong từ điển của ngài luôn được liệt kê với những cái tên Tai Họa , Bệnh Dịch và Nạn Đói . Với những lý do đó trở lại , ngài nhận ra rằng tốt hơn ngài nên nhìn nàng một cách lạnh nhạt , bởi rõ ràng Bertie thấy chán nản nên đã quay về hướng khác để nghiên cứu những người lính làm bằng gỗ . Ngài Dain nhanh chóng lấy lại tính dí dỏm của mình .

- Không phải nàng quay ra để trò chuyện sao , tiểu thư Trent ?

Ngài hỏi nàng với giọng đầy giễu cợt :

- Đó cũng không phải là những lời bình luận về thời tiết chứ ? Tôi tin rằng đó là điều thích hợp , an toàn để bắt đầu cuộc trò chuyện .

- Đôi mắt của ngài .

Nàng nhìn ngài hoàn toàn bình tĩnh .

- Thật là đen . Sự hiểu biết của tôi nói cho tôi biết đó chỉ là màu nâu thật sậm . Áo giáp đólàm tôi mê mẩn .

Có một sự xúc động mạnh mẽ nhanh chóng đến đau đớn xung quanh cơ hoành , hay bụng của ngài , ngài không thể nói . Sự bình tĩnh của ngài không một chút dao động . Ngài đã học được cách giữ bình tĩnh trong sự khắc nghiệt ở trường học .

- Cuộc trò chuyện đã tiến triển nhanh chóng đến ngạc nhiên tới sự riêng tư .

Ngài kéo dài giọng .

- Nàng đã bị mê hoặc bởi đôi mắt của tôi ?

- Tôi không có ý đó . Chúng thật khác thường . Thật đen . Nhưng tôi không muốn làm cho ngài khó chịu .

Cùng nụ cười yếu ớt , nàng quay trở lại quây trang sức .

Ngài Dain không chắc chắn chính xác điều gì đã sai với nàng , nhưng ngài không có nghi ngờ gì về điều đó . Ngài không phải là quý ngài Beelzebub sao ? Nàng lẽ ra phải ngất xỉu , hay ít nhất cũng lùi ra vì bị kinh sợ đột ngột . Tuy nhiên nàng đã nhìn ngài một cách táo bạo , và dường như trong chốc lát cái tạo vật đó như thực sự đang tán tỉnh ngài . Ngài quyết định bỏ đi . Ngài chỉ có thể đánh vật với điều phi lý này bên ngoài cửa . Ngài đang hướng về phía cửa thì Bertie quay lại , vội vã theo sau ngài . Cậu Trent thì thầm , đủ lớn để có thể nghe được ở Notre Dame .

- Tôi chắc chị ấy đã xé toạc ngài ra và chị ấy sẽ xé toạc nếu chị ấy muốn , mà không quan tâm xem đó là ai . Trừ khi ngài điều khiển được chị , nhưng chị ấy sẽ khiến ngài đau đầu và nếu ngài nghĩ mình sẽ đi uống - .

Ngài Dain nói với cậu ta :

- Champtois mới sở hữu một thiết bị tự động , tại sao cậu không yêu cầu ông ta lên giây nó để cậu có thể quan sát nó hoạt động .

Bộ mặt của Bertie đầy sự vui thích .

- Một trong số những gì ngài đã nói ? Thật không vậy ? Nó làm việc ra sao ?

Ngài Dain đề nghị .

- Tại sao cậu không thử đi coi .

Bertie chạy thật nhanh tới người chủ tiệm , rồi bắt đầu nói lảm nhảm bằng giọng địa phương mà bất kỳ người Paris nào cũng có thể xem đó là hành động sát nhân . Nhận được sự bối rối của Bertie khi đi theo sau ngài , ngài Dain chỉ mất vài bước để ra khỏi cửa . Nhưng cái nhìn của ngài lại hướng vào tiểu thư Trent , người mà một lần nữa lại bị mê hoặc bởi thứ gì đó ở quây trang sức , và với tính hiếu kỳ khiến ngài do dự .

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Phía trên tiếng kêu vo vo lách cách của chiếc máy tự động, Jessica còn nghe thấy những lời nói ngập ngừng của ngài Hầu tước rõ như thể nó là tiếng kèn đồng khi bắt đầu trận đánh. Sau đó ông ta bước đi, trơ trẽn, kiêu ngạo. Ông ta đành phải coi như đang bước đến với một cỗ pháo nặng nề. Nàng nghĩ, ông ta đúng là một cỗ pháo. Bertie hay bất cứ người nào cũng không ai có thể có sự so sánh như nàng. Mái tóc đen bóng như than đá, đôi mắt đen đầy táo bạo, cái mũi vĩ đại như sự chinh phục của Caesar và cái miệng trẻ ra đầy nhục cảm, khuôn mặt của ông ta hoàn toàn mang dòng giống của ma vương, như điều Withers đã xác nhận. Nhưng tới cơ thể... Bertie đã nói với nàng ngài Dain là một người đàn ông rất to lớn. Nàng thì gần như cho rằng đó là con khi đột to lớn vụng về. Nàng đã không được chuẩn bị về tâm lý đối với một con ngựa giống: cân đối, to lớn, đẹp tuyệt vời với những cơ bắp mạnh mẽ, như chiếc quần bó chặt làm hiện rõ từng đường nét đã nói lên được phần nào. Nàng không nên nhìn ở đó dù chỉ là một chốc lát, nhưng một vóc dáng như vậy luôn khiến người khác chú ý và bị cuốn hút... ở mọi nơi. Sau giây phút không lấy gì làm đoan trang đó, nó khiến nàng vượt qua tính bướng bỉnh của mình không chút mảy may để giữ cái nhìn chăm chăm trên khuôn mặt ông ta. Rồi thậm chí, nàng đã kiềm chế một cách tài tình bởi nàng e rằng nàng sẽ đánh mất lý do của mình và sẽ làm một điều gì đó kinh khủng.

- Tốt lắm, tiểu thư Trent.

Giọng nói khó hiểu của ông ta đến từ nơi nào đó phía trên bên phải vai của nàng.

- Nàng đã khiêu gợi tính tò mò của tôi. Nàng tìm thấy điều gì ở con quỷ mà khiến nàng bị mê hoặc đến vậy?

Cái đầu của ông ta có thể cách nàng đến cả dặm, nhưng phần còn lại của cơ thể ông ta đứng sát vào nàng không đứng đắn chút nào. Nàng có thể ngửi thấy mùi xi gà mà ông ta hút một thời gian ngắn trước đó. Và phảng phất mùi nước hoa đắt tiền loại mạnh đầy nam tính. Cơ thể nàng bắt đầu lặp lại cái trạng thái sôi sục một cách từ từ điều mà lần đầu tiên nàng trải qua trong khoảnh khắc trước đó mà chưa hoàn toàn bình tĩnh lại. Nàng tự nói với chính mình, nàng phải có một câu chuyện dài với Genevieve. Sự xúc động mạnh mẽ này không thể là điều mà Jessica nghi ngờ.

- Chiếc đồng hồ.

Nàng bình tĩnh nói.

- Cái có tám hình người phụ nữ mặc chiếc váy hồng.

Ngài dựa sát vào người đang nhìn chăm chú vào quầy hàng.

- Cô ấy đang đứng dưới một cái cây. Có phải nó không? Ông ta đặt bàn tay trái có mang găng loại đắt tiền của mình lên trên quầy, tất cả nước bọt như muốn trào ra trong miệng nàng. Đó là một bàn tay thật lớn và mạnh mẽ. Nàng nhận thấy rằng với một tay ông ta cũng có thể nhấc nàng lên khỏi sàn nhà. Ngăn lại sự thôi thúc liếm đôi môi khô của mình, nàng nói:

- Đúng vậy.

- Tôi chắc rằng, nàng sẽ muốn kiểm tra nó gần hơn. Ngài vói tay lên trên, gỡ chiếc chìa khóa từ một cái đinh ở trên nóc, di chuyển ra phía sau quầy, mở nó, rồi lấy chiếc đồng hồ ra ngoài.

Champtois không thể không chú ý đến hành động bạo dạn này. Ông ta không thể thốt ra được một từ nào. Jessica liếc nhìn ra sau. Ông ta có vẻ đang mãi mê nói chuyện với Bertie. "có vẻ" là từ đáng chú ý. Cuộc trò chuyện nói chung chẳng có ý nghĩa gì, với Bertie, vừa đủ trong khả năng để điều đó có thể xảy ra. Trò chuyện mãi mê, và bằng tiếng Pháp, không phải là chuyện bàn đến.

- Có lẽ tôi nên chỉ cách nó hoạt động như thế nào.

Ngài nói làm giật mạnh sự chú ý của nàng quay trở lại phía ngài. Trong giọng nói chậm rãi của ông ta, Jessica nhận ra được đoạn âm thanh quá ngây thơ cái mà vẫn thường thấy trên người đàn ông luôn có những ý tưởng đùa giỡn ngu ngốc này. Nàng thanh minh rằng, nàng không phải là đứa trẻ mới được sinh ra vào ngày hôm qua, nàng biết rất rõ đồng hồ quả lắc vận hành ra sao. Nhưng tia lấp lánh trong đôi mắt đen láy của ông ta nói với nàng rằng ông ta đang thực sự vui, và nàng không muốn phá hỏng niềm vui thích của ông ta. Nàng thì thầm nói:

- Như thế nào chứ?

- Khi nàng xoay cái núm này.

Ngài giải thích.

- Như nàng thấy, chiếc váy của cô ta có đường phân chia, đó, giữa đôi chân của cô nàng, là một.

Ông ta giả vờ nhìn gần hơn.

- Chúa ơi! Điều này mới sùng sốt làm sao! Tôi tin rằng đó là một gã đàn ông đang quỷ ở đó.

Ông ta cầm chiếc đồng hồ đưa gần hơn vào khuôn mặt nàng.

- Tôi không phải người cận thị, thưa ngài.

Nàng nói rồi cầm lấy chiếc đồng hồ từ tay ông ta.

- Ngài nói hoàn toàn đúng . Đó là một gã đàn ông , rõ ràng là người tình của cô nàng ,anh ta đang biểu hiện những cử chỉ của người yêu với cô ta , Nàng mở chiếc túi xách của mình , lấy ra một chiếc kính núp nhỏ , đưa chiếc đồng hồ lên xem xét một cách tỉ mỉ . Trong khi đó nàng cũng ý thức được rằng mình cũng đang bị giám sát theo cách tương tự .

- Một phần nhỏ bên ngoài đã bị che phủ bởi bộ tóc giả của quý ông , và có một vết xước nhỏ phía bên trái chiếc váy . Ngoại trừ điều đó ra , tôi có thể nói rằng chiếc đồng hồ trong tình trạng tốt , xét theo tuổi của nó . Dù vậy tôi hoài nghi nó có giữ thời gian chính xác hay không . Rốt cuộc , nó cũng không phải là một cái Breguet .Nàng đặt chiếc kính núp xuống , rồi ngược lên gặp cái nhìn dữ dội của ông ta .

- Ngài nghĩ Champtois sẽ trả bao nhiêu cho nó ?

- Nàng muốn mua nó , tiểu thư Trent ? Tôi rất nghi ngờ tuổi tác của nàng lại chấp nhận việc mua sắm như vậy . Hay phải chăng vừa trải qua một cuộc cách mạng về phép lịch sự của người Anh trong lúc tôi đi ra ngoài ?

- Ô , nó không phải cho tôi . Nó dành cho bà của tôi .

Nàng đã phải đưa ngài ảnh hưởng nhất định . Ngài Dain chưa bao giờ rẽ một ngọn tóc.

- À, tốt . Đó lại là chuyện khác .

Nàng giải thích.

- Cho sinh nhật của bà . - Còn bây giờ , xin ngài thứ lỗi cho tôi . Tốt hơn tôi nên lôi Bertie ra khỏi cuộc thương lượng . Giọng điệu của cậu ta nói cho tôi biết rằng cậu đang tính toán , như ngài thấy , điều đó không tốt đối với cậu .

Ngài có thể nhắc nàng lên bằng một tay , ngài nghĩ vậy trong khi ngài nhìn nàng bước đi nhàn nhả qua cửa hiệu . Đầu của nàng gằm như chạm tới bờ ngực chàng , và thậm chí với cả chiếc mũ quá khổ của nàng . Nàng không thể nặng quá 8 stone (1 stone = 6.4 kg) . Ngài thường cao vượt hẳn phụ nữ , hầu hết mọi người và ngài đã học cách cảm thấy thoải mái với thân hình quá khổ của ngài . Chơi thể thao , boxing , đặc biệt đánh kiếm đã dạy cho ngài bước đi nhẹ nhàng .

Bên cạnh nàng , ngài cảm thấy như một gã to lớn vụng về . Một gã vụng về vĩ đại , xấu xí , ngu dốt . Nàng biết rất rõ chiếc đồng hồ thuộc loại nào cũng là thứ đáng ghét nhất . Câu hỏi được đặt ra , có thứ đáng ghét nhất nào như nàng không . Người phụ nữ bé nhỏ đó đã nhìn thẳng vào khuôn mặt dễ tiện của ngài mà không hề chớp mắt . Ngài đã đứng thật sát vào nàng mà nàng vẫn không hề nhúc nhích . Rồi nàng lấy ra một chiếc kính núp , của tất cả mọi thứ , rồi ước lượng cái đồng hồ quả lắc vô liêm sỉ mà vẫn giữ bình tĩnh như thể đó là một phiên bản hiếm có của quyền sách Fox of Martyrs . Bây giờ ngài ước gì ngài quan chú ý hơn tới những điều mà Trent nói về chị cậu . Điều rắc rối là , nếu một người đàn ông chú ý đến bất cứ thứ gì Bertie Trent đều nói rằng người đàn ông đó chắc chắn thực sự mất trí . Quý ngài Dain gần như hoàn thành suy nghĩ của mình thì Bertie hét lớn :

- Không , tuyệt đối không . Ngài chỉ đang khuyến khích chị ấy , Jess . Tôi sẽ không mua nó . Ông không thể bán nó cho chị ấy , Champtois .

Tiểu thư Trent nói bằng tiếng Pháp rất thông thạo .

- Có, ngài sẽ bán nó cho tôi, Champtois. Ngài không cần phải lưu tâm đến đứa em trai nhỏ của tôi . Cậu ấy không có bất cứ quyền hành gì đối với tôi cả .

Nàng phiên dịch lại cho em trai của nàng nghe , khuôn mặt của cậu ta chuyển sang một màu đỏ chói lọi .

- Tôi không còn nhỏ . Tôi là người đứng đầu ở cái gia đình đáng nguyên rủa . Và tôi

- Hãy đi mà chơi với cậu bé chào hàng , Bertie . Hay hơn nữa ,tại sao em không rủ người bạn cao sang của em ra ngoài uống một thứ gì đó .

- Jess .

Giọng nói của Bertie xúc động mạnh mẽ trong sự biền hộ tuyệt vọng .

- Chị biết là bà sẽ khoe với mọi người , và em sẽ bị làm mất thể diện .

- Lud , Em thật là kẻ hợm mình làm sao từ khi em rời khỏi nước Anh !

Đôi mắt của Bertie đe dọa nảy lửa .

- Một cái gì ?

- Một kẻ hợm mình, em yêu quý, một kẻ hợm mình và một kẻ làm bộ đoan trang kiểu cách . Một kẻ theo hội giám lý tầm thường .

Bertie thốt ra vài lời không mạch lạc , rồi quay lại phía ngài Dain , người mà lúc này từ bỏ tất cả những suy nghĩ về sự rời đi . Ngài đang dựa mình trên quầy trang sức , quan sát chị gái của Bertie với vẻ đầy mê hoặc .

- Ngài đã nghe thấy rồi chứ , ngài Dain ? Ngài nghe thấy người đàn bà quý quái đó nói gì không?

- Tôi không thể không nghe . Tôi đang chăm chú lắng nghe .

- Tôi ?

Bertie chỉ ngón tay vào ngực mình .

- Một kẻ hợm mình ?

- Thật vậy , đó là điều hết sức sùng sốt . Tôi sẽ bị bắt buộc phải giảm đi sự hiểu biết của cậu . Tôi không thể cho phép mình bị , mua chuộc bởi những người bạn có đạo đức .

- Nhưng ngài Dain , tôiTiểu thư Trent nói :

- Bạn của em nói đúng đó , em yêu quý . Nếu những từ đó được hiểu , ngài ấy không thể mạo hiểm nếu bị nhìn thấy cùng em . Danh tiếng của ngài ấy sẽ bị đập đổ .

Ngài Dain hỏi lại :

- Nàng thì quen thuộc với danh tiếng của tôi , phải không tiểu thư Trent ?

- Ô , vâng . Ngài là người đàn ông tội lỗi nhất từng tồn tại . Và ngài dùng bữa sáng bằng thịt của những trẻ nhỏ , cha mẹ của những đứa trẻ đã nói như vậy nếu chúng hư đốn .

- Nhưng ít nhất nàng đã không bị cảnh báo .

- Đó không phải vào bữa sáng . Tôi là một đứa trẻ khó nuôi. Tuy nhiên tôi có thể hiểu là tại sao , khi đưa những lợi thế của ngài lên cao ngất trời , ngài có thể nhầm lẫn tôi với ai đó .

Ngài Dain nhìn nàng từ trên xuống .

- Tôi không nghĩ rằng tôi cần phải làm cái lỗi lầm đó .

Bertie liền nói :

- Tôi nên nói không , sau khi nghe chị ấy gặt gông và làm nhục .

- Mặt khác , tiểu thư Trent .

Ngài Dain tiếp tục như thể Bertie không tồn tại .

- Trong một thế giới đúng quy định , nó không phải . Nếu nàng hư đốn , tôi có thể bị cám dỗ để ...

Tiểu thư Trent hỏi lại :

- “Qu'est-ce que c'est, Champtois?” (bằng tiếng Pháp mà mình tra từ điển không thấy gì cả)

Nàng di chuyển cái máy đếm vào khay hàng hóa mà ngài Dain đã từng trông thấy ngài đi vào .

“Rien, rien.” Champtois đặt bàn tay được bảo vệ của mình trên khay . Ông ta liếc nhìn ngài Dain một cách sợ hãi . “Pas interessante.” Nàng nhìn về cùng một hướng .

- Ngài đã mua được gì . Thưa ngài ?

- Không gì cả . Tôi , trong giây lát , đã bị hấp dẫn bởi cái giá để bút bằng bạc , cái mà nàng chắc chắn , đó là thứ duy nhất ở đây đáng giá một cái liếc thứ hai .

Đó không phải là cái giá để bút mà nàng bị thu hút để có thể dùng kính lúp , tuy nhiên , bức tranh nhỏ được phủ một lớp vỏ ngoài bụi bẩn và dày , làm mất khung hình .

- Dường như , đó là chân dung của một người đàn bà.

Ngài Dain rời khỏi quầy trang sức và gấp nàng ở quầy tính tiền .

- À , Đúng . Champtois cho rằng đó là một người đàn bà . Nàng sẽ làm bản đôi găng của nàng đó , tiểu thư Trent .

Lại là Bertie , lại gần , hờn dỗi :

- Mùi tương tự như , tôi không biết đó là cái gì .

Ngài Dain nói :

- Bởi vì nó đang bị mục .

Tiểu thư Trent nói lại :

- Đó là bởi vì nó quá cũ .

- Như thế nó đã ở trong ống máng cả thập niên .

Tiểu thư Trent nói với Champtoise bằng tiếng Pháp :

- Người đàn bà ấy có vẻ mặt đầy vui thích .

- Tôi không chắc liệu đó là vẻ mặt hạnh phúc hay buồn rầu nữa .

- Cô muốn điều gì ở nó ?

- Quarante sous.

Nàng đặt nó xuống .

- “Trente-et-cinq,”

Nàng mỉm cười .

Champtoise nói với nàng rằng ông ta sẽ bán nó với giá 30 sous . Ông ta đã không thể bán ít hơn . Nàng đã nhìn ông ta một cách đáng tiếc . Ông ta ứa nước mắt nói : “Trente, mademoiselle.”

Trong trường hợp đó , nàng đã nói với ông ta rằng nàng chỉ muốn có chiếc đồng hồ . Và cuối cùng nàng trả 10 sous cho thứ bán thiu có mùi ô uế . Nếu nàng kéo dài sự thương lượng lâu hơn , ngài Dain nghĩ , Champtoise sẽ kết thúc việc mua bán là đưa nó cho nàng . Ngài Dain chưa bao giờ từng nhìn thấy trước đó Champtoise cứng rắn lại hạ giá một cách khốn khổ như vậy , và ngài không thể hiểu tại sao . Chắc chắn , kết thúc sẽ bằng việc tiểu thư Trent rời cửa hiệu , nắm tay cậu em trai của nàng , cảm ơn Chúa , lần đầu tiên duy nhất ngài Dain trải qua căn bệnh nhức đầu , cái mà ngài đổ lỗi cho sự lãng phí gần cả tiếng đồng hồ , điềm tĩnh , cùng với Bertie Trent .

Vào buổi tối hôm sau , trong một căn phòng riêng tư mà ngài yêu thích , cái hang ổ đầy tội lỗi , nơi được dẫn dắt bởi một kẻ có cái tên vô cùng ngây thơ Vingt-Huit , ngài Dain đã thiết đãi đám bạn của ngài với sự mô tả của một trò hề , như ngài đã gọi .

- 10 sous ?

Roland Vawtry hỏi , cười lớn .

- Cô chị của Trent đã mặc cả với Champtoise từ bốn mươi xuống còn mười ? Trời ! Tôi ước gì tôi đã ở đó .

- À , Nó cũng dễ hiểu cho những gì đã xảy ra phải không nào ?

Malcolm Goodridge nói .

- Cô ta được sinh ra trước . Vì thế cô ta được hưởng hết trí thông minh , không có chút nào cho Trent cả ..

- Cô ta cũng lấy đi tất cả đáng về bên ngoài chứ ?

Francis Beaumont hỏi như thể gã làm đầy lại ly rượu của ngài Dain .

- Tôi không nhận thấy sự giống nhau dù nhỏ nhất nào trong màu sắc , nét mặt hay vóc dáng người.

Ngài Dain nhấp ly rượu của mình .

- Đó là tất cả sao ?

Beaumont liền hỏi .

- Ngài định để chúng tôi trong trạng thái hoài nghi sao ? Cô ta trông như thế nào?

Ngài Dain nhún vai .

- Mái tóc đen , đôi mắt xám , cao chừng năm feet rưỡi , nặng khoảng bảy hay tám stone . Goodridge cười gằn hỏi lại .

- Ngài đã cân cô ta sao ? Ngài nói bảy hay tám stone là chắc chắn chứ ?

- Quý tha mà bắt làm sao tôi biết được chứ ? Ai mà biết được , với tất cả những chiếc coocxê và những thứ kỳ cục , cùng bất cứ những thứ rác rưởi khác mà đàn bà đã trói buộc mình vào . Tất cả đó là những thủ đoạn và sự dối trá không phải sao , cho đến khi bọn họ trần trụi .

Ngài mỉm cười .

- Rồi , nó lại là một loại nói dối khác .

- Đàn bà không hề nói dối , thưa ngài Dain .

Một giọng nói yếu ớt nhấn mạnh từ phía cửa ra vào .

- Điều đó chỉ đơn thuần bởi họ tồn tại trong một thực tế khác .

Comte d'Esmond bước vào , nhẹ nhàng đóng cửa ở phía sau . Mặc dù thừa nhận Esmond với một cái gật đầu cầu thả , ngài Dain vẫn lấy làm thích thú khi nhìn thấy ông ta . Beaumont có một cách kín đáo để nhận ra những loại người chính xác nhất những gì họ muốn tiết lộ . Dù ngài Dain đã giấu đi những mảnh khõe của mình , ngài vẫn bức bối tập trung những điều cần thiết để làm lệch hướng tên vô lại . Với sự xuất hiện của Esmond , Beaumont không thể chú ý đến bất kỳ ai . Thậm chí ngài Dain đã làm sao những đôi lần , đầu không cùng những lý do . Esmond đẹp như một người đàn ông có thể mà không có một cái nhìn xa xăm như một người đàn bà . Ông ta mảnh khảnh , mái tóc vàng óng , cùng đôi mắt màu xanh , với khuôn mặt của một thiên thần . Khi lần đầu tiên họ được giới thiệu với nhau cách đó một tuần Beaumont đã cười lớn đề nghị hỏi vợ của mình , là một họa sĩ , rằng vẽ chung họ với nhau . " Cô ấy có thể đặt tiêu đề là : Thiên Đàng và Địa Ngục " . Beaumont muốn Esmond rất xấu . Esmond thì muốn vợ của Beaumont . Còn cô thì không muốn ai cả . Ngài Dain thấy một tình thế đầy thú vị đến buồn cười .

Goodridge nói .

- Ngài đến thật đúng lúc , Esmond . Ngài Dain vừa có một chuyến phưu lưu vào ngày hôm qua . Có một quý cô trẻ tuổi mới đến Paris , và tất cả mọi chuyện lại là khi thấy Dain cô nàng chạy đến trước . Rồi ngài trò chuyện với cô nàng .

Cả thế giới đều biết rằng ngài Dain luôn từ chối giao tiếp với bất cứ người đàn bà đứng đắn nào .

Beaumont giải thích .

- Đó là chị gái của Bertie Trent .

Có một chiếc ghế trống đằng sau ông ta , và mọi người đều biết nó dành cho ai . Nhưng Esmond đã đi lệch hướng đến bên cạnh Dain , rồi dựa lưng vào phía sau ngài . Để làm đau khổ Beaumont , tất nhiên . Esmond chỉ trông như một thiên thần .

- À , đúng vậy . Nàng ấy không giống cậu ta chút nào . Rõ ràng là nàng giống Genevieve .

- Tôi có thể hiểu được .

Beaumont nói , rồi đổ thêm rượu vào ly của mình .

- Ngài đã gặp nàng ta rồi sao ? Và nàng ta nhìn giống ngài chứ Esmond ?- Tôi đã gặp Trent và người bà con của cậu ta cách đây không lâu ở Tortini . Một nhà hàng đầy những tiếng ồn ào . Genevieve - Quý bà Penbury , tôi đã không gặp bà ta ở Paris kể từ khi hòa bình lập lại tại Amiens . Rõ ràng là bà ấy đã không quên dù hai mươi lăm năm đã trôi qua .

- Trời ơi ! Đúng là thế .

Goodridge khóc lóc , đập mạnh bàn tay của cậu ta xuống bàn .

- Chính là đó , tất nhiên rồi , tôi đã lấy làm kinh ngạc bởi cách cư xử lạ lùng của ngài Dain đối với người con gái mà tôi chưa bao giờ có sự giao tiếp nào cả . Genevieve , cái tên đó đã giải thích được .

Vawtry hỏi lại .

- Giải thích điều gì chứ ?

Cái nhìn chăm chăm của Goodridge bắt gặp ánh mắt của ngài Dain . Vẫn cái nét mặt có từ bao giờ trở nên bức bối .

- À , tất nhiên , ngài chỉ đùa giỡn ...chuyện hiếm có . Genevieve là một phần bé nhỏ vượt qua khỏi sự đặc biệt khác thường , và nếu như tiểu thư Trent cũng giống như một phần sự không bình thường đó , vậy thì , cô ta thích thú với những gì ngài mua từ Champtois , và đó chính là cô ta , mua đồ ở trong một cửa hàng dành cho đàn ông . Cũng giống như trường hợp ngài mua thuốc cho con ngựa thành To-roa tháng trước vậy . Ngài Dain nói .

- Chuyện vặt vãnh thôi mà .- Dain nói- Hơn nữa , không có gì để nghi ngờ , đó là một thứ quá là đắt đỏ . Một sự tương đồng vô cùng thú vị , Goodridge .

Ngài nâng ly rượu lên .

- Bản thân tôi không thể trả giá nó tốt hơn .
- Điều như nhau cả thôi .

Beaumont vừa nói , vừa liếc nhìn từ Goodridge đến ngài Dain .

- Tôi không thể tin được một nhà hàng nào đó ở Paris lại có sự náo động vượt trên cả một cặp trai gái.
- Khi ngài gặp Genevieve , thì ngài sẽ hiểu .

Esmond nói .

- Đó không chỉ là vẻ đẹp đơn thuần , thưa ngài . Đó là một vẻ đẹp đầy mê hoặc nguy hiểm . Những người đàn ông luôn khiến họ phiền phức , nên , họ không có bất cứ sự chú ý nào đến miếng mồi của họ cả . Cậu bạn của chúng ta , Trent , thực sự bị kích động . Thật may mắn cho cậu ta , tiểu thư Trent đã giữ được sự tự chủ cùng với sức quyến rũ của nàng . Bên cạnh đó , tôi nghĩ . Sẽ có một sự đổ máu nào đó , tận hai người đàn bà

Ngài lắc đầu một cách buồn bã .

- Điều đó quá nhiều đối với những người đàn ông Pháp .
- Gã nông dân của ngài có cái định nghĩa thật vớ vẩn về sự quyến rũ .

Ngài Dain vừa nói , vừa ước chừng đồ đầy rượu vào ly của mình .

- Tất cả những gì tôi nhận thấy là một cái lưỡi sắc bén , đầy kiêu ngạo như một nữ học giả của của một bà cô chưa chồng .
- Tôi thích những người đàn bà thông minh .

Esmond nói .

- Đây kích thích . Nhưng tất cả mọi người đều có mùi hương của riêng mình . Nó khiến tôi thích thú trong khi ngài chỉ tìm thấy sự không vừa ý từ nàng . Thưa quý ngài Dain kính mến . Đã có quá nhiều sự cạnh tranh .

Beaumont cười lớn .

- Ngài Dain không cạnh tranh . Ngài ấy chỉ đòi chắc mà thôi . Chỉ có một thứ duy nhất khiến ngài ta đòi chắc , như tất cả chúng ta đều biết . Ngài chỉ cần trả vài đồng cho à gái điếm nào đó .

Ngài Dain nói .

- Cô ta mang lại chính xác cho những gì mà tôi yêu cầu . Và khi xong xuôi , thế là hết . Một khi thế giới này chẳng có vẻ gì là nguy hiểm khi chạy ra khỏi những à gái điếm , thì tại sao tôi lại phải tìm đến những thứ như các ngài đều biết luôn khiến ta bức mình quá mức .
- Đó là tình yêu . Esmond trả lời .

Những người đang lắng nghe liền phá lên ầm ĩ trong những tiếng cười hô hố . Khi tiếng cười lắng xuống , ngài Dain liền nói .

- Dường như ở đây có một khoảng cách nào đó về ngôn ngữ , thưa các quý ngài . Không phải thứ tình yêu mà tôi đang nói đến sao ?

Esmond nói .

- Tôi thì nghĩ rằng ngài đang nói về thói gian dâm .
- Điều như nhau cả thôi , trong từ điển của ngài Dain .

Beaumont nói , rồi đứng dậy .

- Tôi nghĩ tôi sẽ thông thả bước xuống dưới lầu để ném một vài đồng francs vào cái mà được gọi là trò đồ đen . Có ai muốn đi không ?

Vawtry và Goodridge liền đi theo sau ông ta đến phía cửa .

- Còn Esmond ?

Beaumont hỏi .

- Có thể lắm chứ . Tôi sẽ quyết định sau , sau khi tôi uống hết ly rượu của mình.

Ông ta liền ngồi bên cạnh Dain , chỗ mà Vawtry đã ngồi . Sau khi những người khác đi ra khỏi tầm nghe , Dain nói .

- Điều đó không là gì đối với tôi cả , Esmond , nhưng tôi tò mò . Tại sao ngài không đơn giản mà nói với Beaumont rằng ông ta đang nhầm lẫn ?

Esmond cười .

- Nó cũng chẳng khác nhau là mấy , tôi thề với ngài . Với tôi thì ông ta có vấn đề gì đó tương tự , ông ta cùng với vợ của mình .

Beaumont luôn động đực với bất cứ thứ gì mà ông ta có thể với tay tới . Bà vợ ghê tởm của ông ta đã nhận thấy , cách đây vài năm , rằng ông ta đã xa lánh bà . Điều như nhau cả khi bà vẫn có mối liên quan nào đó với ông ta . Beaumont khư khư giữ lấy một cách quyết liệt , và sự thích thú của Esmond đối với vợ của ông ta khiến ông ta cuồng lên với lòng ghen tị . Nó thật là cảm động , Dain nghĩ . Và thật lố bịch .

- Trong một ngày nào đó , có thể tôi sẽ hiểu vì sao ngài lãng phí thời giờ ở bà ta . Dain nói . Ngài có thể có sự thích thú nào đó đối với Leila Beaumont , ngài biết đó , chỉ với vài đồng francs . Đây là một nơi rất chính xác để tìm những thứ như vậy , phải không nào ?

Esmond uống hết ly rượu của mình .

- Tôi nghĩ , có lẽ , tôi sẽ không đến nơi này nữa , nó mang đến cho tôi một cảm giác khó chịu .

Ông ta đứng dậy .

- Tôi nghĩ , tối nay , tốt hơn tôi nên đến thăm Boulevard des Italiens .

Ông ta cũng mời Dain đến tham dự , nhưng Dain từ chối . Khoảng mười lăm phút đến một tiếng nữa , ngài Dain có một cuộc hẹn một giờ với một cô nàng tóc vàng vùng Amazon có tên là Chloe . Có lẽ cái " cảm giác khó chịu " của Esmond đã khiến bản năng của ngài Dain được cảnh báo , hay có lẽ ngài đã uống ít rượu hơn bình thường . Dù bất cứ lý do gì đi chăng nữa , ngài hầu tước cùng nhìn quanh một cách cẩn thận khi Chloe đón chào ngài trong một căn phòng có rèm che đồ thẩm . Ngài nhận rõ có một lỗ nhỏ ngay từ cửa khi ngài cởi chiếc áo khoác . Nó chỉ khoảng vài inches bên dưới tầm mắt của ngài ở giữa bức tường , phía bên trái của chiếc giường . Ngài nắm tay của Chloe dẫn cô ả đến phía trước cái lỗ nhỏ đó . Ngài nói với cô ả cởi đồ một cách chậm chạp . Rồi ngài di chuyển thật nhanh lạ ra phía ngoài cửa và vào trong sảnh , nơi ngài giật mạnh tấm vải lanh che cửa , đập mạnh cho chiếc cửa mở ra ở đằng sau . Căn phòng ở phía trong thật tối tăm , nó còn thật là chật hẹp và ngài không ở xa lắm khi ngài nghe thấy tiếng một người đàn ông di chuyển về phía cánh cửa khác , thấy rõ ràng . Nhưng không đủ nhanh . Dain giật mạnh hần ta , lắc tròn hần , rồi chụp lấy cổ áo của hần , đẩy hần về phía tường .

- Tôi không cần phải nhìn thấy ngài .

Dain nói , giọng nói của ngài hạ thấp xuống đầy nguy hiểm .

- Tôi có thể nghĩ thấy ngài , Beaumont . Không khó gì để nhận ra Beaumont ở một vị trí gần . Áo quần của hần và vãn hơi thở đầy mùi thuốc phiện cũ đó .

- Tôi đang nghĩ đến việc làm nghệ thuật .

Dain tiếp tục trong khi Beaumont thở gấp .

- Tôi đang nghĩ rằng tựa đề tác phẩm đầu tay của mình sẽ là " Chân dung của một quý ông đã chết " .

Beaumont thoát ra một âm thanh đầy bối rối . Dain dễ dàng nắm bắt những gì nhỏ nhất của hần .

- Có một điều lưu ý này nên chú ý , đồ con lợn .

- Không thể ...giết tao ...đồ máu lạnh .

Beaumont thở hỗn hển .

- Đồ máy chém .

- Gần đúng đó . Tao cũng không không định để cái đầu của tao bị mất vì cái thứ thối tha như mày , phải không nào ?

Buồng cổ áo của Beaumont ra , Dain đưa tay phải thúc một cái vào mặt của Beaumont , rồi tay trái thúc một cú vào bụng . Beaumont cong người ngã rụi xuống sàn nhà .

- Đừng quấy rầy tao thêm lần nữa .

Ngài Dain nói xong rồi bỏ đi .

Cùng lúc đó , Jessica đang ngồi trên giường của bà nàng . Đây là cơ hội đầu tiên mà họ có được một cuộc trò chuyện kéo dài , mà không bị Bertie làm

phiền và quấy rầy . Cậu ta đã rời đi khoảng một giờ đồng hồ trước vì một đám đòi bồi nào đó hay một chuyện gì khác , lúc đó Jessica đã gọi lên phòng một trong số những loại rượu cô-nhắc ngon nhất của Bertie .. Nàng vừa kết thúc cuộc trò chuyện với Genevieve về cuộc gặp gỡ của nàng với ngài Dain .

Genevieve nói .

- Một loài động vật đầy sức quyến rũ , rõ ràng là vậy .

Với câu nói đó , niềm hy vọng nhỏ nhoi không chút hy vọng của nàng , cùng sự bối rối bồn chồn bên trong đã phản lại với mùi hôi thối bốc lên từ ống máng ở phía trước cửa tiệm của Champtois , đã bị giết chết một cách nhanh chóng đầy hung bạo .

- Thật đáng ghét ! Nàng nói , rồi bất gặp cái nhìn chăm chăm từ đôi mắt xám long lanh của bà nàng ..

- Đây không chỉ là việc mất thể diện , mà còn là điều phiền phức . Cháu thêm muốn ngài Dain , mọi lúc và cả ngay bây giờ . Tất cả con người đầy đàn ông của ông ta ..

- Không thích hợp chút nào , bà đồng ý là vậy . Nhưng một sự thách thức đầy thú vị , cháu có nghĩ vậy không ?

- Thách thức chính là việc kéo Bertie ra khỏi ngài Dain và đám suy đồi ngu ngốc của ông ta .

Jessica nói một cách nghiêm nghị .

- Lợi ích xa hơn nữa là khiến cháu thoát ra khỏi ngài Dain .

Bà nàng nói .

- Ông ta rất giàu có , dòng dõi của ông ta cũng rất xuất sắc . Ông ta trẻ tuổi , mạnh mẽ , khỏe mạnh và cháu cảm thấy có một sức hấp dẫn vô cùng lớn .

- Ông ta không phải là mẫu người chồng lý tưởng .

- Thứ bà đang miêu tả chính là một mẫu người chồng hoàn hảo .

- Cháu không muốn một người chồng .

- Jessica , không có một người đàn bà nào lại có thể chú ý đến một người đàn ông một cách khách quan .. Và cháu luôn phóng đại thứ khách quan đó . Nhưng chúng ta không sống ở Utopia . Nếu cháu mở cửa tiệm , chắc chắn là cháu sẽ làm ra tiền . Tuy vậy gia đình sẽ quay lưng lại với cháu , danh tiếng trong xã hội của cháu sẽ bị chìm xuống , xã hội sẽ thương hại cháu . Thậm chí họ sẽ tự mình làm phá sản trong khi mua hàng của cháu . Và mọi gã hợm hĩnh ở London sẽ gửi đến cháu lời cầu hôn một cách sỗ sàng . Đúng vậy , nó cho thấy quá can đảm để làm một điều quá sức như vậy , nó chỉ là một ngõ hẹp của sự liều lĩnh . Nhưng cháu không phải là một kẻ liều lĩnh , cháu yêu quý . Bà sẽ luôn ủng hộ cháu , nếu điều đó xảy ra . - Chúng ta sẽ lại đến đây thêm một lần nữa . Bà không phải là nhà triệu phú , và cả hai chúng ta lại có sở thích đất đỏ . Không kể đến việc bà sẽ chỉ tạo thêm sự khó chịu cho những người trong gia đình . Trong khi dường như cháu sẽ là một kẻ đạo đức giả vĩ đại , sau những năm vừa qua mà không nợ một đồng chính nào . Và chúng không phải trách nhiệm của bà .

- Cháu rất đáng tự hào và dũng cảm , điều mà bà luôn tôn trọng và khâm phục , cháu yêu quý .

Bà nàng dựa vào rồi vỗ nhẹ đầu gối nàng .

- Và có một điều chắc chắn , cháu là người duy nhất hiểu bà . Chúng ta luôn giống như là chị em hay những người bạn tốt nhất của nhau hơn là một người bà và một người cháu , phải không nào ? Như một người chị hay một người bạn mà nói với cháu rằng ngài Dain là một cơ hội tuyệt vời . Bà khuyên cháu nên móc và cuốn chặt ông ta .

Jessica uống một hơi dài ly rượu cô-nhắc của nàng .

- Đó không phải là một con cá hồi , Genevieve . Đó là một con cá mập đói khát vĩ đại .

- Hãy sử dụng một cây lao .

Jessica lắc đầu .

Genevieve ngồi dựa lưng vào gối và thở dài .

- À , lẽ ra bà không nên rầy la cháu . Nó không thú vị chút nào . Bà sẽ hy vọng đơn giản là phản ứng của ông ta với cháu không giống như của cháu đối với ông ta . Đó là người đàn ông luôn có được những thứ ông ta muốn , Jessica , và nếu ta là cháu ta không nên để ông ta cứ quay cuồng trong tâm trí .

Jessica kim nén một cái rùng mình .

- Không có sự nguy hiểm nào ở đó . Ông ta không muốn làm bất cứ điều gì với các quý cô . Theo như Bertie , ông ta coi những người phụ nữ đáng kính như một loại nấm chết người . Lý do duy nhất ông ta trò chuyện với cháu là vì bản thân ông ta cảm thấy thích thú khi cố gắng làm cháu mất đi sự sáng suốt của mình .

Genevieve cười khúc khích .

- Chiếc đồng hồ , cháu biết mà . Đó là một món sinh nhật đầy bất ngờ thú vị . Và càng thú vị hơn là vẻ mặt của Bertie khi bà mở hộp quà . Bà chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ quay đi của cậu ta trước đó .

- Có lẽ là bởi vì bà đã chọn mở quà ngay tại nhà hàng . Cùng với sự xuất hiện của ngài Esmond .

Và đó là điều bức mình hơn tất cả , Jessica nghĩ . Tại sao trong ánh sáng rực rỡ đó nàng đã không có chút khao khát nào đối với Esmond . Ông ta cũng rất là giàu có . Và đẹp trai khiến ngẩn ngơ . Và lịch thiệp .

- Esmond là một người hết sức vui tính .

Genevieve nói .

- Thật tệ là ông ta đã bị chiếm giữ mất rồi . Có điều gì đó rất thú vị trông đôi mắt tuyệt đẹp của ông ta khi ông ta trò chuyện với bà Beaumont .

Genevieve cũng đề cập với Esmond về bức tranh có giá mười sous , và Jessica tin rằng nó dường như còn có giá trị hơn .. Esmond đã gợi ý hỏi bà Beaumont về những nhà chuyên môn làm sạch và định giá nó . Ông ta đề nghị giới thiệu Jessica với bà ấy . Họ đã sắp xếp một cuộc hẹn vào buổi chiều ngày hôm sau , bà Beaumont sẽ giúp đỡ vì lợi ích của người góa phụ của ông chủ cũ của bà ta .

- À , chúng ta sẽ thấy nếu có bất cứ điều gì thú vị trong đôi mắt của bà ta vào ngày mai , hoặc ngày hôm nay .

Jessica nói . Nàng uống hết ly cô-nhắc của mình rồi đặt nhẹ xuống từ giường ngủ .

- Ước gì chúng ta đã ở đó rồi . Cháu cảm thấy thật buồn ngủ . Cháu có cảm giác ghê tởm là cháu sẽ nằm mơ về một con cá mập .

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Điều đó thật dễ dàng trong tâm trí của Jessica , có thể nàng không hề hay biết rằng nàng đã mang đến những cơn ác mộng đối với quý ngài Dain . Đó là nói đến những giấc mơ của ngài bắt đầu trở nên không còn tốt đẹp với những hành động hết sức dâm dục và vô liêm sỉ . Kể từ khi ngài nằm mơ về đàn bà , ngài không còn tỉnh táo , ngài bối rối với những bế tắc kéo dài mà không thể diễn đạt bằng ngôn ngữ , ngài hầu tước đã không được cảnh báo về những giấc mơ đầy khiêu khích về chị gái Bertie Trent . Trái lại , ngài còn hết sức thích thú đặt nữ học giả kiêu ngạo vào nơi của nàng - trên lưng nàng , trên đầu gối nàng , và hơn một lần , những vị trí mà ngài nghĩ rằng có thể giải phẫu được . Điều rắc rối là , mỗi khi ngài lấp đầy cái nơi thâm kín trinh nguyên của nàng bởi những hạt giống nóng bỏng âm i của dòng họ Ballister , thì một điều gì đó thật kinh khủng xảy ra . Trong giấc mơ , ngài đã thức tỉnh . Có khi ngài nhận thấy mình bị nhấn chìm trong một vùng bùn . Có khi ngài lại bị xiềng xích ở một căn phòng tối tăm hôi thối , với những kẻ mà ngài không nhìn thấy rõ đang xé thịt ngài ra thành từng mảnh . Có khi ngài thấy mình đang nằm trên tấm ván trong nhà xác mà vừa trải qua cuộc mổ xẻ .

Là một người đàn ông được xem là thông minh , ngài không có khó khăn gì để hiểu những ám hiệu đó . Mỗi cơn ác mộng đã và đang xảy ra đó , là lời ẩn dụ , chính xác là những gì sẽ xảy ra với người đàn ông khi một người đàn bà gắn kết vào anh ta . Ngài thực sự không hiểu , tuy vậy , tại sao trong giấc ngủ đầu óc ngài lại phải buồn bực khó chịu về những thứ ngài đã biết rồi . Trong nhiều năm qua , ngài thường mơ về những người đàn bà mà ngài không có ý định vướng mắc vào . Vô số lần , khi tỉnh giấc , ngài đã tưởng tượng rằng những á gái điếm mà ngài ở cùng là một quý cô đã thu hút sự chú ý của ngài . Cách đó không lâu lắm , ngài đã bị đánh lừa bởi giọng nói Pháp đầy chua cay khiêu gợi là Leila Beaumont , và ngài sẽ cảm thấy khá thỏa mãn nếu bà ta là một con chó cái lạnh lùng . Không , còn thỏa mãn hơn , bởi người đàn bà đã thỏa đó đã trình diễn vô cùng xuất sắc , trong thực tế Leila Beaumont đã đẩy sự thông minh của ngài ra bằng một công cụ mộc mạc . Ngài Dain , nói một cách ngắn gọn , không có vấn đề gì để phân biệt giữa sự tưởng tượng và thực tế . Ngài đã gặp Jessica Trent và cảm thấy một sự khát khao hoàn toàn bình thường .. Ngài khát khao hầu như mọi người đàn bà hấp dẫn mà ngài nhìn thấy . Ngài có một sự thèm khát tình dục kỳ lạ , thừa hưởng , ngài không có gì nghi ngờ , từ dòng máu Ý nóng bỏng dĩi thỏa của mẹ ngài và dòng họ . Nếu ngài thèm khát một á gái điếm , ngài chỉ cần trả tiền và có được cô ta . Nếu ngài thèm khát một người đàn bà đoan trang , ngài sẽ tìm đến một á gái điếm như một thay thế , chỉ cần trả tiền và ngài lại có được á . Đó là những gì ngài làm như đối với chị gái của Trent . Hoặc cố gắng để làm nó , bởi vì nó vẫn chưa được thực hiện một cách chính xác . Giấc mơ không phải là tất cả những thứ cản trở ngài . Việc bất ngờ xảy ra ở Ving-Huit đã hoàn toàn giết chết cảm giác ngon miệng của ngài vì một á gái điếm , nó còn để lại cái vị chua cay trong miệng ngài . Ngài đã không trở lại với Chloe để làm nốt phần việc còn dang dở , và kể từ đó ngài không tìm đến một á dĩi thỏa nào nữa . Ngài tự nói với bản thân mình rằng cái thú thích xem những hình ảnh khiêu dâm của Beaumont khó là một lý do khiến ngài thề không tìm đến những á gái điếm . Tuy nhiên , ngài Dain cảm thấy miễn cưỡng cùng cực khi bước vào bất cứ căn phòng nào với những gã vui vẻ , điều mà tạo nên một vấn đề nghiêm trọng , kể từ khi ngài đủ khó tính để căm ghét một người đàn bà trên con đường hôi hám của Paris . Do đó , giữa những giấc mơ không đầu đuôi và cái vị chua chát trong miệng ngài , ngài không có khả năng trừ khử nỗi khao khát của ngài đối với tiểu thư Trent trong việc cố gắng chạy theo lối sống ở Pari . Điều đó có nghĩa rằng , thời gian một tuần trôi qua , sự bình tĩnh của ngài Dain đã bị xung đột một cách tồi tệ . Điều thực sự sai lầm đã đến khi Bertie Trent kể với ngài rằng cái bức tranh bản thiêu và ẩm mốc mà Jessica mua với giá 10 sous đó đã trở thành một bức tượng thánh của Nga vô cùng giá trị . Vào một vài phút trước giờ nghỉ trưa , ngài Dain trong khoảng khắc đã sớm né tránh được cả châu nước rửa mặt , được đổ xuống từ một cửa sổ trên đường Rue de Provence . Chính sự chú ý của ngài trong việc tránh một trận mưa như trút nước khiến ngài không để ý Trent đang chạy thật nhanh về phía ngài . Cùng lúc ngài chú ý đến thì kẻ khờ dại đã ở đó rồi

, và bắt đầu đưa ra những khám phá thú vị của cậu ta . Cặp lông mày sậm của ngài Dain nhăn lại ngay tại lúc câu chuyện vừa chấm dứt , hay đúng hơn là khi Bertie dừng lại để thở . Ngài hầu tước hỏi .

- Một cái gì của người Nga ?

- Cây sồi . Đó là điều đáng nói , không phải là một loại hạt , nhưng một trong số những người không lấy gì làm văn minh đã vẽ chúng bằng rất nhiều son vàng và lá vàng .

- Tôi tin rằng cậu muốn nói đến tượng thánh .

Dain nói .

- Trong trường hợp này , tôi nghĩ chị của cậu đã bị đánh lừa . Ai nói với nàng chuyện vớ vẩn đó vậy?

- Le Feuvre .

Ngài Dain trải qua một cảm giác ớn lạnh ở quanh bụng . Le Feuvre là người định giá có uy tín nhất ở Paris . Thậm chí ngay cả Ackermann's và Christie's cũng tham khảo ý kiến của ông ta khi có cơ hội.

- Hiện có vô số tượng thánh trên thế giới .

Dain nói .

- Còn , nếu đó là một cái giá trị , thì nàng ấy rõ ràng đã có được một món hời với mười sous .

- Cái khung hình có gắn rất nhiều những viên ngọc trai và đá ruby .

- Đồ giả , tôi tin vậy .

Bertie cau mặt , như cậu ta vẫn thường làm khi gặp khó khăn để đưa ra một suy nghĩ nào đó .

- Đó là thứ vớ vẩn phải không nào ? Gắn rất nhiều những thứ tạp nhạp lẻo lẹt trên một cái khung hình bằng vàng đẹp đẽ . Bức tranh mà tôi nhìn thấy trên khung gỗ .

Đầu của ngài Dain bắt đầu đập .

- Nhưng cái gì đó thông minh như vậy sao ? Những thứ bằng gỗ là một phần của vụ án mà họ muốn chôn nó . Bởi vì nó đã bị chôn , cậu biết đó . Đó là tại sao mà nó trông kinh khủng và ghê tởm như vậy .. Dù vậy , nó không phải là một chuyện nực cười hay sao ? Thằng cha quý quyết đó , Champtois , không có chút hiểu biết nào . Ông ta sẽ xoa đầu bứt tóc khi ông ta nghe thấy .

Ngài Dain đang nghĩ đến việc lột cái đầu của Bertie ra khỏi cổ . Mười sous . Và ngài Dain đã bỏ qua nó , không đưa cho nó nhiều hơn một cái liếc thoáng qua , thậm chí cả trong khi cô chị gái chết tiệt mãi mê nghiên cứu nó bằng kính lúp đáng ghét của mình . Nàng là một biểu thức thú vị , nàng đã nói vậy . Và ngài Dain , đã bị quần trí bởi người con gái sống động đó , đã không có chút nghi ngờ nào . Bởi không có gì phải nghi ngờ , ngài tự nói với mình . Bertie không có đến nửa bộ óc của con công cái . Ngài rõ ràng đã làm sai mọi việc , như thường lệ . " Cây sồi " chỉ đơn thuần là một trong những bức tranh thiêng liêng rẻ tiền mà mỗi kẻ cuồng tín tôn giáo ở Nga để trong góc phòng , được bôi một lớp sáng bóng ở khung hình cùng một vài mảnh thủy tinh màu mè gắn lên .

- Đương nhiên , tôi không được nói với Champtois .

Bertie tiếp tục hạ giọng xuống thấp .

- Tôi không được nói với bất cứ ai ,....đặc biệt là ngài . Chị ấy đã nói vậy . Nhưng tôi không phải là kẻ dễ nghe lời , tôi đã nói với chị ấy , và không có bất cứ điều gì có thể sỗ mũi tôi được một khi tôi đã biết , tôi không để gì bị sai bảo . Vì vậy tôi đã chạy thẳng đến tìm ngài và đã tìm thấy ngài thật đúng lúc , bởi chị ấy sắp đi thẳng đến ngân hàng sau vài phút Genevieve đi vào giấc ngủ , rồi nó sẽ bị khóa trong một cái hầm và ngài sẽ không bao giờ được nhìn thấy nó thực sự , phải không nào ?

Ngài hầu tước Dain , Jessica cũng đã nhận ra đang giận dữ . Ông ta nằm ườn về sau ghế , cánh tay xếp lại trên lồng ngực , đôi mắt như đá của ông ta nửa nhắm nửa mở trong khi ngài liếc nhìn quanh cái cửa tiệm cà phê một cách chậm chạp . Nó gần giống như một cái nhìn ừ rừ mà nàng luôn hình dung đến khi Sao Hôm tỏa ra xung quanh lần đầu tiên sau khi mùa thu qua đi . Nàng không hề ngạc nhiên khi cái nhìn chăm chăm đã không để lại một dấu vết nào . Nhưng vị khách của tiệm cà phê đơn giản nhìn đi nơi khác , chỉ để ngoái nhìn lại lần nữa đáp trả cái nhìn không vừa lòng đối với nàng . Tuy nhiên nàng đã chuẩn bị tâm lý để đối phó với vấn đề này , Jessica tức giận nhận thấy nó sẽ dễ dàng hơn nếu Bertie kín đáo hơn . Nàng ước gì nàng đã không đem theo cậu ta đi cùng vào nàng hôm qua khi đi lấy bức tranh từ Le Feuvre . Nhưng rồi , làm sao nàng biết được nó còn hơn cả một tác phẩm của một người nghệ sĩ khác thường . Thậm chí Le Feuvre cũng sửng sốt khi ông ta nghiên cứu nó , và tìm thấy cái khung hình nạm vàng ngọc bên trong một khung gỗ hư nát . Và như nó vốn có , khi Le Feuvre hoàn chỉnh xong , nó trở nên sáng bóng , tuyệt đẹp và lấp lánh bởi những viên ngọc , Bertie đã trở nên quá bị kích động . Quá bị kích động để lắng nghe lý lẽ . Jessica đã cố gắng giải thích rằng việc kể lể với ngài Dain chỉ như việc vung một lá cờ đỏ phía trước con bò đực . Bertie nói với nàng Ngài Dain không phải như cái môn thể thao xấu xa đó và kể ra rằng ông ta có thể mua được hàng tá những thứ như vậy nếu ông ta thích . Bất cứ thứ gì ngài hầu tước Dain có , Jessica cũng chắc chắn rằng nó không giống như bức tượng thánh mẫu hiếm có của nàng . Và dù ông ta trông có vẻ buồn rầu khi nàng cho ông ta xem vào ngày hôm nay , và chúc mừng nàng với thái độ như một kẻ bề trên hạ cổ và tươi cười nài nỉ

đem theo Bertie cùng nàng đi đến ngân hàng để xua đuổi bất cứ tên cướp nào , nàng biết ông ta muốn giết chết nàng . Sau khi bức tượng được cất giữ tại một cái hầm của ngân hàng , ngài Dain đã đề nghị họ dừng lại đây để uống cà phê . Họ vừa mới ngồi xuống trước khi ngài Dain sai Bertie đi ra ngoài tìm loại xì gà xén hai đầu , thứ mà Jessica thực sự nghi ngờ nó có tồn tại . Bertie có lẽ sẽ không quay lại trước nửa đêm . Với tất cả những gì mà nàng biết , cậu ta sẽ phải vội vã đi đến vùng Tây Ấn để tìm kiếm loại xì gà không có thực , như thể ngài Dain thực sự là Beelzebub , và Bertie là một trong những kẻ hầu hạ tận tụy của ông ta . Khi cậu em trai đi khỏi , ngài Dain âm thầm cảnh báo những người khách trong cửa tiệm về những ý định của họ . Nếu ông ta siết chặt cổ họng nàng nghẹt thở đến chết , nàng không chắc một ai đó trong số họ sẽ đến giải cứu nàng . Nàng không chắc , thực tế , là không có ai trong số họ dám thốt ra lời phản kháng nào .

- Le Feuvre đã nói với nàng thứ đó trị giá bao nhiêu tiền vậy ?

Đó là lời nói đầu tiên mà ông ta thốt ra kể từ khi đưa cho người chủ tiệm cà phê những yêu cầu . Khi ngài Dain đi vào vấn đề chính , thì cái tôi ông chủ của ông ta đã bị đẩy ra ngoài .

- Ông ấy khuyên tôi không nên bán ngay nó .

Nàng lảng tránh nói .

- Ông ấy muốn giao dịch với một khách hàng người Nga trước . Có một người em họ hay đại loại cháu trai của nga hoàng , người mà ...

Ngài Dain nói .

- Năm mươi bảng . Trừ khi cái người Nga này là một trong số đông những người họ hàng mất trí của nga hoàng . Ông ta sẽ không trả thêm cho nàng một xu nào cả .

- Le Feuvre cũng đề cập đến một con số như trên .

Ông ta đã đưa cho nàng một cái nhìn khác nghiệt . Nhìn vào khuôn mặt gay gắt , tăm tối của ông ta cùng đôi mắt không chút khoan nhượng , Jessica không khó khăn gì khi tưởng tượng cảnh ông ta đang ngồi trên một chiếc ngai vàng đen như gỗ mun tận cùng dưới đáy địa ngục . Nàng nhìn xuống phía dưới và khám phá ra đôi boot bóng láng đắt tiền của ông ta quay vào trong chỉ cách nàng vài inches , nàng không có chút ngạc nhiên dù nhỏ nhất . Bất cứ người đàn bà có một chút nhạy cảm nào theo lẽ thường cũng sẽ nâng váy và chạy trốn . Điều rắc rối là , Jessica không cảm thấy có chút nào cái cảm giác đó . Có một dòng nam châm đang chạy dọc theo dây thần kinh xuống tận cùng nàng . Nó trườn theo và xoáy vào khắp cơ thể nàng , tạo một sức nóng râm ran kỳ lạ trong bao tử , và làm tan chảy bộ não của nàng thành xúp . Nàng muốn đá bật đi đôi giày của nàng , dùng đầu ngón chân mang bit tất của nàng kéo cái đôi boot đen xì đắt tiền đó từ trên xuống . Nàng muốn lướt những ngón tay của nàng luồn vào trong chiếc cổ áo sơ mi cứng nhắc và lần theo những sợi dây thần kinh cùng những bắp thịt ở cổ tay ông ta , rồi cảm nhận từng nhịp đập dưới ngón tay nàng . Điều hơn cả , nàng muốn ấn đôi môi mình vào đôi môi khác nghiệt , phóng đảng của ông ta và hôn ông ta một cách rõ dại . Tất nhiên , cái hành động cường bức thật điên cuồng đó sẽ rơi vào tầm ngắm của những kẻ phía sau lưng nàng và trình tiết của nàng sẽ bị mất đi nhanh chóng , điều đó rất có thể trong cái nhìn của những vị khách ở tiệm cà phê . Rồi , nếu ông ta là một kẻ hải hước rộng lượng , ông ta sẽ vỗ nhẹ vào mông nàng một cách thân thiết như thể ông ta nói với nàng chạy theo cùng , nàng buồn rầu ngẫm nghĩ .

- Tiểu thư Trent .

Ông ta nói .

- Tôi chắc rằng những cô gái khác trong trường học thấy sự thông minh của nàng một cách vui nhộn . Có lẽ vậy , tuy nhiên nếu nàng không dừng việc chóp hàng mi trong chốc lát , cái nhìn của nàng sẽ rõ ràng muốn thông báo rằng nàng không phải là một cô nữ sinh bé nhỏ .

Nàng không hề chóp hàng mi . Khi Jessica làm dáng thì điều đó đều có mục đích , nàng chắc chắn không sử dụng phương pháp này với Beelzebub .

- Chóp mi ?

Nàng nhắc lại .

- Tôi không bao giờ chóp mi , thưa ngài . Đây là điều mà tôi làm .

Nàng nhìn đi chỗ khác hướng vào một quý ông người Pháp hấp dẫn ngồi gần đó , rồi liếc nhìn lại ngài Dain thật nhanh bằng một nửa con mắt .

- Đó không phải là chóp mi .

Nàng nói , rồi chấm dứt ngay cái nhìn say đắm đối với quý ông người Pháp để hoàn toàn tập chung vào ngài Dain . Tuy nhiên , khó có thể tin điều đó có thể xảy ra , khuôn mặt của ông ta trở nên im lặng một cách dữ tợn .

- Tôi cũng không phải là một cậu bé còn đi học .

Ông ta nói .

- Tôi khuyên nàng nên để dành những cái nhìn đùa cợt đó cho những kẻ đàn độn trẻ tuổi , những kẻ sẽ hưởng ứng lại với chúng .

Quý ông người Pháp giờ đây đang nhìn nàng một cách si mê đắm đuối . Ngài Dain quay lại nhìn ông ta . Người đàn ông ngay lập tức nhìn đi hướng khác

và bắt đầu trò chuyện sôi nổi với người bạn của ông ta . Nàng nhớ lại lời cảnh báo của Genevieve . Jessica không thể chắc chắn ngài Dain có những ý nghĩ thực sự nào trong việc cuốn nàng vào trong . Nàng có thể thấy , tuy nhiên , điều mà ông ta vừa thông báo không có dấu hiệu nào của sự câu mờ . Một cái rùng mình chạy xuyên qua nàng , nhưng là điều duy nhất được mong đợi . Nó chỉ là phản ứng nguyên thủy của giống cái khi một con đực đầy hấp dẫn đã phô bày dấu hiệu khó chịu tự nhiên như lễ thông thường về quyền sở hữu . Nàng ý thức được rằng chính cái cảm giác của nàng với ông ta rõ ràng là nguyên thủy .. Mặt khác , nàng cũng không hẳn thoát ra khỏi tâm trí mình . Nàng có thể thấy cả mớ rắc rối lớn . Đủ dễ dàng để có thể thấy . Vụ bê bối luôn theo sau ở bất cứ nơi nào ông ta đi . Jessica không có ý định bị mắc ở giữa nó .

- Tôi chỉ đơn thuần đưa ra biểu hiện của sự khác nhau khó thấy , điều mà rõ ràng đã thoát ra khỏi ngài .

Nàng nói tiếp .

- Sự tinh tế , tôi rút ra được rằng , không phải là điểm mạnh của ngài .

- Nếu đây là một cách tinh tế của việc nhắc cho tôi nhớ lại rằng tôi đã bỏ qua đôi mắt như thép của nàng được trông thấy trong cái bức tranh có vẽ bề ngoài bản thiêu đó .

- Ngài rõ ràng không nhìn nó một cách cẩn thận thậm chí khi nó sạch sẽ .

Nàng nói .

- Bởi vì , rồi sau đó ngài sẽ công nhận cái tác phẩm thuộc trường phái Stroganov đó , và không trả năm mươi đồng bảng Anh một cách xác xược cho nó .

Đôi môi của ông ta bĩu lại .

- Tôi không đưa ra bất cứ điều gì . Tôi chỉ bày tỏ một quan điểm .

- Để kiểm tra tôi .

- Tuy nhiên , tôi cũng biết như nàng rằng cái mảnh đó không chỉ là trường phái Stroganov , mà còn là một thứ vô cùng quý hiếm . Thậm chí hầu hết những chi tiết tỉ mỉ của những bức họa nhỏ thường được trổ bằng bạc . Không kể đến bức tượng thánh mẫucó đôi mắt màu xám , không phải nâu .

Ngài Dain nói với giọng thật buồn .

- Và nàng ấy gần như đang mỉm cười , bình thường chúng trông không được vui vẻ lắm .

- Kìa , tiểu thư Trent . Chúng lại trông thực sự tức giận khó chịu . Tôi cho rằng đó là vì những người con gái đồng trinh với tất cả những chịu đựng về sự khó chịu của việc gây giống và sinh đẻ , và không có chút thú vị nào .

- Phát biểu thay cho những người con gái đồng trinh ở khắp mọi nơi sao , thưa ngài.

Nàng nói , hướng về phía ông ta một chút .

- Tôi có thể nói với ngài rằng có hàng loạt sự chịu đựng thú vị . Một trong số chúng là việc sở hữu một tác phẩm hiếm có của nghệ thuật tôn giáo đáng giá , tối thiểu , là năm trăm bảng Anh .

Ông ta cười .

- Không cần phải thông báo với tôi rằng nàng là một trinh nữ .

Ông ta nói .

- Tôi có thể phát hiện ra trong vòng năm mươi bước .

- Cũng may là tôi không có chút kinh nghiệm nào trong những vấn đề khác ..

Nàng nói tiếp một cách bình tĩnh .

- Tôi không hề nghi ngờ cái người Nga điên khùng của Le Feuvre sẽ trả cho tôi năm trăm bảng . Tôi cũng biết rằng cái người Nga đó phải là một khách hàng rộng rãi đối với những người mà ông ta muốn có một cuộc mua bán khôn ngoan . Điều đó có nghĩa rằng tôi sẽ phải làm tốt hơn tại cuộc đấu giá .

Nàng vuốt nhẹ đôi găng tay của nàng .

- Tôi đã quan sát nhiều lần làm cách nào để sự sáng suốt của một người đàn ông hoàn toàn biến mất trong một lần đấu giá kim nén sự bòn chòn . Không có gì nói rằng sự trả giá một cách xúc phạm sẽ đem lại kết quả .

Đôi mắt của ngài Dain nheo lại .

Ngay lúc đó, người chủ tiệm bước ra cùng với nhiều đồ ăn. Cùng với ông ta là bốn người đầy tớ đang hối hả sắp xếp lại những tấm vải lanh, những đồ dùng bằng bạc cùng với chồng bát đĩa bằng sứ với sự chính xác đến cực nhọc. Không một mảnh vụn nào làm hỏng chiếc đĩa, không một vết nhơ nào làm bẩn sự lộng lẫy hoàn mỹ của những món đồ bằng bạc. Thậm chí đường cũng được cắt nhỏ thành những hình lập phương nửa inch hoàn hảo, gần giống như những viên đá hay kim cương. Jessica luôn băn khoăn làm cách nào những người trong bếp đập vỡ nó mà không gây ra tiếng động. Nàng nhận lấy một lát bánh nhỏ màu vàng với lớp kem trắng như bột. Ngài Dain cho phép gã chủ tiệm xun xoe trang trí chiếc đĩa của ngài với sự sắp xếp từng chiếc bánh nhân hoa quả, sắp xếp một cách đầy nghệ thuật thành một hình tròn có tâm điểm. Họ ăn những chiếc bánh ngọt của mình trong im lặng cho đến khi ngài Dain, ăn gần xong chiếc bánh khiến những chiếc răng trong miệng ngài va đập mạnh, đặt nĩa xuống và cau mày tại đôi tay nàng.

- Mọi quy tắc đã thay đổi kể từ khi tôi rời nước Anh chẳng?

Ông ta hỏi.

- Tôi được biết những quý cô không vô tư phơi trần đôi tay của họ ở nơi công cộng. Tôi hiểu được, dù vậy, họ được phép cởi bỏ găng tay khi ăn.

- Nó được phép.

Nàng nói.

- Nhưng nó không có thể xảy ra.

Nàng nâng đôi tay mình lên để chỉ cho ông ta một hàng dài những chiếc nút như ngọc nhỏ xíu.

- Tôi thật lười biếng cởi bỏ chúng mà không có sự giúp đỡ của người hầu.

- Tại sao phải mặc những thứ rắc rối bệnh dịch quái quỷ như vậy chứ?

- Genevieve mua chúng đặc biệt dành cho chiếc áo choàng viền lông này.

Nàng nói.

- Nếu tôi không mặc chúng, bà sẽ hết sức bị tổn thương.

Ông ta vẫn nhìn chăm chú đôi găng tay.

Nàng giải thích.

- Genevieve là bà của tôi.

Ông ta vẫn chưa gặp mặt bà. Ông ta vừa đến khi Genevieve đi vào giấc ngủ, dù vậy Jessica không nghi ngờ bà của nàng nhanh chóng thức dậy và nhìn trộm qua cửa ngay khi bà nghe thấy một giọng trầm của đàn ông. Người sở hữu giọng nói đó giờ đây nhìn lên, đôi mắt đen huyền của ông ta liền lóe sáng.

- À, đúng rồi, chiếc đồng hồ.

- Đó cũng là một sự lựa chọn khôn ngoan.

Nàng nói, đặt chiếc nĩa xuống rồi trở lại vấn đề.

- Bà vô cùng thích thú.

- Tôi không phải là người bà với mái tóc bạc trắng bé nhỏ của nàng.

Ông ta nói, ngay lập tức nắm lấy điều nàng nói.

- Tôi không thấy thích thú với bức tượng thánh, ngay cả Stroganovs, để có thể trả hơn một xu nào so với giá trị của nó. Đối với tôi, nó có giá không quá một ngàn. Trừ khi nàng hứa sẽ không quấy rầy tôi để làm tôi mất trí bởi sự mặc cả và cố giết chết tôi bằng đôi mắt của nàng, tôi sẽ vui vẻ mà trả một ngàn năm trăm.

Nàng hy vọng sẽ dần xoay chuyển ông ta từng bước một. Giọng điệu của ông ta đã nói với nàng rằng ông ta không có dự định xoay chuyển, rồi vào tháng mục đích nàng đã quyết định trong nhiều giờ trước đó, sau khi nắm bắt những biểu lộ trong đôi mắt của ông ta khi nàng để ông ta xem xét thứ đặc biệt mà nàng tìm thấy.

- Tôi sẽ vui vẻ mà đưa nó cho ngài, thưa ngài.

- Không ai cho tôi bất cứ thứ gì.

Ông ta nói một cách lạnh lùng.

- Hãy chơi trò của nàng ... với một kẻ nào khác . Một ngàn năm trăm là lời đề nghị của tôi , chỉ là lời đề nghị thôi .

- Nếu ngài để Bertie trở về nhà , bức tượng thánh sẽ là của ngài . Nếu không nó sẽ đến thắng cuộc đấu giá tại Christie's .

Nếu Jessica Trent nhận thức được ngài Dain trong tình trạng nào thì nàng sẽ dừng ngay tại câu nói đầu tiên . Đúng hơn , nếu nàng thực sự nhận thức được , nàng sẽ nâng gót mà chạy thật xa như nàng có thể . Nhưng nàng không thể hiểu những gì mà chính quý ngài Dain hiểu rõ . Ngài muốn bức tượng thánh của Nga cao quý , với khuôn mặt nửa mỉm cười nửa khao khát và cau có giận dữ với đứa trẻ đang nép mình vào ngực nàng , như thể ngài không muốn bất cứ thứ gì trong cuộc đời của ngài . Ngài chỉ muốn khóc khi ngài trông thấy nó , và ngài không biết là tại sao . Cái tác phẩm đó tuyệt đẹp , một kiệt tác đầy tính nghệ thuật và mang hồn người và hơn một lần ngài đã bị kích động bởi cái tác phẩm nghệ thuật này . Ngài cảm thấy con quái vật xa xưa đang găm rú bên trong . Ngài không thể gọi tên những cảm giác này đúng hơn khi ngài tám tuổi . Ngài chưa bao giờ thấy khó chịu khi gọi tên chúng , chỉ đơn giản đập và đẩy chúng ra khỏi ngài , nhiều lần , cho đến khi , giống như những người bạn học của ngài cách đây lâu rồi , chúng mới dừng dấy vò ngài .

Chưa bao giờ được phép để trưởng thành , những cảm giác đó vẫn ở cấp độ nguyên sơ như một đứa trẻ . Bây giờ bị bắt bắt ngờ trong sự kìm kẹp của chúng , ngài Dain không thể suy luận như một người lớn . Ngài không thể nói với chính ngài rằng Bertie Trent là một kẻ phiền toái quý quái , người mà ngài Dain nên đóng gói gửi đi cách đó vài năm . Điều đó không bao giờ xảy ra để ngài hầu tước có thể vui sướng trong lúc này , khi mà người chị gái của kẻ ngu dần sẵn sàng trả , hay đúng hơn là mua chuộc ngài một cách hào phóng . Tất cả những gì ngài Dain có thể thấy là một cô gái xinh đẹp vô cùng đang treu ghẹo ngài với một món đồ chơi mà ngài thực sự muốn . Ngài đã đề nghị nàng với một món đồ chơi tốt nhất , lớn nhất trong cuộc mua bán . Rồi nàng chỉ cười và dọa ném thứ đồ chơi đó vào nơi công cộng , chỉ để làm ngài phải cầu xin . Sau này , ngài Dain sẽ hiểu rằng thứ này hay thứ khác đều ngu ngốc cả , giận điên lên khắp bộ não của ngài . Nhưng đó là về sau , khi nó quá muộn . Trong lúc này , bên trong ngài chỉ là một đứa trẻ lên tám với vẻ ngoài của một kẻ ba mươi ba tuổi , chính ngài đã so sánh như vậy . Ngài nghiêng về phía nàng .

- Tiểu thư Trent , không có một điều kiện nào khác .

Giọng nói của ngài hạ thấp xuống một cách nguy hiểm .

- Tôi trả cho nàng một ngàn năm trăm bảng và nàng nói " xong " , rồi mọi người đều ra đi trong vui vẻ .

- Không .

Cái cảm của nàng hất lên một cách bùng bình .

- Nếu ngài không để Bertie về nhà , sẽ không có một cuộc mua bán nào trên trái đất này giữa tôi và ngài cả . Ngài đang hủy hoại cuộc sống của cậu ta . Không có một khoản tiền nào trên thế giới này có thể bù đắp . Tôi sẽ không bán bức tượng thánh đó cho ngài dù tôi có lâm vài cảnh nghèo đói cùng cực .

- Dù dễ dàng để nói khi cái dạ dày được lấp đầy .

Rồi bằng tiếng Latin , ông ta chế giễu trích câu nói của Publilius Syrus .

- Bất cứ ai cũng có thể giữ lấy bánh lái khi biển yên bình .

Cùng ngôn ngữ đó , nàng trích dẫn lại câu nói của cùng một nhà hiền nhân .

- Bạn không thể đặt cùng cỡ giày trên mỗi bàn chân .

Về mặt của ông ta không để lộ chút ngạc nhiên nào .

- Có vẻ như nàng đã tìm hiểu về Publilius .

Ông ta nói tiếp .

- Thật rắc rối làm sao ! Một người đàn bà thông minh như vậy lại không thể nhìn thấy điều gì phía trước mình . Tôi không phải là thứ ngôn ngữ chết tiệt để có thể đùa giỡn , thưa tiểu thư Trent . Nàng đang bước gần đến một vùng nước thực sự nguy hiểm .

- Bởi vì cậu em tôi đang chết đuối ở đó .

Nàng nói tiếp .

- Bởi vì ngài đang nắm giữ cái đầu của cậu ta ở dưới . Tôi không đủ lớn hay đủ mạnh để kéo bàn tay của ngài ra khỏi . Tất cả những gì tôi có là thứ mà ngài muốn , thậm chí cái mà ngài không thể lấy đi .

Đôi mắt xám của nàng lóe sáng .

- Chỉ có một cách để ngài lấy nó , thưa quý ngài Beelzebub . Ngài trả cậu ta về.

Nếu ngài có khả năng lý giải theo cách của người lớn , ngài Dain sẽ công nhận lý do của nàng hết sức thuyết phục , hơn nữa , đó chính xác là những gì mà ngài sẽ làm nếu chính bản thân ngài rơi vào trường hợp của nàng . Thậm chí ngài có thể còn đánh giá cao điều hiển thực mà nàng đã thẳng thắn với

ngài và chính xác những gì nàng muốn , hơn là sử dụng những mưu mẹo lừa đảo của đàn bà để đạt được mục đích.

Ngài không thể chấp nhận cái lý do người lớn đó . Sự cáu kỉnh chớp nhoáng trong đôi mắt nàng liếc nhìn ngài một cách ngây thơ . Thay vào đó , nó bắn một phát thật nhanh và sâu và cháy bùng đến tan chảy . Ngài nghĩ sự tan chảy đó chính là sự tức giận . Ngài nghĩ rằng nếu nàng là một người đàn ông , ngài sẽ ném thẳng nàng về phía bức tường . Ngài nghĩ , vì lẽ nàng là một người đàn bà nên ngài sẽ có một cách thật hiệu quả để dạy cho nàng một bài học .

Ngài không biết rằng việc ném nàng chính xác trái ngược với những gì ngài muốn làm . Ngài không biết rằng cái bài học ngài muốn dạy nàng đó là thần vệ nữ mà không phải chiến thần , là Ovid's Ars Amatoria chứ không phải Caesar's De Bello Gallico . Chính vì vậy ngài đã tạo một lỗi lầm .

- Không , nàng không hề thấy rõ .

Ông ta nói .

- Luôn có những cách khác , tiểu thư Trent . Nàng nghĩ rằng không có bởi vì nàng giả bộ tôi sẽ tiếp nhận những quy tắc tầm thường của cái xã hội bé nhỏ . Nàng nghĩ vậy , là bởi vì chúng ta đang ở một nơi công cộng và nàng là một quý cô . Tôi sẽ nhớ đến những thái độ của mình . Có thể thậm chí nàng nghĩ rằng tôi là một sự dính dáng nào đó đến danh tiếng của nàng .

Ông ta mỉm cười một cách độc địa .

- Tiểu thư Trent , có lẽ nàng cần chút thời gian để suy nghĩ lại .Đôi mắt của nàng nheo lại .

- Tôi nghĩ ngài đang đe dọa tôi .

- Cho phép tôi làm nó rõ ràng như những lời nàng tự đe dọa mình .

Ông ta ngả về phía nàng .

- Tôi có thể làm rạn vỡ danh tiếng của nàng trong ba mươi giây . Trong ba phút tôi có thể chuyển nó thành tro bụi . Chúng ta đều biết , rằng tôi là ai , tôi không cần phải ráng sức quá nhiều để thực hiện nó . Nàng cũng đã trở thành một đối tượng của trò chơi đơn giản rồi khi bị trông thấy cùng tôi . Ông ta dừng lại một cách ngắn gọn để những lời nói chìm xuống .

Nàng không nói gì . Đôi mắt nheo lại của nàng lóe lên giận dữ .

- Đây là cách mọi chuyện sẽ diễn ra.

Ông ta tiếp tục .

- Nếu nàng chấp nhận lời đề nghị một ngàn năm trăm bảng của tôi , tôi sẽ cư xử như chính tôi vậy , sẽ hộ tống nàng tới cỗ xe và thấy nàng được đưa về nhà an toàn.

- Và nếu tôi không chấp nhận , ngài sẽ thử phá hủy danh tiếng của tôi .

- Nó sẽ không là thử .

Nàng ngồi thẳng dậy và khoanh đôi tay đeo găng cầu kỳ của nàng lên trên bàn .

- Tôi rất muốn xem ngài thử .

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Ngài Dain đã cho tiểu thư Jessica hơn cả đủ cơ hội để nhìn thấy lỗi lầm của nàng . Những lời cảnh báo của ngài không thể rõ ràng hơn . Trong bất cứ trường hợp nào , do dự trong hoàn cảnh như vậy là biểu hiện của sự lưỡng lự , hay tệ hơn là sự yếu đuối . Làm vậy với một người đàn ông là nguy hiểm . Làm vậy với một người đàn bà là cả một tai họa . Và vì thế ngài Dain mỉm cười và nghiêng lại gần hơn , cho đến khi cái mũi vĩ đại của dòng họ Usignuolo của ngài chỉ cách một inch từ mũi nàng .

- Hãy nói những lời cầu nguyện của nàng , tiểu thư Trent .

Ngài nói với nàng thật êm ái . Rồi ngài di chuyển nhẹ nhàng bàn tay , cái bàn tay trần đen xì và to lớn của ngài , để tháo đôi găng dùng khi ăn và không đặt chúng mà lướt trên ống tay áo choàng lông của nàng cho đến khi ngài chạm vào chiếc nút đầu tiên của đôi găng tay màu xám viền lông . Ngài bật

chiếc nút ngọc trai nhỏ xú từ khay ra . Nàng liếc nhìn bàn tay của ngài , mà không hề động đậy .

Sau đó , nhận ra rằng mọi con mắt nhanh chóng đổ dồn lên họ , những cuộc trò chuyện sôi nổi chìm xuống thành những tiếng thầm thì , ngài liền nói với nàng bằng tiếng Ý . Trong giọng nói của một người tình , ngài mô tả về thời tiết , về con ngựa thiên màu xám mà ngài đang nghĩ đến việc bán đi , về tình trạng cổng rãnh ở Paris . Mặc dù ngài chưa bao giờ phải cố gắng hay cần thiết quyến rũ một người đàn bà , ngài từng nhìn thấy và nghe thấy những kẻ khôn khéo khác chơi trò đó , và ngài sao chép y nguyên cái giọng điệu lơ lửng của họ một cách chính xác . Mọi người đều nghĩ họ là những kẻ đang yêu . Và trong khi , ngài đang làm theo cách của ngài thật nhanh xuống cổ tay của nàng . Nàng không hề than phiền một lời , chỉ liếc nhìn từ đó đến giờ suốt từ khuôn mặt đến đôi tay của ngài với vẻ mặt lạnh lùng mà ngài giải thích đó là sự sợ hãi không thể nói lên lời . Ngài có thể giải thích một cách chính xác hơn nếu bên trong ngài cũng bình tĩnh như cái dáng vẻ bề ngoài mà ngài đang ra vẻ . Bên ngoài , vẻ mặt của ngài vẫn đầy vẻ dâm dục có chủ ý , giọng nói của ngài thật thấp và cảm dỗ . Bên trong , ngài bối rối nhận ra nhịp đập của mình bắt đầu tăng lên nhanh chóng ở khoảng nút thứ sáu . Đến nút thứ mười hai , nó càng đập nhanh hơn . Đến nút thứ mười lăm , ngài phải tập chung một cách khó khăn để giữ hơi thở của mình được đều đặn . Ngài đã từng giải khuây bởi những ả gái điếm bên ngoài mà không phải đếm nào là áo choàng , dây nịt , áo lót , cái nịt tất hay những bít tất dài . Trong đời ngài chưa từng mở khay áo của một thiếu nữ . Ngài cam kết những hành vi dâm ô đã vượt qua các con số . Ngài chưa một lần nào cảm thấy mình sa đoạ như ngài đang làm bây giờ , khi chiếc nút ngọc trai cuối cùng được mở ngài bị quyến rũ bởi cổ tay trần mềm mại như đũa tre của nàng và những ngón tay đen xỉ của ngài lướt qua làn da mỏng manh mà ngài đã phơi bày . Ngài quá bận rộn tìm kiếm trong từ điển của ngài Dain cái định nghĩa về tình trạng của ngài , và quá bối rối bởi những gì ngài đọc được , để nhận ra rằng đôi mắt xám của tiểu thư Jessica Trent chói sáng trong bối rối như kẻ say rượu đôi mắt của một bà cô chưa chồng đáng kính mặc dù đã bị chính nàng cảm dỗ . Ngay cả khi ngài hiểu được những biểu lộ của nàng , ngài cũng sẽ không tin , bất cứ điều gì cũng dễ tin hơn là ngài tin cái tình trạng không lấy gì làm lịch sự bởi sự kích động , qua đôi găng tay đáng nguyên rủa và một chút da thịt đàn bà . Thậm chí không một mảnh tốt đẹp nào , thứ mà người đàn ông cũng không có dù chỉ một inch như cái cổ tay mắc dịch của nàng . Điều tệ nhất là ngài không thể dừng lại . Điều tệ nhất là cái vẻ mặt đầy vẻ say đắm có chủ đích đó bằng cách này hay cách khác cùng trở thành sự thực , và ngài không nói lâu hơn về cổng rãnh bằng tiếng Ý , mà về cách làm sao để mở khay , cởi móc áo , tháo dây và một chuỗi những thứ khác ... và cởi tuột áo quần của nàng ra , từng cái một , và kéo dài đôi bàn tay không lồ của dòng họ Blackmoor của ngài lên khắp làn da trinh nguyên trắng muốt của nàng . Và trong khi bằng tiếng Ý ngài kể lể thật chi tiết những hình ảnh tưởng tượng nóng bỏng , ngài tháo bỏ một cách chậm chạp chiếc găng tay xuống , phơi bày một lòng bàn tay khêu gọi mãnh mai . Rồi ngài đưa một cái kéo mạnh thật nhỏ về phía những đốt ngón tay của nàng . Và dừng lại . Rồi một cái kéo mạnh khác . Và dừng lại . Rồi một cái kéo mạnh khác và chiếc găng tuột ra . Ngài để mặc nó rơi trên bàn , và nắm lấy bàn tay mát lạnh , trắng trẻo , nhỏ nhắn của nàng trong bàn tay ảm áp vĩ đại của ngài . Nàng khẽ thở hồn hển . Đó là tất cả . Không có sự phản kháng . Không phải là nó tạo nên sự khác biệt nhỏ nhất nào đối với ngài . Ngài đã bị tận nhiệt và hụt hơi , con tim của ngài đập thành thịch cứ như thể ngài đã chạy thật cực nhọc theo sau một cái gì đó . Và cứ như thể ngài đã làm nó và cuối cùng có được nó và ngài không định để nó đi . Những ngón tay của ngài phủ lên khắp bàn tay nàng , và đưa cho nàng một cái nhìn mãnh liệt , táo bạo , để cố gắng , chỉ để cố gắng quay đi . Ngài nhận ra nàng vẫn đang mở rộng đôi mắt . Rồi nàng chớp mắt , rồi đưa cái nhìn chằm chằm đến những bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của họ , nàng thở hồn hển thì thầm .

- Tôi rất tiếc , thưa ngài .

Dù vẫn chưa thực sự điều khiển được hơi thở của mình , ngài Dain vẫn cố thoát lên lời .

- Tôi không nghi ngờ những điều nàng nói . Nhưng quá muộn rồi , nàng thấy đó .

- Tôi hiểu .

Nàng lắc đầu buồn bã .

- Tôi lo sợ danh tiếng của ngài sẽ không bao giờ lấy lại được .

Ngài cảm thấy một cảm giác đau nhói . Ngài lờ nó đi , và cười cợt liếc nhìn những kẻ như đang bị thôi miên xung quanh họ .

- Cara mia , đó là cái cộng đồng của riêng nàng .

- Ngài hầu tước của Dain bị nhìn thấy cùng một quý cô .

Nàng nói .

- Ngài ta bị nhìn thấy và bị nghe thấy đang tán tỉnh nàng ta .

Đôi mắt như bạc của nàng lóe lên những tia yếu ớt .

- Thật đáng yêu làm sao . Tôi không có ý kiến gì những người Ý thật ... gây mùi lòng .

Ngài rút lên nói .

- Tôi đang nói về những cái cổng rãnh .

- Tôi không biết . Cũng không phải bất cứ ai khác . Tôi chắc chắn . Tất cả họ đều nghĩ rằng ngài đang tán tỉnh .

Nàng mỉm cười .

- Với bà chị gái chưa chồng của Bertie Trent ngu đần .

Đã quá muộn , ngài nhìn thấy sai lầm trong những lý lẽ của ngài . Rồi ngài nhớ lại những lời nhận xét của Esmond về những điều hoang đường về

Genevieve . Mọi người ở đây đều tin người đàn bà bé nhỏ này đã tiếp bước người bà của nàng ta , một người đàn bà đầy vẻ mê hoặc nguy hiểm , và những người Paris đáng ghét này sẽ tin rằng ngài đã bị đồn ngã dưới vẻ quyến rũ của nàng .

- Ngài Dain .

Nàng nói nhỏ một cách khó nhọc .

- Nếu ngài không buông tay của tôi ra ngay lập tức , tôi sẽ hôn ngài . Trước mặt mọi người đó .

Ngài có một sự nghi ngờ kinh khủng , ngài sẽ hôn nàng , trước mặt những kẻ chứng kiến . Ngài Dain , một Beelzebub , hôn một quý cô - một trinh nữ . Ngài kìm nén nỗi hoảng sợ của mình .

- Tiểu thư Trent .

Giọng nói của ngài đều đều thấp xuống một cách khó nhọc .

- Tôi rất muốn nhìn thấy nàng thử .

- Trời ơi !

Một giọng nói khó chịu quen thuộc đến từ phía sau ngài Dain .

- Tôi đã phải gần đến cái nơi Bwy Bullion đáng nguyên rủa đó , và nó không thật sự chính xác là những thứ ngài muốn , tôi biết chứ , nhưng ngay từ lúc đầu tôi đã cố gắng hết sức , tôi dám chắc ngài sẽ không bị thất vọng .

Lãng quên những tiếng đập căng thẳng quanh ngài , Bertie Trent đặt một hộp xi gà nhỏ xuống bàn cách một inch so với bàn tay của ngài Dain . Cái bàn tay vẫn đang siết chặt lấy bàn tay của tiểu thư Trent . Cái nhìn chăm chăm của Bertie giữ chặt ở đó và đôi mắt của cậu ta mở lớn .

- Quỷ tha ma bắt chị đi , Jess .

Cậu ta nói một cách cẩu kính .

- Làm sao em lại có thể giao phó người bạn của em cho chị trong chốc lát chứ ! Đã bao nhiêu lần em nói với chị hãy để cho bạn của em yên rồi ?

Tiểu thư Trent lạnh lùng rút tay ra . Trent gửi đến ngài Dain một cái nhìn xin lỗi.

- Đừng bận tâm về điều đó , ngài Dain . Chị ấy làm vậy với mọi thằng cha . Tôi không biết tại sao chị ấy làm vậy , khi chị ấy không muốn . Giống như những con mèo ngu ngốc của dì Louisa . Đi tất cả mọi nơi để bắt chuột , mà không ăn cái thứ quý quái đó . Chỉ để những xác chết nằm đó để một ai đó dẫm phải .

Đôi môi của tiểu thư Trent run lên .

Những lời ám chỉ đùa cợt là tất cả những thứ cần thiết để làm co lại , nghiền chặt , đập mạnh sự xáo trộn não động bên trong ngài Dain vào một con giận dữ băng giá . Ngài bắt đầu cái nghi thức giáo dục bởi việc đút cái đầu của ngài vào một nơi riêng tư . Ngài đã từng bị chế nhạo , dằn vò trước đó . Dù không lâu .

- Thật may , Trent , cậu có một sở trường luôn đến đúng lúc .

Ngài nói .

- Kể từ khi những lời nói không thể biểu thị hết những giải tỏa và lòng biết ơn của tôi thì những hành động phải được nói lớn hơn . Tại sao ngài không đi đến chỗ của tôi sau khi ngài đưa người chị gái có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại được của mình về nhà nhỉ ? Vawtry và một vài người khác đang đến cùng với một hay hai chai rượu gì đó và một trò chơi may rủi bí mật .

Sau khi cố gắng chịu đựng những lời nói làm nhảm biểu lộ sự vui sướng của Bertie , ngài Dain đưa cặp đôi lạnh lùng từ từ ra ngoài cửa tiệm , nhẫn tâm kiên quyết giữ cái đầu của Bertie ở dưới cho đến khi cậu ta chết đuối . Thậm chí trước khi ngài về đến nhà , người theo dõi của ngài đã thông báo cho ngài biết rằng tiểu thư Trent đã đi một cách nhanh chóng qua những con phố của Paris .

Cùng lúc , ánh bình minh bắt đầu ló rạng , cuộc chè chén say sưa của ngài cùng rượu và cờ bạc của ngài đã bị giải tán và Bertie , kẻ nghèo nàn với vài trăm bảng , đã bị lôi kéo vào cuộc cá cược về mục đích của ngài hầu tước của Dain đối với tiểu thư Trent . Vào lúc ba giờ chiều , Francis Beaumont , gặp Roland Vawtry tại Tortoni's đánh cuộc với ông ta một trăm năm chục bảng rằng ngài Dain sẽ bị trói buộc bởi tiểu thư Trent trước ngày sinh nhật của nhà vua vào tháng sáu .

- Ngài Dain ?

Vawtry nhắc lại , đôi mắt màu nâu đỏ của ông ta mở rộng .

- Kết hôn ? với một bà cô chưa chồng thuộc tầng lớp trung lưu ? Chị gái của Trent ?

Mười phút sau , khi Vawtry ngừng cười và bắt đầu thở lại bình thường , Beaumont nhắc lại lời đề nghị của ông ta .

- Nó quá dễ dàng .

Vawtry nói .

- Tôi không thể lấy tiền của ngài . Nó không công bằng chút nào . Tôi biết Dain từ khi chúng tôi còn ở Oxford . Việc xảy ra ở tiệm cà phê chỉ là một trong những trò đùa cợt của ông ta . Để đưa mọi người vào những cuộc náo động . Chính giây phút này , ông ta có thể đang mỉm cười với chính bản thân mình ân hận về thật nhiều chuyện ngu ngốc mà ông ta đã làm với mọi người .

- Hai trăm .

Beaumont nói .

- Hai trăm để nói rằng ông ta sẽ dừng cười trong một tuần .

- Tôi hiểu .

Vawtry nói .

- Ngài muốn ném tiền vào túi của người khác . Hay đó , ông bạn của tôi . Hãy vạch rõ cách điều khoản .

- Trong một tuần , một người nào đó nhìn thấy ông ta đi theo sau cô nàng .

Beaumont nói .

- Ông ta theo sau cô nàng ra khỏi một căn phòng . Xuống phố . Nắm tay cô ta . Trời đất , tôi không quan tâm , sẽ nắm tóc cô ta . Đó còn hơn cả phong cách của ông ta , phải không nào ?

- Beaumont , đi theo sau đàn bà không phải là phong cách của ông ta .

Vawtry nói một cách kiên nhẫn .

- Dain nói . Tôi sẽ cầm lấy nó . Rồi ông ta đặt tiền xuống và người đàn bà đi .

- Ông ta đi theo sau người đàn bà này . Như tôi nói . Trước khi có những nhân chứng đáng tin cậy . Hai trăm để nói rằng ông ta sẽ làm điều đó trong vòng bảy ngày .

Đây không phải là lần đầu tiên sự hiểu biết sâu sắc của Roland Vawtry về ngài Dain đem lại tiền bạc cho ông ta . Dự đoán trước các hành vi của Beelzebub , trong thực tế , là cách mà Vawtry kiếm được ít nhất nửa thu nhập của mình . Ông ta nghĩ Beaumont phải biết rõ hơn cho đến bây giờ . Nhưng Beaumont đã không như vậy , và cái nụ cười hóm hỉnh tự mãn trên khuôn mặt của ông ta bắt đầu chọc tức Vawtry . Ra về một kẻ công bằng với nét mặt biểu lộ sự đáng tiếc sâu sắc , để chọc tức lại Beaumont , Vawtry chấp nhận đánh cược .

Sáu ngày sau đó , Jessica đang đứng bên cửa sổ căn hộ của em trai nàng , quắc mắt giận dữ xuống bên dưới phố .

- Tôi sẽ giết ngài , Dain .

Nàng lăm bắm .

- Tôi sẽ bắn một phát đạn chính xác tại giữa cái mũi Ý và cặp lông mày đen của ngài .

Lúc đó gần sáu giờ , Bertie đã hứa sẽ ở nhà vào lúc bốn rưỡi để tắm rửa và thay đồ , để hộ tống chị gái và bà của cậu đến bữa tiệc của quý bà Vraisses . Bà Beaumont , thay mặt cho chủ nhà đã được mời để mở màn vào lúc tám giờ . Một khi Bertie cần ít nhất hai tiếng rưỡi để mặc lễ phục , cùng với tình trạng giao thông vào buổi tối chắc chắn là tắc nghẽn , họ sẽ bị lỡ tiệc mở màn . Và đó là tất cả lỗi của ngài Dain .

Kể từ lúc gặp gỡ ở tiệm cà phê , ngài Dain không thể chịu đựng được việc để Bertie ra khỏi tầm nhìn của mình . Bất cứ nơi nào ngài Dain đi , bất cứ việc gì ngài làm , ngài không thể thích thú trừ khi có Bertie ở đó . Bertie , hiển nhiên , tin rằng cậu ta cuối cùng cũng có được tình bạn bất diệt của ngài Dain . Cái bộ não ngu dốt đó , Bertie không có một ý nghĩ nào về cái được cho là tình bạn chính là sự trả thù của ngài Dain đối với nàng . Điều đó chỉ ra rằng ngài Dain là một kẻ quý quái ti tiện như thế nào . Mỗi bất hòa của ngài với Jessica , mà không , ngài không thể đấu một cách công bằng và thẳng thắn với người có khả năng đánh lại ngài . Ngài phải trừng phạt nàng thông qua cậu em trai ngu ngốc , tội nghiệp của nàng , người mà không có một ý nghĩ dù nhỏ nhất nào về cách bảo vệ chính bản thân cậu ta . Bertie không tự giác uống , hay chơi một con bài , hay kháng cự một cuộc cá cược mà cậu ta gần như thua cuộc , hay không hề phản đối khi một á gái điểm lấy cậu ta gấp ba lần tiền so với thông thường . Nếu ngài Dain uống , Bertie sẽ phải uống , dù cậu ta không có ý nghĩ về nó . Nếu ngài Dain chơi bài , cá cược hay đi đi điểm , Bertie phải làm thật chính xác những gì mà ngài làm .

Jessica không phải , nói chung , cảm thấy khó chịu với bất cứ sự thực hành nào của những hành động này . Nàng đã bị chénh choáng hơn một lần , cùng với những duyên cớ , mất tiền trong những quân bài hay một cuộc cá cược , trừ khi trong một phạm vi thận trọng và hợp lý . Như đối với những á gái điểm , nếu nàng là một người đàn ông , nàng giả dụ nàng đang tưởng tượng trong lúc này , nhưng chắc chắn nàng sẽ không trả một đồng xu cho những

loại đó . Nàng có thể gần như chắc chắn tin ngài Dain trả nhiều như những gì Bertie đòi hỏi , nhưng Bertie bị bắt phải thề danh dự , ông ta muốn thấy tiền có thể thay đổi chủ .

- Nếu điều đó đúng .

Nàng nói với cậu ta một cách bức tức , chỉ để kéo dài buổi tối .

- Nó chỉ có thể được bởi vì sự đòi hỏi của ông ta thật quá đáng , bởi vì phụ nữ phải làm cực hơn nhiều , em không thấy vậy sao ?

Tất cả những gì mà Bertie hiểu được là nàng đang ngụ ý rằng cậu không phải là một con ngựa đực cường tráng như thần tượng của cậu . Nàng công kích bản chất đàn ông của cậu , và vì vậy cậu ta bước đi nặng nề ra ngoài và không trở lại , cho đến bảy giờ sáng nay . Trong khi đó , nàng cũng chần chọc cho đến lúc ấy , băn khoăn thực sự chính xác điều gì mà ngài Dain đòi hỏi ở kẻ chung giường . Nhờ Genevieve , Jessica đã hiểu cơ bản những gì mà một người đàn ông bình thường yêu cầu hoặc cung cấp , tùy theo cách mỗi người nhìn nhận nó . Nàng biết rằng , chẳng hạn , điều gì khiến một quý ông to lớn lại núp dưới váy của đàn bà , chỉ khi nàng biết những điều như thế không phải bình thường trong những chiếc đồng hồ nghịch lý . Đó là lý do tại sao nàng mua nó . Nhưng kể từ khi ngài Dain không được bình thường , ông ta chắc chắn đã trả một cái giá lớn hơn thông thường . Nàng trở mình chần chọc như bị sốt ở trên giường trong sự xáo trộn đầy kích động của nỗi sợ hãi và tính hiếu kỳ Vậy , nếu một người hoàn toàn trung thực với chính mình , nàng nói chung chung , ở đó cũng có một nỗi khao khát , chỉ thương để mới giúp được nàng . Nàng có thể thôi nghĩ ngợi về đôi tay của ông ta . Điều ấy không nói rằng nàng đã không ngắm rõ những bộ phận khác của ông ta , nhưng nàng đã bị chi phối , bởi sự chịu đựng thân thể trong trạng thái sôi sục của đôi bàn tay quá thành thạo và to lớn đó . Chỉ là những suy nghĩ về chúng , thậm chí giờ đây , dù nàng giận dữ , nàng cảm thấy một thứ gì đó nóng bỏng và đau nhức cuộn lại bên trong nàng , từ suốt cơ hoành đến phần cuối bao tử của nàng . Điều này chỉ khiến nàng thêm giận dữ . Chiếc đồng hồ mặt lò sưởi rung chuông báo thức . Trước tiên , nàng muốn giết chết ngài Dain , nàng tự nói với mình . Rồi nàng muốn giết chết cậu em trai của nàng .

Withers bước vào .

- Người gác cổng đã quay trở về từ dinh thự của ngài hầu tước .

Bertie , noi theo phong tục của người Paris , tin cậy vào những người gác cổng của tòa nhà để thực hiện những nhiệm vụ thông thường ở nhà như kẻ ở , hầu gái , hay những cậu bé để sai vặt . Nửa giờ trước đó , người gác cổng , Tesson , đã được phái đi đến dinh thự của ngài Dain .

- Rõ ràng là ông ta đã không đem Bertie trở về .

Nàng nói .

- Nếu không tôi đã nghe thấy tiếng kêu của cậu em trai vào lúc này .

- Người hầu của ngài Dain đã từ chối đáp lại câu hỏi của Tesson .

Withers nói .

- Khi Tesson kiên trì trung thành , một người hầu lão xược đích thân ra đuổi anh ta ngay trước mặt . Những người đầy tớ , thừa tiểu thư Trent , đã cư xử khá tồi tệ , đặc biệt trong tính cách , đối với cậu chủ .

Đó là một điều , Jessica tức giận nghĩ , để ngài Dain lợi dụng những điểm yếu của cậu em trai nàng . Nó hoàn toàn là chuyện khác khi cho phép những người đầy tớ của ông ta sỉ nhục quá mức với người gác cổng trong việc cố gắng truyền thông báo .

" Tha thứ là một hành vi phạm tội " , Publilius đã nói vậy , " và bạn chỉ khuyến khích thêm nhiều kẻ phạm tội " . Jessica không có ý định tha thứ chuyện này . Siết chặt tay , nàng tiến sát đến cửa .

- Mình không quan tâm kẻ hầu chính là ác ma . Mình muốn xem ông ta cố gắng đuổi mình ra sao .

Một chốc lát sau đó , trong khi Flora , người hầu gái của nàng sợ hãi , co dím lại như một kẻ làm thuê bản thiêu ở Paris , thì Jessica ra sức đập thật lớn chiếc cửa ở mặt phố nơi ngài Dain ở . Một kẻ hầu người Anh trong bộ đồng phục đã mở nó . Hần ta cao khoảng gần sáu feet . Khi hắn xác xược nhìn nàng từ trên xuống , Jessica không có chút khó khăn nào để suy luận những điều đang diễn ra trong đầu hắn . Bất cứ kẻ hầu nào với một chút trí thông minh cũng có thể nhận ra nàng là một quý cô . Mặt khác , không một quý cô nào lại từng gõ cửa nhà của một quý ông còn độc thân cả . Điều rắc rối là , ngài Dain không phải là một quý ông . Nàng không chờ kẻ hầu tìm được lời giải đáp .

- Tên là Trent .

Nàng nhanh nhẩu nói .

- Tôi không có thói quen đứng ở cửa trong khi một kẻ hầu thô lỗ ăn không ngồi rồi trở mặt ra nhìn tôi một cách ngớ ngẩn . Ông có chính xác ba giây để bước ra khỏi chỗ đó . Một , Hai ...

Hắn lùi lại và nàng bước qua hắn đi vào trong hành lang .

- Đến chỗ em trai tôi .

Hắn nhìn nàng một cách chết lặng không thể tin nổi .

- Tiểu thư ... tiểu thư ..

- Trent .

Nàng nói .

- Chị gái của ngài Bertram . Tôi muốn gặp cậu ta . Ngay bây giờ .

Nàng gõ đỉnh chiếc dù của mình xuống sàn nhà lát đá cẩm thạch để nhấn mạnh . Nàng làm theo phong thái và cách xử sự mà nàng thấy hiệu quả trong quan hệ với những cậu con trai ngỗ ngược to lớn hơn nàng và nàng đã làm vậy với những người hầu của chú , của dì nàng , người mà có nhận xét một cách vô lý như là , " Ông chủ không thích vậy " hay " Bà chủ nói tôi không phải " . Cái phong thái và cách xử sự của nàng , cái mà chắc chắn khiến những kẻ lắng nghe chỉ có hai lựa chọn : vâng lời hoặc chết . Nó chứng minh một cách có hiệu quả trong trường hợp này cũng như trong hầu như những trường hợp khác .

Kẻ hầu ném một cái nhìn hoang mang sợ hãi về phía cầu thang cuối căn phòng .

- Tôi , tôi không thể , thưa tiểu thư .

Hắn nói trong tiếng thì thầm sợ hãi .

- Ngài , ngài ấy sẽ giết tôi . Không được làm phiền , không một ai , thưa tiểu thư , chưa bao giờ hết .

- Tôi hiểu .

Nàng nói tiếp .

- Ông có đủ can đảm để ném một người gác cổng bằng nửa ông xuống đường , nhưng ông ...

Một tiếng súng vang lên .

- Bertie !

Nàng khóc . Đánh rơi chiếc dù , Jessica chạy về phía cầu thang . Tiếng nổ thông thường của một khẩu súng ngắn , ngay cả khi xảy ra , như thế này , cùng những tiếng la hét của đàn bà , sẽ không khiến Jessica hoảng sợ . Vấn đề là , cậu em trai nàng quá gần ở đó . Nếu cậu ở gần đó , cậu chắc chắn sẽ bị ngã vào . Nếu Bertie đứng gần một cửa sổ đang mở , cậu chắc chắn sẽ bị ngã nhào ra khỏi . Vì vậy nếu Bertie ở gần một viên đạn đang chuyển động , cậu có thể được coi như đang đi thẳng vào trong nó . Jessica biết tốt hơn nên hy vọng cậu không bị trúng . Nàng chỉ cầu nguyện bởi nàng không thể dừng cuộc đổ máu . Nàng chạy nhanh lên cầu thang và vào trong phòng khách và đương đầu chính xác về phía những tiếng la hét của phụ nữ và tiếng hò reo của những người đàn ông say rượu . Nàng chạy vụt lại mở cửa .

Thứ đầu tiên nàng thấy là cậu em trai của nàng đang nằm úp mặt trên tấm thảm . Trong giây lát , đó là tất cả những gì nàng nhìn thấy . Nàng vội vàng nhìn xuống thân xác . Chỉ khi nàng quỳ xuống để kiểm tra , ngực của Bertie nhấc lên một cách ngớ ngẩn rồi cậu ta nhả ra một tiếng ngáy thật lớn , tiếng ngáy nồng nặc mùi rượu điều khiến nàng đứng thẳng lên ngay lập tức . Rồi nàng nhận thấy căn phòng vẫn như một nắm mớ . Jessica nhìn thoáng qua . Rải rác trên khắp những chiếc ghế và sofa , và nằm dài trên khắp những chiếc bàn , trong những bộ dạng xộc xệch khác nhau , là khoảng một tá đàn ông . Một vài người nàng chưa bao giờ nhìn thấy . Một số kẻ khác như Vawtry, Sellowby, Goodridge thì nàng đã nhận ra . Cùng với họ là một đám đàn bà , tất cả những thành viên của một bảy nguyên thủy .

Rồi cái nhìn chăm chăm của nàng gặp phải ngài Dain . Ông ta ngồi trong một cái ghế rộng lớn , cầm một khẩu súng ngắn trên tay cùng hai á gái điếm , một á tóc vàng , á khác tóc đen ngồi trong lòng ông ta . Họ nhìn chăm chăm nàng và , cũng như mọi người , dường như bị đóng băng tại cùng một vị trí mà họ đã ở khi nàng đột ngột bước vào . Người đàn bà tóc trắng hơn rõ ràng đang trong hành động kéo tung chiếc áo sơ mi của ngài Dain ra khỏi chiếc nịt của ông ta , trong khi người đàn bà khác hiển nhiên đang giúp đỡ thêm bằng việc cởi những nút quần của ông ta . Bị vây quanh bởi những người đàn ông và đàn bà say sưa trong tình trạng mặc một nửa trong cảnh mở đầu của một cuộc truy hoan đã không làm khó Jessica chút nào . Nàng từng nhìn những cậu bé con chạy trong tình trạng trần truồng , cố ý để làm những người hầu nữ trong nhà la hét và nàng hơn một lần đã bị đối xử như vậy để nhìn thấy cái phần thấp nhất của một cậu thanh niên trần truồng , bởi đó là ý tưởng dị dâm của một người chủ . Nàng không chút bối rối hay lúng túng bởi những kẻ hiện đang xung quanh nàng . Chỉ có một cảm giác bối rối khác với những gì nàng từng trải qua là hầu như có một sự thôi thúc đến vô lý muốn xé toạc bộ tóc của hai á gái điếm đó đến tận gốc và bẻ gãy tất cả những ngón tay của họ . Nàng tự nói với chính mình điều này thật ngớ ngẩn . Họ chỉ đơn thuần là những người đàn bà đang làm việc , làm cái mà họ được trả tiền cho . Nàng tự nói với chính nàng rằng nàng thấy hối tiếc cho họ , và đó là tại sao nàng cảm giác thực sự không vui . Nàng hầu như đã tin là vậy . Trong bất cứ trường hợp nào , dù nàng có hay không , nàng vẫn làm chủ được chính bản thân mình , trong mọi hoàn cảnh .

- Tôi nghĩ rằng cậu ấy đã chết .

Jessica lắc đầu nói khi nhìn vào cậu em trai đang nằm bất tỉnh .

- Nhưng cậu ta chỉ đang say như chết . Lỗi của tôi .

Nàng đi ra cửa .

- Hãy cứ tiếp tục , thưa các quý ông . Và các quý bà .

Rồi nàng đi ra ngoài . Trong chốc lát , ngài Dain nhận thấy , tất cả mọi chuyện đã diễn ra một cách thuận buồm xuôi gió . Cuối cùng ngài cũng tìm được cách giải quyết vấn đề tạm thời đối với những ả gái điếm . Nếu ngài không thể chi dụng việc có họ trong nhà chứa hay trên đường phố , thì ngài sẽ có họ ngay tại nhà . Nó không phải lần đầu tiên . Chín năm trước , tại lễ tang của cha ngài , một cô gái địa phương có gót chân tròn tên Charity Graves đã khiến ngài say mê và cô cũng say mê ngài , một vài giờ sau , trên chiếc giường vĩ đại của tổ tiên . Cô là một người bạn đủ thú vị , nhưng không gần như thật thú vị bởi suy nghĩ hiện tại của ngài về người cha đã chết xoay tròn trong nấm mồ của tổ tiên quý tộc của ông ta cùng hầu hết ông bà tổ tiên đang xoay cùng ông . Điều bức mình đã có kết quả chín tháng sau đó , nhưng nó đủ dễ để giải quyết . Cái con người kinh doanh của ngài Dain giải quyết nó với số tiền năm mươi bảng mỗi năm . Kể từ đó , ngài Dain tự cầm giữ mình với những ả gái điếm , người mà làm việc theo một quy tắc hiệu quả như những kẻ kinh doanh , biết tốt hơn so với sản xuất - một mình nỗ lực những thao tác để tổng tiền ngài bằng những cậu nhóc la hét . Denise và Marguerite hiểu những quy tắc , và ngài có mỗi dự định của việc trở nên đúng mức để kinh doanh ở lúc cuối . Chỉ ngay sau khi ngài gặp gỡ tiểu thư Trent . Dù Dain cảm thấy chắc chắn rằng nàng sẽ bám sát ngài không sớm thì muộn , nhưng ngài chưa bao giờ mong chờ nàng bùng nổ trong phòng khách của ngài . Tuy nhiên , đó là , nói một cách chung chung , phù hợp với kế hoạch của ngài . Cậu em trai của nàng biến thành từng mảnh một cách mau lẹ hài lòng , giờ đây ngài Dain đóng một vai trò tích cực trong sự tan vỡ của cậu ta . Tiểu thư Trent chắc chắn biết tại sao . Và là một người phụ nữ thông minh , nàng sẽ sớm bị buộc thừa nhận rằng nàng đã tạo ra một lỗi lầm nghiêm trọng trong việc cố gắng chơi trò chơi với ngài Dain như một kẻ ngu ngốc . Ngài quyết định nàng sẽ phải thừa nhận nó trên đầu gối của mình . Rồi nàng sẽ phải cầu xin lòng từ bi . Đó là nơi mà dường như những vấn đề đã đi chệch hướng . Tất cả những gì mà nàng đã làm là đưa cho cậu em trai một cái nhìn buồn chán và cả những vị khách khác , và bỏ một cái nhìn thoáng qua có một chút thích thú trên chính ngài Dain . Rồi , nói một cách mát mẻ , cái tạo vật không thể chịu đựng được đó quay lưng và bước ra ngoài . Trong sáu ngày , ngài Dain hầu như dành tất cả thời gian đi dạo của mình cùng cậu em trai đáng nguyên rủa của nàng , lấy cớ rằng yếu về sức khỏe . Trong sáu ngày , Trent đã sửa ăng ăng trong tai của ngài Dain , làm tê cồng gót chân ngài , nói vớ vẩn rồi thờ hèn hèn vì muốn được chú ý , và nhanh nhẹn theo ngài từng bước cùng bất cứ đối tượng hay con người rủi ro nào mà cậu ta gặp . Sau gần một tuần lễ với việc những dây thần kinh của ngài bị nạo sống bởi con chó điên độn của cậu em trai nàng , ngài Dain nhận ra tất cả những gì chính ngài đã làm chỉ là trò tiêu khiển của tiểu thư Trent .

- Hãy về đi .

Giọng nói của ngài thấp xuống .

Denise và Marguerite ngay lập tức nhảy ra ngoài từ lòng ngài và lao tới góc phòng .

- Tôi nói , ngài Dain .

Vawtry bắt đầu làm dịu bớt đi .

Ngài Dain đưa cho ông ta một cái nhìn như muốn đốt ra thành tro . Vawtry với lấy một trái rượu và vội vàng rót đầy ly . Ngài Dain đặt khẩu súng ngắn xuống , bước đi oai vệ tới phía cửa và đi xuyên qua nó , rồi đóng sầm lại . Sau đó ngài di chuyển thật nhanh . Ngài đến đúng lúc để thấy chị gái của Trent dùng lại tại cửa và đang tìm một thứ gì đó .

- Tiểu thư Trent .

Ngài không hề cất cao giọng . Ngài không cần phải làm vậy . Giọng nam trung giận dữ dội lại xuyên qua phòng khách như một tiếng sấm nhỏ . Nàng đẩy mạnh cửa và chạy xuyên qua đó . Ngài nhìn chiếc cửa đóng lại và tự nói với chính mình quay trở lại để bắn những chiếc mũi của những thiên thần nhỏ bằng thạch cao được gắn trên trần , bởi nếu ngài đi theo nàng thì ngài sẽ giết chết nàng . Đó là điều không thể chấp nhận , bởi ngài Dain không thể , trong bất cứ trường hợp nào , hạ thấp xuống cho phép những kẻ hèn mọn khác khiêu khích ngài . Thậm chí trong khi ngài đang tự khuyên bảo mình , ngài vẫn chạy xuống phần còn lại của cầu thang và dọc theo hành lang ra phía cửa . Ngài giật mạnh để mở nó rồi xông ra ngoài , chiếc cửa đập mạnh vào nhau sau lưng ngài .

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Rồi ngài gần như giẫm lên chân nàng , vì lý do điên rồ nào đó , tiểu thư Trent không đang chạy trốn xuống phố , mà đang bước trở lại hướng về phía nhà của ngài .

- Quý tha mà bất tính lão xược của hần đi .

Nàng khóc lóc , nhìn vào cái cửa .

- Tôi sẽ đập vỡ cái mũi của hần . Đầu tiên là người gác cổng , bây giờ là người hầu và ngựa của tôi . Nó phải đủ những thứ đó ở ngoài .

Ngài Dain bước theo nàng , cái cơ thể to lớn của ngài chấn mất lối ra vào .

- Ô , không , nàng không phải vậy . Tôi không biết hay quan tâm đến trò chơi của nàng là

- Trò chơi của tôi ?

Nàng bước lại , chống tay lên hông , và nhìn chùng chùng ngài . Ít nhất nàng có vẻ như đang giận dữ . Thật khó để nói chuyện khi cái vành mũ rộng che mất ánh sáng . Mặt trời chưa hoàn toàn lặn , nhưng những đám mây xám đỏ sộ đang lan rộng ra khiến bầu trời Paris trở nên tối sầm . Từ phía xa vang lên một tiếng sấm nhỏ .

- Trò chơi của tôi ?

Nàng lặp lại .

- Đó là cái người hầu lưu manh của ngài , đã noi theo tấm gương của ông chủ mình . Tôi rút ra được điều đó vì đã gây nên phiền toái cho đám người ngu ngốc . Chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa hẳn nghĩ đó là một trò đùa thú vị khi làm hoảng sợ con ngựa khiến nó bỏ chạy cùng với người hầu gái của tôi ở bên trong cỗ xe , rồi để tôi lâm vào cảnh bị bỏ lại , sau khi ăn trộm chiếc dù của tôi .

Nàng quay gót và hiên ngang bước đi .

Giá mà ngài Dain làm sáng tỏ lời nói huênh hoang này một cách rõ ràng , Herbert đã làm hoảng sợ người hầu gái của tiểu thư Trent cũng như cỗ xe ngựa thuê đã chở nàng đến đây khiến phải bỏ chạy . Một con giồng kèm theo sầm sét đang nhanh chóng đến gần , Herbert đã lấy mất chiếc dù của nàng , và cơ hội có một cỗ xe bỏ trống chính xác tại giờ này là một điều không thể .

Ngài Dain mỉm cười .

- Vĩnh biệt , tiểu thư Trent .

Ngài nói tiếp .

- Chúc nàng có một ngôi nhà thoải mái quanh quần đầu đây .

- Vĩnh biệt , ngài Dain .

Nàng trả lời mà không hề quay đầu lại .

- Chúc ngài có một buổi tối dễ chịu với những con bò cái của ngài .

" Những con bò cái " , nàng chỉ đơn thuần đang cố gắng khiêu khích ngài mà thôi , ngài tự nói với chính mình .

Lời nhận xét là một sự cố gắng gây động lòng khi bị bác bỏ . Để làm méch lòng cũng đã được thừa nhận nên khiến ngài cảm thấy đau nhói . Ngài tự nói với chính mình hãy cười thật to và quay trở lại với ...những con bò cái của ngài . Một vài bước dài giận dữ đưa ngài đến bên nàng .

- Tôi tự hỏi , đó là sự làm bộ đoan trang kiểu cách , hay là ghen tị ?

Ngài gắng hỏi thêm .

- Nghề nghiệp của họ khiến nàng khó chịu hay họ chỉ đơn thuần được trời phú cho một cách hào phóng ?

Nàng vẫn tiếp tục bước đi .

- Khi Bertie kể với tôi ngài đã trả bao nhiêu tiền , tôi nghĩ rằng sự phục vụ của họ đắt một cách khủng khiếp .

Nàng nói tiếp .

- Giờ đây , tuy vậy , tôi đã hiểu những lỗi lầm của mình . Rõ ràng là ngài trả tiền theo khối lượng .

- Có thể cái giá đó quá cao .

Ngài nói , trong khi đôi tay muốn lắc nàng thật mạnh .

- Nhưng rồi , tôi không thật khôn ngoan trong việc mặc cả như nàng . Có thể , trong tương lai , nàng sẽ hướng dẫn cách thương lượng cho tôi . Trong trường hợp đó , tôi phải diễn tả những nhu cầu của mình . Điều tôi thích ...

- Ngài thích họ to lớn , đầy đà và ngu ngốc .

- Sự thông minh rất khó thích hợp .

Ngài nói , kìm nén sự thôi thúc dữ tợn muốn giật mạnh chiếc mũ trên đầu nàng rồi dậm chân lên chúng .

- Tôi không thuê họ để tranh luận những lý thuyết suông . Thế nhưng kể từ khi nàng biết tôi muốn họ trông như thế nào , thì tôi nên nhanh chóng giải thích

tôi muốn họ làm gì .

- Tôi biết ngài muốn họ cởi quần áo cho ngài .

Nàng nói tiếp .

- Hoặc có thể mặc chúng lại . Vào khi đó , thật khó để xác định họ đang ở lúc bắt đầu hay vào lúc kết thúc công việc .

- Tôi thích cả hai .

Ngài siết chặt hàm nói tiếp .

- Và trong hai thứ , tôi thích họ

- Tôi khuyên ngài ngay tại lúc này hãy tự đóng chặt những chiếc nút của mình lại . Chiếc quần của ngài đang bắt đầu trễ xuống trông không đẹp mắt chút nào khi trườn qua mũi giày .

Không phải cho đến lúc này ngài Dain mới nhớ lại mình đang trong tình trạng mặc hay không mặc . Giờ đây ngài còn phát hiện ra cổ tay áo của ngài đang lỏng lẻo ở phía cổ tay , trong khi cái cơ thể có mặc áo quần của ngài hiện lên cuộn cuộn trong những cơn gió mạnh . Trong khi những từ " ngượng ngùng " hay " khiêm tốn " không hề xuất hiện trong từ điển của ngài Dain , chúng không có mối quan hệ nào đối với ngài . Mặt khác , áo quần của ngài , không giống như tính cách của ngài , luôn luôn chỉnh tề . Không đề cập đến việc ngài đang đi điều hành qua những con đường của một thành phố hay nhận xét về cách ăn mặc nhất trên thế giới . Một sức nóng luồn lên cổ ngài .

- Cảm ơn , tiểu thư Trent .

Ngài nói tiếp một cách lạnh lùng .

- Vì đã nói những vấn đề tôi quan tâm đến .

Rồi , cũng lạnh nhạt và bước đi bên cạnh nàng không rời , ngài không cài tất cả những chiếc nút quần mà đút chiếc áo sơ mi vào trong , rồi thông thả cài nút lại . Tiểu thư Trent tạo một tiếng nghẹt thở nhỏ . Ngài Dain đưa cho nàng một cái nhìn sắc bén . Ngài không thể chắc chắn , vì bị che phủ bởi chiếc mũ vành rộng cùng bóng tối đang lan rộng ra , nhưng ngài nghĩ rằng sắc mặt của nàng đã bị biến đổi .

- Nàng cảm thấy chóng mặt sao , tiểu thư Trent ?

Ngài hỏi nàng tiếp .

- Đó có phải là lý do nàng đã đi thẳng thay vì nàng nên quẹo ?

Nàng dừng lại .

- Tôi đi qua nó .

Những tiếng nói của nàng bị nghẹt lại , nàng nói tiếp .

- Bởi vì tôi không biết đó là nó .

Ngài mỉm cười .

- Nàng không hề biết đường về nhà .

Nàng bắt đầu di chuyển về phía con đường mà ngài chỉ .

- Tôi sẽ tìm được nó .

Ngài đi theo nàng đến đường quẹo ở góc .

- Nàng sẽ đơn giản đi bộ trở lại , trong đêm khuya thanh vắng , về nhà của em trai nàng - dù nàng không có một khái niệm mơ hồ nào về cách làm sao để đến đó . Nàng không sợ hãi hay sao ?

- Tôi đồng ý rằng trời đang trở nên tối dần , nhưng khó có thể nói là đêm khuya thanh vắng .

Nàng nói tiếp .

- Trong trường hợp này , tôi chắc chắn không đi một mình , và nó dường như không có vẻ sợ hãi khi có một người đàn ông đáng sợ nhất Paris như một người hộ tống của mình . Ngài thật là hào hiệp , ngài Dain . Thật sự , khá ngọt ngào .

Nàng dừng lại ở một con đường chật hẹp , rồi nói tiếp .

- À , tôi đang cố chịu đựng . Những sự chỉ dẫn này đưa đến Rue de Provence , có phải không ?

Ngài hỏi nàng trong giọng nói hạ thấp xuống một cách đáng lo ngại .

- Nàng nói gì vậy ?

- Tôi nói , những sự chỉ dẫn này ...

- Ngọt ngào .

Ngài nói , bước theo nàng quẹo vào góc .

- Đúng là nó .

Nàng đẩy nhanh bước chân của mình .

- Tôi nhận ra chiếc cột đèn .

Nếu nàng là một người đàn ông , ngài sẽ chắc chắn đầu óc của nàng có một sự hiểu biết quen thuộc đối với cái cột đèn . Ngài Dain nhận ra ngài đang siết chặt nắm tay của mình . Ngài bước chậm lại và tự nói với mình nên đi trở về nhà . Đến bây giờ . Ngài chưa bao giờ trong đời mình nâng tay đánh lại một người đàn bà . Cái cách cư xử đó không chỉ chỉ ra một sự thiếu kiểm soát đáng khinh , mà còn là một hành động vô cùng hèn nhát . Chỉ có những kẻ hèn nhát mới sử dụng thứ vũ khí đó để chống lại những người không có vũ khí .

- Dường như không có sự nguy hiểm sắp xảy ra nào đối với việc lang thang không ngừng trên khắp đường phố Paris của nàng và làm kích động dân chúng vào một cuộc náo động .

Ngài siết răng nói tiếp .

- Tôi tin rằng với lương tâm trong sáng tôi có lẽ nên để nàng một mình hoàn thành nốt chuyến hành trình .

Nàng tạm dừng rồi quay lại rồi mỉm cười .

- Tôi rất hiểu . Rue de Provence thường đông đúc vào thời điểm này , và một trong những người bạn của ngài có thể nhìn thấy ngài . Tốt nhất nên chạy thẳng . Tôi hứa sẽ không để lộ ra một lời nào về cử chỉ lịch sự với phụ nữ của ngài .

Ngài tự nói với chính mình hãy cười thật to rồi bỏ đi . Ngài đã làm nó một ngàn lần trước đó , và nó là một trong những lối thoát tốt nhất . Không có cách nào để bị đâm hay đâm một ai đó khi ngài Dain cười lớn trên khuôn mặt của bạn . Ngài còn hơn cả bị đâm và bị thọc mạnh trước đó . Điều này chỉ đơn thuần ...là sự chọc tức . Tất cả đều như nhau , khi tiếng cười không đến , và ngài không thể quay lưng trước nàng .

Nàng đã biến mất tại khúc quanh . Ngài lao vào phía sau nàng rồi chộp lấy cánh tay nàng , ngăn nàng lại .

- Bây giờ nàng hãy giữ lại cái lưỡi lẳng xằng của mình và hãy lắng nghe .

Ngài đều đều nói tiếp .

- Tôi không phải là một trong những chuyện tầm phào trong cái xã hội thượng lưu của nàng để bị chê trách và chế nhạo bởi một người đàn bà bé nhỏ đáng giá một xu với một quan điểm cao quý của trí thông minh của cô ta . Tôi không đưa ra một lời nguyên rủa nào cái mà bất cứ ai nhìn , suy nghĩ , hay nói . Tôi không phải là một kẻ nghĩa hiệp , tiểu thư Trent , và tôi không ngọt ngào , quý tha mà bất cái tính xác xược của nàng !

- Và tôi không phải là một trong những con bò cái ngu ngốc của ngài .

Nàng ngắt lời nói tiếp .

- Tôi không được trả tiền để làm chính xác những gì ngài thích , và không có cái luật nào trên trái đất này bắt buộc tôi làm vậy . Tôi sẽ nói bất cứ điều gì tôi thấy dễ chịu , và ngay tại lúc này , nó khiến tôi dễ chịu quá chừng khi làm ngài tức điên lên . Bởi đó chính xác là những gì tôi cảm thấy . Ngài đã làm hỏng buổi tối của tôi . Tôi không thích điều gì hơn là làm tiêu tan ngài , ngài thối tha , ích kỷ , đồ thú vật đầy thù hận !

Nàng đá vào mắt cá chân của ngài . Ngài quá ngạc nhiên nên thả cánh tay của nàng ra . Ngài nhìn chăm chăm đôi giày nhỏ xíu ở chân nàng .

- Chúa ơi ! Nàng thực sự nghĩ rằng nàng có thể làm đau tôi với cái đó ?

Ngài cười lớn .

- Nàng điên sao , Jess ?

- Ngài là một kẻ ngu đàn say sấn thật vĩ đại làm sao !

Nàng khóc lóc rồi nói tiếp .

- Làm sao ngài dám ?

Nàng giật mạnh chiếc mũ của nàng ra , rồi đánh thật mạnh vào ngực của ông ta bằng nó .

- Tôi không cho phép ngài dùng tên thánh của tôi .

Nàng lại đánh ông ta thật mạnh .

- Và tôi không phải là người đàn bà bé nhỏ đáng giá một xu , đồ bò đực đàn độn !

Đánh , đánh , đánh .

Ngài Dain nhìn xuống trong tình trạng vô cùng bối rối . Ngài nhìn thấy sự cố gắng hồi hốt của một người đàn bà , rõ ràng , để làm ngài bị thương với một món đồ của trang phục đàn bà . Nàng dường như thực sự giận dữ . Trong khi làm nhột bờ ngực ngài với chiếc mũ tức cười của mình , thì nàng đang nói huênh hoang về một vài bữa tiệc và bức tranh của ai đó và quý bà Beaumont và cách ngài làm hư hỏng mọi thứ ta sao và ngài sẽ lấy làm tiếc , bởi nàng không còn đưa ra một lời nguyên rủa nào với Bertie nữa , người mà không còn dùng được trên trái đất này với bất cứ ai , và nàng sẽ đi thẳng về nước Anh và mở một cửa tiệm , và chính nàng sẽ bán đầu giá bức tượng thánh và có mười ngàn bảng , và nàng hy vọng ngài Dain sẽ nghệt thờ vì điều đó . Ngài Dain không chắc chắn điều gì khiến ngài nghệt thờ , ngoại trừ có lẽ những tiếng cười lớn , bởi vì ngài chắc chắn rằng ngài sẽ không bao giờ nhìn thấy bất cứ thứ gì thật đáng buồn cười như vậy trong cả cuộc đời của ngài như tiểu thư Jessica Trent trong cơn tức giận tùy hứng . Đôi má nàng hồng hào , đôi mắt của nàng lóe lên ánh bạc và mái tóc đen bóng mượt của nàng đang rối tung trên khắp bờ vai . Nó thật đen , đen huyền thuần túy như của ngài . Nhưng khác nhau là . Của ngài dày , thô và quăn . Còn của nàng như một màn tơ gọn sóng . Một vài lọn tóc bung ra từ những chiếc ghim đựng đưa trên ghẹo áp vào vạt áo bên trên của nàng . Và đó là khi ngài trở nên mất trí . Chiếc áo choàng màu tảo xanh được cột chặt đến tận cổ họng trắng nõn . Nó được cột thật khít , hiện rõ hình dáng đường cong của bộ ngực nàng . Sự tương phản có chừng mực , tiểu thư Trent không đáng kể . Trong sự cân xứng đối với một thân mình mảnh dẻ , một khung xương đẹp cùng một vòng eo kín đáo , tuy vậy , những đường cong bất ngờ trở nên đầy nữ tính hơn là lộn xộn . Những ngón tay của ngài Dain bắt đầu ngứa ngáy , có một cơn rần nóng bỏng chuyển động và quặn quại sâu bên trong bao tử của ngài . Cảm giác bị nhột bởi chiếc mũ khiến ngài trở nên phát cáu . Ngài giật mạnh nó và vò nát nó trên tay , rồi ném nó xuống .

- Đủ rồi .

Ngài nói tiếp .

- Nàng bắt đầu khiến tôi bực mình đó .

- Làm ngài bực mình ?

Nàng khóc .

- Bực mình ? Tôi sẽ khiến ngài bực mình , ngài thật kiêu ngạo .

Nàng giật lùi lại , nắm một quả đấm , rồi đánh ngài một cách dứt khoát vào thái dương . Đó là một cú đánh tuyệt vời , chắc nịch và nếu nàng đưa nó tới một người đàn ông với khổ người nhỏ bé kinh khủng , thì người đàn ông đó sẽ bị lão đảo . Ngài Dain chắc chắn là không cảm thấy vậy . Những giọt mưa lười biếng đang rơi tòm trên đầu ngài càng làm tác động lên cơ thể . Nhưng ngài nhìn thấy sự nhần nhó của nàng khi giật tay ra , và sự thực nàng đã tự làm đau chính mình , và điều đó khiến ngài chỉ muốn gào thét . Ngài chụp nhanh tay nàng , rồi vội vàng thả nó , với nỗi sợ hãi rằng ngài sẽ bóp nát nó một cách ngẫu nhiên .

- Quý tha ma bắt nàng xuống địa ngục !

Ngài gào lên .

- Tại sao nàng không để tôi được yên , nàng thật là một người đàn bà tai họa và bệnh dịch !

Một cơn chó lai bị lạc , đang khịt khịt tại cột đèn , kêu ăng ẳng rồi vội vã bỏ đi . Tiểu thư Trent thậm chí không cả chớp mắt . Nàng chỉ đứng nhìn chăm chăm với một vẻ mặt sung sĩa bùng binh ngay tại nơi mà nàng đã đánh , như thể nàng đang trông đợi một điều gì . Ngài không biết đó là cái gì . Tất cả những gì ngài biết , là ngài không biết làm sao để ngài biết được , nhưng đó là một điều chắc chắn không thể tránh khỏi khi cơn bão ngày một to và đang vang lên âm âm về phía họ , là cái nàng vẫn chưa có được và nàng sẽ không đi cho đến khi nàng có .

- Nàng muốn thứ quý quá gì chứ ?

Ngài hét lên .

- Điều gì đã xảy ra với nàng trong cơn bột phát chứ ?

Nàng không trả lời . Những giọt mưa rơi rạc đang rơi lộp độp đều đều trên vỉa hè . Những giọt nhỏ lấp lánh trên mái tóc và tỏa ra những tia sáng mờ ảo trên đôi má hồng hào như được rửa của nàng . Một giọt rơi dọc theo chiếc mũi nàng rồi xuống góc miệng nàng .

- Mẹ kiếp !

Và rồi ngài không quan tâm cái gì ngài bóp nát hay đập bẻ . Ngài đưa tay ra , siết chặt đôi bàn tay khổng lồ của ngài trên vòng eo nàng rồi nhấc nàng lên cho đến khi khuôn mặt sưng sía ướt đầm của nàng ngang bằng với khuôn mặt của chính ngài . Và trong cùng một sự xúc động mạnh mẽ , trước khi nàng có thể la hét , ngài liền kẹp chặt cái miệng phóng đảng hà khắc của mình ở trên miệng nàng . Khoảng trời mở ra rồi tuôn trào một dòng nước . Con mưa hạ xuống trên đầu ngài , rồi những nắm tay đeo găng nhỏ nhấn đập lên vai và ngực ngài . Những thứ này không khiến ngài rối loạn dù chỉ một chút . Chính ngài là Dain , quý ngài Beelzebub . Ngài không sợ sự giận giữ của tự nhiên hay của cái tầng lớp thượng lưu văn minh . Ngài thực sự hầu như không có chút lo lắng nào về sự căm phẫn của tiểu thư Trent . Ngài có ngọt ngào không ? Ngài là một kẻ truy lạc bản thủ , thô bạo đến ghê tởm , nếu nàng nghĩ nàng sẽ cự tuyệt cái nụ hôn vội vã từ đôi môi sa đọa của ngài , thì nàng nên nghĩ tới điều gì khác sẽ đến . Không có gì ngọt ngào hay nghĩa hiệp về đôi môi ngài cả . Đó là sự cường bức trơ tráo , khắc nghiệt , để khiến đầu của nàng quay lại . Trong một khoảnh khắc sợ hãi , ngài tự hỏi liệu ngài có làm gãy cổ của nàng . Nhưng nàng không thể bị chết , bởi nàng vẫn đang đập ngài và đang quần quai . Ngài siết chặt một cánh tay qua eo nàng , đưa cánh tay khác giữ chắc đầu nàng tại một chỗ . Ngay khi nàng dùng quần quai và đánh đập . Và trong chốc lát đó cái đôi môi bị ép chặt của nàng đã nhượng bộ sự cường bức của ngài một cách đột ngột khiến ngài lao đảo về phía sau , vào cái cột đèn . Những cánh tay của nàng vòng lên cổ ngài trong một sự siết chặt .

Đức mẹ ở trên cao . Người mẹ dịu dàng của Jesus , người đàn bà điên cuồng đang hôn trả lại ngài . Miệng của nàng ép chặt miệng của ngài một cách háo hức , cái miệng đó thật ẩm áp , mềm mại và tươi mát như cơn mưa mùa xuân . Nàng có mùi xà bông - xà bông mùi hoa chamomile (một loại cúc bông nhỏ màu trắng) , mùi len ẩm ướt và mùi đàn bà . Đôi chân của ngài lao đảo . Ngài dựa lưng vào cột đèn , vòng tay siết chặt bắt đầu buông lỏng bởi những cơn bắp của ngài đang chuyển sang trạng thái mềm nhũn . Tuy vậy nàng vẫn dính sát vào ngài , cái thân hình mảnh dẻ , dịu dàng và uốn cong của nàng đang trượt một cách chậm chạp xuống dọc theo chiều dài của ngài cho đến khi những ngón chân của nàng chạm đến lề đường . Và nàng vẫn không buông cổ ngài . Nàng vẫn không kéo miệng của nàng ra khỏi miệng ngài . Nụ hôn của nàng thật ngọt ngào và nồng nàn trong trắng như chính sự đòi hỏi mạnh mẽ và táo bạo của ngài . Ngài tan chảy dưới sức nóng rực của một trinh nữ cứ như thể nó là mưa còn ngài là chiếc cột chống của muối . Trong tất cả những năm kể từ khi cha của ngài gửi ngài đến Elton , không có người đàn bà nào làm bất cứ điều gì cho ngài cho đến khi ngài đặt tiền vào tay của cô ta . Hay như trong cái trường hợp của một người đàn bà đoan trang mà ngài đã từng lạc lối để theo đuổi gần tám năm trước - trừ khi ngài kí vào giấy đặt thân thể , tâm hồn và tài sản của ngài vào những bàn tay được nói đến . Tiểu thư Jessica Trent vẫn đang bám chặt lấy ngài cứ như thể cuộc sống của nàng phụ thuộc vào đó , và hôn ngài cứ như thể thế giới này sẽ tàn lụi nếu nàng ngừng lại , và không có từ " trừ khi " hay " nếu không " trong đó . Bị bối rối và nóng bừng cùng một lúc , ngài di chuyển bàn tay to lớn run rẩy lên lưng nàng rồi đặt những ngón tay đang run của mình lên vòng eo thanh nhã ngọt ngào của nàng . Ngài chưa bao giờ trước đó giữ một thứ gì như nàng , thật mỏng manh đến ngọt ngào , mềm dẻo , uốn cong , một sự thanh nhã hoàn hảo . Bờ ngực của ngài căng lên và nhức nhối và ngài chỉ muốn khóc than .

Tôi đã mơ về nàng . Tôi muốn có nàng trong vòng tay của mình ngay từ giây phút tôi gặp nàng .

Ngài đứng đó , bơ vơ trong cơn mưa , không thể kiềm chế cái miệng đói khát , đôi tay không yên của ngài , trong khi đó , ở bên trong , cơn tim của ngài đập tắt cái sự thật lấy làm xấu hổ .

Anh cần em .

Cứ như thể lần cuối cùng đó là một sự xúc phạm thật ghê ghớm , cái mà thậm chí nói chung Thượng đế dù có cầu tha cũng không thể bỏ qua , một tiếng nổ của bóng đèn làm rách màn đêm , ngay lập tức theo sau là một tiếng loảng xoảng dữ dội khiến vỉa hè rung chuyển . Nàng bắt ngờ giật mạnh ra rồi bị vấp té trở lại , tay nàng ấn mạnh vào miệng .

- Jess !

Ngài nói rồi đưa tay ra kéo nàng trở lại .

- Cara , tôi ...

- Không ! Ôi ! Chúa ơi !

Nàng kéo mái tóc bị ướt ra khỏi mặt .

- Ngài thật khôn khiếp , Dain !

Rồi nàng đổi hướng và bỏ chạy .

Jessica Trent là một người con gái trẻ , người mà phải đối mặt với sự thật , và khi nàng trèo , ướt đầm , lên cầu thang nơi ở của em trai nàng , nàng đối mặt với họ .

Điều đầu tiên , nàng bất thành linh bỏ qua việc đón ngài Dain vào con đường cùng trước .

Điều thứ nhì , nàng bị chìm sâu vào tình trạng hết sức phiền muộn , kể tiếp ngay lập tức đó là những cơn giận dữ ghen tị , bởi nàng thấy hai người đàn bà ngồi trong lòng của ông ta .

Điều thứ ba , nàng đã gần như là khóc khi ông ta nói một cách coi thường sự hấp dẫn của nàng và gọi nàng là " người đàn bà bé nhỏ đáng giá một xu "

Điều thứ tư , nàng đã kích thích ông ta vào cuộc hành hung của nàng .

Điều thứ năm , nàng gần như làm ông ta nghẹt thở đến chết , đòi hỏi cuộc cường bức được tiếp tục .

Điều thứ sáu , trời đã đem đến một tia chớp lóe sáng để làm ngã sự lung lay của nàng .

Cùng lúc nàng đi đến phía cửa của căn hộ , nàng cảm thấy một sự xúi giục mạnh mẽ muốn đập tan bộ não của nàng để chống lại nó . " Ngu ngốc , ngu ngốc , ngu ngốc " , nàng lẩm bẩm , giam mình ngay tại cửa chính . Withers mở nó , miệng của ông ta ngáp rộng .

- Withers .

Nàng nói tiếp .

- Tôi đã thất bại .

Nàng tiến sát vào trong căn hộ .

- Flora đâu rồi ? Trời ơi ! Rồi cô ấy cũng trở về nhà . Không phải là tôi ít nhất thấy ngạc nhiên .

Jessica quay đầu về phía phòng của bà nàng .

- Thực tế là , nếu người hầu gái tội nghiệp của tôi khiến người đánh xe đưa cô ta về Calais và trèo thuyền trở cô ta qua kênh ,thì tôi không nên trách mắng cô ấy dù chỉ một chút .

Nàng gõ cửa phòng của Genevieve . Bà của nàng đã ra mở , nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu , rồi quay ra Withers .

- Tiểu thư Trent cần một bồn nước nóng .

Bà nói tiếp .

- Cần một ai đó để lo việc đó , ngài làm ơn vui lòng .

Rồi bà nắm lấy cánh tay của nàng , kéo nàng vào bên trong , để nàng ngồi xuống và tháo đôi giày ướt đẫm ra .

- Cháu sẽ đi đến bữa tiệc đó .

Nàng nói , sờ soạng chiếc áo lông nhàu nát của mình , rồi nói tiếp .

- Ngài Dain không thể biến cháu thành một kẻ ngu ngốc nếu ông ta thích , nhưng ông ta sẽ không làm tiêu tan buổi tối của cháu . Cháu không quan tâm nếu tất cả những người ở Paris nhìn thấy . Ông ta mới chính là kẻ phải thấy xấu hổ , khi chạy với tình trạng khóa thân một nửa xuống phố . Và khi cháu nhắc ông ta rằng ông ta đang khóa thân một nửa , bà nghĩ ông ta đã làm gì nào ?

- Cháu thân yêu , bà không thể tưởng tượng ra .

Genevieve nhanh chóng tháo bớt tất dài mỏng manh ra . Jessica đã kể với bà về chiếc quần mở khuy một cách thoải mái . Genevieve đã reo lên và cười thật lớn . Jessica nhăn mặt với bà .

- Thật khó để giữ khuôn mặt mình được thẳng , nhưng đó không phải phần khó nhất . Phần khó nhất là ..

Nàng liền thờ dài nói tiếp .

- Ôi ! Genevieve . Ông ta thật đáng yêu . Cháu muốn hôn ông ta . Ngay trên cái mũi bự , tuyệt đẹp của ông ta . Và rồi ở khắp mọi chỗ . Thật vô hiệu quả . Cháu đã nhất quyết không để mất sự bình tĩnh của mình , nhưng cháu đã . Và vì vậy cháu đã đập ông ta và đập ông ta cho đến khi ông ta hôn cháu . Và rồi cháu vẫn tiếp tục đập ông ta cho đến khi ông ta làm thật chính xác . Và cháu tốt hơn phải nói với bà , sự mất thể diện dường như đã được chấp nhận nếu chúng cháu không bị đánh bất ngờ bởi tia chớp , hay gần như vậy . Cháu đã bị sục đổ hoàn toàn . Trên Rue de Provence . Và điều kinh khủng là ...

Nàng rên rỉ .

- Cháu đã mong có nó .

- Bà biết .

Genevieve dịu dàng nói tiếp .

- Hãy tin bà , cháu thân yêu , bà biết mà .

Bà tháo bỏ nốt phần còn lại của y phục , bởi Jessica không có khả năng làm gì ngoài việc nói làm nhảm và nhìn chăm chăm một cách ngờ nghệch vào nhưng đồ đạc , quần nàng trong chiếc váy dài , đặt nàng trên một chiếc ghế gần ngọn lửa và gọi một ly rượu .

Khoảng nửa giờ sau khi Jessica chạy trốn khỏi ngài , quý ngài Dain , da dẻ ướt sũng và đang nắm chặt một chiếc mũ bị hư hỏng bước đi oai vệ qua chiếc cửa mà Herbert đang run như cây sậy mở cho ngài . Lờ đi kẻ hầu , ngài hầu tước bước xuống phòng khách rồi đi lên lầu rồi xuống hành lang để đến

phòng của mình. Ngài ném chiếc mũ lên trên một chiếc ghế, cởi bỏ bộ y phục ướt đầm của mình, rồi dùng chiếc khăn lau khô mình, mặc lại một bộ đồ mới, rồi trở lại với những vị khách của ngài. Không một ai, bao gồm cả những ả gái điếm, có đủ bạo gan hay say sưa để yêu cầu một lời giải thích ngài đã ở đâu và làm gì. Ngài Dain hiếm khi lo lắng giải thích những hành động của mình. Ngài không có trách nhiệm phải giải thích với bất kỳ ai. Tất cả những gì ngài nói là ngài thấy đói bụng nên định đi ra ngoài ăn tối, còn họ rảnh rang để làm những việc họ thích. Tất cả mọi người ngoại trừ Trent, người không có cử động nào đang thờ ở phía xa - cái mà cậu ta gây ra rất nhiều tiếng ồn ào - đi cùng ngài Dain đến một nhà hát ở Palais Royal. Rồi họ tiếp tục đi đến Ving-Huit, và khám phá ra nó đã bị đóng cửa cả ngày hôm đó. Kể từ lúc không một kẻ nào khác đưa ra những nơi thay thế cho Ving-Huit, cả nhóm đã bị chia thành những nhóm nhỏ, mỗi đám tìm kiếm thú vui chơi theo lựa chọn của riêng mình. Ngài Dain đi đến một sòng bạc với cặp ... bò cái của ngài cùng Vawtry và con bò cái của ông ta.

Vào lúc ba giờ sáng, ngài Dain rời khỏi, một mình, và đi dạo trên những con phố. Sự lang thang của ngài đã dẫn ngài đến nhà của quý bà Vraisses, đúng lúc những vị khách đang ra về. Ngài đứng dưới một cái cây, khá xa ánh sáng yếu ớt của một cái cột đèn đơn độc, và quan sát. Ngài đã nấp ở đó gần hai mươi phút khi nhìn thấy Esmond hiện ra, cùng với Jessica Trent trên cánh tay của ông ta. Họ đang nói chuyện với nhau và cười đùa vui vẻ. Nàng không đội một chiếc mũ lông, mà kiểu tóc được sắp xếp như kẻ mất trí thậm chí còn lộ bạch hơn. Những chiếc nơ sáng bóng và những lọn tóc quấn mọc lên từ đỉnh đầu của nàng, rồi những dải đăng ten và những chiếc lông vũ phát lên từ những chiếc nơ và những lọn tóc. Kiểu trái tóc, theo ý kiến của ngài Dain, là ngớ ngẩn. Đó là lý do tại sao ngài muốn xé toạc những dải đăng ten cùng những cái lông vũ và những chiếc ghim và quan sát cái mạng che mặt màu đen như tơ chùm khắp bờ vai nàng ... trắng nõn, sáng yếu ớt trong ánh đèn. Có quá nhiều sắc trắng yếu ớt, ngài nhận thấy một con giận dữ đáng sợ. Chiếc tay áo phồng quá khổ của chiếc váy màu xanh bạc của nàng thậm chí còn không có cả phần vai. Chúng bắt đầu khoảng một nửa đến khuỷu tay của nàng, sự nghiêm trang bao trùm mọi thứ từ đó xuống dưới - và để cái nền được che đầy phơi bày ra cho những kẻ chó săn nhỏ nhai ở Paris. Mọi người đàn ông ở bữa tiệc đều đã khảo sát, một cách ung dung và gần mọi hướng, cái mà uốn cong màu trắng bạc. Trong khi ngài Dain, như một hoàng tử bóng tối mà tất cả bọn họ đều tin như vậy, đứng ra ngoài nơi ẩn náu trong bóng tối. Ngài không cảm thấy chút quý giá nào trong giây phút đó. Ngài cảm thấy, nếu cái sự thật bề bầy được nói, như một thằng bé ăn xin đói khát với cái mũi bị ép sát vào cửa của một tiệm bánh ngọt. Ngài nhìn nàng treo vào trong xe ngựa. Chiếc cửa đóng lại rồi chiếc xe âm âm đi khỏi. Tuy vậy không có ai kể bên nhìn thấy hay nghe thấy, ngài cười trong hơi thở của mình. Ngài cười thật nhiều vào đêm nay. Nhưng ngài không thể cười cái sự thật xa rời. Ngài biết nàng buồn phiền, phải như vậy, như mọi người đàn bà đoan trang.

"Người vợ hay một quý cô, đều như nhau" ngài vẫn thường nói với những người bạn của mình. "Một khi ngài để một quý cô tiết hạnh hay không ở trên ngài, ngài sẽ trở thành chủ sở hữu một mỏ tài sản phiến hà, nơi mà những kẻ thuê mướn mãi mãi chống lại, và trong đó ngài vĩnh viễn phải đổ ra tiền bạc và công sức. Tất cả vì cái đặc quyền đặc biệt, theo ý thích của cô ta, có cái mà ngài có thể có từ bất cứ ả gái điếm nào với một vài đồng shilling". Ngài muốn nàng, đúng vậy, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của ngài chật vật vì một loại đàn bà không thể chấp nhận đã kích động sự khao khát của ngài. Ngài thèm khát, nhưng ngài luôn nhận thức được chiếc bẫy bần thủ bên trong cái mà những người đàn bà phải như vậy, bởi họ được sinh ra và nuôi nấng vì cái mục đích đó - như mọi ngài. Và cái sự thật đáng căm ghét là, ngài muốn đi thẳng vào đó, và bằng cách này hay cách khác ngài đã lừa dối bản thân ngài rằng ngài đã không như vậy, hay nếu ngài đã, nó không là gì mà ngài Dain cần phải sợ, bởi cho đến bây giờ không có một cái bẫy nào đủ sâu, không có một vùng bùn nào đủ dày, để giữ ngài. Rồi điều gì đã giữ người ở đây? ngài tự hỏi chính mình. Cái gì to lớn đã ép buộc lôi kéo người ở đây, để nhìn như một kẻ điên loạn, như một con chó con gần dờ, tại ngôi nhà, vì nàng đã ở trong đó? Và điều gì đã trói buộc người ở đây, chờ đợi một cái nhìn thoáng qua từ nàng? Một cái chạm, một nụ hôn. Đó là một cuộc nổi loạn, ngài tự nói với chính mình. Nó là vậy, nhưng nó chính là sự thực, và ngài căm ghét nó và căm ghét cả nàng vì nàng khiến nó trở thành sự thực. Ngài nên kéo nàng từ cỗ xe, ngài nghĩ, rồi giật những thứ trang trí lờ lợ rẽ tiền ụy mị như đàn bà đổ từ trên tóc của nàng, và lấy đi cái ngài muốn, và bước đi, cười lớn như con quái vật vô liêm sỉ. Cái gì hay một người nào đã ở đó để ngăn ngài? Trước khi tiến hành cuộc cách mạng, vô số những kẻ quý tộc hư hỏng đã làm như vậy. Thậm chí ngay bây giờ, ai sẽ khiển trách ngài? Mọi người đều biết ngài là thứ gì. Họ sẽ nói rằng đó là lỗi của chính nàng vì đã để lạc vào con đường của ngài. Luật pháp sẽ không rửa nhục cho danh dự của nàng. Nó sẽ được để lại cho Bertie Trent tại điểm bán ở hai mươi bước.

Với một nụ cười dữ tợn, ngài Dain rời khỏi chiếc cột tối tăm và đi thơ thẩn xuống dưới phố. Ngài đã bị bắt, nhưng ngài cũng đã từng bị bắt trước đó, ngài tự nói với chính mình. Ngài cũng từng đứng bên ngoài, đau đớn và cô đơn, bởi ngài sẽ không bị đánh lừa. Và cuối cùng, luôn là vậy, ngài chiến thắng. Ngài đã khiến những cậu học sinh trong trường từng hành hạ ngài phải kính trọng và ghen tị với ngài. Ngài đã trả lại cha ngài gấp mười lần cho mọi nỗi nhục nhã và những cơn đau đớn. Ngài đã trở thành con ác mộng tồi tệ nhất trong cuộc đời này của lão con hoang già và, hy vọng một điều, sẽ là nỗi giày vò đau khổ nhất của ông ta ở kiếp sau. Thậm chí cả Susannah, người đã từng dắt mũi ngài trong sáu tháng khôn khổ, đã dùng mọi quãng thời gian đi bộ để có được cái mũi xinh đẹp của cô ta cạo sát. Sự thực, ngài Dain đã không nhìn thấy điều ấy tại thời điểm đó, nhưng một người đàn ông không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì chính xác trong khi một người đàn bà đang theo sát những móng vuốt vào trong anh ta và xé nát anh ta thành nhiều mảnh. Ngài có thể nhìn thấy bây giờ, một cách rõ ràng: một ngày mùa hè vào năm 1820, và một lễ tang khác, gần một năm sau khi cha của ngài qua đời. Đó là Wardell nằm bên trong một chiếc quan tài trống yếu ớt được phủ đầy hoa. Trong khi kẻ say rượu chiến đấu ở trên một ả gái điếm trên sân chuồng ngựa ở một quán trọ, cậu ta đã bị ngã vào những cục than và bị bẻ gãy. Sau lễ tang, Susannah, người lớn tuổi nhất trong năm cô em gái của Wardell, đã kéo ngài hầu tước sang một bên và cảm ơn ngài đã đến dự từ tận Paris. Cậu em trai tội nghiệp của cô - cô ta lau chùi nước mắt một cách dửng dưng, khi nghĩ đến thế giới của cậu ta. Cô ta đã đặt bàn tay của cô ta lên bàn tay của ngài. Rồi, mặt ửng đỏ, cô ta nắm lấy nó. "À, đúng, nụ hồng e thẹn của tôi" ngài Dain thì thầm hoài nghi. "Nó được làm thật gọn gàng". Và nó đã, bởi với sự đụng chạm đó Susannah đã kéo ngài xuống. Cô ta đã bắt ngài vào thế giới của mình - cái tầng lớp thượng lưu lịch thiệp - cái mà những năm trước ngài đã học cách xa lánh, bởi ở đó ngài chỉ dám liếc nhìn một quý cô trẻ tuổi để xoa cái nước da tái mét của cô ta lại và gửi đến người đàn bà đi kèm của cô ta một con thịnh nộ. Chỉ có những người con gái đã từng nhảy với ngài là em gái của những người bạn của ngài, và đó là một bốn phận vô cùng khó chịu và họ làm thật nhanh chóng như họ có thể. Nhưng Susannah thì không. Cô ta không nhảy bởi cô ta đang có tang, nhưng cô ta có thể nói và làm, và ngược nhìn ngài cứ như thể ngài là một chàng hiệp sĩ trong chiếc áo giáp sáng bóng. Sau bốn tháng, ngài mới được phép cầm bàn tay đeo găng của cô ta trong hai mươi giây. Hai tháng sau nữa ngài mới dần có can đảm để hôn cô ta. Trong khu vườn hoa hồng của chú cô ta, chàng hiệp sĩ đầy nghĩa hiệp đã đặt một nụ hôn lịch sự lên má quý cô của anh ta. Hầu như trong cùng một lúc, cứ như thể người diễn viên vừa nói lời chào tạm biệt khán giả, một đám những tiếng la hét của đàn bà - người mẹ, người di, những cô em gái chạy ra từ những bụi cây. Tiếp đó ngài biết, ngài bị giữ trong phòng làm việc của chú Susannah và bị ra lệnh một cách nghiêm khắc trình bày ý định của ngài. Ngài đã bị làm nhục người bởi một con chó con ngây thơ, ngài Dain đã thẳng thắn tuyên bố. Và tiếp đó, ngài có một cây bút trong tay và một đồng giấy tờ trước mặt ngài, thứ mà ngài bị ra lệnh phải ký vào. Thậm chí giờ đây, ngài Dain không thể nói ở đâu hay bằng cách nào ngài tìm thấy sự nhanh trí đọc chúng trước hết. Có lẽ điều ấy phải làm với việc lắng nghe hai mệnh lệnh trong một cuộc khiển trách, và không thường được đưa ra yêu cầu dưới bất kỳ hình thức nào. Bất cứ lý do gì, ngài cũng đặt bút xuống và đọc nó. Ngài đã khám phá ra rằng để đòi lấy đặc quyền của việc kết hôn với nụ hồng e thẹn của ngài, ngài sẽ được cho phép trả tất cả những khoản nợ gần đây của anh trai cô ta, cũng như của chú, của di, của mẹ và của chính cô ta, bây giờ và mãi mãi, cho đến chết, lạy chúa. Ngài Dain dứt khoát đó là một khoản đầu tư đại dột và ngài

đã nói vậy . Ngài đã bị nghiêm khắc nhắc nhở rằng ngài đã làm tổn thương một cô gái ngây thơ của một gia đình tốt . " Rồi hãy bắn tôi " ngài đáp lại . Và đi khỏi . Không một ai có bắn ngài . Vài tuần sau đó , khi trở về Paris , ngài đã biết được Susannah đã kết hôn với quý ngài Linglay . Linglay là một cái bánh xe thích đánh phấn hồng sáu mươi lăm tuổi , người mà trông như khoảng mười chín , suu tập những chiếc hộp bán thiu , và cầu véo , mon chón mọi cô gái hầu đủ đại dột để sa vào đôi tay tê liệt của lão ta . Lão không được cho rằng sẽ sống lâu hơn đến đêm tân hôn . Lão không chỉ sống lâu hơn , mà lão còn định làm thụ thai cô dâu trẻ của lão và tiếp tục làm vậy với một tốc độ nhanh lẹ . Cô ta vừa mới sinh được một thằng nhóc thì một đứa khác đã được reo trồng . Ngài Dain đang hình dung một cách chi tiết người tình cũ của ngài trong những cánh tay được chất phấn , bại liệt , đỏ mỗ hôi và đầy nước dãi của chồng cô ta , cùng với những mùi vị của những thứ chi tiết đó , thì tiếng chuông của Notre Dame kêu leng keng ở đằng xa . Ngài nhận ra rằng chúng khá xa so với chúng lẽ ra phải như vậy , nếu ngài ở trên đường Rue de Rivoli , nơi mà ngài sống và phải ở đó vào lúc này . Ngài nhận thấy ngài đã đi sai đường , khu lân cận cũng sai cả thấy . Cái nhìn liếc sai hướng của ngài đổ trên một cây cột đèn trông quen thuộc . Tinh thần của ngài , đã nhẹ bốt đi bằng việc hình dung sự ăn năn hối lỗi có thể xảy ra của Susannah , ngay lập tức bị chìm xuống lần nữa và kéo ngài cùng đầu óc , thể xác và tâm hồn vào trong một vùng bùn .

Hãy chạm vào tôi , ôm tôi , hôn tôi .

Ngài rẽ vào góc , vào trong một con phố chật hẹp tăm tối , nơi những bức tường có những chiếc cửa sổ còn mở không thể nhìn thấy bất cứ điều gì . Ngài ép trán của mình tỳ vào những phiến đá lạnh lẽo và cứ để ở đó , bởi ngài không có bất kỳ lựa chọn nào . Ngài không thể dừng thứ đang quần quai và đau đốn bên trong ngài .

Tôi cần em .

Đôi môi của nàng đang dính chặt vào đôi môi ngài đôi tay của nàng đang nắm lấy ngài thật nhanh chóng . Nàng thật mềm mại và ấm áp và nàng có vị của mưà , và nó thật ngọt ngào , ngọt ngào không thể chịu được , để có thể tin rằng trong một khoảnh khắc nàng muốn được ở trong những cánh tay của ngài . Ngài đã tin như vậy vào lúc đó , và vẫn muốn tin , và ngài căm ghét chính bản thân mình về những điều ngài muốn , và ngài căm ghét nàng vì đã khiến ngài muốn nó . Và vì vậy , ngài Dain bước đi thẳng và đi trên con đường của ngài , một cách nhàn nại , và ngài tự nói với chính mình nàng sẽ phải trả giá . Đúng lúc . Mọi người đã làm . Thật đúng lúc .

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Vào buổi chiều kế tiếp bữa tiệc của quý bà Vraisse , trong tâm trạng không lấy gì làm vui vẻ Roland Vawtry đã trả cho Francis Beaumont hai trăm bảng .

- Chính tôi đã nhìn thấy .

Vawtry lắc đầu nói tiếp .

- Từ cửa sổ . Tuy vậy , tôi không thể tin nếu nếu những người khác không nhìn thấy nó rõ ràng . Ông ta đúng là đã đi ra ngoài cửa và đuổi theo cô nàng xuống phố . Để làm cô nàng sợ hãi , tôi cho là vậy . Dám nói rằng cô nàng đang gói ghém hành lý của mình ngay trong lúc này .

- Cô nàng đã có mặt tại lễ mở màn vào tối hôm qua .

Beaumont mỉm cười nói tiếp .

- Thật bình tĩnh và tự chủ , và khiến bao kẻ ngưỡng mộ với sự tự tin nhả nhận của cô nàng . Khi tiểu thư Trent quyết định gói ghém hành lý , thì đó sẽ là quần áo tư trang của một cô dâu . Và tấm khăn trải giường sẽ được tô điểm với một chữ D trong từ Dain .

Vawtry của lại .

- Tất cả không phải như vậy . Tôi biết điều gì xảy ra . Ngài Dain không thích sự gián đoạn . Ông ta không thích là vị khách không được mời . Và khi ông ta không thích một thứ gì đó , ông ta sẽ làm cho nó biến mất . Hoặc là ông ta sẽ đập tan nó ra thành từng mảnh . Nếu cô nàng là một người đàn ông , ông ta sẽ đập tan cô nàng . Khi cô nàng không phải , thì ông ta sẽ làm cho nàng ta biến mất .

Beaumont nói tiếp .

- Ba trăm bảng để nói rằng cô nàng sẽ là bà hầu tước của ông ta trước ngày sinh nhật của đức vua .

Vawtry kìm nén vẻ tươi cười của hấn . Bất cứ điều gì ngài Dain làm hay không làm với tiểu thư Jessica Trent , thì ông ta cũng không kết hôn với cô nàng . Điều đó không phải nói rằng ngài Dain sẽ không bao giờ kết hôn . Nhưng nó sẽ chỉ chất đầy thêm sự nhục nhã , căm phẫn , và nỗi chán ghét gia đình của ông ta , gồm cả những người còn sống - một đám anh em họ xa và vô số những kẻ đã chết . Cô dâu , không còn gì để nghi ngờ , sẽ là một quý cô , một bà quả phụ hay một cô con gái của một kẻ phản bội hiển nhiên ai cũng biết hay của một kẻ giết người . Cô ta cũng có thể là một ả gái điếm nổi tiếng . Người lý tưởng sẽ là một ả chủ nhà chữa da trắng lai đen người do thái mang một nửa dòng máu Ai-len , người mà người tình cuối cùng của mẹ bị treo

cổ vì tội gian dâm với động vật và bóp cổ ngài công tước của Kent chỉ vì muốn hợp pháp hóa đứa con , chín tuổi tên là Alex-andrina Victoria . Ngài Dain bị kết hôn với bất cứ một ai chỉ trong hai tháng hay là một câu hỏi thật xa vời như thể thuộc về một hành tinh khác . Vawtry chấp nhận sự đánh cuộc . Đây không phải sự đánh cuộc duy nhất tại Paris vào tuần đó , và không phải là lớn nhất với cái tên Dain và Trent trong đó . Những ả gái điếm , người mà chúng kiến tiểu thư Trent đi vào phòng khách của ngài Dain cùng sự theo đuổi xảy ra sau đó của ông ta , đã kể cho tất cả những người bạn và những khách hàng của bọn họ . Những vị khách nam giới cũng thuật lại câu truyện ngắn , với những sự thêm thắt thông thường , với bất kỳ ai muốn nghe , và đó là tất cả mọi người . Và mọi người , đương nhiên , đều có quan điểm . Rất nhiều người đặt tiền phía sau quan điểm của họ . Trong vòng một tuần , Paris sôi sục không ngừng như đám đông người La-mã tại đấu trường , nôn nóng đợi chờ trận đánh cho đến khi từ vòng giữa hai đấu sĩ hùng mạnh nhất . Vấn đề đó đang đưa những kẻ tham chiến vào cùng một võ đài . Tiểu thư Trent đang du hành trong cái xã hội thượng lưu đáng kính . Ngài Dain thì lảng vảng với những ả gái điếm giang hồ . Bọn họ , đã hầu như thiếu thận trọng , tránh gặp mặt nhau . Cả hai cùng không có thể bị thuyết phục hay bị đánh lừa trong lúc trò chuyện với những người khác .

Quý bà Wallingdon , người mới định cư ở Paris được mười tám tháng , đã trải qua hầu hết quãng thời gian để cố gắng , với những thành công lẫn lộn , để trở thành bà chủ nhà đứng đầu , đã nhìn thấy một cơ hội trong đời , và nắm lấy nó ngay tức thì . Bà ta mạnh dạn lên kế hoạch một buổi dạ hội cùng ngày với đối thủ của bà , người mà cũng có kế hoạch có một buổi dạ hội hóa trang . Nó đã diễn ra chính xác nửa tháng sau cảnh Đuổi Theo Tiểu Thư Trent Xuống Phố . Dù quý bà Pembury cùng hai người cháu của bà không đủ tiêu chuẩn như những quý tộc danh giá khác của tầng lớp thượng lưu ở Paris hay London , và dù quý bà Wallingdon sẽ không quấy rầy họ trong những vấn đề khác , bà ta vẫn mời họ đến buổi dạ hội của mình . Bà ta cũng mời cả ngài Dain . Rồi bà ta sẽ để cho mọi người biết bà ta đã làm được điều gì . Mặc dù bà ta , cũng như nửa số người ở Paris đều tin rằng ngài Dain đã trở thành nô lệ bởi tiểu thư Trent , quý bà Wallingdon không mong chờ ông ta đến . Mọi người đều biết rằng ngài hầu tước của Dain sẽ có thể được cho phép tham gia một vấn đề của tầng lớp thượng lưu khi ông ta mời người đao phủ kiểm tra lưỡi dao của chiếc máy chém trên cổ của mình . Mặt khác , ngài Dain đã cư xử trong một thái độ không chắc chắn tới tiểu thư Trent , điều đó có nghĩa rằng vẫn có những cơ hội . Và ở đâu có một cơ hội có thể xảy ra , ở đó luôn có kẻ muốn được ở trong cái trường hợp như vậy . Trong trường hợp của quý bà Wallingdon , những điều này rất giống với những vị khách được bà ta mời . Không một lời từ chối nào được gửi đến . Không thậm chí , cả mỗi bản khoản của của bà , quý ngài Dain . Nhưng rồi , ông ta cũng không gửi một lời chấp nhận nào , vì vậy ít nhất bà không phải giả bộ bà không biết ngài Dain có mặt hay không và lo lắng khi bị bắt gặp đang nói dối . Bà ta có thể giữ những vị khách khác của mình trong trạng thái lương tâm trong sáng . Trong khi chờ đợi , để được hoàn hảo về mọi mặt , bà ta đã thuê một tá những kẻ đẩy tờ người Pháp lực lưỡng để làm tăng thêm những kẻ hầu người hạ của bà ta .

Jessica , trong khi đó , đang thừa nhận thất bại . Chỉ sau ba lần gặp gỡ với ngài Dain , sự quyến rũ xác thịt đơn giản đã trở nên mãnh liệt cuồng dại mất hết lý trí . Các triệu chứng của nàng không đơn giản là một loại virus , mà trở nên đáng chú ý . Tại bữa tiệc của quý bà Vraisse , bà Beaumont đã có một vài nhận xét một cách bí ẩn về ngài Dain . Jessica , người mà những giây thần kinh của nàng vẫn đang chấn động với những cơn dư chấn của cái ôm siết mãnh liệt như bão tố , đã trả lời quá sắc bén . Cái nụ cười ranh mãnh của bà Beaumont đã nói cho nàng biết rằng ông ấy có lẽ là một vấn đề nào đó của bà ta , và bà ta đã không để nó trôi qua khi nói về ngài Dain . Nhưng gia đình Beaumont đã bất ngờ rời khỏi Paris một tuần sau bữa tiệc , và ngài Dain cũng không hề đến khoảng một dặm so với nàng , kể từ khi cái nụ hôn phá cách trong cơn bão xảy ra . Và vì vậy , nếu ông ta được kể rằng Jessica Trent đã bị làm si mê bởi ông ta , thì ông ta rõ ràng không quan tâm . Mà chỉ có nàng thích nó , nàng quá quyết với chính mình . Bởi vì chỉ có một cách khiến ngài Dain quan tâm đến một người đàn bà , đó là miễn sao đẩy cô ta ngã trên một chiếc giường - hay một chiếc bàn ở một quán rượu , mở khuy quần của ông ta , giải quyết thật nhanh gọn , rồi cài khuy lại . Si mê hay không si mê nàng biết tốt hơn với việc cứ để mặc số phận là mạo hiểm sắp xếp một cuộc gặp gỡ khác với ông ta , khi chính ông ta nhìn thấy cái tình trạng bị mất thể diện của nàng , ông ta sẽ nghĩ lại và đối xử một cách đầy quan tâm đối với nàng . Nàng gần như hoàn thành việc thuyết phục chính mình rằng việc thông minh để làm là rời khỏi Paris ngay lập tức , thì lời mời của quý bà Wallingdon được gửi đến . Trong vòng hai mươi tư giờ , Jessica nhận thức được rằng - cả Paris cũng như ngài Dain đều được mời . Nó không khó gì để có thể hình dung được tại sao : nàng và ngài Dain được mong chờ trở thành trò giải trí quan trọng nhất . Nàng cũng hiểu rằng có một số lượng tiền lớn sẽ được trao tay , dựa vào sự biểu diễn của nàng - hay không thể thiếu , ông chủ của nó . Nàng quyết định nàng không muốn là một phần nào trong đó .

Genevieve lại phân xử theo cách khác .

- Nếu ông ta đến , mà không có cháu ở đó , ông ta sẽ cảm thấy bề mặt .

Bà nói tiếp .

- Ngay cả khi ông ta chỉ đơn thuần muốn đi , vì bất cứ lý do gì , và được biết cháu không có mặt , ông ta cũng sẽ cảm thấy như vậy . Bà biết điều đó thật phi lý và không đúng đắn , nhưng những người đàn ông vẫn thường vậy , đặc biệt trong bất cứ vấn đề gì mà họ cho rằng có dính líu đến lòng kiêu hãnh của họ . Cháu tốt hơn nên có mặt , trừ khi cháu thích làm ông ta giận dữ hơn là làm dịu bớt cảm giác bị tổn thương của ông ấy .

Dù Jessica rất nghi ngờ chuyện ngài Dain có bất cứ cảm giác bị tổn thương nào , nàng cũng nhận thấy Genevieve có nhiều kinh nghiệm với đàn ông hơn . Một số lượng lớn những người đàn ông . Lời mời đã được chấp nhận . Ngài Dain có thể không quyết định được sẽ làm gì với lời mời của quý bà Wallingdon . Một phần của tâm trí ngài khuyên ngài hãy đốt nó . Còn phần khác lại đề nghị ngài đi tiêu lên nó . Phần khác nữa lại khuyên nhủ ngài nhét nó vào cổ họng của cái thân thể quý tộc của bà ta . Và cuối , ngài đã ném nó vào một chiếc hòm , cái mà chứa đựng cùng với những kỷ vật khác nhau trong những chuyến hành trình của ngài , một chiếc mũ đã bị hư hỏng và một chiếc dù đã được xếp lại . Sáu tháng kể từ bây giờ , ngài tự nói với chính mình ngài sẽ nhìn những thứ đó và cười lớn . Rồi ngài sẽ đốt chúng , cũng giống như những năm trước , ngài đã đốt đôi găng tay mà ngài đã mang khi Susannah lần đầu chạm vào tay ngài , và một chiếc lông vũ được lấy ra từ mũ của cô ta , cùng tấm thiệp mời ngài đến bữa tiệc tối tại nhà của người chủ . Hiện tại , tất cả những gì mà ngài quyết định là tìm ra cách giải quyết tốt nhất với tiểu thư Trent , cũng như những kẻ đạo đức giả nhân nghĩa những kẻ mà mong chờ nàng ta đem lại một phép màu khiến quý ngài Beelzebub phải quỳ gối . Ngài biết đó là lý do quý bà Wallingdon mời ngài . Những người đáng kính ở Paris không gì thích thú hơn việc nhìn thấy ngài sụt sùi . Kẻ sát nhân bị sảy chân bởi một bà cô chưa chồng người Anh sẽ tạo ra một viễn cảnh hơn cả hấp dẫn . Ngài đã có rất ít nghi ngờ rằng mọi kẻ ngu dốt tự cho là đạo đức ở Paris cầu nguyện cho sự thất bại của ngài - để tiện hơn , tốt hơn - tại đôi tay của nàng . Họ muốn một trò chơi đạo lý , sự chiến thắng của nhân nghĩa hay một vài thứ rác rưởi gì đó . Ngài có thể để cho họ phải chờ đợi , để cho họ giữ lấy hơi thở của mình cho đến khi họ bị ngạt , trong khi vở kịch vẫn trống rỗng . Ngài khá thích thú với hình ảnh đó : một vài trăm linh hồn đang hấp hối trong tình trạng đợi chờ trong khi con quỷ Beelzebub đi ve vãn ở những nơi khác , cười đùa , uống rượu , và lòng của ngài được lấp đầy bởi những ả gái điếm son phấn . Mặt khác , thật thích thú khi cười vào mặt bọn họ , đi hiên ngang bước lên sân khấu , và thiết đãi họ một vở kịch mà họ sẽ không bao giờ quên . Hình ảnh đó cũng có sức lôi cuốn của nó : một giờ hay là như vậy trong sự độc diễn của quý Sa tăng tại một trong những căn phòng dạ hội lịch sự bậc nhất ở ngoại ô St. Germain . Rồi , ở lúc cao trào , ngài sẽ ôm lấy tiểu thư Jessica Trent trong vòng tay của ngài , chào khán giả , rồi biến

mất cùng nàng trong một đám khói mờ ảo . Ngài tưởng tượng cái trò ảo thuật đó rồi vứt bỏ nó ngay như thể nó đối lập lại với mục đích của ngài . Nàng phải bị lừa đi , vì vậy nàng và những người khác sẽ hiểu rằng nàng không có sức mạnh để có thể vượt qua ngài . Ngài rút ra rằng tốt hơn là ngài được ôm ấp bởi một người một người đàn bà một cách tình cờ , kéo họ đi , rồi để mặc họ với nỗi sợ hãi trong một nghĩa địa . Nhưng vẫn có những điều bức bối , Paris không xứng đáng với quá nhiều trò giải trí . Tốt hơn là để nó chết đi vì chán nản . Vì vậy suy nghĩ của ngài đi tới , đi lui cho đến buổi tối của vũ hội .

Jessica đi đến buổi vũ hội trong một tâm trạng thất vọng chán nản , điều mà những sự kiện xảy ra sau đó sẽ làm nó cải thiện chút ít . Nàng đã dành vài giờ trước đó cuống quýt với tóc , váy và những phụ kiện khác . Nàng đã trả qua hơn hai giờ sau khi chịu đựng những lời nói bóng nói gió khôn khéo từ những vị khách nữ và không một lời nào từ những người đàn ông . Vào khoảng mười một rưỡi , Bertie đã mất vài trăm bảng ở phòng chơi bài , uống rượu cho đến khi không biết gì và được đưa về nhà . Genevieve , trong khi đó , đang khiêu vũ lần thứ hai với ngài Due d'Abonville . Về mặt sung sướng của bà đã nói cho Jessica biết rằng bà của nàng sẽ không cần sự giúp đỡ nào trong đêm nay . Vị quý tộc người Pháp đã tạo một ấn tượng nào đó . Khi Genevieve ấn tượng với một người đàn ông thì bà không thể tập trung với bất cứ điều gì .

Bình thường Jessica có thể quan sát sự yếu đuối lãng mạn của bà nàng với một sự suy xét thích thú nhẹ nhàng . Giờ đây nàng đã hiểu , một cách bản năng , điều mà Genevieve cảm thấy , và nó thực không hề thú vị . Nó không hề thú vị chút nào khi bức mình , thao thức , cô đơn , buồn bã và chịu đựng một cách dai dẳng bởi đã gần nửa đêm mà kẻ thú vật hèn hạ đã không tới . Nó cũng không thú vị chút nào khi biết rằng tốt hơn là ông ta không tới , nhưng nàng lại muốn ông ta ở đây hơn tất cả , và nàng căm ghét chính bản thân mình vì nàng muốn điều đó . Nàng thậm chí đã bỏ hai điều nhảy không bị đòi hỏi , trong hy vọng lấy làm xấu hổ rằng con quý Sa Tăng oai vệ của ông ta sẽ chột nẩy ra ý định kéo nàng vào sàn nhảy . Giờ đây , khi nhìn Genevieve và người quý tộc Pháp đẹp trai , con tim của Jessica chìm xuống . Với ngài Dain , nó sẽ không bao giờ như vậy . Ông ta sẽ không bao giờ nhìn chằm chằm nàng với một nụ cười như muốn tan chảy như của Abonville , và nếu Jessica cũng nhìn ông ta với một vẻ mặt đầy si mê như của Genevieve , thì ngài Dain sẽ cười vào mặt nàng . Kim nén nỗi tuyệt vọng , nàng biết điều đó thật phi lý , nàng đã nhượng bộ hai lời thỉnh cầu nài nỉ nhiều nhất . Nàng nhảy một bản với Malcolm Goodridge , và bản khác với quý ngài Sellowby .

Khi ông ta viết tên của ông ta trên tấm thẻ còn trống cuối cùng của những người hâm mộ nàng - đó là một món quà kỷ niệm , buổi tối cuối cùng của nàng ở Paris , Sellowby thì thầm nói .

- Tôi biết không có điệu nhảy nào dành cho ngài Dain . Nàng có tin chắc ông ta sẽ không xuất hiện ?

- Ngài tin khác sao ?

Nàng nói tiếp .

- Ngài đã phát hiện ra một mùi lưu huỳnh tỏa nhẹ hay một luồng khói báo trước sự đến gần của ông ta chẳng ?

- Tôi cá một trăm bảng cho sự xuất hiện của ông ta .

Sellowby nói , rồi rút chiếc đồng hồ bỏ túi của ông ta ra .

- Thật chính xác , À , chúng ta sẽ thấy trong giây lát .

Jessica nhìn chiếc kim phút của chiếc đồng của ông ta chạm vào con số trên đỉnh thì cùng lúc nàng nghe thấy một chiếc đồng hồ đồ chuông âm ỉ ở đâu đó . Vào cú đánh thứ mười , mọi cái đầu đều quay về hướng lối ra vào của phòng khiêu vũ , và tiếng kêu la của những giọng nói bắt đầu lịm đi . Vào tiếng chuông đồ thứ mười hai , căn phòng vẫn im lặng như chết . Trong khi con tim của nàng đang đập thình thịch , Jessica cũng hướng về phía lối cửa ra vào . Nó là một thứ được uốn hình vòng cung , được trang hoàng lộng lẫy và vô cùng rộng lớn . Nó dường như không đủ lớn cho một thứ dữ dội tăm tối cái mà khiến mọi người phải dừng lại .

Đó là một sự tạm dừng đầy kịch tính kéo dài , hòa hợp với lối ra vào thích hợp với một sân khấu vào lúc nửa đêm . Và hòa hợp với danh tiếng Hoàng Tử Bóng Đêm của ông ta , ngài Dain ăn mặc gần như trọn vẹn trong một màu đen . Một chút vải lanh màu trắng hiện ra nơi cổ tay , và một chút khác ở trên cổ và trên ngực của ông ta , nhưng chúng chỉ càng làm nổi bật thêm . Thậm chí áo gi lê của ông ta cũng đen . Mặc dù nàng đứng khá xa so với chiều dài của căn phòng , Jessica không có gì nghi ngờ cái nhìn chăm chăm tâm tột đang lướt qua cả đám người lộng lẫy với vẻ coi thường , còn cái miệng thì mím lại trong một nụ cười hết sức kinh tởm và hết sức khinh bỉ . Việc nhớ lại cái miệng phong đăng đã lần lượt với nàng cách đây nửa tháng làm dâng trào một làn sóng nóng bỏng lên tận cổ của nàng . Nàng tự quạt cho mình và cố gắng đẩy cái kỷ ức đó ra ngoài cùng với sự hoài nghi Sellowby đang quan sát nàng đi ra khỏi tầm nhìn của ông ta . Nàng tự nói với chính mình những điều mà Sellowby hay bất cứ người nào khác suy nghĩ chẳng quan trọng gì , ngoại trừ ngài Dain . Ông ta đã đến và nàng cũng ở đây , vì vậy ông ta có thể không phải oán trách về điểm đó . Tất cả những gì nàng phải làm bây giờ là tìm hiểu trò chơi của ông ta có ý nghĩa gì , và chơi nó theo sự điều khiển của ông ta và hy vọng sự điều khiển đó hạ xuống tại một nơi trong giới hạn những hành vi văn minh . Rồi , khi nguôi đi , ông ta sẽ cười to và tiếp tục cách vui vẻ của ông ta , còn nàng có thể trở về Anh , và ông ta sẽ không còn giận dữ với nàng . Nàng sẽ phóng thật nhanh cùng với cuộc sống của mình ngay tại nơi nàng đã bỏ đi , và trong một khoảng thời gian rất ngắn thôi , nàng sẽ quên rằng ông ta đã từng tồn tại . Hay nàng sẽ nhớ đến ông ta như một giấc mơ tồi tệ hay một cơn xúc động , rồi thờ dài nhẹ nhõm vì nó đã trôi qua . Phải là như vậy , Jessica tự nói với chính mình . Lựa chọn chính là sự sụp đổ , và nàng không thể để cuộc sống của nàng bị phá hủy chỉ vì sự mất trí nhất thời , bất chấp nó độc như thế nào .

Ngài Dain mất chính xác chín giây để nhận ra tiểu thư Trent trong đám đông . Nàng đứng cùng với Sellowby và một vài kẻ ăn chơi phóng đảng khác mà ai cũng biết ở tận cuối phòng khiêu vũ . Nàng mặc một chiếc váy màu xanh xám mờ ảo trong ánh đèn , và ở đó dường như có rất nhiều ánh sáng lung linh mờ ảo cùng những vị khách khác run rẩy vì bị kích động đang nhảy phía trên đầu nàng . Ngài tưởng tượng nàng lại bị xoắn chặt trong những lọn tóc quấn mực cười . Nhưng kiểu chải tóc , trang phục những chiếc tay áo được phồng to quá mức cùng chiếc mũ được chắt chyu những thứ vớ vẩn , là kiểu cách hiện thời , và ngài hồ nghi nó có thể hung bạo hơn bất cứ thằng cha ở nơi cực lạc nào đang đứng trên một chiếc lông chim ở trên cái đầu bự của quý bà Wallingdon . Khuôn mặt béo của quý bà Wallingdon được sắp đặt trong một vẻ mặt hoan nghênh lịch thiệp đến cứng nhắc . Ngài Dain bước đi oai vệ tới chỗ bà ta , khom người cúi chào quá mức , tươi cười , rồi tỏ ra vui thích và vinh dự , và nói chung , chính ngài lấy làm sung sướng . Ngài đã không đưa một lời thứ lỗi nào khi rút lui , và khi ngài dịu dàng hỏi muốn được giới thiệu với những vị khách của bà ta , ngài đã đưa ra niềm thích thú hiếm độc một

cách sùng sốt khiến những giọt nước long lanh trong đôi mắt mở to của bà ta úa trào xóa hết lớp phấn trên khuôn mặt xuống tận cằm .

Cùng lúc này , cả đám người bị đông cứng như tượng bất đầu khuấy động quay trở lại sự sống . Bà chủ nhà đang run như cây sậy của ngài liền đưa một dấu hiệu , những người nhạc công nghe lời bắt đầu chơi , và căn phòng vũ hội dần trở lại cái trạng thái gần như bình thường như thể một ai có lý để hy vọng , đưa con quái vật vào tâm điểm . Không có gì khác cả , khi bà chủ nhà của ngài dẫn ngài từ một nhóm khách này đến một nhóm tiếp theo , ngài Dain đã nhận ra bầu không khí căng thẳng , nhận ra rằng tất cả mọi người đang chờ đợi ngài đưa ra một hành động xúc phạm , và có lẽ đang đánh cuộc về sự xúc phạm sẽ xảy ra . Ngài rất muốn cảm ơn họ . Đã gần tám năm kể từ khi ngài ra nhập vào thế giới này , đầu cho tất cả bọn họ nhìn và cư xử đã khiến ngài nhớ lại cách cái xã hội thượng lưu lịch thiệp đã nhìn và cư xử , ngài đã quên rằng nó cảm thấy như một thứ kỳ dị . Ngài nhớ sự nhả nhặn cứng đờ đã không thể giấu được nỗi sợ hãi và sự thay đổi đột ngột trong đôi mắt của họ . Ngài nhớ những người đàn bà đã quay đi cùng khuôn mặt tái nhợt với sự tiếp cận của ngài , và sự thân mật giả tạo của những người đàn ông . Ngài đã quên đi , dù vậy , chúng vẫn khiến ngài cảm thấy nỗi cô độc mới chua xót làm sao , và nỗi cô độc khiến ngài chỉ muốn phát điên . Ngài quên nó đã quẩn quại như thế nào bên trong ngài và khiến ngài chỉ muốn gào thét và đập vỡ mọi thứ . Sau nửa giờ , sự kiềm chế của ngài căng lên không thể kiểm soát , và ngài quyết định bỏ đi , chỉ ngay sau khi ngài đặt người gây ra nỗi khốn khổ của ngài vào đúng vị trí của cô ta , một lần và cho mãi mãi .

Điều cadri (vũ điệu bốn cặp) vừa kết thúc , Malcolm Good-ridge đang đưa tiểu thư Trent trở về đám người hâm mộ nàng , những kẻ đang lảng vảng gần một cây xương xi được trồng trong chiếc chậu khổng lồ . Ngài Dain buông quý bà Wallingdon ra . Rồi bỏ bà ta lão đảo ngồi xuống một chiếc ghế , ngài quay đi và tiến sát về hướng cây dương xỉ kỳ cục . Ngài tiếp tục tiến sát cho đến khi đám đông những người đàn ông đang vây quanh tiểu thư Trent phải nhường bộ hay chịu khuất phục . Họ nhường bộ nhưng họ không bỏ đi . Ngài quét một cái liếc nhìn dữ dội qua họ . Ngài nói một cách êm ả .

- Hãy rút đi .

Họ bỏ đi . Ngài đưa cho tiểu thư Trent một cái nhìn bao quát chậm chậm từ đỉnh đầu tới ngón chân . Nàng quay trở lại niềm thích thú . Lờ đi sự xúc động mạnh mẽ đang bị kìm nén , cái nhìn chăm chăm ung dung màu xám của nàng đáp trả lại , ngài để mặc sự chú ý của mình trôi dạt vào vạt áo trên của nàng , cổ tinh phơi bày một cách trơ trẽn cái bờ vai và bộ ngực trắng nõn mịn màng .

- Nó phải được chống đỡ bằng những sợi giây kim loại .

Ngài nói tiếp .

- Mặt khác , người thợ may vá của nàng chắc hẳn đã khám phá ra một phương pháp mà không cần tuân theo quy luật về trọng lượng .

- Nó được lót bởi những cái khung và một loại vải cứng , như một chiếc áo nịt ngực .

Nàng bình tĩnh nói tiếp .

- Nó không thoải mái một cách khủng khiếp , nhưng đó là thời trang đỉnh cao , và tôi không dám mạo hiểm vì sự không hài lòng của ngài mà trình diện cách ăn mặc không đúng một .

- À , nàng tin chắc tôi sẽ đến .

- Bởi vì ngài không thể cưỡng lại được . Tôi hy vọng tôi không đến nỗi tự sát khi mong muốn mình hấp dẫn không thể cưỡng lại được đối với ngài .

Nàng tự quạt cho mình .

- Thực tế đơn giản là dường như có một trò khôi hài đang được xúc tiến , mà chúng ta là những nhân vật chính . Tôi đã được chuẩn bị để đưa ra những biện pháp thích hợp để giúp nó kết thúc . Ngài đã để cho mọi người bàn tán với cảnh tượng ở tiệm cà phê , nhưng tôi sẽ công nhận là tôi đã gây kích động .

Nàng nói thêm thật nhanh , trước khi ông ta có thể vặn lại .

- Tôi cũng sẽ công nhận chuyện đồn đại đó có thể được lắng xuống nếu tôi không xông vào nhà của ngài và làm phiền ngài .

Mặt nàng ửng đỏ .

- Trong khi những gì xảy ra sau đó , không ai nhìn thấy , rõ ràng , điều mà làm cho nó không thích hợp với những vấn đề sắp tới .

Ngài nhận ra rằng nàng đang nắm thật chặt chiếc quạt của mình , và rằng ngực của nàng phồng lên rồi hạ xuống với một biểu lộ mau lẹ của sự xúc động . Ngài mỉm cười .

- Nàng đã không cư xử , trong lúc đó , như thể nó không thích đáng . Trái lại ...

- Ngài Dain , tôi đã hôn ngài .

Trong giọng đều đều nàng nói tiếp .

- Tôi thấy không có lý do gì để tranh cãi về nó . Đó không phải là lần đầu tiên ngài từng được hôn và cũng sẽ không phải là lần cuối cùng .

- Trời đất ! Tiểu thư Trent , nàng không phải đang đe dọa làm nó lần nữa sao ?

Ông ta mở rộng đôi mắt trong vẻ hoảng sợ chế nhạo .

Nàng nhả ra một tiếng thở dài .

- Tôi biết nó quá nhiều hy vọng rằng ngài sẽ biết điều . Làm sao một người đàn bà lại nghĩ rằng có thể điều khiển một người đàn ông " biết điều " .

- Nàng đúng đó , tiểu thư Trent . Nó đã hy vọng quá nhiều . Tôi nghe thấy ai đó đang kéo một chiếc đàn violông . Một điệu waltz , hay một thứ gần như vậy , có vẻ đang sắp bung ra .

Nàng siết hàm nói .

- Đúng là nó .

- Rồi chúng ta sẽ nhảy .

- Không , chúng ta sẽ không .

Nàng nói tiếp .

- Tôi đã giữ lại hai điệu nhảy bởi vìÀ , không có gì quan trọng . Tôi đã có một bạn nhảy cho điệu này rồi .

- Chắc chắn . Là tôi .

Nàng đưa chiếc quạt lên trước mặt ông ta , cho người đàn ông xem những dòng chữ nguệch ngoạc được viết trên đó .

- Hãy nhìn thật kỹ .

Nàng nói tiếp .

- Ngài có nhìn thấy tên 'Beelzebub' viết trên đó không ?

- Tôi không cần thị .

Ngài giật lấy chiếc quạt từ những ngón tay đeo găng của nàng .

- Nàng không cần để nó gần như vậy . À , đây , là người này chẳng ?

Ngài chỉ vào một chiếc que .

- Rouvier ?

- Đúng vậy .

Nàng nói , nhìn qua ngài .

- Ông ta đây rồi .

Ngài Dain quay lại . Một người đàn ông Pháp đang thận trọng bước gần đến , vẻ mặt của ông ta nhợt nhạt . Ngài Dain tự quạt cho chính mình . Người đàn ông đó dừng lại . Mím cười , ngài nhún ngón tay cái và ngón tay trỏ của mình vào chiếc que . Nó liền gãy tách . Rouvier bỏ đi . Ngài Dain quay lại với tiểu thư Trent và , vẫn đang mỉm cười , bẻ từng chiếc que một . Rồi ngài ấn mạnh chiếc quạt rách nát vào trong chậu dương xỉ . Ngài chìa tay ra .

- Điệu nhảy của tôi , tôi tin chắc vậy .

Đó là sự phô bày nguyên thủy , Jessica tự nói với chính mình . Trên quy mô phát triển của mối quan hệ giữa người với người , nó là một mức độ trên cả việc đánh vào đầu nàng với một chiếc gậy và túm tóc kéo nàng đi . Chỉ ngài Dain mới đuổi theo cách như vậy , cũng giống như chỉ có ông ta mới có thể dọn sạch bãi chiến trường của đối thủ đơn giản bằng việc nói với họ , mà không có sự tự giác nào dù nhỏ nhất hay sự khôn ngoan , để bỏ đi . Và chỉ có nàng , người đã bị si mê đến mất trí , đã thấy rằng tất cả những hành động đó thật lãng mạn đến choáng váng . Nàng nắm tay ông ta .

Bọn họ đều mang găng tay . Nàng cảm thấy nó thật giống nhau : một cái rung mình bởi sự tiếp xúc bất ngờ như một dòng điện đột biến . Nó lao thật nhanh xuyên qua khắp chân tay , rồi rẽ vào đầu gối của nàng khiến chúng trở nên đông cứng . Ngược nhìn lên , nàng thấy vẻ giật mình hoảng hốt trong đôi mắt của ông ta và bản khoăn , trong khi nụ cười ranh mãnh của ông ta dần biến mất , liệu ông ta cũng cảm thấy như nàng . Nhưng nếu ông ta cảm thấy nó , nó khiến ông ta không hề lúng túng , bởi ông ta trơ trên ôm chặt vòng eo của nàng , rồi vui vẻ , xoay nàng ra ngoài . Giật mình , nàng nắm chặt bờ vai của ông ta . Rồi cả thể giới chao đảo , mờ mờ không rõ nét , đi ra khỏi sự sống , cứ như thể ông ta đưa nàng vào một điệu waltz không giống với bất cứ điệu gì nàng từng trải qua trước đó . Của ông ta không phải là một điệu waltz khoan thai của người Anh , mà như một ngọn sóng dâng trào , hiển nhiên là kiểu Continental đầy nhục dục , bình dân , nàng cho là , ở cuộc hội họp của bọn gái giang hồ . Đó là cách , nàng đoán , mà ông ta nhảy với những gã gái điếm của ông ta .

Nhưng ngài Dain sẽ không thay đổi cách của mình chỉ để phù hợp với rất nhiều những người đàn bà làm bộ đoan trang kiểu cách của xã hội thượng lưu . Ngài sẽ nhảy như ngài đã chọn , và nàng , đầy vẻ cuồng nhiệt , có thể đã sung sướng vì ngài đã chọn nàng .

Ông ta di chuyển duyên dáng gắn liền với vẻ mạnh mẽ , oai hùng và hoàn toàn chắc chắn . Nàng chưa bao giờ phải suy nghĩ , chỉ để mặc chính bản thân mình bị quay mãi quanh phòng hội trong khi thân thể nàng ngửa ran với những hiểu biết về ông ta và chỉ mình ông ta : bờ vai rộng dưới bàn tay nàng ... một thân hình vạm vỡ , chắc nịch chỉ cách vài inch so với cơ thể nàng ... mùi thơm của khói thuốc , cùng mùi nước hoa , cùng mùi đàn ông như đang trôi nổi bàn tay ấm áp đặt tại eo nàng , đang kéo nàng lại gần hơn , vì vậy chiếc váy của nàng cuộn quanh dưới đôi chân của ông ta ...và vẫn thật gần , rồi vào trong một vòng quay thật nhanh ...bắp đùi của nàng trượt qua của ông ta ... Nàng nhìn vào đôi mắt lấp lánh đen như than .

- Nàng đang chịu đựng một sự đấu tranh .

Nuốt tiếng thở dài , nàng nói .

- Cứ như thể nó không có bất cứ điều gì tốt đẹp .

- Nàng thậm chí không muốn thử sao ?

- Không .

Nàng nói tiếp .

- Và có một địa ngục trong đó .

Ông ta chăm chú nhìn khuôn mặt nàng một lúc lâu . Rồi cái miệng của ông ta cong vào trong một nụ cười chế diễu chọc tức .

- Tôi hiểu . Nàng thấy tôi hấp dẫn không thể cưỡng lại được .

- Tôi sẽ vượt qua .

Nàng nói tiếp .

- Tôi sẽ trở về nhà vào ngài mai .

Bàn tay của ông ta siết chặt eo nàng , nhưng ông ta vẫn không trả lời . Tiếng nhạc trở lên ngập ngừng vào lúc kết thúc . Trong một khoảnh khắc , ông ta sẽ cười lớn rồi bỏ đi , và nàng có thể trở về với thực tại với một cuộc sống mà ông ta không thể , không phải là một phần trong đó , hoặc nếu không nàng sẽ chẳng có cuộc sống nào cả .

- Tôi rất tiếc tôi đã làm xấu danh tiếng của ngài .

Nàng nói tiếp .

- Nhưng tôi không làm tất cả những điều đó vì chính bản thân mình . Ngài có thể lừa tôi đi . Ngài không nhất định phải đến đây tối nay . Hơn nữa , tất cả những gì ngài phải làm bây giờ là cười lớn rồi bỏ đi , và bọn họ sẽ thấy tôi chẳng là gì đối với ngài , và tất cả bọn họ đều đã sai .

Ông ta xoay nàng một vòng cuối , quét một vòng khi tiếng nhạc kết thúc , rồi giữ nàng thật lâu . Thậm chí khi ông ta buông nàng ra vào lúc cuối , ông ta vẫn không hoàn toàn buông nàng , mà giữ bàn tay nàng giam hãm trong bàn tay của ông ta .

- Và điều gì sẽ xảy ra , Jess ?

Giọng nói của ông ta trầm lại .

- Nếu xoay ra ngoài thì bọn họ đã đứng ?

Sự rung động ẩn trong giọng nói nam trung thấp khiến nàng lại ngược nhìn lên . Rồi nàng ước nàng đã không làm vậy , bởi nàng nghĩ nàng sẽ nhìn thấy sự rối loạn trong đôi mắt đen sâu thẳm của ông ta . Nó sẽ dội lại sự rối loạn của chính nàng trong đó , nàng tự nói với mình . Không thể là ông ta , không có lý do gì để con tim của nàng phải đau nhức dễ dàng như vậy .

- Nó không xoay ra ngoài theo cách đó .

Giọng nàng trở lên run run .

- Ngài đến để biến họ thành những kẻ ngu ngốc , và đặc biệt là tôi . Ngài đến chỉ để làm họ phải quỳ lạy ngài . Ngài khiến tôi nhảy với ngài thật hòa hợp .

- Nàng dường như là thích nó .

- Nó không có nghĩa là tôi thích ngài .

Nàng nói tiếp .

- Ngài tốt hơn hãy buông tay của tôi ra trước khi mọi người bắt đầu nghĩ rằng ngài thích tôi .

- Tôi không quan tâm họ nghĩ gì , Andiamo .

Bàn tay của nàng nhất quyết bị giam hãm trong bàn tay của ông ta , ông ta bắt đầu bước đi , và nàng không có lực chọn nào khác là đi cùng ông ta , hay là bị lôi đi cùng . Ông ta đang dẫn nàng đến lối ra vào . Jessica đang điên cuồng nhìn quanh , cân nhắc liệu có tốt không nếu là hết cầu cứu , thì có một tiếng loảng xoảng âm ĩ từ trong phòng chơi bài . Rồi một vài người cười phá lên , còn một vài người khác reo hò và có nhiều tiếng loảng xoảng âm ĩ hơn . Và trong chốc lát sau đó , mọi người trong phòng khiêu vũ đang xô đẩy về phía tiếng ồn ào . Tất cả mọi người ngoại trừ ngài Dain , người mà chỉ bước đi thật nhanh và tiếp tục hướng về lối ra vào .

- Nó phải là một trận đánh .

Nàng vừa nói , vừa cố gắng kéo bàn tay của mình ra .

- Một cuộc nổi loạn , bởi những âm thanh đó . Ngài sẽ lỡ cuộc vui đó , ngài Dain .

Ông ta cười và kéo mạnh nàng xuyên qua lối ra vào .

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ngài Dain biết ngôi nhà . Nó từng thuộc về ngài hầu tước của Avory trước đó , và đã từng diễn ra hơn một cuộc say sưa ăn chơi trác táng . Nó đang trở thành một trong những dinh thự nổi tiếng nhất ở Paris khi ngài hầu tước bị chết yểu . Nó diễn ra cách đây khoảng hai năm , mọi đồ đạc trong nhà đã rất khác so với bây giờ . Ngừng lại , ngài Dain không có khó khăn gì nhận ra căn phòng khách nhỏ đón ánh sáng mặt trời ở tầng trệt nơi có những chiếc cửa sổ kiểu Pháp hướng ra khu vườn . Đó là nơi ngài đưa Jessica đến . Để dàn xếp .

Bởi ngài cần được chắc chắn và chuẩn bị cho những vấn đề đã không diễn ra như trong kế hoạch của ngài . Ngài đã dự định trút hết cơn giận dữ bằng việc cô ý tàn phá . Trong vòng năm phút khi ngài đến , ngài nhận thấy sự kết hợp giữa niềm kiêu hãnh của dòng họ Ballister và dòng họ Usignuolo đã không cho phép ngài . Dù ngài có bị kích thích như thế nào , ngài cũng sẽ không giám bắt cách cư xử như một con thú . Không trước mặt nàng , trong bất cứ trường hợp nào .

Ngài nhớ đến cái nhìn khinh bỉ mà nàng đã đưa cho cậu em trai của mình cách đó hai tuần , và cái nhìn lừa phỉnh khinh thường đó là đưa cho chính ngài , và nó đã khiến ngài cư xử như một kẻ hoàn toàn ngu ngốc như thế nào . Ngài cố gắng quên đi , nhưng mỗi khoảnh khắc , cái cảm xúc của từng chi tiết đã khắc sâu trong tâm trí ngài : nhục nhã , rồi say mê , thất vọng , rồi đắm đuối ... và một khoảnh khắc hạnh phúc đến choáng váng . Ngài đã trải qua một loạt những cảm xúc khó chịu trong tối nay ... và quên tất cả ngay lập tức khi ngài nhảy với nàng .

Nàng mảnh dẻ , mềm mại và thật dịu dàng trong cánh tay của ngài .. Thật dễ dàng để chiếm giữ . Chiếc váy của nàng cuộn lại quanh đôi chân ngài , và ngài nghĩ đến đôi chân thon thả trắng nõn của nàng bị vướng vào chân của ngài tạo ra những tiếng kêu sột soạt . Hương thơm của nàng , một mùi trinh nguyên đầy khiêu khích được pha trộn bởi mùi xà phòng hoa chamomile và mùi đàn bà , khiến đầu óc của ngài quay cuồng , và ngài tưởng tượng ra làn da ngọc trai của nàng mờ ảo dưới ánh đèn của một ngọn nến cùng mái tóc đen dài xoả ra trên gối và chính bản thân ngài chỉ muốn quấn chặt cái con người đàn bà thật ngọt ngào sạch sẽ của nàng , muốn chạm vào nàng , nếm nàng , và tận hưởng nàng .

Ngài tự nói với chính mình đó chỉ là những hình ảnh tưởng tượng lố bịch , những người đàn bà sạch sẽ và ngọt ngào không nằm trên giường của ngài và sẽ không bao giờ , một cách tự nguyện . Nhưng nàng dường như đủ tự nguyện để nhảy với ngài . Dù nàng không thể thích thú , và chắc hẳn phải có một động cơ nham hiểm đặc thù của đàn bà cho cái điều dường như đó , nàng đã khiến ngài tin rằng nàng cảm thấy sung sướng . Và khi ngài nhìn vào vẻ mặt bùng sáng của nàng , ngài đã tin , trong một giây lát , rằng đôi mắt xám bạc của nàng trở nên rực rỡ với niềm thích thú , không phải phần uất , rồi nàng để cho ngài kéo nàng lại gần hơn như thể đó là nơi mà nàng muốn . Tất cả đều là giả dối , hiển nhiên , có nhiều cách để kiểm tra những lời nói dối nửa thật . Ngài biết nhiều cách . Nàng , cũng như những kẻ khác được sinh ra từ tạo hóa , đều có một cái giá . Vì vậy cho nên , tất cả những gì ngài phải làm là khám phá ra nó là gì rồi quyết định xem liệu ngài có bằng lòng trả . Ngài đưa nàng đến một góc của khu vườn , nơi xa nhất từ những ánh đèn của ngôi nhà . Hầu hết bộ sưu tập những tác phẩm thời La Mã gần đây của quý ngài Avory vẫn còn đẹp giữa các bụi cây , chắc chắn không có gì để nghi ngờ bởi nó sẽ đáng giá cả một gia tài để di chuyển những mảnh không lồ .

Ngài Dain nhắc người bạn gái của mình lên rồi đặt nàng trên một phiến đá . Đứng trên một cái chân đế được trang hoàng lộng lẫy , đủ cao để khiến họ mất kẻ mắt .

- Nếu tôi không quay trở lại ngay .

Siết chặt môi nàng nói tiếp .

- Danh tiếng của tôi sẽ bị rách nát . Ngài chắc hẳn không hề quan tâm . Nhưng tôi cảnh báo ngài , Dain , rằng tôi không dễ bị sai bảo , và ngài ...

- Danh tiếng của tôi cũng bị rách nát rồi .

Ngài nói tiếp .

- Và nàng đâu có quan tâm .

- Điều ấy hoàn toàn sai .

Nàng gào lên .

- Tôi đã cố gắng nói với ngài trước đó . Tôi đã thông cảm , và tự nguyện giúp đỡ sửa chữa những vấn đề . Nhưng ngài đã từ chối lắng nghe . Bởi vì , như mọi người đàn ông khác , ngài chỉ giữ lấy cái ý nghĩ trong đầu của mình và thường là những ý nghĩ sai .

- Nhưng trái lại những người đàn bà lại có khả năng nắm giữ đồng thời hai mươi bảy quan điểm trái ngược nhau .

Rồi ngài nói tiếp .

- Đó là lý do tại sao họ không đủ khả năng để trung thành với bất cứ điều gì như một nguyên tắc đạo đức .

Ngài cầm lấy tay nàng và bắt đầu tháo chiếc găng tay ra .

- Ngài tốt hơn nên dừng lại .

Nàng nói tiếp .

- Ngài chỉ làm những vấn đề trở nên tồi tệ thêm .

Ngài kéo chiếc găng tay ra khỏi , ngay khi thoáng hiện ra bàn tay trắng nõn mỏng manh của nàng , mọi suy nghĩ dường như tan biến .

- Tôi không thấy những vấn đề nào có thể trở nên tồi tệ hơn .

Ngài thì thầm nói tiếp .

- Tôi đã bị si mê bởi cái miệng lưỡi sắc bén , kiêu ngạo , đầy khiêu khích , một cơn khi bị dẫn dắt bởi một quý cô .

Đầu nàng hát lên , đôi mắt xám mở lớn .

- Bị si mê ? Ngài không có chút nào giống vậy . Đúng hơn là trả thù . Đây hẳn thù .

Ngài tiếp tục làm việc với một tốc độ nhanh chóng trên chiếc găng tay khác .

- Tôi phải si mê .

Ngài đều đều nói tiếp .

- Tôi có một ý nghĩ ngu xuẩn rằng nàng là người con gái đẹp nhất mà tôi từng nhìn thấy . Ngoại trừ kiểu tóc của nàng .

Ngài thêm vào , với một cái liếc nhìn kinh hãi trên những lọn tóc , cùng những chiếc lông chim và những dải đăng ten .

- Điều đó thật khủng khiếp .

Nàng cau có .

- Sự lăng mạn của ngài khiến tôi không thờ nổi .

Ngài nâng bàn tay của nàng lên rồi đặt môi hôn trên cổ tay nàng .

Ngài thì thầm nói .

- Sono il tuo schiavo .

Ngài cảm thấy mạch đập của nàng giật lên đập lại lên đôi môi ngài .

- Nó có nghĩa là : tôi là nô lệ của nàng .

Ngài phiên dịch , trong khi nàng rút tay ra khỏi .

- Carissima . Em yêu dấu !

Nàng nuốt nước bọt .

- Ngài tốt hơn nên bám vào tiếng Anh .

- Nhưng tiếng Ý mới thật xúc động .

Ngài nói tiếp .

- “Ti ho voluto dal primo momento die ti vedi ” Tôi muốn nàng ngay từ khi tôi nhìn thấy nàng . “Mi tormenti ancora.” nàng đã gây vò tôi kể từ đó .

Ngài tiếp tục nói với nàng , bằng những từ ngữ mà nàng không thể hiểu , tất cả những gì ngài suy nghĩ và cảm thấy . Và trong khi ngài nói , ngài nhìn thấy đôi mắt của nàng dịu đi và nghe thấy hơi thở của nàng trở nên mạnh mẽ , ngài liền tháo đôi găng tay của mình một cách nhanh chóng .

Nàng thốt lên .

- Ôi ! Đừng !

Ngài nghiêng người lại gần hơn , vẫn đang nói thứ ngôn ngữ dường như để mê hoặc nàng .

- Ngài không nên dùng cái kiểu dụ dỗ của đàn ông đó .

Nàng nói với một giọng bối rối . Nàng chạm vào tay áo của ngài .

- Có phải điều tôi đã làm thật không thể tha thứ ?

Nàng đã khiến tôi muốn nàng , ngài nói với nàng bằng ngôn ngữ mẹ đẻ của mình . Nàng đã khiến tôi chán nản , cô đơn . Nàng khiến tôi khao khát thứ mà tôi đã thề rằng tôi sẽ không bao giờ cần đến , không bao giờ theo đuổi . Nàng phải nghe thấy sự giận dữ và nỗi tuyệt vọng đau nhói ở bên dưới những lời nói khao khát đó , nhưng nàng không hề lùi lại hay cố gắng chạy trốn . Và khi ngài vòng tay ôm lấy nàng , nàng chỉ giữ chặt hơi thở của mình , và để nó ra ngoài trong một tiếng thở dài , và ngài đã được ném tiếng thở dài đó khi miệng của ngài phủ kín khắp miệng nàng .

Jessica đã nghe thấy sự rối loạn trong giọng nói của ông ta , và không cần phải có khả năng tiên đoán để hiểu rằng nó báo trước điều không may . Nàng đã tự nói với chính mình cả trăm lần hãy bỏ chạy . Ngài Dain sẽ để cho nàng đi . Ông ta có quá nhiều kiêu hãnh để ép buộc nàng vào trong vòng tay của ông ta hay đuổi bắt nàng nếu nàng chạy trốn . Nàng đơn giản không thể làm nó . Nàng không biết ông ta cần điều gì , thậm chí nếu nàng biết nàng nghi ngờ nàng có thể cung cấp nó . Tuy vậy nàng cảm thấy một cảm giác mà nàng nhận biết được một tai họa sắp xảy ra , cái mà ông ta liệu lĩnh muốn , còn nàng thì không thể , bất chấp khả năng phán đoán thông thường cùng lý trí , rồi bỏ ông ta . Thay vào đó , nàng rời bỏ chính bản thân mình , như thể nàng đã bị cảm dỗ làm vậy ngay từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy ông ta , và như thể nàng bị cảm dỗ hơn nữa đến đau đớn khi ông ta mở khuy chiếc găng tay của nàng mà không được phép làm , và như thể nàng muốn kéo dài hơn khi ông ta hôn nàng trong cơn bão . Ông ta thật to lớn , thật đen , và thật là đẹp , và ông ta có mùi của thuốc lá , mùi của rượu , mùi của nước hoa và cả mùi đàn ông . Ngay lúc này nàng nhận ra rằng nàng chưa bao giờ muốn một thứ gì một cách dữ dội trong đời mình như nàng muốn giọng nói thấp của ông ta đem lại cho nàng những cái rung mình và cánh tay mạnh mẽ bao phủ lấy nàng cùng cái miệng trụ lạc khắc nghiệt ép vào miệng của nàng . Nàng không thể ngăn mình đáp lại cái nụ hôn dịu dàng mãnh liệt , hơn việc nàng có thể ngăn đôi tay của mình đi lạc trên khắp lớp vải len cùng hơi ấm của cơ thể , cho đến khi nàng tìm thấy nơi mà con tim của ông ta đang đập , thật nhanh và thật khó nhọc , tương tự như của chính nàng . Ông ta rung mình với sự đụng chạm của nàng , và nhấn vào giữa đùi nàng , kéo nàng lại gần hơn trong khi ông ta kéo dài những nụ hôn nóng bỏng trên khắp miệng nàng xuống dưới cổ . Nàng nhận thức được cái đàn ông nóng bỏng của ông ta đang đập mạnh áp sát vào bụng nàng và một sức nóng lan tỏa từ nơi thâm kín ở chính giữa đôi chân nàng . Nàng nghe thấy tiếng noi của lý trí trong đầu đang nói với nàng những vấn đề rắc rối đang leo thang qua nhanh chóng , và đang thôi thúc nàng quay trở lại , để rút lui trong khi nàng vẫn còn có thể , nhưng nàng đã không thể . Nàng đã thành sắp trong đôi bàn tay của ông ta , tan chảy dưới những nụ hôn nóng bỏng sôi sục trên khắp bờ ngực căng phồng của nàng . Nàng đã nghĩ rằng nàng hiểu thêm muốn là gì : sức lôi cuốn , một dòng nam châm mạnh mẽ giữa người đàn ông và người đàn bà , kéo họ siết chặt với nhau . Nàng đã nghĩ rằng nàng hiểu nỗi thèm khát : một sự ham muốn mãnh liệt , một sự khát khao .. Nàng đã bị làm phát sốt vào ban đêm , khi nằm mơ thấy ông ta , và câu kinh khi không ngừng nghĩ đến ông ta vào ban ngày . Nàng đã gọi nó là sự lôi cuốn nguyên thủy điên cuồng của động vật . Nàng nhận ra nàng không hiểu gì cả . Sự thèm muốn là một vòng xoáy tăm tối , nóng bỏng đang xé tan nàng ra bằng cách này hay cách khác , và trong suốt thời gian đó , tất yếu , với một sự mau lẹ đầy nguy hiểm , đang kéo nàng xuống , bên dưới trí tuệ , bên dưới lòng kiên định và nỗi xấu hổ . Nàng cảm thấy cái giạt mạnh thiếu kiên nhẫn tại những chiếc nút trên vạt áo của nàng , cảm thấy những sự trói chặt đến nản chí , và nó cũng chỉ khiến nàng nôn nóng , để chịu thua , để đưa bất cứ thứ gì ông ta cần . Nàng cảm thấy những ngón tay của ông ta đang run rẩy như thể lướt trên khắp làn da mà ông ta đã bóc trần , và nàng cũng run rẩy như vậy , đến đau đớn dưới cái chạm thật dịu dàng khiến tiêu tan mọi thứ của ông ta ..

- Baciami

Giọng nói của ông ta dữ dội , sự đụng chạm của ông ta đầy vẻ âu yếm dịu dàng.

- Hãy hôn anh đi , Jess . Lần nữa . Dường như em đã hiểu được .

Nàng đưa đôi tay của mình lên và lùa những ngón tay vào bên trong mái tóc quăn dày của ông ta rồi kéo miệng của ông ta lại miệng của nàng . Nàng hôn ông ta với tất cả sự trơ trẽn mà nàng có . Nàng đáp trả lại bằng cái nhấn mạnh trơ tráo vào lưỡi của ông ta một cách đầy háo hức như thân thể nàng đáp lại sự say đắm dịu dàng từ những cái vuốt ve của ông ta , kiễng chân lên rồi uốn cong vào trong ông ta để nhấn bờ ngực nhô nhô của mình về phía bàn tay ấm áp to lớn của ông ta . Đây là điều mà nàng từng mong muốn , từng thèm khát , từ giây phút nàng gặp ông ta . Ông ta là một con quỷ nhưng nàng thấy nhớ ông ta mọi lúc . Nàng nhớ mọi điều kinh khủng về ông ta ... và mọi thứ tuyệt diệu : cái thân hình cơ bắp to lớn ấm áp di chuyển mạnh mẽ , xác

xuộc , và đầy vẻ duyên dáng ... đôi mắt đen trờ tráo , trong một giây phút như tảng đá lạnh lẽo rồi trở nên rực sáng như ngọn lửa ... giọng nói trầm ấm của ông ta , mỉa mai , cười đùa , lạnh lẽo với sự khinh bỉ , hay rộn lên với sự thương cảm . Nàng đã muốn ông ta ngay từ buổi đầu , mà không hiểu nổi khát khao là gì . Giờ đây ông ta đã dạy cho nàng biết đó là gì và khiến nàng thêm muốn hơn . Nàng liền rời ra , kéo đầu của ông ta xuống , rồi hôn cái mũi kiêu ngạo tuyệt đẹp và cái trán ngạo mạn của ông ta và lướt một vết dài băng miệng nàng trên khắp cái hàm khắc nghiệt của ông ta .

- Ôi ! Jess !

Ông ta rên rỉ .

- Sì. Ancora. Baciami. Abbracciami .

Nàng không nghe thấy gì cả , mà chỉ cần giọng nói của ông ta . Nàng không cảm thấy gì cả , mà chỉ có sức nóng của nỗi khát khao ép vào cái thân thể nóng bỏng của chính nàng . Nàng nhận thấy cái thân hình mạnh mẽ của ông ta đầy căng thẳng , còn đôi tay ấm áp di chuyển trên khắp nàng trong khi cái miệng của ông ta đòi hỏi miệng của nàng lần nữa , rồi tiếng sột soạt của quần áo và khăn tay cất lên khi ông ta đẩy chiếc váy của nàng lên và trượt bàn tay lên khắp đầu gối của nàng , và cái bàn tay ấm áp đó lướt qua phía trên cùng bí mật của nàng . Rồi bàn tay của ông ta siết chặt và đông cứng rồi cái thân thể ấm áp của ông ta trở thành đá . Miệng của ông ta bắt ngờ giật mạnh ra khỏi miệng của nàng , và bị giật mình , Jessica mở mắt ra ... đúng lúc nhìn thấy ngọn lửa đã chết trong ông ta , chỉ để lại sự lạnh lẽo như chính viên đá cài trên chiếc cà vạt của ông ta . Rồi , quá trễ , nàng nghe thấy rõ : tiếng sột soạt của quần áo phản ngược lại khi lướt qua bụi cây và những tiếng thì thầm nghệt lại .

- Đường như chúng ta có một khán giả , tiểu thư Trent .

Giọng nói của ông ta kéo dài đầy vẻ khinh bỉ . Thật lạnh lùng ông ta kéo vạt áo của nàng lên trở lại và giật mạnh váy của nàng xuống . Không có một chút che chở hay ga lăng nào trong cử chỉ . Ông ta khiến nàng cảm thấy như thể , vừa xem xét một mẫu hàng mà nàng đã mời chào , rồi ông ta quyết định nó chẳng có giá trị gì . Nàng chỉ như một thứ đồ chơi nhảm nhí trưng bày trên quầy hàng của Champtois , không đáng giá cho cái liếc nhìn thứ hai . Jessica hiểu điều đó khi nàng thấy vẻ ớn lạnh trên khuôn mặt của ông ta , và đó là điều mà ông ta muốn nhìn thấy trong sự suy nghĩ . Ông ta sẽ quăng nàng vào ổ chó sói . Đó là sự trả thù của ông ta .

- Ngài biết chúng ta có lỗi như nhau .

Nàng nói , giữ giọng của mình thật thấp để những kẻ tò mò khác không thể nghe thấy .

- Ngài đã đưa tôi vào trong chuyện này , ngài Dain . Ngài cũng có thể hết sức dễ dàng đưa tôi ra khỏi nó .

- Ah , đúng vậy .

Ông ta nói vọng xa .

- Tôi sẽ phải công bố hôn ước của chúng ta có phải không ? Nhưng tại sao , tiểu thư Trent , tôi lại phải trả giá một chiếc nhẫn cưới cho thứ mà tôi có thể có , không mất tiền ?

Nàng nghe thấy những tiếng thở hổn hển đằng sau ông ta , và một tiếng cười khúc khích .

- Tôi sẽ bị mất thanh danh .

Nàng siết chặt môi nói tiếp .

- Ngài thật đáng khinh và không thể tha thứ .

Ông ta cười lớn .

- Rồi bắn tôi .

Và với một cái nhìn giễu cợt vào những dáng người đang đứng trong bóng tối , ngài bước đi khỏi . Tâm trí ngài lấy làm phát cáu với sự bề mặt cùng con giận dữ , Dain mò mẫm đi xuyên qua khu vườn , giật mạnh cái chốt cửa , rồi bước đi qua lối đi dạo chật hẹp và đi xuống con phố , rồi kế tiếp đi xuống rồi kế tiếp . Không phải cho đến khi đi gần đến Palais Royal hơi thở của ngài mới bắt đầu trở lại bình thường và con giận dữ tăm tối nhường cho sự suy ngẫm một cách mãnh liệt . Nàng giống như tất cả những người đàn bà khác , giống như Susannah , nhưng tồi tệ hơn , một diễn viên giỏi hơn , và xảo quyết hơn trong việc tự sắp đặt chính mình vào bấy . Và ngài , với nhiều năm kinh nghiệm đã bước thẳng vào đó . Một lần nữa . Bị bấy trong tình trạng tồi tệ hơn . Với Susannah , ngài chỉ đơn giản vụng trộm một cái hôn lên má trong tầm mắt của đám họ hàng tham lam của cô ta . Lần này , một vài kẻ nguy hiểm sang trọng của Paris đã nhìn thấy ngài tự biến thành chiếc bánh , đã nghe thấy ngài rên rỉ , thở hổn hển và nói lảm nhảm đầy vẻ thèm khát và sùng bái như một cậu học sinh xúc động bồn chồn . Thậm chí khi còn là cậu học sinh mười ba tuổi , ngài cũng không cư xử như một con chó con gần dờ . Và ngài cũng đã không thêm muốn đến phát khóc .

Ôi ! Jess

Cổ họng của ngài căng ra . Ngài ngừng lại , nuốt con đau đớn như nước nhối , lấy lại sự điềm tĩnh của bản thân , rồi tiếp tục bước đi . Tại Palais Royal , ngài tập hợp bộ ba những ả gái điếm phung phính và sắp xếp phù hợp cùng với những gã đàn ông bẽ lũ của ngài , rồi lao vào cuộc ăn chơi phóng đãng . Những ả gái điếm , những sòng bạc ma quỷ , và rượu : chính là thế giới của ngài . Nơi mà ngài thuộc về , ngài tự nói với chính mình . Nơi mà ngài thấy vui vẻ , ngài tự quả quyết . Và như thế ngài đánh bạc và uống và nói những câu tục tĩu dâm ô , và chịu đựng sự thay đổi đột ngột của chính ngài đối với môi

nước hoa quen thuộc , mùi bột phấn và son màu , lấp đầy trong lòng ngài với những ả gái điếm , và cố quên đi con tim đau đớn của chính mình , cứ luôn như vậy bằng những tiếng cười lớn .

Thậm chí trước khi tiếng cười đùa của ngài Dain nhạt dần đi rồi biến mất vào trong bóng tối của khu vườn , Jessica cũng đang tự kéo mình ra khỏi cái cạm bẫy tăm tối của nỗi tuyệt vọng nhục nhã nơi mà ông ta đã đẩy nàng vào . Không có sự lựa chọn nào cho nàng ngoại trừ việc hất cảm lên và đối mặt với giây phút sau đó và nó đã tới . Nàng đối mặt với những kẻ nhìn lên , liều lĩnh thốt ra những lời sỉ nhục chúng . Từng người từng người một quay lưng trở lại , rút lui trong im lặng . Chỉ có một người bước gần lại . Khi Vawtry đang cởi chiếc áo choàng của mình ra , nàng liền giữ chặt vạt áo của mình để che cho chính mình , Jessica bất ngờ nhảy xuống từ phiến đá . Ông ta vội vã đi về phía nàng cùng với chiếc áo choàng .

- Tôi đã cố gắng .

Ông ta nói trong bộ dạng không lấy gì làm vui vẻ , đôi mắt của ông ta tế nhị ngoảnh đi trong khi nàng quấn mình trong chiếc áo choàng của chính ông ta .

- Tôi đã nói với họ rằng ngài Dain đã bỏ đi còn nàng thì đi tìm bà của mình , nhưng một trong số những người hầu đã nhìn thấy nàng bước vào phòng khách hướng mặt trời

Ông ta dừng lại .

- Tôi rất tiếc ..

- Tôi nên tìm một lối ra kín đáo .

Nàng nói , giữ cho giọng mình thật khô khan .

- Ngài có đủ từ tế để tìm giúp quý bà Pembury ?

- Tôi rất ghét phải để nàng lại một mình .

- Tôi không phải một kẻ nhút nhát .

Nàng nói tiếp .

- Tôi không ham mê trong cơn kích động . Tôi sẽ khá ôn hòa .

Ông ta đưa cho nàng một cái nhìn lo lắng , rồi vội vã quay đi .

Khi ông ta vừa đi khỏi , Jessica liền kéo chiếc áo choàng của ông ta xuống và chỉnh lại chiếc váy của mình thật ngay ngắn một cách tốt nhất mà nàng có thể làm khi không có người hầu gái . Nàng không thể với tay để đóng hết tất cả những chiếc nút , hầu hết chúng đều ở đằng sau , nhưng nàng tìm thấy đủ để có thể cột chặt vạt áo của mình , vì vậy nàng không phải giữ nó lên nữa . Trong khi nàng đang chiến đấu với những chiếc nút và những chiếc móc , nàng xem xét lại tình trạng của mình một cách khách quan .. Nàng biết thật khó có thể nghĩ rằng ngài Dain đã không chiếm đoạt nàng . Vấn đề ở chỗ người mà nàng bị bắt gặp là ngài Dain . Điều đó cũng đã đủ khiến nàng bị tổn hại trong con mắt của thiên hạ . Trong vòng chưa đầy hai mươi tư giờ , câu chuyện này sẽ đến mọi góc ngách của Paris . Trong vòng một tuần , nó sẽ tới London . Nàng có thể thấy đủ rõ tương lai của nàng sẽ diễn ra như thế nào .

Không một người đàn ông đáng trọng nào lại làm nhor bản tên tuổi của dòng họ bằng việc kết hôn với thứ đồ thừa của Dain . Sau đó , nàng sẽ không có một lời cầu khẩn nào trong chuyện thu hút những người chủ giàu có đáng kính đến tiệm của nàng , sự thành đạt của nàng , tư cách đáng trọng của nàng đều phụ thuộc vào đó . Những quý bà sẽ nắm lấy váy của họ quét xuống để phản đối nàng khi họ đi qua , hay đi ngược lại con phố để tránh sự ô uế . Những quý ông sẽ ngừng hẳn việc là những người hào hoa phong nhã và chinh phục nàng cùng với việc làm nhục nàng khi họ mời chào ả gái điếm khiếm tốn nhất . Với một chút lời nói ngắn gọn , ngài Dain đã phá hủy cuộc đời nàng . Một cách có ý . Tất cả những gì ông ta cần làm là quét một trong những cái liếc nhìn sắc lạnh lên khắp họ và nói với bọn họ rằng họ không nhìn thấy gì cả , rồi họ sẽ nhanh chóng mà nhất quyết rằng điều đó thật lành mạnh khi đồng ý với ông ta . Cả thế giới sợ ông ta , thậm chí cả những người được gọi là bạn . Ông ta có thể khiến họ làm , nói và tin những gì ông ta muốn . Nhưng tất cả những gì ông ta muốn là trả thù , bằng bất cứ giá nào , ông ta luôn có ý nghĩ rằng chính Jessica đã làm . Ông ta đưa nàng đến khu vườn không mục đích nào khác . Nàng đã không đặt nó vào trong dĩ vãng để buông xuôi những lời nói tiên đoán bóng gió , để chắc chắn điều phát hiện sẽ xảy ra tại giây phút nhục nhã nhất : vạt áo trên của nàng thì đang bị bỏ dờ , vồng xuống tận thắt lưng , lưng của ông ta thì đang kéo xuống cổ họng nàng , cái bàn tay bẩn thỉu của ông ta thì đang kéo váy của nàng lên . Mặc dù khuôn mặt nàng đầy giận dữ lúc hồi tưởng lại , nàng vẫn không chối cảm giác xấu hổ về những điều nàng đã làm . Cách cư xử của nàng có thể coi là không đoan trang theo phép tắc của xã hội thượng lưu , và làm đường lạc lối theo như chính nàng nghĩ , nhưng đó không phải là một việc xấu xa . Nàng là một người đàn bà trẻ khỏe , người mà đơn giản nhường những sự thông cảm vô số kẻ mà những người đàn bà khác nhường lại , và có thể làm mà không thiệt hại gì nếu họ kết hôn hay góa bụa và giữ kín đáo về nó . Thậm chí cho dù nàng kết hôn hay góa bụa , và bởi những phép tắc thông thường sẽ vẫn được xem như địa phận cấm vào , nàng không thể , công bằng mà nói , đổ lỗi cho ông ta trong việc chộp lấy cái mà được tự nguyện cho không . Nhưng nàng có thể và sẽ đổ lỗi cho ông ta trong việc chối bỏ che chở nàng . Ông ta không có gì để mất , và ông ta biết rất rõ rằng nàng có mọi thứ để mất . Ông ta đã có thể cứu giúp được nàng . Nó không chút giá trị nào đối với ông ta , chắc chắn không có một sự cố gắng giúp đỡ nào . Thay vào đó , ông ta lãng mạn và bỏ rơi nàng . Đó là một con quỷ . Đó là một hành động dễ tiện không thể tha thứ . Và đó , nàng quả quyết , là cái mà ông ta sẽ phải trả giá .

Vào bốn rưỡi sáng , ngài Dain vẫn đang ve vãn ở Antoine's , một nhà hàng tại Palais Royal . Đám bè phái bao quanh ngài vào lúc này đã được mở rộng thêm bởi một nhóm vị khách của quý bà Wallington : Sellowby, Goodridge, Vawtry, và Esmond . Chủ đề về Jessica Trent đã được tránh một mức quá thận trọng . Thay vào đó , là trận đánh ở phòng chơi bài ..

Việc mà ngài Dain đã bỏ lỡ - giữa một sĩ quan người Phổ và một người Pháp thuộc phe cộng hòa - rồi chuyện xảy ra sau đó cố ý được bàn luận chi tiết và tranh luận trong một thời gian dài. Thậm chí cả những ả gái điếm cũng bị ép buộc phát biểu những ý kiến của riêng họ, một ả ngồi trên đùi bên phải của ngài Dain theo phe cộng hòa, trong khi ả trên đùi bên trái nhất quyết theo phe anh sĩ quan. Cả hai tranh luận với một trình độ ngu dốt, cả về chính trị và ngữ pháp, điều có thể khiến Bertie Trent trở thành một nhà thông thái phi thường. Ngài Dain ước ngài đã không nghĩ về Trent. Trong chốc lát hình ảnh của người em trai thoáng qua trong tâm trí của ngài Dain, hình ảnh người chị gái của cậu ta xuất hiện trở lại: Jessica nhìn chăm chăm lên đôi mắt của ngài từ bên dưới chiếc mũ được trang hoàng một cách quá thể... ngắm nhìn khuôn mặt của ngài trong khi ngài tháo chiếc găng tay của nàng... đánh ngài bằng chiếc mũ cùng nắm tay đeo găng bé nhỏ của nàng... hôn ngài trong lúc tia chớp lóe sáng cùng tiếng sấm nổ âm ầm... quay cuồng trong điệu nhảy cùng ngài, còn chiếc váy của nàng thì sột soạt bao quanh đôi chân ngài, khuôn mặt nàng đỏ ửng hồng hào với một niềm thích thú đầy kích động. Rồi sau đó, trong cánh tay của ngài... một sự xúc động mạnh mẽ về những hình ảnh, đầy cảm xúc, và thật ngọt ngào, trong chốc lát trở nên đau đớn... khi nàng hôn chiếc mũi ghê tởm, to lớn của ngài... rồi cắt con tim ngài ra thành từng mảnh, rồi ghép chúng lại vào nhau một lần nữa rồi khiến ngài tin rằng ngài không phải là một con quái vật đối với nàng. Nàng đã khiến ngài tin rằng ngài thật đẹp.

Đối trá, ngài tự nói với chính mình.

Tất cả bọn họ đều đối trá và thù đoạn, để bẫy ngài. Ngài đã làm hư hỏng em trai của nàng. Nàng không có thứ gì để lại. Vì thế, giống như Susannah, cậu em trai của nàng đã đánh bạc làm tiêu tan tài sản của gia đình, Jessica Trent có đủ sự liều lĩnh để sắp đặt một cái bẫy xưa cũ nhất trong lịch sử để bắt cho chính mình một người chồng có tước vị và giàu có. Nhưng giờ đây ngài Dain nhận ra chính ngài đang xem xét đám đàn ông đang vây quanh ngài. Tất cả bọn họ cả thầy đều đẹp trai hơn, cư xử tốt hơn, có tương lai triển vọng hơn. Cái nhìn chăm chăm của ngài kéo dài trên Esmond, người đứng bên cạnh ngài, là người đàn ông đẹp trai nhất trong cả ba điều, và cũng có thể nhất dù không ai biết chắc chắn, thậm chí còn giàu có hơn ngài Hầu tước Dain. Tại sao không phải là Esmond? Ngài Dain tự hỏi chính mình. Nếu nàng cần một người chồng giàu có, tại sao một người đàn bà thông minh nhanh trí như Jessica Trent lại chọn con quỷ Beelzebub thay vì thiên thần Gabriel, phải chăng địa ngục tốt hơn thiên đàng?

Đôi mắt xanh của Esmond nhìn chăm chăm lại ngài.

- "Amore e cieco" (Tình yêu mù quáng)

Ông ta thì thầm bằng giọng Florence một cách hoàn hảo.

Tình yêu mù quáng. Ngài Dain nhớ lại lời mà Esmond đã nói cách đó vài tuần "cảm giác khó chịu" đối với Vingt-Huit, rồi nhớ lại những sự kiện đã xảy ra sau đó. Giờ đây nhìn ngài chăm chăm, ngài Dain có một cảm giác khó chịu: Ngài Bá tước thiên thần đó đang đọc suy nghĩ của ngài, như thể ông ta đang ghi lại những manh mối, mà những người khác không thể trông thấy, về cái cung điện cổ xưa của tội lỗi. Ngài Dain đang mở rộng miệng để chuyển tải nỗi sững sốt khi Esmond trở nên khó khăn hơn, và đầu của ông ta quay đi một cách yếu ớt, cái nhìn chăm chăm của ông ta chuyển sang một nơi nào khác, trong khi nụ cười của ông ta tắt dần. Ngài Dain nhìn về hướng đó, đối diện với cửa ra vào, nhưng ngay lúc đầu ngài không thể nhìn thấy gì bởi Sellowby đang đứng dựa khiến che hết tầm nhìn của ngài. Rồi Sellowby uể oải tựa vào lưng ghế. Và rồi ngài Dain nhìn thấy nàng. Nàng mặc một chiếc váy màu đỏ sậm, đóng nút lên tận cổ họng, cùng một chiếc khăn choàng màu đen phủ lên khắp đầu và bờ vai nàng. Khuôn mặt của nàng trắng nhợt và khắc nghiệt. Nàng bước dài về phía chiếc bàn lớn, chiếc cảm hát lên, đôi mắt màu bạc lóe sáng, rồi dừng lại cách đó vài feet. Con tim của ngài đập thình thịch trong một cơn sốt phát triển nhanh chóng khiến ngài không thể thở, chỉ độc lên tiếng. Cái liếc nhìn của nàng lướt thoáng qua khắp đám bạn của ngài.

- Hãy đi ra.

Nàng nói trong giọng thấp xuống và khắc nghiệt. Những ả gái điếm liền nhảy xuống từ trong lòng ngài, khiến những chiếc ly va vào nhau trong sự gấp gáp của bọn họ. Đám bạn của ngài lao ra khỏi chỗ của họ như đang chạy trốn và quay lưng đi. Một chiếc ghế liền đổ nhào xuống sàn nhà rồi kêu loảng xoảng mà không ai chú ý đến.

Chỉ có Esmond giữ nguyên vị trí.

- Thưa quý bà.

Ông ta bắt đầu, giọng nói của ông ta đầy vẻ xoa dịu, nhẹ nhàng.

Nàng liền quăng chiếc khăn choàng đi và nâng tay phải của mình lên. Có một khẩu súng lục trên đó, đích ngắm thẳng vào trái tim của ngài Dain.

- Hãy đi ra.

Nàng nói với Esmond.

Ngài Dain nghe thấy tiếng lách cách như thể nàng lên đạn cùng tiếng kêu sột soạt của chiếc ghế khi Esmond đứng dậy.

- Thưa quý bà.

Ông ta cố gắng lần nữa.

Nàng nói.

- Hãy cầu nguyện đi, ngài Dain.

Cái nhìn chăm chăm của ngài đưa lên từ khẩu súng tới đôi mắt giận dữ lấp lánh của nàng. Ngài thì thầm.

- Jess .

Nàng liền giật cò súng .

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Phát đạn đẩy ngã Dain về phía sau lưng ghế và đổ sầm xuống sàn nhà cùng chàng . Jessica hạ khẩu súng xuống , để hơi thở mà nàng cố kìm hãm thoát ra , rồi quay lại và bước đi khỏi . Những người chứng kiến cảnh tượng đó phải mất vài phút để nhận biết thấu đáo những điều mắt họ đã thấy , tai họ đã nghe . Trong khoảng thời gian đó , nàng đi ngang qua phòng ăn mà không bị cản trở , ra bên ngoài cửa ra vào , rồi bước xuống cầu thang .

Một chốc lát sau đó , nàng nhận ra cỗ xe ngựa mà nàng đã yêu cầu đợi , rồi nói với người đánh xe đưa nàng đến trạm cảnh sát gần nhất . Ở đó , nàng đòi hỏi được gặp vị sĩ quan chỉ huy . Nàng dỡ khẩu súng của mình ra và kể những điều nàng đã làm . Người sĩ quan đã không tin nàng . Ông ta đã cử hai người phụ tá đến Antoine's , và đưa cho nàng một ly rượu . Bọn họ quay trở lại một giờ sau đó , với những việc ghi chép phong phú mà họ đã ghi nhận được tại nơi xảy ra tội ác , và Bá tước Đờ Esmond .. Esmond đến để giải thoát nàng , ông ta đã nói vậy . Tất cả chỉ là một sự hiềm lẫn , một tai nạn . Vết thương của ngài Hầu tước của Dain không nguy hiểm đến tính mạng . Chỉ một vết sây da , đó là tất cả . Ngài ta không có lời buộc tội nào chống lại quý cô Trent . Jessica nghĩ điều đó không tự nhiên chút nào . Ngài ta sẽ phải lãng phí cả một cuộc chiến đấu ở tòa án để chống lại nàng . Rốt cuộc , đây là Paris .

- Rồi tôi sẽ đem đến những lời buộc tội để chống lại chính bản thân mình .

Cầm ngang cao , nàng nói tiếp .

- Và ngài có thể nói với bạn của ngài ...

- Thưa Quý bà , Tôi lấy làm vinh dự khi được truyền tải những điều nàng muốn nhắn gửi .

Esmond nói một cách êm ái .

- Nhưng nàng sẽ truyền đạt thoải mái hơn trong cỗ xe của tôi , tôi nghĩ vậy .

- Chắc chắn không .

Nàng nói tiếp .

- Tôi dứt khoát giữ mục đích của tôi , vì sự an toàn của chính mình , nên ông ta không thể giết tôi để bịt miệng . Bởi vì , thưa ngài , đó là cách duy nhất để một ai đó khiến tôi im miệng .

Nàng quay lại vị sĩ quan chỉ huy .

- Tôi sẽ lấy làm vui vẻ để viết một bản thú nhận một cách chi tiết và đầy đủ cho ngài . Tôi chẳng có gì để giấu diếm . Tôi sẽ sung sướng khi nói với những nhà báo , những người mà không có chút nghi ngờ nào trong nửa giờ nữa .

- Thưa quý bà , tôi chắc rằng những vấn đề sẽ có thể được lắng xuống để thỏa mãn nàng .

Esmond nói tiếp .

- Nhưng tôi khuyên nàng hãy để con giận dữ của mình hạ xuống trước khi nàng muốn nói gì thêm .

Vị sĩ quan chỉ huy nói .

- Thật khôn ngoan . Nàng đang kích động . Điều đó có thể hiểu được . Một vấn đề của con tim .

- Khá đấy .

Nàng bắt gặp cái nhìn màu xanh khó hiểu của Esmond .

- Một tội ác vì đam mê .

- Đúng vậy , thưa Quý bà , như mọi người sẽ suy diễn .

Esmond nói tiếp .

- Nếu cảnh sát không thả nàng ra ngay lập tức , sẽ có một đám những nhà báo phiền phức . Mọi người Paris sẽ đứng lên giải thoát nàng , và thành phố sẽ bị nhấn chìm bởi cuộc náo loạn . Nàng sẽ không muốn những người vô tội bị giết vì lợi ích của bản thân , tôi chắc vậy .

Có một tiếng la hét bên ngoài - một đạo quân những phóng viên đầu tiên , nàng đoán . Nàng kéo dài trong chốc lát , để trạng thái căng thẳng của mình được được kìm giữ . Rồi nàng nhún vai .

- Tốt thôi . Tôi sẽ về nhà . Vì lợi ích của những kẻ lấy làm nguy hiểm .

Vào gần trưa , ngài Bá tước Đờ Esmond đang ở cùng Dain , người đang nằm trên chiếc sofa trong thư viện . Vết thương chẳng là gì , Dain chắc chắn . Chẳng không hề cảm thấy nó chút nào . Viên đạn đã đi suốt nhẹ qua . Mặc dù cánh tay của chàng đã bị chảy máu khá nhiều , Dain vẫn thường quen nhìn thấy đồ máu , gồm cả chính mình , nên đã không bị ngất đi . Nhưng chàng đã nhận thấy , một vài lần , và cứ mỗi lần nhận thấy chàng lại cảm thấy nóng hơn . Một vị thầy thuốc được gọi đến , kiểm tra vết thương , điều trị rồi quấn băng lại và nói với Dain rằng chàng thật may mắn . Nó thật khéo gọn . Không có chiếc xương nào bị gãy . Những bắp cơ và dây thần kinh bị tổn thương không đáng kể . Không có mối nguy hiểm nào về nhiễm trùng .

Dain lẽ ra không nên vì thế mà phát sốt nhưng chàng đã bị . Trước tiên cánh tay của chàng bỏng rát , rồi đến bờ vai và cổ của chàng như chạm phải lửa . Giờ đây đầu chàng bùng bùng nóng . Giữa ngọn lửa thiêu đốt khôn khiếp bên trong nội tâm đó , chàng còn nghe thấy giọng nói của Esmond , vẫn luôn đầy vẻ dỗ dành êm dịu .

- Đương nhiên , nàng ấy biết không có ban hội thẩm nào ở Pháp sẽ kết án nàng .

Esmond nói tiếp .

- Ở đây , thật dễ dàng để bỏ qua một chuyện khó tin qua con mắt của một kẻ mất hí hơn là kết án một người đàn bà xinh đẹp vì bất cứ tội ác nào , mà có chút liên quan nào đó đến tình yêu .

- Tất nhiên nàng ấy biết ..

Dain cứng rắn thoát ra từng lời , nói tiếp .

- Theo đúng như tôi biết nàng ấy đã không làm điều ấy trong giây phút nóng giận . Ngài có nhìn thấy bàn tay của nàng không ? Không chút run sợ nào cả . Lạnh lùng và vững chắc như ngài vừa ý . Nàng không giận dữ đến mất trí . Nàng đã biết chính xác điều nàng đang làm .

- Nàng biết khá rõ điều nàng đang làm .

Esmond đồng ý .

- Bản ngài chỉ là sự khởi đầu . Nàng còn định tạo ra một viễn cảnh về ngài nữa . Tôi phải nói với ngài rằng , nàng sẽ công khai trong phòng xử án nếu nàng có thể được thử , nàng cứ kiên quyết đòi , hoặc trên những tờ giấy nếu nàng không thể , thì nói các tình tiết . Nàng ấy nói rằng nàng sẽ nhắc lại tất cả những gì mà ngài nói với nàng và miêu tả đầy đủ mọi tình tiết mà ngài đã làm .

- Nói cách khác nàng ấy sẽ phóng đại và thổi phồng lên những lời nói vì mục đích của mình .

Dain nói , tức giận mà công nhận rằng nàng hoàn toàn chân thật . Và điều ấy , trong con mắt của cả thế giới , sẽ làm giảm đi hình ảnh của Quý ngài Beelzebub , mà thay vào đó là một cậu học sinh rên rỉ , thờ hèn đến toát mồ hôi vì tương tư . Bạn bè của chàng sẽ gào rú la hét với những tiếng cười hô hô về sự thô lỗ đầy vẻ sướt mướt ủy mị của chàng , thậm chí còn tiếng Ý . Nàng sẽ nhớ những lời nói đó có âm thanh ra sao - nàng thông thạo tiếng Latin , có phải chăng ? nàng sẽ bắt chước một cách tài giỏi , bởi nàng rất nhanh trí và thông minh và hay nghĩ đến việc báo thù . Thế rồi tất cả những bí mật , những sự trưởng thành đáng hồ thẹn của chàng sẽ được dịch bằng tiếng Pháp và bằng tiếng Anh , và ngay sau đó bằng mọi thứ ngôn ngữ mà loài người biết đến . Những dòng chữ sẽ được in trên khắp đầu ngài trên những bức biếm họa . Những tình tiết thêm mắm thêm muối rồi sẽ được diễn trên sân khấu . Đó chỉ là một phần nhỏ mà chàng sẽ có mặt , Dain biết . Chàng chỉ phải nhớ lại đám đông đã chen chúc nhau gong cò Byron mười hai năm về trước - và nhà thơ chính là một kiểu mẫu về thái độ của xã hội được so sánh với ngài Hầu tước của Dain . Hơn nữa , Byron không giàu có ghê ghớm gì , không to lớn khủng khiếp và xấu xí , và không có một quyền lực đáng tức giận . To lớn hơn , hà khắc hơn . Và cả thế giới thích thú nhìn chúng gục ngã hơn . Dain hiểu cái cách của cả thế giới rất rõ . Chàng có thể thấy đủ rõ tương lai sẽ diễn ra như thế nào . Tiểu thư Jessica cũng nhìn thấy , không có gì để nghi ngờ . Đó là lý do tại sao nàng đã không giết chàng . Nàng muốn chắc chắn rằng chàng sẽ phải chịu nỗi khổ của địa ngục trần gian . Nàng biết chàng sẽ phải chịu đựng , bởi nàng đã tấn công vào nơi duy nhất khiến chàng có thể đau đớn : niềm kiêu hãnh của chàng . Và nếu chàng không thể kéo dài chịu đựng - tất nhiên , điều mà nàng biết , chàng không thể - nàng sẽ trả được mối thù riêng tư , không nghi ngờ gì cả . Nàng sẽ khiến chàng khuất phục .

Nàng sẽ có chàng chính xác tại nơi mà nàng muốn , nàng - một con quỷ .

Giữa những ngọn lửa nóng bỏng khôn khiến đang bùng lên trên khắp nửa thân thể chàng , đầu của chàng bắt đầu đập thoi thóp .

- Tôi tốt hơn nên thương lượng với nàng ngay lập tức .

Chàng nói , lưỡi của chàng thoát ra những lời líu nhíu không rõ .

- Đàm phán . Hãy nói với nàng ...

Cổ họng của chàng cũng trở nên nóng ran .

- Thời hạn . Hãy nói với nàng ...

Chàng nhắm mắt lại và nhận thấy những lời nói nhói nhói đến phát cáu trong tâm trí , nhưng chúng đã không được thoát ra . Đầu của chàng như một núi kim loại cháy đỏ rực mà một người thợ rèn khổng lồ đang nện búa lên trên , giam giữ hết cả trí tuệ và sự suy nghĩ vào trong hư vô . Chàng nghe thấy giọng nói của Esmond , ở rất xa , nhưng không có khả năng nhận biết những lời nói . Rồi cái búa của quỷ Satan đánh một cú làm tiêu tan mọi thứ , và đưa Dain vào sự lãng quên . Bị thiêu đốt bởi cơn sốt mà chàng không nên có , Dain bị cuốn trôi dạt vào bên trong nó và không còn chút nhận thức nào trong hầu hết cả bốn ngày sau đó .

Vào buổi sáng của ngày thứ năm , chàng hoàn toàn thức dậy , hay ít nhất là đã hồi phục . Đây là chuyện để nói , ngọn lửa thiêu đốt và cơn đau nhói đã qua đi . Dầu cánh tay trái của chàng không chịu di chuyển . Nó đu đưa vô ích bên cạnh chàng . Chàng có cảm giác trên đó , nhưng chàng không thể khiến nó làm bất cứ điều gì . Vị thầy thuốc trở lại , kiểm tra , gây chút ồn ào và rung đầu chàng .

- Tôi có thể thấy không có chuyện gì cả . - Ông ta nói .

Ông ta gọi một người phụ tá đến , người cũng nhận ra không có chuyện gì , rồi gọi một người khác , kết quả tương tự . Vào buổi chiều tối hôm đó , Dain nhìn thấy tám ông thầy thuốc , tất cả bọn họ đều nói với chàng như nhau . Khi đó , Dain đang ở bên chính mình . Chàng xen vào và hỏi và câu nhàu hầu hết cả ngày , và lãng phí cả một đồng tiền cho những chi phí thầy thuốc mà không có mục đích nào .

Để chấm dứt , một người thư ký về luật pháp đã đến sau khi người thầy thuốc cuối cùng bỏ đi . Herbert đã gửi một tin nhắn đến vị thư ký được mang đi trong khi Dain đang tự cố gắng đồ đẩy ly rượu . Đôi mắt của chàng nhìn chăm chú tờ giấy trên chiếc khay bạc , Dain bỏ quên chiếc ly , và từng giọt rượu kêu lộp độp trên khắp áo choàng , đôi dép cùng tám thẩm phán Đồng của chàng .

Chàng ném mạnh những lời chửi rủa , cũng như chiếc khay , tại đầu của Herbert , rồi chạy ầm ầm ra khỏi phòng khách , vào trong phòng ngủ của chàng , nơi chàng nổi giận lôi đình trong việc cố gắng bóc và mở bức thư bằng một tay . Khi đó chàng nổi khùng lên giận dữ , nên không thể thấy ngay . Dù nhỏ để có thể nhìn thấy . Theo như ghi chú , ngài Andrew Herriard mong muốn được gặp cố vấn pháp luật của Ngài Dain thay mặt cho tiểu thư Jessica Trent . Ngài Dain quay trở lại suy nghĩ .

Andrew Herriard là một luật sư nổi tiếng ở London với số lượng lớn khách hàng hải ngoại có thể lực ở Paris . Ông ta cũng là một người ngay thẳng , không thể mua chuộc , chính nghĩa , và không biết mệt mỏi trong việc phục vụ khách hàng . Ngài Dain nhận thấy , như một số đồng , rằng không xứng với dáng vẻ bề ngoài như một vị thánh của vị luật sư hiện ra lò mờ một chiếc bẫy thép với hàm răng đói khát . Cái bẫy chủ yếu dành cho những người đàn ông , bởi vì ngài Andrew Herriard là một hiệp sĩ hào hiệp trong việc phục vụ phái yếu . Không có vấn đề gì với người cố vấn pháp luật rằng luật pháp dứt khoát đứng về phía đặc quyền của người phụ nữ , và người đàn bà đó , với tất cả những mục đích và ý định , không có quyền lợi gì về pháp luật và không có thứ gì có thể gọi là của mình , bao gồm cả con cái . Herriard tạo ra quyền , ông ta tin rằng phụ nữ phải được quyền lợi , và ông ta đã làm . Thậm chí Francis Beaumont , một kẻ lêu cá bản tui , không thể chạm vào một phần mười số lợi tức của vợ hắn , nhờ vào Herriard . Đây là bởi cách của Herriard , khi một gã trùn bước trong việc đòi hỏi một cách thoái quã , là đối tượng một đám cô đáng thương đối với một dòng chảy vô tận của những luật sư và những vụ kiện tụng tầm thường , cho đến khi đám cô trong tình trạng hoàn toàn kiệt sức , bị phá sản bởi những chi phí hợp pháp , hay được mang đi , trong lúc đang la hét , tới một bệnh viện tâm thần .

Tiểu thư Trent , trong một khoảng thời gian ngắn ngủi , không chỉ khiến ngài Dain phải quy lụy , mà còn có Herriard làm công việc bản thiêu cho nàng , và làm nó hoàn toàn hợp pháp , không một lối thoát để Dain có thể luồn lách ra khỏi . " Không một con vật nào không thể đánh bại hơn một người đàn bà " Aristophanes đã nói , " mà cũng không có sự tra tấn , mà cũng không có bất cứ sự liêu lĩnh quá tàn nhẫn nào " .. Tàn nhẫn . Xấu xa . Ma quỷ .

- Ôi ! không , người không phải vậy . - Dain lẩm bẩm .

" Không phải qua những kẻ môi giới bạn mới là quân ma quái " . Chàng bóp chặt tờ giấy lại rồi ném mạnh vào lò sưởi . Rồi chàng hướng đến bàn làm việc , giật mạnh một tờ giấy , viết nguệch ngoạc câu trả lời và quát tháo gọi người hầu . Trong lời ghi chú gửi đến ngài Herriard , Dain đã tuyên bố rằng chàng sẽ gặp tiểu thư Trent lúc bảy giờ tối tại nhà của em trai nàng . Chàng sẽ không , như Herriard đã đề nghị , gửi người cố vấn pháp luật của chàng đến gặp người thay mặt cho nàng , bởi ngài Hầu tước của Dain không có ý định , chàng viết " tuyên thệ , được ký nhận , không khách quan bởi sự ủy nhiệm " . Nếu tiểu thư Trent có những lời lẽ ra lệnh , nàng đã có sẵn dòng máu đó trong người . Nếu không thích hợp , nàng được hoan nghênh khi gửi cậu em trai của nàng tới Dain , người sẽ vui vẻ giải quyết vấn đề tại hai mươi bước - với cả hai người cùng chiến đấu ở thời điểm này . Khi đưa ra lời ám chỉ cuối cùng , Jessica quyết định tốt hơn hết Bertie sẽ trải qua buổi tối ở một nơi khác . Chàng vẫn không hình dung được những gì sẽ xảy ra .

Nàng trở về từ sở cảnh sát để tìm cậu em trai đang chịu đựng những cơn đau đớn do hậu quả của việc tiêu thụ rượu trong suốt buổi vũ hội của quý bà Wallington . Thề chết của cậu dần yếu đi bởi những tháng ngày chơi bởi phóng đảng , cậu không chịu đựng nổi chứng khó tiêu dữ dội , cậu đã không rời khỏi giường của mình cho đến buổi trà chiều ngày hôm qua . Thậm chí trong hoàn cảnh tốt nhất , chức năng hoạt động của bộ não của cậu cũng không đáng tin cậy . Hiện tại , việc cố gắng hiểu cách cư xử bất thường của Dain có thể gây nên một tội ác , nếu không phải bệnh trùng phong . Quan trọng như nhau , Jessica không dám mạo hiểm tính kháng cự miễn của Bertie sau khi Dain với những ý định làm lạc lối về việc trả thù cho danh dự của nàng . Genevieve cũng đồng ý . Bà nghĩ rằng vì vậy nên ru Bertie đi ăn tối cùng bà với Due d'Abonville's . Món nợ có thể được tin cậy nếu giữ cái lưỡi của cậu ta . Rốt cuộc , đó chính là ông ta đã khuyên Jessica giữ những bí mật của mình cho đến khi nàng nói chuyện với vị luật sư . Đó còn nhờ vào người đã trả những chi phí cho ngài Herriard . Nếu Jessica không đồng ý để ông ta làm vậy , thì chính ngài Abonville sẽ mời Dain ra ngoài . Lời đề nghị đó đã nói với Jessica rằng tất cả những gì nàng cần biết đến chính là những cảm xúc của vị quý tộc Pháp đối với Genevieve .

Vào lúc bảy giờ , trước đó , Bertie đã được cẩn thận tách ra khỏi . Chỉ có ngài Herriard cùng Jessica ở trong phòng khách . Bọn họ đang đứng đằng trước một chiếc bàn mà trên đó được xếp một chồng những sắp tài liệu thì Dain oai vệ bước vào . Chàng quét một cái liếc nhìn đầy vẻ coi thường lên

Herriard , rồi cúi xuống nhìn chăm chăm nhạo báng trên Jessica một cách lạnh lẽo .

- Thưa quý cô . - Chàng nói , cùng một cái cúi đầu ngấn ngùn .

- Thưa quý ngài . - Nàng nói , cùng một cái cúi đầu còn ngấn hơn .

- Đó là những nghi thức xã giao vụn vặt .

Chàng nói tiếp .

- Nàng có thể tiếp tục moi móc .

Đôi môi của ngài Herriard mím lại , nhưng ông không nói gì . Ông cầm lấy một số giấy tờ từ trên bàn và đưa chúng cho Dain , người đang di chuyển ngang qua phòng hướng về phía cửa sổ . Chàng đặt sấp giấy lên trên bề rộng của ngưỡng cửa , cầm lấy tờ trên cùng , rồi thông thả đọc . Khi chàng đọc xong , chàng đặt nó xuống và cầm tờ tiếp theo . Từng phút tích tắc qua đi trong sự đợi chờ của Jessica , dần sâu sắc hơn khi mỗi khoảnh khắc trôi qua . Cuối cùng , gần nửa giờ sau đó , Dain tìm kiếm từ trong chồng giấy tờ , điều ấy khiến chàng mất chút ít thời gian để hiểu một cách thấu đáo .

- Tôi ngạc nhiên làm sao ngài lại có ý chơi trò ấy .

Chàng nói tiếp với Herriard .

- Nếu chính bản thân chúng ta tiết kiệm sự công nhận và những ngôn ngữ Latin , điều mà tóm tắt lại là một lời yêu cầu phi báng - nếu tôi không đồng ý giải quyết vấn đề một cách riêng tư , theo những thuật ngữ thái quá của ngài .

- Những lời nói mà ngài đã thốt ra trong tầm nghe của sáu người khác có thể được giải thích chỉ bằng một cách , thưa ngài .

Herriard nói tiếp .

- Với những lời nói đó , ngài đã phá hủy những mối quan hệ xã hội cùng uy tín về mặt tài chính của khách hàng của tôi . Ngài khiến cho nàng không thể kết hôn hay kiếm một cách sinh nhai độc lập đáng kính . Ngài đã khiến nàng thành một người bị xã hội thượng lưu ruồng bỏ , nơi nàng đã được sinh ra và hoàn toàn thuộc về . Nàng sẽ bị cưỡng bách , bởi vậy , để sống trong cảnh xa cách quê hương , xa cách bạn bè cùng những người thân yêu . Nàng phải xây dựng một cuộc sống mới .

- Và tôi phải trả vì điều ấy , tôi hiểu .

Dain nói tiếp .

- Giải quyết tất cả những món nợ của em trai nàng , tổng số là sáu ngàn bảng Anh .

Chàng xem lướt qua những trang khác .

- Tôi phải chu cấp cho nàng phù hợp là hai ngàn bảng mỗi năm và ...à , vâng . Có một vài điều về sự bảo đảm và an toàn của một nơi trú ngụ .

Chàng dờ qua nhiều trang , làm rơi một vài tờ trên sàn nhà .

Đây là lúc mà Jessica nhận ra rằng chàng không sử dụng tay trái của mình chút nào , và rằng chàng giữ cánh tay một cách kỳ cục , cứ như thể có điều gì đó đã xảy ra với nó . Lẽ ra không đến nỗi vậy , ngoại trừ một vết thương nhỏ . Nàng đã nhắm thật cẩn thận , và nàng là một nữ thiện xạ tuyệt vời . Không đề cập đến việc chàng là một cái đích lớn .

Rồi chàng nhìn nàng theo cách đó , và bắt gặp cái nhìn chăm chăm của nàng .

- Đang thán phục công trình của nàng , có phải chăng ? Tôi dám nói rằng nàng thích thú một cái nhìn tốt hơn . Đáng tiếc , không có gì để nhìn cả . Chẳng có vấn đề gì với nó , theo như những lời quảng cáo khoa lác . Ngoại trừ việc nó không cử động . Tôi thấy bản thân mình thật may mắn , tiểu thư Trent , rằng nàng đã không nhắm một chỗ thấp hơn . Tôi chỉ bị tước vũ khí , không phải không điều khiển . Nhưng tôi không có nghi ngờ việc Herriard ở đây sẽ cho thấy bị hoạn .

Lương tâm của nàng day dứt . Nàng lờ đi nó .

- Ngài đã và sẽ có được chính xác những gì ngài đáng nhận , đồ cầm thú dối trá , đồ cục súc hần học

- Tiểu thư Trent . - Herriard nói

- Không , tôi không ngăn được miệng lưỡi của mình . - nàng nói - Quý ngài tôn quý ấy muốn tôi có mặt bởi ông ta muốn một cuộc cãi lộn . Ông ta biết rất rõ rằng ông ta sai , nhưng ông ta quá ngoan cố đến đáng ghét để công nhận nó . Ông ta muốn đẩy tôi ra là một mưu đồ tham lam ...

- Thù oán . - Dain nói - Đừng bỏ quên mối thù oán .

- Tôi , thù oán ? - Nàng kêu lên - Tôi không phải người xấp đặt câu chuyện tầm phào lớn nhất ở Paris 'xảy ra suốt ' trong tình trạng đang mặc một nửa

và đang bị dẫn dắt - thật ngu ngốc khi tôi bước thẳng đến sự phá sản .

Đôi lông mày đen của chàng nhướn lên chút ít .

- Nàng không đang ngụ ý , tiểu thư Trent , rằng tôi đã sắp đặt trò hề ấy .

- Tôi không ngụ ý điều gì cả ! Đây là điều hiển nhiên . Vawtry đã ở đó . Bạn của ngài . Cùng những kẻ khác - những người Paris giả dối nguy hiểm . Tôi biết người đã sắp đặt việc bạn họ ở đó để xem tôi bị làm nhục . Và tôi biết tại sao . Ngài làm điều ấy vì mối hận thù . Cứ như thể mọi chuyện xảy ra - tất cả những lời đồn đại , mỗi vết sứt mẻ danh tiếng quý báu của ngài - đều là lỗi của tôi !

Có một sự im lặng căng thẳng ngăn ngui . Rồi Dain ném những giấy tờ còn lại xuống thảm , bước đi oai vệ tới chiếc khay , và tự giúp mình lấy một ly rượu xêret . Chàng chỉ cần một tay để làm điều đó , và chỉ một hơi là uống hết . Khi chàng quay lưng trở lại với nàng , chọc tức chế nhạo nàng bằng một nụ cười đứng lùc .

- Có vẻ như chúng ta đang nỗ lực trong sự hiểu lầm . - chàng nói - Tôi nghĩ nàng đã sắp đặt cho sự việc không-bị dán đoạn .

- Tôi không hề ngạc nhiên . - Nàng nói - Ngài cũng có vẻ nỗ lực trong sự hiểu lầm rằng ngài là một con mồi béo bở , ngoài việc nhắm tôi với một người mất trí nhớ . Nếu tôi liều mạng để kiếm một người chồng , điều mà tôi không làm và sẽ không bao giờ làm - tôi sẽ không dùng đến trò bịp bợm cảm động cũ rích đến vậy . - Nàng đứng dậy - tôi có thể xuất hiện là một bà cô chưa chồng đã sẵn sàng tiến tới ngài , thư ngài , trừ khi ngài , tôi quả quyết , là thiếu số . Tôi chưa chọn kết hôn , không phải vì thiếu những lời đề nghị .

- Nhưng giờ đây nàng sẽ không được gì cả . - Chàng nói

Cái nhìn chăm chăm nhạo báng của chàng chậm chậm lướt trên khắp nàng , khiến làn da của nàng nổi gai .

- Nhờ vào tôi . Và đó là điều mà tất cả những sự việc này diễn ra .

Chàng đặt chiếc ly trống rỗng xuống rồi quay sang Herriard .

- Tôi đã làm hư hại món hàng , và giờ đây tôi phải trả cái mà ngài nghĩ rằng có giá trị như thứ hàng hóa , hay mặt khác ngài sẽ chất đồng tôi cùng những sắp giấy tờ , gây khó khăn cho tôi với những vị luật sư cùng những thư ký , và gây trở ngại cho tôi suốt tháng này qua tháng khác vô thời hạn bởi kiện tụng .

- Nếu luật pháp quan tâm đến phụ nữ trong một phương diện thích đáng , quá trình đó sẽ không kéo dài vĩnh viễn . - Ngài Herriard nói , không chút bối rối

- Sự ngược đãi sẽ thật khắt khe và nhanh chóng . - Dain nói - Và tôi , như tiểu thư Trent , sẽ quả quyết với ngài , là một người đàn ông dốt nát nhất . Tôi có , trong số những niềm tin kỳ quặc khác , quan điểm cũ kỹ rằng nếu tôi trả tiền cho thứ gì đó , nó sẽ phải thuộc về tôi . Từ đó tôi có vẻ không có sự lựa chọn nào để phải trả tiền cho tiểu thư Trent .

- Tôi không phải là một chiếc đồng hồ . - Nàng nói siết chặt .

Nàng tự nói với bản thân mình nàng không được cảm thấy chút ngạc nhiên nào dù nhỏ nhất rằng cái thứ người ham hố thể xác tự phụ đó đề nghị giải quyết những vấn đề bằng việc biến nàng thành quý cô của hắn ta .

- Tôi là một con người , và ngài không bao giờ sở hữu được tôi , cho dù ngài trả tiền đi chăng nữa . Ngài đã phá hủy danh dự của tôi trong con mắt của cả thế giới , nhưng thực tế ngài sẽ không phá hủy được .

Chàng nhướn một chân mày lên .

- Phá hủy danh dự của nàng ? Tiểu thư Trent yêu dấu , tôi đang đề nghị chuộc lại nó . Chúng ta sẽ kết hôn . Bây giờ , tại sao nàng không ngồi xuống và im lặng như một cô bé ngoan và để cho những người đàn ông sắp xếp lại các chi tiết .

Jessica trải qua một khoảnh khắc tê liệt không sao hiểu được trước những lời lẽ ẩn tượng , sắc bén , và làm choáng váng như một cú đòn giáng mạnh vào đầu . Căn phòng trở nên tăm tối và mọi thứ bên trong lắc lư như đang say rượu . Nàng phải gắng hết sức để tập chung .

- Kết hôn ? - Giọng nói của nàng nghe có vẻ như ở một nơi xa xăm nào đó , yếu ớt , thảm thương .

- Herriard yêu cầu tôi trải thảm bảo lãnh cậu em trai của nàng ra ngoài , cùng căn nhà , cùng việc chu cấp cho nàng suốt cả cuộc đời . - Chàng nói - Tốt thôi . Tôi đồng ý . Thế nhưng có một điều kiện giống nhau mà bất cứ người đàn ông nào cũng nhất định đòi hỏi : quyền sở hữu độc quyền và quyền gây giống .

Cái nhìn chăm chăm đầy ẩn ý của chàng rơi trên vạt áo lót của nàng , và độ nóng bỏng gần như sôi sục ở đó , cứ như thể đó là bàn tay của chàng , mà không phải đôi mắt chàng , ở trên nàng .

Nàng tập trung lấy lại bình tĩnh .

- Tôi hiểu những điều ngài muốn ám chỉ . - Nàng nói - Đó không phải là một lời đề nghị thành thật , thì là một chiến lược để ràng buộc chúng tôi . Ngài

biết chúng tôi không thể kiện ngài nếu ngài đề nghị một việc được coi là đáng kính . Ngài cũng biết tôi sẽ không kết hôn với ngài . Và vì vậy ngài nghĩ ngài đưa chúng tôi về con số âm .

- Đúng vậy . - Chàng nói - Nếu nàng từ chối tôi và nỗ lực kiện tụng , nàng sẽ chỉ khiến chính nàng thêm bế tắc . Mọi người sẽ tin rằng nàng là một người đàn bà bản thủ thêm khát tiền .

- Và nếu tôi chấp nhận lời cầu hôn giả vờ của ngài , ngài sẽ đùa giỡn cho đến giây phút cuối cùng - và để tôi đợi chờ tại bàn thờ . - Nàng nói - Và đầu sao chẳng nữa cũng làm tôi bế tắc .

Chàng cười lớn .

- Và mở ra một chặng đường dài của sự tuyệt giao vô cùng đắt đỏ - vì lời thề nguyện kết hôn ? Khiến công việc của Herriard trở nên dễ dàng hơn đối với ông ta ? Hãy nghĩ lại đi , Jess . Và tại sao nàng không đơn giản hóa vấn đề ? Kết hôn hoặc không gì cả .

Nàng vỗ lấy thứ đầu tiên ở gần tay , một thứ có hình dáng con ngựa bằng đồng nhỏ bé nhưng khá nặng đưa lên .

Ngài Herriard bước về phía nàng .

- Tiểu thư Trent . - Ông ta khẽ nói - Tôi xin nàng hãy cưỡng lại con giận dữ .

- Đúng đây . - Dain nói - Việc đó không tốt chút nào . Tôi có thể cúi nhanh một cú ném , nếu không là một phát đạn .

Nàng đặt bức tượng xuống và quay lại với Herriard .

- Ngài nhìn thấy không ? - Nàng hỏi - Ông ta không đang đề nghị đền bù , bởi ông ta nghĩ ông ta không nợ tôi bất cứ thứ gì . Tất cả những gì ông ta muốn là làm cho tôi những điều tốt đẹp hơn và làm cho ngài những điều tốt đẹp hơn trong cuộc mặc cả sẽ khiến sự chiến thắng trở nên ngọt ngào hơn đối với ông ta .

- Những gì nàng nghĩ về tôi thật khắc nghiệt . - Dain nói . - Chỉ có duy nhất hai sự lựa chọn . Và nếu nàng đang chờ đợi tôi làm nó trở nên dễ chịu hơn bằng việc quỳ gối xuống và hôn tay nàng cầu xin , Jess , nàng có thể chờ cho đến Ngày Xét Xử . - Chàng thêm vào với một tiếng cười lớn .

Nàng đã nghe thấy nó rồi , mờ nhạt nhưng có thể nhận ra . Nàng đã từng nghe thấy nó trước đó , trong những lời nói khoác lác và những lời chế nhạo của trẻ con : sự bé nhỏ , dấu hiệu của sự không chắc chắn trái ngược nhau dưới những tiếng cười . Nàng nhanh chóng xem xét lại những lời nói mà chàng đã thốt ra , và tự hỏi liệu tất cả đó có phải do niềm kiêu hãnh mới khiến chàng nói vậy . Niềm kiêu hãnh của một người đàn ông là một thứ vô cùng quý giá và mong manh . Đó là lý do tại sao mà những người đàn ông luôn xây dựng một pháo đài kiên cố bao quanh nó , thực tế ngay từ thừa ấu thơ

Tôi không sợ , những cậu bé thường nói , cười thật to khi chúng đau ốm với những nỗi khiếp sợ . Chúng cười lớn để tránh những trận đòn và già vờ không cảm thấy điều gì cả . Chúng cũng gục xuống như loài gặm nhấm và bò vào trong vạt vấy của những cô bé mà chúng mê tít , rồi cùng lúc cười lớn trong sự không chắc chắn khi cô bé la hét chạy đi . Lời đề nghị của chàng , có lẽ , tương đương với món quà của kẻ luôn cúi hay loài gặm nhấm . Nếu nàng phần nộ mà bác bỏ nó , chàng sẽ cười lớn và tự nói với chính mình rằng đó chính xác là những gì mà chàng muốn .

Nhưng có thể không phải vậy .

Jessica tự nhắc nhở chính mình rằng " có thể " khó là một cơ sở đáng tin cậy đối với hôn nhân . Mặt khác , Genevieve đã khuyên nàng hãy cuốn lấy chàng . Thậm chí vào lúc khá gần đây là sáng nay , sau tất cả những gì đã xảy ra , Genevieve vẫn không thay đổi suy nghĩ của bà . " Bà biết ông ta cư xử thật đáng kính tởm , và ta không trách mắng cháu vì đã bán ông ta . - Bà nói - Nhưng hãy nhớ rằng ông ta đã bị làm gián đoạn vào lúc mà một người đàn ông không thích gián đoạn nhất . Ông ta không phải một con chồn biết chùng mực . Ông ta không thể . Điều như nhau cả , bà chắc chắn ông ta quan tâm tới cháu . Ông ta trông không có vẻ gì là lão xược hay giàu có khi ông ta nhảy cùng cháu " .

- Kết hôn hay không gì cả . - Giọng nói kiên nhẫn của Dain phá tan những suy nghĩ của nàng . - Đó là những điều kiện , chỉ những điều kiện . Hãy lựa chọn đi , Jess .

Dain tự nói với chính mình chuyện này chẳng là gì . Nếu nàng đồng ý , ít nhất chàng có thể xua đuổi nỗi khao khát ngu ngốc của mình để đòi lấy phải trả một cái giá cắt cổ . Rồi chàng có thể bỏ nàng ở Devon và nhận lại cuộc sống của mình . Nếu nàng từ chối , chàng chẳng phải trả gì , rồi nàng sẽ ra đi và thôi gây khó khăn cho chàng , rồi chàng sẽ quên đi nỗi khát khao và nàng nữa . Bằng cách này hay cách khác , chàng đều chiến thắng còn nàng đều mất cả . Thế nhưng cùng lúc con tim của chàng cũng đập thình thịch , và ruột gan chàng thì quặn lại cùng sự rùng mình , đập nhói nhói đến nỗi khiếp sợ mà chàng chưa từng trải qua kể từ thời niên thiếu . Chàng bậm hềm của mình lại và cố chịu đựng trong khi ngắm nàng di chuyển từ chỗ Herriard về phía chiếc ghế . Nhưng nàng không ngồi xuống . Nàng đơn giản chỉ nhìn chòng chọc nó , khuôn mặt xinh đẹp của nàng ngầy ra .

Herriard nhăn mặt .

- Có lẽ nàng muốn một chút thời gian , tiểu thư Trent . Một vài phút riêng tư . Tôi chắc rằng quý ngài đây cũng thừa nhận điều đó . - Ông ta nói , quay lại cay mảy với Dain . - Rốt cuộc , toàn bộ tương lai của quý cô đây đều bị đánh cược .

- Tôi không cần thêm thời gian nữa . - Tiểu thư Trent nói . - Thật đủ để để tính toán số của cải cùng những trách nhiệm pháp lý trên mọi khía cạnh . - Nàng ngược nhìn Dain với sự ngạc nhiên của chàng , mỉm cười . - Tôi nhận thấy một viễn cảnh nghèo nàn và tăm tối ở một nơi biên giới xa xôi với sự vắng mình ít ỏi thiếu hấp dẫn . Tôi có thể nghĩ không gì ngu xuẩn hơn khi sống chỉ đơn thuần vì mục đích của niềm kiêu hãnh của chính mình . Tôi tốt hơn là một nữ Hầu tước giàu có . Tất nhiên , ngài thì hết sức hoàn hảo , ngài Dain , và tôi không nghi ngờ ngài sẽ cố gắng làm cuộc sống của tôi phải khổ sở . Tuy

nhien, ngài Herriard cùng nhận thấy rằng tôi được chuẩn bị khá tốt với việc ý thức của kẻ làm công. Đồng thời, tôi sẽ nhận được một chút thỏa mãn cá nhân từ việc biết rằng ngài sẽ phải gặm nhấm mọi lời lẽ coi khinh mà ngài đã thốt ra về những người đàn ông đã để cho chính họ bị bẫy vào cuộc hôn nhân và bị mắc bẫy bởi những người phụ nữ đáng kính. Tôi chẳng thấy gì nếu là con ruồi đậu trên tường khi ngài giải thích sự hứa hôn với bạn bè của ngài, thưa quý ngài Beelzebub.

Chàng nhìn nàng chòng chọc, hoảng sợ khi kỳ vọng về những gì chàng nghe thấy.

- Câu trả lời là vâng. - Nàng kiên quyết nói. - Ngài có nghĩ đầu óc tôi quá khù khờ để nói không và để ngài không mất xu nào?

Chàng nhận ra giọng nói của mình.

- Tôi biết điều đó quá nhiều để hy vọng.

Nàng bước đến gần chàng.

- Ngài sẽ nói gì với các bạn của ngài, ngài Dain? Vài điều gì đó về việc kết hôn sẽ bớt khó chịu hơn so với việc bị tôi săn đuổi và việc bắn ngài, tôi cho là vậy.

Nàng chạm nhẹ vào tay áo choàng của chàng, và cử chỉ nhỏ đó khiến ngực của chàng thắt lại đau đớn.

- Ngài nên dùng nó với một chút rượu mạnh pha đường. - nàng nói - Để khoe khoang nó. Không đề cập đến việc ít xảy ra hơn là ngài có thể làm hư hại nó một cách tinh cở.

- Rượu mạnh pha đường sẽ làm hỏng áo choàng của tôi. - Chàng bướng bỉnh nói - Và tôi không cần phải khoe khoang để giải thích bất cứ điều gì.

- Bạn bè của ngài sẽ giễu cợt ngài cay độc không thương xót. - Nàng nói - Tôi sẽ trả bất cứ thứ gì để nghe thấy nó.

- Tôi sẽ công bố sự hứa hôn của chúng ta với bọn họ vào tối nay, ở Antoine. - Chàng nói - Và bọn họ có thể làm những gì bọn họ thích. Điều những kẻ khờ dại ấy nghĩ chẳng là gì với tôi. Trong khi đó, tôi khuyên nàng hãy chạy thẳng về nhà và đóng gói hành lý. Herriard và tôi còn phải bàn bạc công việc.

Nàng cứng người.

- Đóng gói hành lý?

- Chúng ta sẽ rời đến nước Anh vào ngày mốt. - Chàng nói - Tôi sẽ lo sắp xếp chuyến đi. Chúng ta sẽ kết hôn ở London. Tôi sẽ không cho phép một đám đông nào ở trên miền thôn quê Dartmoor cùng những kẻ thô lỗ đầy khích động. Chúng ta có thể rời đến Devon sau bữa sáng của ngày cưới.

Đôi mắt nàng trở nên tối sầm.

- Ôi! không, tôi không muốn. - Nàng nói - Chúng ta có thể kết hôn ở đây. Ngài có thể cho phép tôi hưởng thụ Paris ít nhất một thời gian nữa, trước khi ngài đẩy ai tôi đến Devon chứ.

- Chúng ta sẽ kết hôn tại St. George's, Hanover Square. - chàng nói - Trong vòng một tháng. Tôi sẽ bị đáng chê trách nếu khóc thổn thức mà nài xin vị Tổng Giám Mục của Canterbury vì một giấy phép đặc biệt. Lời công bố hôn ước ở nhà thờ sẽ được đọc. Và nàng có thể hưởng thụ London trong lúc đó. Nàng không đang ở Paris, vì thế hãy bỏ cái ý nghĩ ấy ra khỏi đầu nàng.

Ý tưởng đang sống trong cái xoong hầm thịt của ngài Hầu tước của Dain, tên mà chàng gọi cho căn nhà của mình tại Rue de Rivoli khiến da thịt của chàng ghê rợn. Quý bà vợ của chàng sẽ không ngồi tại chiếc bàn nơi mà một nửa những kẻ suy đồi của Paris đã từng chè chén và ăn và uống cho đến lúc bọn họ mệt lử - và nôn ọe đầy trên khắp tấm thảm cùng những đồ đạc trong nhà. Nàng sẽ không thuê thừa hay đọc sách bên lò sưởi trong phòng khách nơi từng được bố trí những cuộc truy hoan mà khiến những người La Mã phải ghen tỵ. Chàng đã có một ý nghĩ điên khùng khi sắp đặt một tấm nệm mới cho chiếc giường của cô tiên ở Devon, và để tất cả những đồ trải giường cùng những tấm rèm treo bốc cháy. Chàng sẽ không để Nữ Hầu tước của Dain bị ô uế bởi những kẻ đáng khinh đã khiến ngài trở thành cha của đứa con hoang với Charity Graves.

- Tôi đã có một khoảng thời gian hoàn toàn thảm hại ở Paris, nhờ vào ngài. - nàng nói, đôi mắt xám của nàng lóe sáng - Ngài có thể ít nhất cho phép tôi thu xếp. Tôi không nên mong đợi vào việc khống chế được ngài, nhưng tôi nghĩ rằng tôi có thể được phép đến những bữa tiệc và hưởng thụ cái cảm giác danh dự mới được chuộc lại và ...

- Nàng có thể đi đến những bữa tiệc ở London. - chàng nói - Nàng có thể có một bữa điểm tâm đám cưới trang trọng như nàng thích. Nàng có thể mua mọi thứ váy áo cùng những đồ trang trí lố lẹt rẻ tiền mà nàng muốn. Nàng cần quái gì phải quan tâm đến nơi ở khi mà đảng này hay đảng khác tôi cũng phải trả hóa đơn chứ?

- Làm sao ngài lại vô cảm đến vậy? - Nàng gào lên - Tôi không muốn bị thúc ép ra khỏi Paris cứ như thể tôi là một bí mật nhục nhã.

- Một bí mật? - giọng chàng gắt lên - Ở St. George's, Hanover Square? Làm sao có chỗ chết tiệt nào công khai và đáng kính có thể hơn đối thủ ghê ghớm này chứ?

Nhìn qua đầu của nàng chàng thấy Herriard ngồi tại chiếc bàn, đang thu gọn giấy tờ vào trong chiếc cặp da, và mặt đồng tình ủng hộ của ông ta cổ tình

lãng quên cuộc cãi lộn .

- Herriard , ngài có thể giải thích thứ tội ác đau lòng nào mà tôi sẽ gây ra với một đám cưới ở London .

- Cuộc tranh cãi này không nằm trong phạm vi quyền hạn của tôi . - Herriard nói - Không hơn gì số những vị khách được mời tham dự đám cưới hay bất kỳ mối bất hòa nào khác điều mà thông thường có tại cuộc hứa hôn . Chính ngài sẽ tự phải dàn xếp .

Ngài Dain nghĩ chàng đã chịu đựng đủ " sự dàn xếp " cho một ngày . Chàng đã không định kết hôn với người đã gây ra nỗi khổn khổ cho mình . Dù sao đi nữa , cũng không hề có ý . Chàng đã đề nghị , chàng nghĩ , chỉ bởi vì chàng không thể chịu đựng bị dồn vào trong góc và bị phiền nhiễu và bị nản trí bởi một bà cô chưa chồng bé nhỏ hay nghĩ đến việc trả thù cùng vị luật sư ma quỷ của nàng . Chàng đã không nhận ra , cho đến khi chàng đề nghị , câu trả lời của nàng là cả một vấn đề như thế nào . Chàng đã không nhận ra cho đến khi giờ đây Paris thật buồn chán và phiền muộn làm sao , rồi vài tuần , vài tháng sẽ đến ngày chàng đứng lặng ngẫm nàng ra đi ... mãi mãi . Dù nàng đã chấp thuận nhưng chàng vẫn cảm thấy lo lắng , bởi nàng vẫn chưa là của chàng , rồi rốt cuộc nàng có thể chạy trốn . Tuy thế niềm kiêu hãnh của chàng không để chàng nhượng bộ nàng . Nhượng bộ một inch , người đàn bà bé nhỏ đó sẽ lấy cả một En (đơn vị đo chiều dài bằng 113cm) . Chàng phải bắt đầu như ý định của chàng vẫn cứ tiếp tục , chàng tự nói với chính mình , và chàng có ý định là một người chủ trong gia đình . Chàng sẽ không bị điều khiển . Chàng sẽ không thay đổi cách của mình đối với bất kỳ ai , ngay cả nàng . Dain đưa ra mệnh lệnh , thì những người khác phải tuân theo .

- Cora - chàng nói .

Nàng bắt gặp cái nhìn chăm chăm của chàng , vẻ mặt nàng đầy vẻ cảnh giác . Chàng nắm lấy tay nàng .

- Hãy đi đóng gói hành lý của nàng . - chàng nói êm ái .

Nàng cố gắng kéo tay ra khỏi . Chàng để nó rời ra , nhưng chỉ để vòng cánh tay vẫn còn tốt của mình lên khắp vòng eo của nàng và kéo nàng lại gần hơn , nhắc nàng lên khỏi sàn nhà rồi lấy miệng chàng kẹp chặt miệng của nàng . Điều ấy xảy ra trong một chớp lát . Nàng không có thời gian để vùng vẫy . Một nụ hôn trơ tráo , nhanh như cắt ... rồi chàng để nàng xuống và thả nàng ra . Nàng bước đi lao đảo , khuôn mặt của nàng đỏ ửng .

- Đó là tất cả những gì nàng đã dàn xếp , Jess . - chàng nói , cái ôm vội vàng như một ngọn lửa đốt cháy âm i và đôi khát đang khuấy động . - Nếu nàng tiếp tục tranh luận , tôi sẽ cho rằng nàng còn muốn hơn nữa .

- Tốt thôi , đó là London , ngài sẽ phải mất kha khá đó , ngài Dain . - nàng nói .

Nàng quay đi .

- Ngài Herriard , hãy chỉ cho ông ta thấy không chút từ bi . Nếu ông ta muốn tuân theo một cách mù quáng , ông ta sẽ không trả nó rẻ . Tôi trông mong sẽ có một số tiền chuộc lớn trong túi . Những cỗ xe cùng những kẻ thô lỗ . Cửa hồi môn dư giả mới là vấn đề , đàn ông hay đàn bà cũng đều như nhau cả thôi . Hãy khiến cho ông ta phải gào thét , ngài Herriard . Nếu ông ta không gầm rống và dậm mạnh như một coi voi bị xúc phạm , ngài có thể chắc chắn rằng ngài không yêu cầu đủ .

- Tôi cần phải trả rất nhiều tiền . - Dain nói , nhe răng cười nhăn nhó một cách độc địa . - Đối với việc tuân theo một cách mù quáng , tôi sẽ lên một danh sách những mệnh lệnh hằng đêm . - Chàng khom lưng cúi chào nàng quá mức . - Cho đến ngày mốt sẽ thay đổi mọi điều , tiểu thư Trent .

Nàng khẽ nhún đầu gối chào lại .

- Đồ nói dối trắng trợn .

- Tôi sẽ vậy , chắc chắn không có gì để nghi ngờ . - Chàng nói

Chàng nhìn vị cố vấn pháp luật .

- Ngài có thể gọi cho tôi vào lúc hai giờ ngày mai cùng với những sấp giấy tờ quý quái của ngài , Herriard .

Không chờ câu trả lời , Dain nhàn tản bước ra khỏi căn phòng .

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trên đường tới Calas , Dain cười ngửa cùng với Bertie ở bên ngoài cỗ xe . Tại quán trọ , Dain rút lui đến quán rượu cùng với Bertie trong khi Jessica ăn tối cùng với bà của nàng . Trong suốt thời gian đi qua Eo Biển , Quý Ngài không rời mắt khỏi phần cuối của chiếc tàu chạy bằng hơi nước của Pháp . Trên lộ trình đến London , chàng một lần nữa cười ngửa bên ngoài cỗ xe xa xỉ mà chàng đã thuê . Ngay khi đến London , chàng đã đặt nàng , Bertie , và Genevieve tại cửa nhà của chú Arthur và di Louisa . Jessica không nhìn thấy chồng chưa cưới của nàng kể từ khi đó .

Đến bây giờ , đã tròn nửa tháng sau ngày rời khỏi Paris - trong suốt mười bốn ngày vị hôn phu của nàng dường như nhất quyết làm ngơ đến sự tồn tại của nàng - chàng đến vào lúc hai giờ chiều và trông mong nàng rơi lệ bởi dù sao đi nữa nàng cũng chăm lo đến chàng .

- Ngài ấy muốn cháu đi dạo bằng xe .

Jessica nói đầy cảm phần khi đi của nàng bối rối quay trở lại phòng để truyền đạt lại lời nhắn gửi của Dain .

- Chỉ như vậy thôi sao ? Ông ta đột ngột nhận ra sự tồn tại của cháu và mong chờ cháu chạy thật nhanh lại để đón những ngón tay của ông ta sao ? Tại sao đi không nói với ông ta hãy cứ xuống địa ngục ?

Di Louise ngồi xuống ghế , ấn những ngón tay vào trán bà . Trong một vài phút bà ở cùng ông ta , Dain rõ ràng là muốn chỉ huy ngay cả sự bình tĩnh độc đoán của bà.

- Jessica , xin hãy nhìn ra ngoài cửa sổ . - bà nói .

Jessica đặt bút của nàng xuống bàn , nơi nàng đang vận lộn với thực đơn cho bữa điểm tâm trong lễ kết hôn , đứng dậy và đi đến cửa sổ . Trên con phố ở bên dưới , nàng nhìn thấy một cỗ xe song mã màu đen tuyệt đẹp . Nó được gắn với hai con ngựa đực đen tuyền có tính khí rất bất thường và cũng hết sức to lớn khiến Bertie đang phải vật lộn dữ dội để giữ chúng . Chúng đang khịt mũi và nhảy quanh không ngừng . Jessica không có gì hoài nghi rằng chỉ trong một ít phút nữa chúng sẽ nhảy lên đầu của cậu em trai nàng .

- Quý ngài đầy quyền lực đó nói rằng ông ta sẽ không rời khỏi căn nhà mà không có cháu . - Giọng nói của di Louise đầy vẻ xúc phạm . - Di khuyên cháu hãy khăn trương , trước khi những con súc vật tàn sát đó giết chết em trai cháu .

Trong ba phút , Jessica nhanh chóng đội mũ lên đầu và cột chặt chiếc áo choàng màu xanh lục có viền lông phủ kín khắp chiếc váy mặc ban ngày của nàng .

Trong hai phút sau , nàng được giúp đỡ ngồi yên vị trong cỗ xe . Bị xô đẩy hay tương tự như vậy , bởi Dain ngay lập tức lao nhanh cái thân hình to lớn của chàng lên trên chiếc ghế , và chính nàng phải chen vào trong góc để tránh bờ vai rắn chắc của chàng . Ngay cả như vậy , trong một không gian chật hẹp cũng không thể tránh được sự va chạm của cơ thể . Bàn tay trái không dùng được của chàng đặt trên bắp đùi và những bắp cơ của chân tay đó ép một cách trớ trêu dựa vào nàng , cứ như thể cánh tay trái được cho là bị liệt . Sức nóng của chúng xuyên qua lớp vải dày của chiếc áo choàng viền lông cứ như thể là một chiếc áo choàng mỏng manh ở bên dưới , khiến cho làn da của nàng ngứa ran .

- Thoải mái chứ ? - chàng hỏi với một sự lịch sự đầy chế nhạo .

- Ngài Dain, chiếc xe song mã này không đủ lớn cho hai người chúng ta . - nàng cúi kính nói - Ngài đang ép tôi đó .

- Có lẽ tốt hơn nàng nên ngồi vào lòng tôi . - Chàng nói .

Cổ kim nén sự thôi thúc và vào cái nụ cười điệu bộ trên khuôn mặt của chàng , nàng hướng sự chú ý của mình đến cậu em trai , người đang lóng ngóng với cái đầu của những con ngựa .

- Quý tha ma bắt em đi , Bertie , đi ra khỏi đó ngay . - nàng ngắt lời . - Em có muốn bị chúng nghiền nát cái đầu của mình trên mặt đường lát đá hay không ?

Dain cười phá lên và ra hiệu cho những con súc vật bắt đầu khởi hành , còn Bertie hấp tấp trượt chân về đằng sau , nơi an toàn trên vỉa hè . Một chốc lát sau đó , cỗ xe song mã bị va chạm mạnh với một tốc độ nguy hiểm khi đi qua đám đông trên con phố West End . Bị kẹp thật chặt , tuy thế , giữa lớp nệm êm ái sang trọng của chỗ ngồi trên cỗ xe và cái cơ thể rắn chắc như đá của vị hôn phu xuất quỷ nhập thần , Jessica biết rằng nàng chỉ có một chút nguy hiểm nhỏ để có thể ngã nhào ra ngoài . Nàng dựa lưng ra sau và lặng ngắm những con chiến mã từ Địa Ngục của Dain . Chúng là những con ngựa có tính khí tồi tệ nhất mà nàng từng gặp trong cuộc đời của mình . Chúng om xòm và khịt mũi xung quanh , rồi chống đối mọi thứ , mọi người khi đi tản mạn vào đường của chúng . Chúng luôn cố đạp chân lên những người đi bộ . Chúng trao đổi những lời nói đầy sự lăng mạ của loài ngựa với mọi con ngựa mà chúng bắt gặp . Chúng luôn cố đạp những chiếc cột đèn và kiềm chế những chiếc cột trụ và cố gắng đụng nhau với mọi phương tiện xe cộ khác khi vô liêm xỉ chia sẻ cùng con đường với chúng . Ngay cả khi đến Hyde Park , những con thú vật đó cũng không hề có dấu hiệu nào của sự mệt mỏi . Chúng cũng cố chạy vào nơi những người thợ đang hoàn thành nốt lối đi có mái vòm ở góc của Hyde Park . Chúng chạy toản loạn đe dọa xuống Rotten Row - nơi mà trên đó không có bất cứ phương tiện nào được đi ngoại trừ được cho phép . Dù sao đi nữa , chúng thành công trong việc không ai dám làm những việc quý xư như chúng . Tuy thế , đợi đến giây phút cuối cùng Dain mới chế ngự mọi sự xâm phạm . Jessica có những cảm xúc lẫn lộn giữa sự bức mình và sự ngưỡng mộ , chàng đã làm việc đó mà không cần một chút sức nào dù yếu ớt nhất , dù phải điều khiển cỗ xe chỉ bằng một tay .

- Tôi tin rằng không có bất cứ thách thức nào trong đó . - nàng nói lớn tiếng hơn - Nếu chính những con ngựa thô lỗ của ngài biết cách cư xử .

Chàng kéo nhẹ nhàng con bên phải trở lại khi đang sắp sửa xung đột với bức tượng của Achilles , rồi quay những con quái vật của quỷ Satan về hướng tây vào đường Drive .

- Có lẽ chính cái tâm trạng khó chịu của nàng đã truyền cho chúng , và khiến chúng hoảng sợ . Chúng không biết nơi nào để đi , cái gì để làm . Phải không , Nick , Harry ? Có phải sợ rằng nàng sẽ bắn chúng máy ?

Những con quái vật liền hất tung đầu của chúng lên và trả lời với một tiếng cười ma quỷ của loài ngựa . Dành cho Dain , nàng nghĩ , khi đưa ra những cái tên của quỷ Lucifer cho những con ngựa của chàng . Và dành cho chàng khi sở hữu những con vật hoàn toàn xứng với những cái tên đó .

Ngài cũng sẽ có tâm trạng khó chịu . - Nàng nói - Nếu ngài phải dùng cả tuần trước để đánh vật với danh sách khách mời và thực đơn cho bữa tiệc tâm của đám cưới và một số đồ đạc cùng rất nhiều những phiền toái liên quan . Ngài cũng sẽ bức mình , nếu mọi người chủ tiệm ở London đang vây hãm nhà ngài , và nếu phòng khách của ngài trông như một kho hàng với những catalogs và những mẫu hàng . Bọn họ gây phiền phức cho tôi kể từ buổi sáng việc công bố hôn ước của chúng ta xuất hiện trên báo .

- Tôi sẽ không có tâm trạng khó chịu dù nhỏ nhất . - Chàng nói - Bởi tôi sẽ không bao giờ bị đầu óc lơ đãng để cho bản thân mình phải bức bối .

- Ngài là người nhất định muốn có một lễ cưới trang trọng tại St. George's, Hanover Square . - nàng nói - Rồi ngài lại để tất cả mọi việc cho tôi . Ngài không có chút ra vẻ muốn giúp đỡ nào dù nhỏ nhất

- Tôi ư ? Giúp đỡ ư ? - Chàng hoài nghi hỏi .- Thế những người hầu làm thứ quý quái gì chứ , cô nàng ngu ngốc bé nhỏ ? Tôi đã chẳng nói với nàng rằng hãy gửi những hóa đơn đến tôi sao ? Nếu không có ai khác trong gia đình đủ khả năng làm việc đó , thì hãy thuê người làm . Nếu nàng muốn trở thành một nữ hầu tước giàu có , tại sao nàng không hành động như vậy ? Tầng lớp lao động mới làm việc . - Chàng giải thích với một sự kiên nhẫn cường điệu quá mức - Những tầng lớp trên sẽ nói bọn họ phải làm gì . Nàng không nên làm sáo trộn những tầng lớp của xã hội . Hãy nhìn điều gì diễn ra ở Pháp . Họ lật đổ những mệnh lệnh đã được thiết lập mười năm trước đó , điều gì đã chỉ ra việc ấy ? Một ông vua với vẻ bề ngoài và cư xử như một kẻ tư sản , mở rộng những đường cống gần quận quan trọng nhất của bọn họ , không một con phố tử tế , ngoại trừ Palais Royal .

Nàng nhìn chàng chòng chọc .

- Tôi không có ý kiến gì với việc ngài là một người thuộc Đảng Bảo Thủ hợm mình . Chắc chắn không thể nói ra , đưa ra việc lựa chọn bạn của ngài .

Chàng giữ cái nhìn chăm chú của mình trên những con ngựa .

- Nếu nàng đang ám chỉ đến những ả gái điếm , tôi có lẽ nhắc với nàng rằng bọn họ được thuê giúp đỡ.

Điều cuối cùng nàng muốn là được gợi ý về những kẻ chung chạ gối của chàng . Jessica không muốn nghĩ đến cách mà chính chàng tiêu khiển vào ban đêm trong khi nàng nằm thao thức trên giường của mình , bức bối về đêm tân hôn và sự thiếu kinh nghiệm của nàng - không đề cập đến sự thiếu Rubenesque của nàng (Rubenesque - là bức tranh vẽ hình một người đàn bà béo khỏe thân) thứ mà chàng mê thích đến ghê tởm . Buồn rầu mà chắc chắn rằng hôn nhân của nàng sẽ là một sự thất bại - Genevieve nói không có vấn đề gì cả - Jessica không muốn quan tâm đến việc liệu nàng có khiến chàng thỏa mãn ở trên giường ngủ hay không . Tuy nhiên nàng không thể thắng niềm kiêu hãnh của nàng , và cái bản tính kiêu căng của đàn bà đó không thể chịu đựng viễn cảnh thất bại trong việc quyến rũ người chồng . Bất cứ người chồng nào , ngay cả chàng . Cũng không phải những người chồng của Genevieve đã từng mơ mộng viễn vông , không phải bất cứ người tình nào bà đã tận trọng giữ lấy trong suốt thời gian dài góa bụa . Nhưng giờ đây là khoảng thời gian khó nhọc để đánh vật với vấn đề nản lòng đó , Jessica tự nói với mình . Không ngoan hơn là nắm lấy cơ hội để đạt được những vấn đề thực tế . Như danh sách khách mời .

- Tôi biết những người bạn gái của ngài thích hợp với tầng lớp xã hội nào trong sự sắp xếp của ngài . - nàng nói - Những người đàn ông lại là vấn đề khác . Ví dụ như ngài Beaumont . Di Louisa nói rằng có thể không mời ông ta đến bữa tiệc tâm của đám cưới bởi ông ta không phải là một người đàn ông tốt . Nhưng ông ấy lại là bạn của ngài .

- Nàng tốt hơn không mời ông ta . - Dain nói , quai hàm của chàng rắn lại - Đồ chó chết đó đã cố gắng theo dõi tôi khi tôi đang ở cùng một ả gái điếm . Mời hẳn đến dự đám cưới rồi con lợn bẩn thỉu đó sẽ nghĩ rằng hẳn ta cũng sẽ được mời tham dự vào đêm tân hôn . Nào là thuốc phiện , nào là uống rượu , hẳn có lẽ không thể làm cái gây của mình đứng nghiêm được - vì vậy hẳn xem người khác làm nó .

Jessica nhận ra rằng hình ảnh những ả gái điếm Rubenesque đang quần quai trong lòng chàng đã gần như không quá kích động như cái mà giờ đây xuất hiện trong tâm trí nàng : gã đàn ông cao sáu feet rưỡi , ngăm đen , khỏe thân , đầy gợi tình . Nàng hình dung tốt thứ gợi tình đó trông như thế nào . Nàng đã từng nhìn thấy vài bức điêu khắc khiêu dâm của ngài Rowlandson . Nàng ước nàng đã không nhìn thấy . Nàng không muốn nhìn thấy hình ảnh đầy sống động của Dain đang làm với ả gái điếm khiêu gợi như điêu mà những người đàn ông trong những bức tranh của Rowlandson đang làm . Bức tranh lơ lửng trong tâm trí nàng , rõ nét như những chùm đèn hoa đăng được trưng bày trong ngày quốc khánh , và nó cột chặt lại bên trong nàng và khiến nàng chỉ muốn gét ai đó . Nàng không nên ghen tuông , mà nàng phát điên - và chàng đã đặt nàng vào trong tình trạng đáng hổ thẹn chỉ với vài lời nói sơ ớ . Giờ đây nàng nhìn vào tương lai , và nhìn thấy chàng làm nó liên tục , cho đến khi chàng khiến nàng hoàn toàn điên cuồng đến mất trí . Jessica biết nàng sẽ không cho phép ông ta làm như vậy đối với nàng .

Nàng không nên ghen tuông với những ả gái điếm của chàng . Nàng nên cảm ơn họ vì những ngôi sao may mắn của mình , bởi chàng chỉ dành chút thời gian có thể cho ả , trong khi nàng sẽ là một người đàn bà quý tộc giàu có , tự do điều khiển cuộc sống của mình như nàng đã từng mơ ước . Nàng đã tự nói với chính mình như vậy ít nhất một ngàn lần , kể từ ngày chàng cầu hôn một cách xác lác và nàng đã ngu ngốc để con tim mình mềm yếu . Tự quở trách mình đã không làm gì đúng cả . Nàng biết chàng hết sức hoàn hảo , chàng đã sử dụng nàng thật kinh tởm , chàng không có chút tình cảm nào , chàng kết hôn với nàng chủ yếu vì ý muốn trả thù ... hơn cả , nàng muốn chàng chỉ muốn mình nàng .

- Tôi dứt khoát đã khiến nàng sững sờ ? - Dain hỏi - Hay nàng đơn thuần chỉ đang hờn dỗi ? Sự im lặng đã trở thành điệu .

- Tôi đã bị sững sờ . - nàng chưa chút nói - Tôi không bao giờ tin rằng ngài sẽ thấy phiền khi bị nhìn thấy . Ngài dường như thích thú với những việc xảy ra ở nơi công cộng .

- Beaumont đã đang quan sát qua một lỗ nhỏ . - Dain nói - Điều thứ nhất , tôi không chịu đựng nổi những kẻ lén lút . Điều thứ hai , tôi đã trả tiền cho ả gái điếm - không phải biểu diễn , hay cho không vì một thánh giá . Điều thứ ba , có những hoạt động nào đó tôi thích được điều khiển ở một nơi riêng tư hơn .

Cỗ xe bắt đầu đổi chiều hướng về phía Bắc , ra khỏi những bờ đất nghèo . Những con ngựa rống sức đi dọc theo bờ sông , với ý định dừng lại tại những đám cây . Dain nhẹ nhàng chỉ dẫn chúng một cách chính xác mà không có bất cứ thông báo nào về việc chúng đang làm .

- Trong bất cứ trường hợp nào , tôi cảm thấy bị ép buộc làm rõ ràng nguyên tắc của mình với sự trợ giúp của những quả đấm . - chàng tiếp tục - Có thể Beaumont vẫn giữ mối hận thù . Tôi không nên lấy quá khứ của hắn để khiến nàng có ý nghĩ xấu về hắn . Hắn là một kẻ hèn nhát , lén lút , và hắn có một thói quen nhor bản về ... - chàng kéo một vệt dài , nhăn mặt - Trong bất cứ trường hợp nào . - Chàng tiếp tục , khuôn mặt của chàng trở nên dữ tợn - Nàng không có gì để làm với hắn cả .

Nàng mất một khoảnh khắc để thấu hiểu ngụ ý của lời mệnh lệnh , và đó là giây phút mà thế giới dường như trở nên rạn vỡ , và con tim nàng thận trọng ở một mức độ bùng sáng hơn . Nàng di chuyển qua một bên để nhìn chăm chú khuôn mặt nhìn nghiêng với đôi mắt đang quắc lên của chàng .

- Điều đó nghe có vẻ đầy khích động ...đầy bảo vệ .

- Tôi đã trả tiền vì nàng . - Chàng lạnh lùng nói - Nàng là của tôi . Tôi quan tâm đến cái là của tôi . Tôi cũng không nên để Nick và Harry gần hắn .

- Trời ơi ! Ngài muốn nói rằng tôi là một vật sở hữu quan trọng như những con xúc vật thô lỗ của ngài . - Nàng nhấn bàn tay của mình vào tim - Ôi ! Dain ! Ngài thật lãng mạn đầy ấn tượng . Tôi hầu như mất hết tự chủ rồi .

Chàng đem hết sự chú ý của mình lên nàng trong một giây lát , và cái nhìn chăm chú ủ rũ của chàng đặt tại nơi mà bàn tay nàng đặt lên . Nàng vội vàng đặt nó trở lại trên lòng mình . Cau mày , chàng quay lưng lại với những con ngựa .

- Đó là chiếc áo ngoài , là thứ mà nàng gọi . - Chàng gắt gỏng nói .

- Chiếc áo choàng của tôi ? Có gì không ổn với nó sao ?

- Nàng đã mặc nó khít hơn vào lần cuối cùng tôi nhìn thấy nó . - chàng nói - Ở Paris , khi nàng xuất hiện đột ngột vào trong bữa tiệc của tôi và làm phiền tôi . - Chàng hướng về con súc vật bên phải , vào bên trong một đại lộ với những hàng cây cách phía nam vài yard so với nhà nghỉ của lính gác . - Khi nàng công kích đức hạnh của tôi . Chắc nàng còn nhớ . Hay là dường như nó khít hơn bởi nàng bị ướt ?

Nàng nhớ lại . Điều quan trọng hơn , chàng đã để ý đến những chi tiết tỉ mỉ một vài pound thiếu hụt .

Tâm trạng của nàng nhẹ nhõm chút ít .

- Ngài có thể ném tôi vào khúc uốn và khám phá ra điều ấy . - Nàng nói .

Con đường ngắn dẫn đến một lối đi vòng tròn nhỏ được che phủ dày đặc . Những đám cây bao quanh khiến nó bị loại trừ ra khỏi phần còn lại của công viên . Trong một chốc lát ngắn ngủi , cuộc dạo chơi lúc năm giờ sẽ bắt đầu , và khu vực tách biệt này , như phần còn lại của Hyde Park , sẽ bị nhồi nhét bởi những con người thời thượng của London . Tuy nhiên , hiện tại nó vẫn thật vắng vẻ .

Dain điều khiển cỗ xe đến một chỗ nghỉ và phanh lại . “Hai đứa bọn bây hãy dịu xuống,” chàng cảnh cáo hai con ngựa . “Gây phiền nhiễu một chút thôi, và chúng bây cũng sẽ thấy mình đang kéo xà lan ở Yorkshire đấy.”

Giọng điệu của chàng, dù thấp, cũng mang một dấu hiệu rõ ràng Tuấn Thủ hay là Chết. Hai con vật đáp lại giọng điệu đó như con người vậy. Chúng ngay tức lự trở thành một đôi ngựa thiện hiền lành, dễ bảo nhất mà Jessica từng gặp.

Dain chuyển ánh mắt đen u ám của chàng sang nàng . “Giờ thì, với nàng, quý cô Trent Lắm Điều -”

“Tôi yêu những cái biệt danh đó,” nàng nói, ngược lên nhìn vào mắt chàng đầy chan chứa . “Đàn độn. Khù khờ. Lắm điều. Chúng mới khiến tim tôi thổn thức làm sao!”

“Vậy nàng sẽ sượng mê ly với vài cái tên khác ta có trong đầu,” chàng nói . “Làm sao nàng có thể ngốc đến thế? Hay là nàng có tình làm thế? Nhìn nàng đi!” Chàng gửi câu nhận xét cuối cùng về phía cơ thể nàng . “Với tốc độ này, nàng sẽ không còn lại gì vào ngày cưới hết. Lần cuối cùng nàng ăn một bữa ăn đích thực là khi nào hả?” chàng gắng hỏi.

Jessica cho rằng, trong từ điển của Dain, điều này có giá trị như là một biểu hiện quan tâm.

“Tôi không cố tình làm thế,” nàng nói . “Ngài không biết chuyện ở dưới mái nhà của cô Louisa thì như thế nào đâu. Bà đánh giá việc chuẩn bị cho đám cưới như các vị tướng đánh giá chiến tranh vậy. Tất cả mọi người trong nhà đều trong tư thế dàn trận kể từ ngày chúng tôi đến. Tôi có thể để mặc họ tự mình đánh trận, tôi không nên quan tâm đến kết quả - và ngài sẽ ghét cay ghét đắng điều đó. Khiêu thăm mỵ của cô tôi thật là khủng khiếp. Có nghĩa là tôi không có lựa chọn nào ngoài việc phải dính vào, cả ngày lẫn đêm. Rồi, bởi vì việc duy trì kiểm soát lấy đi hết tất cả ý chí và năng lượng của tôi, tôi quá mệt và bức tức để ăn một bữa ăn đích thực – dù cho những người hầu có thể làm được một bữa như thế, mà họ thì không, bởi vì bà cũng xoay họ ra bã nữa.”

Một khoảng im lặng ngắn. Rồi, “Chà,” chàng nói, hơi nhúc nhích ở chỗ ngồi của mình, như thể chàng không thoải mái lắm.

“Ngài nói rằng tôi nên thuê người giúp đỡ,” nàng nói . “Điều đó có gì tốt nào, khi mà bà cũng sẽ quấy rầy cả họ nữa? Tôi sẽ vẫn dính vào – và dẫn đến -”

“Phải, phải, ta hiểu rồi,” chàng nói . “Bà ấy đang quấy rầy nàng. Ta sẽ khiến bà dừng lại. Nàng nên nói với ta từ trước.”

Nàng vuốt mềm đôi găng tay của mình. “Cho đến giờ, tôi đã không nhận thấy rằng ngài có bất kỳ khuynh hướng nào muốn đi giết rồng cho tôi.”

“Ta không,” chàng nói. “Nhưng người ta nên thực tế. Nàng sẽ muốn tất cả sức mạnh của nàng cho đêm tân hôn.”

“Tôi không thể nghĩ ra lý do mình cần sức mạnh,” nàng nói, lờ đi một loạt những hình ảnh gọn xương sống dâng lên trong tâm trí. “Tất cả những gì tôi phải làm là nằm đó.”

“Trần truồng,” chàng nói dứt khoát.

“Thực à?” Nàng bắn cho chàng một cái liếc từ dưới hàng mi. “Chà, nếu tôi phải thế, tôi sẽ thế, vì ngài có lợi thế kinh nghiệm trong những vấn đề đó. Tuy vậy, tôi vẫn ước gì ngài bảo tôi sớm hơn. Tôi đáng nhẽ không nên đặt người may áo vào quá nhiều rắc rối về chuyện quần áo ngủ.”

“Chuyện gì cơ?”

“Nó đất khủng khiếp,” nàng nói, “nhưng lụa mỏng như tơ, và lỗ xâu ở cổ áo thì cực kỳ tinh tế. Cô Louisa đã phát hoảng lên. Bà nói rằng chỉ có người Cyprus (Một hòn đảo thờ thần Vệ nữ ^ ^.) mới mặc những thứ như thế, và nó không còn để lại gì cho trí tưởng tượng cả.”

Jessica nghe thấy chàng hít vào một hơi thật sâu, cảm thấy bắp đùi cơ bắp căng lên bên cạnh nàng.

“Nhưng nếu nghe theo lời cô Louisa,” nàng tiếp tục, “tôi nên được che phủ từ cảm tới ngón chân trong một bộ cánh xếp nếp quai đàn bằng cotton trắng dày với những cái nơ và nụ hoa màu hồng. Thật là xuân ngọc, nếu một chiếc váy ngủ để lộ nhiều hơn, không kể đến -”

“Màu gì?” chàng hỏi. Giọng trầm của chàng thô ráp.

“Đỏ rượu vang,” nàng nói. “Với những sợi ruy băng đen nhỏ xâu qua cổ áo. Ở đây.” Nàng vẽ một chữ U chìm qua ngực. “Và có một phần mở ra đáng yêu nhất qua...chà, ở đây.” Nàng vẽ ngón tay mình lên trên đường cong bầu ngực một inch gần ngay trên núm vú. “Và xẻ dọc bên phải chiếc váy. Từ đây” - nàng chỉ về hông - “xuống tới gấu. Và tôi đã mua -”

“Jesss.” Tên nàng là một lời thì thầm ghen lại.

“Đôi giếp cho phù hợp,” nàng tiếp tục. “Để mỏng màu đen với -”

“Jess.” Trong một cử động nhanh lẹ tức giận, chàng ném sợi dây cương xuống và kéo mạnh nàng vào lòng chàng.

Chuyển động ấy làm lũ ngựa bất ngờ, chúng lắc lư đầu, phì phò và bắt đầu một điệu nhảy khích động. “Dừng ngay lại!” Dain nói sắc nhọn. Chúng đứng im.

Cánh tay phải mạnh mẽ của chàng siết chặt quanh eo Jessica và chàng kéo nàng lại gần hơn.

Giống như ngồi trên hơi nóng rộn ràng của lò luyện kim: cứng như gạch và nóng bỏng, cơ thể chàng rung lên căng thẳng. Chàng trượt bàn tay mình xuống trên hông nàng và ôm lấy đùi nàng.

Nàng ngước lên. Chàng đang cau mày hung dữ với đôi tay đeo găng to lớn của mình. “Nàng,” chàng gầm gừ. “Quý tha ma bắt nàng đi.”

Nàng nghiêng đầu lại. “Sẽ trả nó lại, nếu ngài muốn. Chiếc váy ngủ í.”

Ánh mắt đen cuồng nộ của chàng di chuyển lên, tới miệng nàng.

Hơi thở của chàng thô ráp. “Không, nàng sẽ không trả nó lại,” chàng nói.

Rồi miệng chàng, cứng rắn và đói khát, rơi xuống miệng nàng, kéo lê trên môi nàng như để trừng phạt nàng.

Nhưng thứ mà Jessica nếm được là chiến thắng. Nàng cảm thấy điều đó trong cái hơi nóng mà chàng không thể ngụy trang, và trong sự căng thẳng rộn rã của khung người chàng, và nàng nghe thấy điều đó rõ ràng như bất kỳ một lời tuyên bố nào khi lưỡi chàng đẩy tới một cách nóng nảy tìm kiếm lối vào.

Chàng muốn nàng. Vẫn muốn.

Có lẽ chàng không muốn thế, nhưng chàng không thể ngăn lại được, không hơn chút nào nàng không thể dừng muốn chàng.

Và trong khoảnh khắc này, nàng không cần giả vờ khác đi. Nàng cong người để bao cánh tay mình quanh cổ chàng, và giữ thật chặt trong khi chàng ngấu nghiêng miệng nàng. Và trong khi nàng ngấu nghiêng miệng chàng.

Họ có thể là hai đội quân cuồng nộ, và nụ hôn là một trận chiến sống còn. Họ đều muốn cùng một thứ: chinh phục, sở hữu. Chàng không trao đi chút mềm mỏng. Nàng không cần chút nào. Nàng không thể lấy đủ tội lỗi nóng bỏng của miệng chàng, sức ép thiêu đốt của bàn tay chàng, kéo lê qua hông nàng, tro trên đòi hỏi ngực nàng.

Nàng cũng đòi hỏi, bàn tay nàng cào xói bờ vai không lồ của chàng và đi xuống, siết các ngón tay nàng vào những cơ bắp mạnh mẽ ở cánh tay chàng.

Của mình, nàng nghĩ thầm, khi những bắp thịt siết chặt lại và gồng lên dưới sự động chạm của nàng.

Và của mình, nàng thề, khi nàng mở rộng bàn tay mình trên bờ ngực rộng lớn, vững chắc của chàng. Nàng sẽ có chàng và giữ chàng dù cho điều đó có giết chết nàng đi nữa. Chàng có thể là một quái vật, nhưng chàng là con quái vật của nàng. Nàng sẽ không chia sẻ những nụ hôn bão táp của chàng với bất kỳ ai khác. Nàng sẽ không chia sẻ cơ thể to lớn, tuyệt đẹp của chàng với bất kỳ ai khác.

Nàng uốn cong gần hơn. Chàng căng lên và, găm giữ sâu trong cổ họng, di chuyển bàn tay chàng xuống và ôm lấy hông nàng, kéo sát nàng vào. Thậm chí qua cả đôi găng tay lái xe bằng da và vài lớp vải, cái ôm trơ tráo của chàng vẫn mang đến những cơn xóc xệch xòe khoải cảm khắp da thịt nàng.

Nàng muốn sự động chạm của chàng trên da thịt trần truồng của nàng: đôi bàn tay trần to lớn di chuyển trên người nàng, tất cả mọi nơi. Thô ráp hay dịu dàng, nàng mặc kệ. Chừng nào chàng còn muốn nàng. Chừng nào chàng còn hôn nàng và chạm vào nàng như thế này....như thế chàng đang chết đói, vì nàng, như thế chàng không thể có đủ nàng, như nàng không thể có đủ chàng.

Chàng kéo lê miệng mình khỏi miệng nàng và, lăm bắm gì đó nghe như một câu chửi thề bằng tiếng Ý, bỏ bàn tay ấm áp của mình ra khỏi hông nàng. “Hãy thả ta ra,” chàng nói trầm đục. Nuốt xuống một tiếng kêu tức giận, nàng bỏ tay mình xuống, khoanh chúng lại trên lòng nàng, và nhìn chăm chăm vào một cái cây ở đối diện.

Dain nhìn nàng với con tuyệt vọng cuồng nộ.

Chàng đáng nhẽ nên khôn hơn là đi đến gần nàng trong bán kính một dặm. Họ sẽ cưới trong mười ba ngày nữa, và chàng sẽ có đêm tân hôn và cũng như rất nhiều đêm sau đó như chàng cần để làm dịu đi và giải quyết xong với dục vọng của mình. Chàng đã tự bảo mình rằng việc nàng săn đuổi và quấy rầy chàng bao nhiêu trong khoảng thời gian này không thành vấn đề. Chàng đã từng chịu đựng tệ hơn nhiều, cho những phần thưởng nhỏ hơn, và chàng chắc chắn có thể chịu đựng vài tuần tức giận.

Chàng phải chịu đựng nó, bởi vì chàng có một hình ảnh thay thế sống động hơn nhiều: Hầu tước Dain láng văng và hỗn hển quanh cô dâu sắp cưới của hắn ta như một con chó lai đói khát trước xe kéo của người bán thịt. Chàng sẽ cầu cọ và sửa ăng ẳng trước thêm cửa nhà nàng vào ban ngày và rống lên ở cửa sổ nhà nàng mỗi đêm. Chàng sẽ phi theo sau nàng tới những người thợ may váy, thợ làm mũ, thợ chữa giày, người bán đồ kim chi, găm giữ và rèn rỉ về nàng ở các bữa tiệc.

Chàng đã quen với việc có được những gì mình muốn ngay khi chàng muốn nó, và thông minh lờ đi hoặc từ chối những gì chàng không thể có được ngay lập tức. Chàng đã phát hiện ra rằng chàng không còn có thể lờ nàng đi khá hơn một con chó săn chết đói có thể lờ đi một miếng thịt.

Chàng đáng nhẽ nên nhận ra điều đó ngay cái ngày chàng gặp nàng, khi chàng nán nà ở cửa hàng của Champtois, không thể rời mắt mình ra khỏi nàng. Chàng đáng nhẽ ít nhất cũng nên thấy rõ rắc rối đó vào cái ngày chàng rã ra thành từng mảnh chỉ vì tháo chiếc găng tay chết tiệt của nàng ra.

Trong bất kỳ trường hợp nào, giờ đây không còn cách nào thoát khỏi sự thật nữa, khi chàng vừa trao cho chính mình – và nàng – một màn trình diễn đáng xấu hổ đầy tượng hình. Tất cả những gì nàng phải làm là miêu tả một ít đồ lót, và chàng đã đánh mất trí óc mình cố ngấu ngiến nàng.

“Ngài có muốn tôi rời khỏi lòng ngài không?” nàng hỏi một cách lịch sự, vẫn nhìn thẳng về phía trước.

“Nàng có muốn không?” chàng hỏi câu kinh.

“Không, tôi hoàn toàn thoải mái.” Nàng nói.

Chàng ước gì mình cũng có thể nói như thế. Cảm ơn cái bộ móng bé nhỏ, tròn trịa ngồi một cách thoải mái đến chết tiệt trên lòng chàng, cái ấy của chàng đang trải nghiệm những màn tra tấn thiêu đốt đáng nguyên rủa. Chàng rộn ràng nhận thấy rằng sự giải phóng chỉ cách chưa đến một inch nữa thôi. Chàng chỉ cần quay nàng về phía chàng và nhắc váy nàng lên và ...

Và cũng như nàng có thể đang ở Trung quốc vậy, cơ hội ngang nhau cho hai chuyện đó xảy ra, chàng nghĩ cay đắng. Đó chính là vấn đề với các quý cô – một trong vô số những rắc rối. Bạn không thể đơn giản là làm khi bạn muốn. Bạn phải tán tỉnh và thuyết phục, và rồi bạn phải làm điều đó trong một cái giường đúng đắn. Trong bóng tối.

“Vậy thì nàng có thể ở lại,” chàng nói. “Nhưng đừng hôn ta nữa. Điều đó thật khiêu khích. Và đừng có nói với ta về đồ ngủ của nàng nữa.”

“Tốt thôi,” nàng nói, vu vơ liếc xuống người nàng, như thể nàng đang ngồi ở một cái bàn uống trà vậy. “Ngài có biết người vợ đầu tiên của Shelley đã chìm mình ở Serpentine không?” (Nơi 2 anh chị này đang ở đó các ss ^ ^)

“Cô vợ đầu tiên của ta có đang xem xét cùng điều đó không?” chàng hỏi, trừng mắt nhìn nàng khó nhọc.

“Chắc chắn là không. Genevieve nói rằng tự tử vì một người đàn ông là ngu ngốc không thể tha thứ được. Tôi chỉ đang nói chuyện thôi.”

Chàng nghĩ rằng, bất chấp sự tra tấn, khá là dễ chịu khi có một quý cô mềm mại, thom ngát ngồi trên đầu gối chàng, nói chuyện vu vơ. Chàng cảm thấy một nụ cười giật giật ở khóe môi chàng. Chàng nhanh chóng xoắn nó lại thành một cái cau có. “Thế có nghĩa là nàng bỏ qua việc bị hiếp làm vào lúc này ư?”

“Phải.” Nàng liếc xuống bên tay trái vô dụng của chàng, đã trượt xuống ghế trong vòng ôm bão táp của họ. “Ngài thực sự nên đeo một cái băng đeo, Dain. Để nó không bị va đập vào đồ vật. Ngài có thể khiến nó bị thương trầm trọng đấy, và không hề để ý đến.”

“Ta đã băng nó lại một hay hai lần gì đấy,” chàng nói, cau có với nó. “Và ta có chú ý, ta bảo đảm với nàng. Ta cảm thấy tất cả mọi thứ, như thể nó có hoạt động vậy. Nhưng nó không. Sẽ không. Chỉ nằm yên đó. Lơ lửng ở đó. Gì cũng được.” Chàng cười. “Luong tâm cần rút à?”

“Không tạo nào.” Nàng nói. “Tôi đã nghĩ đến việc cầm lấy một dây cương hộ ngài, nhưng ngài sẽ không cảm thấy xúc động tí nào hết, tôi dám nói thế.”

Chàng nghiên cứu cánh tay mảnh dẻ của nàng. “Điều đó sẽ cần nhiều cơ bắp hơn nàng có thể hy vọng đấy,” chàng nói. “Và nàng sẽ không bao giờ đủ nhanh. Ta sẽ nhảy ra khỏi đường đi của nàng và cười lớn.”

Nàng ngược lên. “Ngài sẽ cười thậm chí tôi có đâm vào đầu đó. Ngài sẽ cười nếu lưng của ngài bị xé thành từng mảnh. Ngài có cười sau khi tôi bắn ngài không?”

“Phải cười,” chàng trả lời nhẹ bằng. “Bởi vì ta đã bất tỉnh. Thật lố bịch.”

Chuyện đó thật lố bịch, giờ thì chàng đã nhận ra, khi chàng tìm kiếm màu xám sâu lạnh của mắt nàng. Thật xuẩn ngốc khi tức giận với nàng. Cảnh tượng ở vườn nhà Wauingdon không phải do nàng làm. Chàng đang bắt đầu nghi ngờ kẻ làm việc đó. Nếu sự nghi ngờ ấy chuẩn xác, chàng đã không chỉ biểu hiện một cách đáng ghê tởm, mà còn ngu ngốc không thể tha thứ được.

Chàng đã xứng đáng bị bắn. Và nàng đã làm điều đó rất tốt. Một cách phi thường. Chàng mỉm cười, nhớ lại. “Điều đó đã được thực hiện rất gọn ghẽ, Jess. Ta công nhận.”

“Nó đã được thực hiện một cách tuyệt vời,” nàng nói. “Thú nhận đi: được lên kế hoạch và thực hiện một cách sáng chói.”

Chàng nhìn ra chỗ khác, về phía Nick và Harry, đang giả vờ ngái ngủ hòa thuận với thế giới. “Nó đã được thực hiện rất tốt,” chàng nói. “Giờ ta nghĩ về điều đó. Bộ đồ màu đỏ đen. Giọng phu nhân Macbeth.” Chàng cười thầm. “Cái cách những người bạn đồng cảm của ta dựng đứng lên khiếp sợ trước bóng dáng nàng. Như rất nhiều quý phu nhân ở một tiệc trà bị một con chuột xâm phạm.”

Ánh mắt thích thú của chàng quay lại với nàng. “Có lẽ bị bắn cũng là đáng lắm, dù chỉ để chứng kiến cảnh đó thôi. Sellowby – Goodridge – thất kinh vì một phụ nữ bé nhỏ đang trong cơn nóng giận.”

“Tôi không bé nhỏ,” nàng nói sắc sảo. “Chỉ vì ngài là một kẻ to lớn vụng về, ngài cũng không cần phải hạ thấp tôi xuống. Cho ngài biết, đức ngài Không lồ của tôi, tôi tình cờ là cao hơn mức trung bình đấy.”

Chàng vỗ nhẹ tay nàng. “Nàng không cần lo đấy, Jess. Ta sẽ vẫn cưới nàng, và sẽ xoay sở để làm thế dù bằng cách này hay cách khác. Nàng không cần phải băn khoăn về sự thực đó. Thực ra thì, ta có mang theo bằng chứng đấy.”

Chàng trượt bàn tay mình vào chiếc túi đựng sâu của cổ xe.

Chàng phải mất một lúc mới tìm thấy thứ chàng đã giấu trong đó, và một lúc ấy cũng đủ để khiến tim chàng đập xao xuyến.

Chàng đã dành ba giờ kích động để chọn món quà ấy. Chàng thà là bị kéo căng ra trên một cái giá treo cổ còn hơn là quay lại số Ba mươi Hai, đồi Ludgate, và chịu đựng cái kinh nghiệm khủng khiếp đó lần nữa. Ít nhất thì các ngón tay chàng cũng đóng lại quanh cái hộp nhỏ.

Tuy vậy, tim chàng không hề ngừng nện liên hồi, thậm chí khi chàng rút nó ra và lỏng ngóng ấn nó vào tay nàng. “Nàng tốt hơn hết là tự mình mở nó ra,” chàng nói căng thẳng. “Đó là một công việc gay go khi chỉ có một tay.”

Ánh mắt xám của nàng di chuyển từ chàng đến gói quà, nàng mở nó ra.

Một khoảng im lặng ngắn. Bên trong chàng xoắn lại và da chàng trở nên ẩm ướt với mồ hôi.

Rồi, “Ồ,” nàng nói. “Ồ, Dain.”

Con hốt hoảng vô vọng của chàng dịu xuống còn tí tẹo.

“Chúng ta đã đính hôn,” chàng nói cứng nhắc. “Đó là một cái nhẫn đính hôn.”

Người bán hàng ở Rundell and Bridge đã có những gợi ý kinh khủng. Một viên đá sinh nhật – khi Dain không biết tí gì chuyện sinh nhật nàng vào lúc nào. Một viên đá tương xứng với mắt nàng – khi không có viên đá nào như vậy, không một tạo vật nào như vậy có tồn tại.

Con giun xum xoe đó thậm chí còn dám gợi ý một hàng đá quý mà các chữ cái đầu tạo nên một thông điệp: Diamond (kim cương) – Emerald (Lục bảo) – Amethyst (thạch anh tím) – Ruby (hồng ngọc) – Epidote – Sapphire (ngọc bích) – Turquoise (ngọc lam).... dành cho người yêu dấu nhất (Dearest). Dain đã gần như nôn hết bữa sáng của chàng ra.

Rồi, cuối cùng, khi chàng đã bị đưa tới ngưỡng cuối cùng của sự tuyệt vọng, nghiền ngẫm lục bảo, thạch anh tím, ngọc trai, opal, aquamarine và tất cả những loại khoáng chất chết chóc khác mà một tên đàn ông có thể chất lên một cái nhẫn ...rồi, trong cái khay cuối cùng của phải đến một nghìn cái khay lót nhung, Dain đã tìm thấy nó.

Một viên ruby mài tròn độc nhất, được mài nhẵn đến nỗi như là chất lỏng, được bao quanh bởi những viên kim cương hoàn hảo đến thót tim.

Chàng đã tự bảo mình rằng chàng không quan tâm nàng có thích nó hay không. Dẫu có thể nào đi nữa nàng vẫn phải đeo nó.

Chàng thấy việc giả bộ dễ hơn rất nhiều khi nàng không ở gần. Dễ tin rằng chàng đã chọn cái nhẫn đặc biệt đó đơn giản bởi vì nó là thứ tốt nhất. Dễ giấu đi lý do thực sự trong mảnh đất tối tăm khô cằn của trái tim chàng: rằng đó là một vật cống tặng, tính biểu tượng của nó cũng suýt soát như bất kỳ viên đá nào mà tên bán hàng đá quý đã đề nghị.

Một viên đá đỏ như máu cho cô gái dừng cảm đã lấy máu của chàng. Và những viên kim cương đang lóe lên những tia sáng nảy lửa, bởi vì sấm sét đã lóe lên ngay lần đầu tiên nàng hôn chàng.

Ánh mắt nàng nâng lên mắt chàng. Mân sương mù bằng bạc lung linh trong mắt nàng. “Nó thật đẹp.” nàng nói êm dịu. “Cảm ơn ngài.” Nàng kéo găng tay của mình ra và lấy cái nhẫn khỏi hộp. “Ngài phải đeo nó vào ngón tay em”

“Ta phải ư?” Chàng cố ra vẻ chán ghét. “Một trò lãng nhăng đa cảm nào đó, ta cho là thế.”

“Không có ai nhìn thấy đâu.” Nàng nói.

Chàng lấy cái nhẫn từ nàng và trượt nó vào ngón tay nàng, rồi nhanh chóng rút tay chàng đi, sợ rằng nàng sẽ thấy rõ sự run rẩy.

Nàng xoay bàn tay bên này rồi bên kia, và những viên kim cương tóe lửa.

Nàng mỉm cười.

“Ít nhất thì nó cũng vừa,” chàng nói.

“Hoàn hảo.” Quay đầu lại, nàng bắn vội một nụ hôn nhanh lên má chàng, rồi hấp tấp quay lại ghế của mình. “Cảm ơn, Quý xa tăng,” nàng nói vô cùng êm ái.

Tìm chàng thật chặt một cách đau đớn. Chàng vội lấy dây cương. “Tốt hơn là chúng ta nên ra khỏi đây, trước khi trò chạy xô tán loạn hợp thời trang bắt đầu,” chàng nói, giọng chàng vô cùng cộc cằn. “Nick! Harry! Giờ các người có thể dừng việc giả bộ chết rồi.”

Chúng có thể giả bộ bất kỳ cái gì. Chúng đã được huấn luyện bởi một người cười ngạo ở rạp xiếc, và chúng yêu thích được thể hiện, đáp lại ngay tức lự với những sự ra hiệu tinh vi mà Dain đã dành trọn ba ngày để học từ chủ trước của chúng. Dù chàng biết cách nó vận hành, thậm chí đôi khi chàng cũng gặp rắc rối trong việc nhớ lại rằng chính những cú búng chắc chắn của dây cương hoặc sự thay đổi tông giọng là thứ chúng phản ứng lại, và không phải là các từ ngữ của chàng.

Ở bất kỳ cấp độ nào, chúng thích nhất là vai trò mà chúng đã chơi suốt quãng đường tới Hyde Park, và chàng để chúng chơi lại trò đẩy lán nữa, trên cả quãng đường quay lại. Điều đó mang sự chú ý của hôn phu chàng rời khỏi chàng, và tập trung vào việc cầu nguyện rằng nàng sẽ sống sót đến ngưỡng cửa nhà cô nàng. Với Jessica còn mãi lo lắng, Dain có thời gian rảnh rỗi để tập hợp lại sự điềm tĩnh đã vỡ vụn của chàng, và thêm vào trí thông minh của chàng để đặt hai với hai lại cùng nhau, như chàng đã nên làm từ cách đây hàng tuần rồi.

Có sáu người đứng xem, Herriard đã nói vậy.

Giờ thì Dain cố nhớ lại những khuôn mặt ấy. Vawtry, phải, trông hoàn toàn sững sờ. Rouvier, tên đàn ông Dain đã công khai hạ nhục. Hai tên người Pháo chàng nhớ đã từng gặp rất nhiều lần ở Ving-Huit. Và hai phụ nữ Pháp, một không quen thuộc. Người còn lại là Isobel Callon, một trong những kẻ ngồi lê đôi mách xấu xa nhất Paris.... và một trong những bạn đồng hành nữ ưa thích của Francis Beaumont.

Jessica đã nói gì đêm đó? Gì đó về chuyện tin đồn sẽ dứt hẳn nếu nàng không xông vào nhà chàng.

Nhưng có lẽ tin đồn sẽ không dứt hẳn, Dain nghĩ. Có lẽ sự thích thú của công chúng trong mối quan hệ của chàng với quý cô Trent đã phình ra đến tầm vóc điên rồ bởi vì có ai đó đã bom những lời đồn thổi. Có lẽ ai đó đã khiến tin đồn lan ra và khuyến khích những kẻ đặt cược, biết rằng lời đồn sẽ khiến Quý xa tăng phát rò.

Tất cả những gì Beaumont đáng nhẽ cần phải làm là thả một lời tới đúng đối tượng. Isobel Callon, chẳng hạn. Cô ta sẽ chộp lấy mẩu tin ngọt ngào đó và phát động cả một chiến dịch cho nó. Cô ta sẽ không cần xúi giục nhiều để làm thế, vì cô ta ghét Dain. Rồi, đã gieo xong mầm, Beaumont có thể rút khỏi Anh quốc và tận hưởng sự báo thù của hắn từ một khoảng cách an toàn... và cười đến đau cả ruột khi các bức thư đến từ bọn bạn của hắn, miêu tả chi tiết những sự kiện mới nhất trong vở kịch Dain đối đầu với Trent.

Khi sự nghi ngờ mới nảy sinh, Dain đã nghĩ nó quá vô lý, sản phẩm của một đầu óc bị kích động.

Giờ thì điều đó có vẻ dễ hiểu hơn nhiều so với bất kỳ sự giải thích nào khác. Ít nhất nó cũng giải thích lý do Paris rã rời lại trở nên quá ám ảnh với những cuộc đọ sức ít ỏi của một tên đàn ông Anh với một phụ nữ Anh xinh đẹp.

Chàng liếc sang Jessica.

Nàng đang cố lờ đi màn trình diễn những con chiến mã từ thần của Nick và Harry đi bằng cách tập trung vào chiếc nhẫn đính hôn của mình. Nàng vẫn chưa đeo găng tay vào lại. Nàng xoay bàn tay bên này bên nọ, khiến những viên kim cương lóe lên những tia sáng bảy màu.

Nàng thích chiếc nhẫn.

Nàng đã mua một chiếc váy ngủ lụa đỏ, viền đen. Cho đêm tân hôn của nàng.

Nàng đã hôn lại chàng và chạm vào chàng. Và nàng dường như đã không để ý đến việc được hôn và chạm vào.

Người đẹp và Quái vật. Đó là cách Beaumont sẽ gọi, tên khốn kiếp mồm mép độc địa.

Nhưng trong mười ba ngày nữa, Người đẹp này sẽ là nữ hầu tước của Dain. Và nàng sẽ nằm trong giường của Quái vật. Trần trướng.

Rồi Dain sẽ làm tất cả mọi thứ chàng đang chết dần chết mòn để được làm cho điều dường như là bất diệt. Rồi nàng sẽ là của chàng, và không còn một tên đàn ông nào khác có thể chạm vào nàng, bởi vì nàng đặc biệt thuộc về chàng.

Thực vậy, chàng hẳn có thể mua cả Bồ đào nha cho cái “quyền sở hữu đặc biệt” đang đòi hỏi chàng này.

Mặt khác, nàng có phẩm chất hạng nhất. Một quý cô. Quý cô của chàng.

Và rất có thể Dain nợ tên Francis Beaumont lén lút, bẩn thỉu, hèn nhát, hần học toàn bộ điều này.

Trong bất kỳ trường hợp nào, Dain quyết định, thật là vô nghĩa – cũng như phí năng lượng tốt hơn hết là để dành cho đêm tân hôn – để tách Beaumont ra và khiến hắn nát như tương.

Đúng ra thì, thay vì vậy Dain nên cảm ơn hắn ta.

Nhưng rồi, hầu tước của Dain không lịch sự lắm.

Chàng quyết định rằng tên con heo đó không đáng để bận tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Vào một buổi sáng chủ nhật tươi sáng của ngày mười một tháng năm năm một nghìn tám trăm hai mươi tám theo lịch thiên chúa, hầu tước Dain đứng bên cạnh cha xứ nhà thờ St. George, quảng trường Hanover, với Jessica, con gái duy nhất của ngài Reginald Trent quá cố, một tông nam tước.

(Tông nam tước : cũng là quý tộc, dưới nam tước, nhưng trên hiệp sỹ ^^)

Ngược lại với những mong đợi thông thường, mái nhà không sụp xuống khi ngài Dain bước vào nhà thờ, và sét không đánh xuống một lần nào trong suốt buổi lễ. Thậm chí vào lúc cuối, khi chàng kéo mạnh cô dâu vào vòng tay mình và hôn nàng hoàn toàn trọn vẹn đến nỗi nàng làm rơi cả quyển sách kinh, không có tiếng sấm nào làm rung chuyển các bức tường của nhà thờ St. George, mặc dù có vài quý bà lớn tuổi bị ngất xỉu.

Như một hậu quả tất yếu, vào buổi tối hôm ấy, Roland Vawtry đưa cho Francis Beaumont tờ phiếu ba trăm bảng. Vawtry đã viết và gửi trước những tờ phiếu với những con số khác nhau khác cho ngài Sellowby, thuyền trưởng James Burton, Augustus Tolliver, và ngài Avory.

Vawtry không biết mình sẽ kiếm số tiền để trả những tờ phiếu ấy ở đâu hay khi nào. Một lần, cách đây một thập kỷ, hắn đã đến những kẻ cho vay. Cách chúng hành động, hắn đã học được – và học được nó đã khiến hắn mất hai năm điều đứng – là, nói ngắn gọn, rằng nếu họ cho bạn mượn năm trăm bảng, bạn sẽ bị buộc phải trả lại một nghìn. Hắn thà bắn tung não mình ra còn hơn là lặp lại cái kinh nghiệm đó.

Hắn đã chiến thắng chính xác là một lần, và cái đó cũng chẳng giống chiến thắng nhiều nhận gì cho lắm. Hắn đã mất hai trăm bảng cho Isobel Callon khi bà ta quả quyết rằng Dain đã dụ dỗ quý cô Trent vào vườn của phu nhân Wallington để làm tình với cô ta.

Vawtry đáng nhẽ sẽ đơn giản là thắng khoản đó lại khi Dain, ngược lại với những dự đoán tự tin của Isobel, sẽ thua cuộc, khi bị tóm, trong việc đóng vai một người cầu hôn hào hiệp. Anh ta đã biểu hiện đúng với chính bản thân mình một lần.

Không may cho tình hình tài chính của Vawtry, rằng điều đó chỉ xảy ra có đúng một lần. Bởi vì không đến một tuần sau đó, sau khi thề rằng anh ta sẽ không lấy quý cô Trent dù cô ta có được bảy biện trên cả một cái khay vàng khối đi chăng nữa – sau khi cái người phụ nữ không thể hiểu đó bắn anh ta – Dain đã bước vào Antoine’s và lạnh lùng thông báo cuộc đính hôn của mình. Anh ta đã nói rằng phải có ai đó lấy cô ta bởi vì cô ta là một mối đe dọa cho xã hội, và anh ta cho rằng mình là người duy nhất đủ to lớn và thành thạo để kiểm soát cô ta.

Ừ rồi bản khoản xem ai mới là người kiểm soát ai, Vawtry ngồi xuống bàn trong góc với Beaumont ở nhà hàng của Pearke ở Vinegar Yard, ở cạnh phía nam nhà hát Drury Lane.

Đây không phải một nơi ăn tối thanh nhã, nhưng Beaumont khoái mê nó vì đây là một nơi lui tới ưa thích của các nghệ sĩ. Nó cũng rất rẻ nữa, điều đó

khiến Vawtry cũng khoái mê nó vào lúc này.

“Vây là Dain đã cho mọi người cả một màn hay ho, tôi nghe nói thế,” Beaumont nói, sau khi cô phục vụ đã đổ đầy cốc cho hai bọn họ. “Làm cha sứ hoảng hốt. Cười ha ha khi cô dâu nguyện sẽ phục tùng. Và gần như làm vỡ quai hàm cô ta khi hôn.”

Vawtry cau mày. “Tôi đã chắc chắn rằng Dain sẽ kéo dài cái trò đó đến phút cuối cùng, rồi lớn tiếng thông báo, ‘ta không’. Rồi cười lớn và bước ra theo cái cách cậu ta đi vào.”

“Anh cho rằng hẳn ta sẽ đối xử với cô ấy như hẳn đối xử với những phụ nữ khác,” Beaumont nói. “Anh đã quên, rõ ràng, rằng tất cả những phụ nữ khác là gái điếm, và rằng, trong từ điển quý tộc của Dain, gái điếm là những cô ả gần như vô học, dễ bị lấn qua lấn lại và lãng quên. Quý cô Trent, dấu sao đi nữa, lại là một trinh nữ được giáo dục đẳng hoàng. Tình huống hoàn toàn khác nhau, Vawtry. Tôi ước gì anh đã thấy được.”

Giờ thì Vawtry đã thấy. Và giờ điều đó dường như quá rõ ràng, hẳn không thể tin là mình đã không tự hiểu ra cách đây hàng năm trời. Một quý cô. Một loại sinh vật hoàn toàn khác biệt.

“Nếu tôi thấy được, thì giờ anh đã cách xa ba trăm bảng rồi,” hẳn nói, giọng nhẹ bẫng, tìm nặng trĩu.

Beaumont nhắc cốc của hẳn lên và xem xét nó trước khi nhấp một ngụm thận trọng. “Có thể uống được,” hẳn nói, “nhưng chỉ hơi được thôi.”

Vawtry uống một ngụm rất dài từ cốc của hẳn.

“Có lẽ điều tôi thực sự muốn,” Beaumont tiếp tục, sau một khắc, “là rằng tôi sẽ biết được sự thực. Mọi vấn đề giờ sẽ rất khác.”

Hắn ta cau mày nhìn xuống bàn. “Nếu tôi đã biết được sự thực, tôi ít nhất cũng có thể giờ ra tí manh mối cho anh. Nhưng tôi đã không biết, vì vợ tôi chẳng nói gì với tôi hết. Tôi đã thực sự tin rằng, anh biết đấy, rằng cô Trent nghèo xơ xác. Mãi cho đến tận tối qua, khi một anh bạn nghệ sĩ về phác họa cho Christie’s sửa chữa lại sự hiểu lầm của tôi.”

Vawtry đánh giá người bạn một cách khó khăn. “Ý anh là gì? Mọi người đều biết rằng chị gái của Bertie chẳng có mấy đồng, nhờ hẳn ta.”

Beaumont liếc quanh. Rồi, dựa vào bàn, hẳn nói bằng tông giọng trầm. “Anh có nhớ cái bức tranh bé nhỏ trong khung mà Dain kể cho chúng ta không? Cái mà cô ả đó có được chỉ với mười xu từ Champtoix ấy?”

Vawry gật đầu.

“Hóa ra là một biểu tượng Nga, và một trong những tác phẩm tuyệt vời và khác thường nhất của trường Stroganov còn tồn tại,” Vawry nhìn hẳn ta trống rỗng. “Cuối thế kỷ mười sáu,” Beaumont giải thích. “Phân xưởng biểu tượng do nhà Stroganov, quý tộc Nga. Những nghệ sĩ làm ra những biểu tượng nhỏ để trong nước sử dụng. Rất tinh xảo, khó khăn. Vật liệu đắt giá. Ngày nay được định giá rất cao. Của cô ta được làm với lá vàng. Khung bằng vàng, cắm những viên ngọc quý giá.”

“Rõ ràng đáng giá hơn mười xu,” Vawry nói, cố giữ giọng lạnh nhạt. “Dain đã nói cô ta rất sắc sảo.” Hẳn uống cạn cốc rượu của mình trong hai ngụm rồi lại đổ đầy nó. Qua khóe mắt, hẳn thấy cô phục vụ đang tiến đến gần với bữa ăn của họ. Hẳn ước gì cô ả nhanh lên. Hẳn không muốn nghe thêm nữa.

“Đáng giá, tất nhiên rồi, là trong mắt của người xem,” Beaumont tiếp tục. “Tôi sẽ cho nó ít nhất là một nghìn năm trăm bảng. Ở các cuộc đấu giá, vài lần như vậy, rất thường xuyên. Nhưng tôi biết ít nhất một người Nga sẽ bán cả đứa con đầu lòng của mình để có được nó. Mười, ít nhất hai mươi nghìn.”

Phu nhân Granville, con gái của công tước Sutherland, một trong những người đàn ông giàu nhất Anh quốc, đã mang về cho chồng mình một khoản hồi môn là hai mươi nghìn bảng.

Những phụ nữ như vậy, con gái của những quý tộc, cùng với của hồi môn khổng lồ của họ, nằm quá xa tầm với của Vawry. Quý cô Trent, mặt khác, con gái của một tông nam tước tầm thường, thuộc về cùng một tầng lớp quý tộc nông thôn như chính ngài Vawry.

Giờ thì hẳn thấy rằng mình đã từng có một cơ hội hoàn hảo để nuôi dưỡng tình cảm với cô ta, sau khi Dain đã công khai xỉ nhục và lăng mạ cô ta. Lúc ấy cô ta đã vô cùng yếu đuối. Thay vì chỉ đưa cô ta áo khoác, Vawry có thể đã đóng vai một hiệp sĩ hào hiệp. Hẳn đã có thể, trong trường hợp ấy, đứng trước linh mục với cô ta trong chính ngày hôm nay.

Rồi thì cái biểu tượng đó sẽ là của hẳn, và Beaumont khôn lanh có thể giúp hẳn chuyển nó thành tiền... sẵn sàng để được đầu tư. Roland Vawry có thể đã ổn định với một cô vợ đủ xinh đẹp, và sống thoải mái yên bình, không còn phụ thuộc vào nữ thần số mệnh nữa – hay, chính xác hơn, những ý tưởng bất chợt của hầu tước Dain nữa.

Thay vì thế, Roland Vawry đang mắc nợ năm nghìn bảng. Dù không phải là nhiều nhận lắm so với tiêu chuẩn của vài người, đối với hẳn, nó đáng giá cả triệu. Hẳn không quan tâm đến những thương nhân mà hẳn nợ, nhưng hẳn vô cùng lo âu về những tờ phiếu hẳn đưa cho bạn bè. Nếu hẳn không trả chúng sớm, hẳn sẽ không còn người bạn nào nữa. Một quý ông thất bại trong việc trả món nợ danh dự không còn được coi là một quý ông nữa. Viễn cảnh đó thậm chí còn làm hẳn đau đớn hơn cả sự đe dọa của những tay cho vay tiền, nhà tạm giam, hay ngục của người mắc nợ. Hẳn thấy tình huống của mình thật tuyệt vọng. Chắc hẳn người ta có thể nói cho hẳn biết rằng Francis Beaumont có khả năng nhận thấy sự tuyệt vọng của người khác ở khoảng cách hai mươi bước, và vô cùng vui sướng để làm nó trầm trọng thêm. Nhưng những con người thông minh ấy không ở gần, và Vawry lại không phải là một anh chàng quá thông minh.

Hậu quả là, vào lúc họ ăn xong bữa ăn và dốc cạn nửa tá chai rượu vừa uống được, Beaumont đã đào xong cái hố bẫy của hẳn, và Vawry đã tự

nguyện giờ đầu vào đó.

Vào khoảng thời gian Roland Vawtry ngã xuống một cái hố, phần thân dưới của nữ hầu tước Dain mới đang biểu hiện triệu chứng của xác chết cứng đờ. Nàng ngồi với chồng mình trong một cỗ xe ngựa du lịch màu đen thanh nhã, họ đã đi trong đó từ một giờ chiều, khi họ rời khách khứa của mình ở tiệc cưới buổi sáng.

Đối với một người đàn ông coi hôn nhân và sự bầu bạn đáng kính trọng bằng vẻ coi khinh và chán ghét rành rành, chàng đã biểu hiện khiếu hài hước vui vẻ đáng ngạc nhiên. Trên thực tế, chàng có vẻ thấy những nghi thức này tuyệt đối thú vị. Chàng đã ba lần đề nghị mục sư nói to lên, để các khán giả không bỏ lỡ bất kỳ điều gì. Dain cũng đã nghĩ biểu diễn trò hề hôn vợ mình cũng thật là một trò đùa tuyệt vời. Thật đáng ngạc nhiên khi chàng không ném nàng qua vai và mang nàng ra khỏi nhà thờ như một bao khoai tây.

Nếu chàng làm thế, Jessica nghĩ chầm biến, chàng cũng sẽ vẫn xoay sở để nhìn giống quý tộc từng inch một. Hay giống một ông vua hơn. Nàng đã học được rằng Dain có một quan điểm cao quá mức về tầm quan trọng của chàng, trong đó những khuôn phép thứ bậc thông thường không có bất cứ vai trò gì.

Chàng đã bày tỏ quan điểm của mình rất rõ ràng với cô của nàng, không lâu sau khi chàng đưa cho Jessica chiếc nhẫn đính hôn đẹp đến nhức nhối. Sau khi đưa Jessica về nhà và dành một giờ với nàng ở phòng khách, nghiên cứu các danh sách của nàng, thực đơn, và những thứ phiền nhiễu khác liên quan đến đám cưới, chàng đã bảo nàng rời đi và có một cuộc trò chuyện riêng tư với cô Louisa. Chàng đã giảng giải cách nữ hầu tước Dain tương lai sẽ được đối xử. Nó rất đơn giản.

Jessica sẽ không bị quấy rầy và sẽ không bị cãi lời. Nàng không chịu sự điều khiển của bất kỳ ai ngoài Dain, và chàng không chịu sự điều khiển của bất kỳ ai ngoài đức vua, và chỉ nếu như chàng đang trong tâm trạng tốt mà thôi.

Ngày tiếp theo, thư ký riêng của Dain đã đến với một tá người hầu và tiếp quản. Sau đó, tất cả những gì Jessica phải làm là thỉnh thoảng đưa ra mệnh lệnh và làm quen với việc bản thân nàng được đối xử như một công chúa vô cùng đài các và thanh tú, vừa thông minh vừa hoàn hảo.

Dù vậy không phải là bởi chồng nàng.

Họ đã đi hơn tám tiếng đồng hồ, và dù họ đều đặn dừng lại để đổi ngựa, chẳng mất nhiều hơn đến một hoặc hai phút để thay đổi. Ở Bagshot, vào khoảng bốn giờ, nàng cần sử dụng nhà vệ sinh. Nàng quay lại đã thấy Dain đang bước đi một cách nóng nảy cạnh cỗ xe, đồng hồ quả lắc trên tay. Chàng đã cực kỳ khó chịu với việc nàng tốn nhiều hơn năm phút cho tiếng gọi của tự nhiên so với người giữ ngựa cần để tháo móc bốn con ngựa và lên móc bốn con còn sung sức.

“Tất cả những gì một người đàn ông cần làm,” nàng bảo chàng một cách kiên nhẫn, “là cởi khuy quần của anh ta ra và hướng vào đầu đó, và thế là xong. Em là một phụ nữ, đầu có thể nào đi nữa, và cả khung áo lẫn đồ lót của em đều chẳng có cái nào xuê xòa cả.”

Chàng đã cười lớn và nhét nàng vào trong xe, bảo với nàng rằng nàng là một mối phiền nhiễu ghê gớm, nhưng nàng được sinh ra theo cách đó, không phải sao? - được sinh ra là phụ nữ. Tuy nhiên, lần thứ hai nàng cần giải tỏa, trước đó vài dặm ở Andover, chàng đã gầm gừ bảo rằng nàng hãy nhanh lên đây. Nàng quay lại thấy chàng đang nóng nảy hóp một vại bia. Chàng đã cười cợt mời nàng một ngụm, và cười ha hả khi nàng dốc cạn một phần tư panh chàng để lại. (panh : đơn vị dung tích, = 0.568 l ^^^.)

“Đó là một sai lầm,” chàng đã nói khi họ lại một lần nữa ở trên đường. “Giờ thì nàng sẽ lại muốn dừng lại bất kỳ lúc nào thấy cần từ đây tới Amesbury.”

Điều đó đã dẫn tới một loạt những chuyện đùa về nhà vệ sinh và chậu tiểu tiện. Trước đây Jessica chưa bao giờ hiểu được lý do cánh đàn ông lại thấy loại gai thoải đó buồn cười đau cả ruột đến thế. Cách đây vài giây nàng đã khám phá ra rằng chúng có thể đủ vui nhộn nếu liên quan đến một người kể chuyện thông minh tinh quái.

Hiện tại thì nàng đang hồi phục từ một tràng cười hân hỉ hoàn toàn trẻ con.

Dain đang ườn ra trong chiếc ghế, mà, như thường lệ, chàng chiếm phần lớn. Đôi mắt khép hờ của chàng nhắm lại ở góc và cái miệng cứng rắn của chàng cong lại trong một nụ cười nhún nhố dễ mến.

Nàng muốn bực mình với chàng vì đã khiến nàng cười một cách vô lối trước câu truyện thô bỉ, trẻ con đó. Nàng không thể. Chàng trông hài lòng một cách đáng yêu với chính mình.

Nàng đang ở trong một trường hợp vô vọng, khi thấy Quý xa tăng đáng yêu, nhưng nàng không thể dùng được. Nàng muốn cuộn mình trong lòng chàng và phủ lấy vẻ mặt quý quái của chàng với những nụ hôn.

Chàng bắt gặp nàng đang xem xét chàng. Nàng hy vọng mình không trông dờ dẩn như nàng cảm thấy.

“Nàng khó chịu à?” chàng hỏi.

“Lưng và chân tay của em đã ngủ gục cả rồi,” nàng nói, xê dịch vị trí của nàng vài phân nhỏ. Cũng không phải nàng có thể di chuyển xa được, thậm chí trong cỗ xe này, còn ít khoảng trống hơn cả cỗ xe song mã của chàng nữa. Vẫn chỉ có một ghế ngồi, và chàng chiếm rất nhiều chỗ. Nhưng không khí đã lạnh đi đáng kể vào buổi tối, và chàng rất ấm.

“Đáng nhẽ nàng nên xin bước ra ngoài để duỗi chân tay khi chúng ta dừng lại ở Weyhill,” chàng nói. “Chúng ta sẽ không dừng lại lần nào nữa cho đến Amesbury đâu.”

“Em hầu như không chú ý đến Weyhill,” nàng nói. “Lúc ấy chàng đang kể một trong những giai thoại nhỏ nhất em từng nghe.”

“Nếu nó ít nhỏ nhất hơn, câu chuyện đùa ấy hẳn đã đi ra khỏi đầu nàng rồi,” chàng nói. “Nàng đã cười đủ dừ đấy.”

“Em không muốn làm tổn thương cảm xúc của chàng,” nàng nói. “Em đã nghĩ rằng chàng đang cố gây ấn tượng với em bằng cách trình diễn giới hạn cao nhất trong trí tuệ của mình.”

Chàng chuyển một nụ cười tinh quái đến nàng. “Khi ta bắt đầu gây ấn tượng với nàng, phu nhân của ta, hãy tin ta, trí tuệ chả có phần nào trong đấy cả.”

Nàng nhìn vào ánh mắt chàng một cách bình thản, trong khi bên trong nàng trở nên xúc động bồn chồn. “Chàng đang ám chỉ đến đêm tân hôn, không nghĩ ngợi gì,” nàng nói một cách bình tĩnh. “Cái ‘quyền giao phối’ mà chàng đã trả một cái giá cắt cổ. Chà, làm em ấn tượng sẽ đủ để đấy, vì chàng là một chuyên gia còn em chưa bao giờ làm chuyện đó, dù chỉ một lần.”

Nụ cười của chàng hơi ngập ngừng. “Tuy vậy, nàng biết tất cả về chuyện đó. Nàng không hề bối rối dù chỉ một tẹo với chuyện mà các quý ông quý bà trong cái đồng hồ quả quýt của bà nàng đang làm. Và nàng dường như có một ý niệm xuất sắc về dịch vụ mà các ả điếm được thuê để trình diễn.”

“Có một sự khác biệt giữa tri thức suông và kinh nghiệm luyện tập,” nàng nói. “Em sẽ thú nhận rằng em hơi lo âu về phần sau. Tuy vậy chàng không rụt rè tí nào, và em rất chắc rằng chàng sẽ không e thẹn trong việc hướng dẫn em.”

Jessica hy vọng rằng chàng sẽ không quá nóng nảy để làm điều đó. Nàng là một người học hỏi rất nhanh, và nàng chắc chắn rằng có thể khám phá ra cách làm hài lòng chàng trong một khoảng thời gian tương đối ngắn. Nếu chàng cho nàng cái cơ hội đó. Đó là tất cả những gì nàng thực lòng lo lắng. Chàng đã quen với những kẻ chuyên nghiệp được rèn luyện để làm hài lòng. Chàng có thể dễ dàng trở nên buồn chán và tức tối với sự ngu dốt của nàng, và ruồng bỏ nàng vì những phụ nữ ít...phiên phức hơn.

Nàng biết chàng đang đưa nàng đến Devon với ý định bỏ nàng lại đó khi chàng đã có đủ nàng.

Nàng biết nàng đang tìm đến đau khổ khi hy vọng và cố gắng để có nhiều hơn.

Phần lớn thế giới – tất cả trừ một ít khách đến tham dự tiệc cưới, chắc chắn – nhìn chàng như một quái vật, và đám cưới của nàng với Tai Ương và Chết Chóc của dòng họ Ballisters như một nấc hẹp trên bản án tử hình. Nhưng chàng không phải là một quái vật khi chàng ôm nàng trong vòng tay chàng. Và do đó Jessica không thể ngăn bản thân mình hy vọng có được nhiều hơn điều ấy, ít nhất là thế. Và hy vọng, nàng quyết tâm thử.

Ánh mắt chàng đã trượt đi chỗ khác. Chàng đang xoa ngón tay cái trên đầu gối, và cau mày với nó như thể có một nếp nhăn đã dám cả gan xuất hiện trên ống quần chàng.

“Ta nghĩ chúng ta nên tiếp tục chủ đề này sau,” chàng nói. “Ta đã không...trời ạ, ta nên nghĩ điều đó đủ đơn giản. Không phải như thể nàng đang cạnh tranh ở trường đại học để dành được hạng nhất trong môn Ngôn ngữ học hay Toán học đâu.”

Chỉ cần đứng hạng nhất trong trái tim u ám của chàng, nàng nghĩ.

“Khi em làm một điều gì đó, em muốn làm thật tốt,” nàng nói. “Thực ra thì, em luôn muốn là người giỏi nhất. Em cạnh tranh kinh khủng, chàng thấy đấy. Có lẽ nó xuất hiện là do phải quản lý quá nhiều cậu bé. Em đã phải đánh bại anh em họ của em ở tất cả mọi thứ, kể cả các môn thể thao, nếu không họ sẽ không kính trọng em”

Chàng ngước lên – không phải nhìn nàng, mà là ra ngoài cửa sổ xe. “Amesbury,” chàng nói. “Cũng khá đúng giờ đấy. Ta đang đói ngấu.”

Tai Ương và Chết Chóc của dòng họ Ballister đang, vào lúc này, lo sợ.

Về đêm tân hôn của chàng.

Giờ thì, khi đã quá muộn, chàng nhận thấy sai lầm của mình.

Phải, chàng biết Jessica là một trinh nữ. Chàng khó mà quên được chuyện đó, khi đó là một trong một hành xác nhất của toàn bộ tình huống này: một trong những kẻ trác táng nhất châu Âu mất trí vì dục vọng dành cho một cô gái già Anh quốc mảnh khảnh.

Chàng đã biết nàng là một trinh nữ y như chàng đã biết đôi mắt nàng là màu của sương mù vùng Dartmoor, và cũng có thể thay đổi như bầu không khí của vùng đất nguy hiểm ấy. Chàng biết nó theo cùng một cách chàng biết rằng mái tóc nàng đen mượt như lụa và da nàng là nhung kem. Chàng đã biết điều ấy, và sự hiểu biết đó thật ngọt ngào khi chàng nhìn xuống cô dâu của mình lúc họ cùng đứng trước cha xứ. Nàng đã mặc một bộ váy màu xám bạc và màu hồng nhạt sáng bừng trên má nàng, và nàng không chỉ là tạo vật xinh đẹp nhất chàng từng thấy, mà nàng cũng tinh khiết nữa. Chàng đã biết rằng không một người đàn ông nào khác từng sở hữu nàng, rằng nàng là của chàng và của riêng chàng mà thôi.

Chàng cũng đã biết chàng sẽ ngủ với nàng. Chàng đã mơ về điều đó đủ lâu và đủ thường xuyên. Hơn nữa, đã chờ đợi dường như sáu hoặc bảy lần vô tận, chàng đã quyết tâm làm chuyện đó một cách đúng đắn, trong một nhà trọ xa hoa, trong một cái giường lớn, thoải mái với vải lanh sạch sẽ, sau một bữa tối được chuẩn bị kỹ càng và vài ly rượu vang ngon lành.

Không hiểu sao, chàng đã sao lãng không tính đến chuyện là một trinh nữ có nghĩa là gì, hơn cả chưa bị chạm vào. Không hiểu sao, suốt toàn bộ những giấc mơ hoang đại nóng bỏng ấy, chàng đã bỏ quên một yếu tố then chốt. Không có người nào đã đi trước chàng để khiến con đường ấy dễ dàng.

Chàng phải tự mình phá vỡ nàng.

Và điều mà, chàng sợ hãi, chỉ là điều mà chàng sẽ làm: phá vỡ nàng.

Chiếc xe dừng lại. Kim nén một thôi thúc tuyệt vọng để hét lên bảo người lái xe hãy tiếp tục đi – cho đến Ngày Phán Xét, tốt nhất là thế – Dain giúp vợ chàng bước ra.

Nàng đón lấy tay chàng khi họ bắt đầu hướng về lối vào. Bàn tay đeo găng của nàng dường như chưa bao giờ nhỏ ghê gớm như vào lúc này đây.

Nàng đã quả quyết rằng nàng cao hơn mức trung bình, nhưng điều đó không hề an ủi một tẹo nào đối với một tên đàn ông to như một ngôi nhà, và hẳn sẽ có cùng tác động ấy khi chàng ngã xuống nàng.

Chàng sẽ nghiền nát nàng mất. Chàng sẽ phá vỡ thứ gì đó, xé nát thứ gì đó. Và nếu chàng bằng cách nào đó xoay sở được để không giết nàng và nếu cái kinh nghiệm đó không biến nàng thành một kẻ điên làm nhảm, nàng cũng sẽ la hét bỏ chạy nếu chàng có cố chạm vào nàng lần nữa.

Nàng sẽ bỏ chạy, và nàng sẽ không bao giờ hôn chàng và ôm chàng và –

“Chà, lỗi tôi đây và lại đâm gục tôi xuống – hoặc một cái thuyền chở than vừa hiện ra trong tầm mắt hoặc đó là Dain.”

Cái giọng khàn khàn làm Dain bật trở lại hiện tại và khoảng không xung quanh vừa bị lãng quên của chàng. Chàng đã bước vào quán trọ mà không chú ý và nghe lời chúc mừng của chủ quán mà không để tâm, và đã, theo cùng một kiểu xao lãng ấy, đi theo chủ quán tới cầu thang dẫn tới căn phòng Dain đã đặt trước.

Đang đi xuống cầu thang là chủ của giọng nói đó: anh bạn Mallory cùng trường Eton cũ của chàng. Hay, nói cách khác, giờ là công tước Ainswood. Vị công tước trước, chín tuổi, đã trở thành nạn nhân của căn bệnh bạch hầu cách đây một năm. Dain nhớ lại việc ký lời chia buồn mà thư ký của chàng đã viết cho người mẹ và lời chia buồn kèm chúc mừng lịch thiệp cho Mallory, người anh họ. Dain đã chẳng thêm bận tâm chỉ ra rằng sự lịch thiệp ấy đã bị lãng phí trên Vere Mallory.

Dain đã không gặp hẳn ta từ đám tang của Wardell. Người bạn cùng trường trước kia của chàng đã uống rượu say vào lúc ấy và giờ hẳn ta cũng đang say mèm. Mái tóc đen của Ainswood giống như tổ chuột bóng nhẫy, đôi mắt đen sùng húp và đỏ ngầu, cầm xử xì với bộ râu đã mọc ít nhất hai ngày.

Thần kinh của Dain vốn đã ở trong trạng thái nhạy cảm cao độ. Nhận thức rằng chàng phải giới thiệu sinh vật kinh tởm này với người vợ xinh xắn, thanh nhã, tinh khiết của chàng làm căng những sợi thần kinh đã xơ mướp đẩy lên một nấc nguy hiểm.

“Ainswood,” chàng nói với một cái gật cục lốc. “Thật là một ngạc nhiên thú vị làm sao.”

“Ngạc nhiên khó mà là từ đúng được.” Ainswood nặng nề đi xuống chân cầu thang. “Tôi bị choáng váng đấy. Lần cuối cùng tôi gặp cậu, cậu nói rằng cậu sẽ không quay lại nước Anh lần nữa dù vì bất kỳ ai, và nếu có bất kỳ người nào muốn cậu ở đám tang của hẳn ta, hẳn tốt nhất là nên xoay xở để chết ở Paris.” Rồi ánh mắt đỏ ngầu của hẳn ta rơi xuống Jessica, và hẳn ta cười nhăn nhó trong một điệu bộ mà Dain cho là tục tĩu không thể khoan dung được. “Chà, hãy cầu nguyện cho tôi nếu địa ngục chưa thực sự bị đóng băng. Dain không chỉ quay lại Anh, mà còn đi du lịch với một mẫu mu-so-lin, tôi tận chân.”

Sợi chỉ kiểm soát của Dain bắt đầu sổ ra. “Tôi sẽ không hỏi xem cậu đang sống cái hang động hiu quạnh nào, khi cậu không biết rằng tôi đã ở Luân Đôn gần một tháng và đã cưới sáng nay,” chàng nói, giọng chàng lạnh lẽo, bên trong chàng xoay tít. “Quý bà đây tình cờ là phu nhân của tôi.”

Chàng quay sang Jessica. “Thưa bà, tôi có vinh dự đáng ngờ là được giới thiệu -”

Tiếng cười hô hô âm ỉ của tên công tước cắt ngang anh. “Đã cưới á?” hẳn gào lên. “Nhanh lên, hãy kể cho tôi một chuyện khác. Có lẽ con chim từ thiên đàng này là em gái của cậu. Không, tốt hơn nữa, cô Malthida vĩ đại của cậu.”

Vì bất kỳ một phụ nào đã ra khỏi trường học cũng biết rằng ‘con chim từ thiên đàng’ là một từ đồng nghĩa với ‘gái điếm,’ Dain không nghi ngờ gì vợ chàng nhận thức được rằng nàng vừa bị xỉ nhục.

“Ainswood, cậu vừa gọi tôi là một kẻ nói dối,” chàng nói bằng tông giọng êm dịu đáng ngại. “Cậu vừa phỉ báng phu nhân của tôi. Hai lần. Tôi sẽ cho cậu chính xác mười giây để soạn ra một lời xin lỗi.”

Ainswood nhìn chàng chằm chằm trong một giây. Rồi hẳn toe toét. “Cậu lúc nào cũng rất giỏi trong việc đe nẹt và dọa dẫm, anh bạn, nhưng cái thằng nhỏ đó sẽ không đánh nhau đâu. Tôi biết đâu là một trò chơi khăm khi tôi gặp. Màn trình diễn cuối cùng của nàng là khi nào vậy, con chim bồ câu của ta?” hẳn hỏi Jessica. “Nhà hát của Đức Vua, hay Haymarket? Nàng thấy đấy, ta không phỉ báng nàng tí nào. Ta có thể nói rằng nàng ở trên những con điểm Vườn Tu Viện thường ngày của cậu ta.”

“Đó là ba lần,” Dain nói. “Chú quán.”

Chủ quán trọ của họ, đã rút lui vào một góc tối ở sảnh, rón rén bước ra. “Thưa đức ngài?”

“Vui lòng đưa phu nhân đây lên phòng.”

Các ngón tay của Jessica cắm sâu vào cánh tay chàng. “Dain, bạn của chàng đang quá chén,” nàng thăm thẳm. “Chàng không thể -”

“Lên gác,” chàng nói.

Nàng thở dài, bỏ cánh tay chàng ra và làm như được bảo.

Chàng dõi theo cho đến khi nàng đi qua cầu thang. Rồi chàng quay lại với tên công tước, hấn vẫn đang nhìn lên theo nàng, khuôn mặt hấn biểu lộ một cách dâm dăng nhưng suy nghĩ của hấn.

“Một món tốt đấy,” hấn nói, quay lại với chàng bằng một cái nháy mắt. “Cậu đã tìm thấy cô ta ở đâu?”

Dain tóm lấy cổ áo của hấn và đẩy mạnh hấn vào tường. “Thằng ngốc này, đồ phân ngựa bẩn thỉu,” chàng nói. “Tôi đã cho cậu một cơ hội, đồ dân đen. Giờ thì tôi sẽ phải bẻ gãy cổ cậu.”

“Chân tôi đang run rẩy đây này,” Ainswood nói, đôi mắt lò dò của hấn sang rực lên trước viễn cảnh một trận đánh. “Tôi có được con bé đó nếu thắng không?”

Một khoảng thời gian ngắn sau đó, lò đi sự phản đối của cô hầu gái, Jessica đứng trên ban công nhìn xuống khoảng sân của nhà trọ.

“Phu nhân, em xin cô hãy đi ra chỗ khác,” Bridget nài nỉ. “Đó không phải là một cảnh tượng phù hợp cho cô đâu ạ. Cô sẽ ố mắt, em biết cô sẽ mà, và còn trong đêm tân hôn của cô nữa.”

“Trước kia ta đã thấy cảnh đánh nhau,” Jessica nói. “Nhưng chưa một lần nào là vì ta cả. Không phải ta trông mong họ sẽ gây ra nhiều tổn hại cho lắm. Ta đoán rằng họ khá là ngang sức. Dain to hơn, tất nhiên, nhưng chàng phải đánh nhau bằng một cánh tay. Và Ainswood không chỉ có cơ thể cứng cáp, mà còn đủ say để không cảm thấy gì nhiều.”

Khoảng sân rải sỏi ở dưới nhanh chóng đầy ứ người, vài người trong quần áo và mũ ngủ. Tin đồn đã nhanh chóng lan ra, và thậm chí vào cái giờ muộn mằn này, chỉ vài người đàn ông có thể kháng cự lại sức cám dỗ của một trận chiến. Cũng không phải là một trận chiến bất kỳ nào, vì những người tham gia là các quý tộc của vương quốc. Đây là một buổi chiều hiếm có cho những kẻ say mê boxing.

Mỗi người đều đã thu hút được một vòng tròn những người hâm mộ. Nửa tá quý ông ăn vận chỉnh tề đang tụ tập quanh Dain. Họ đang đưa ra những lời khuyên huyền ảo và mâu thuẫn thường thấy trong khi người hầu của Dain, Andrews, giúp ông chủ của anh ta ra khỏi bộ cánh phần thân trên.

Bridget thốt ra một tiếng rít, và hấp tấp nép vào cửa ban công. “Chúa cứu rồi chúng con – họ ở trần!”

Jessica không thèm quan tâm đến ‘họ’. Mắt nàng dính chặt trên một người duy nhất, và chàng, ở trần cho đến tận eo, cướp đi hơi thở của nàng.

Ánh đuốc chiếu sáng trên làn da ô liu bóng mượt, lên đôi vai rộng và những bắp thịt rắn chắc, và tràn xuống trên những góc cứng cáp và đường cong uốn lượn ở ngực chàng một cách mê hoặc. Chàng quay lại, phô bày cho đôi mắt dờ dẩn của nàng thấy bề mặt lưng rộng lớn mượt mà, tỏa sáng như cẩm thạch đen và được điêu khắc trong những đường nét tuyệt đẹp của xương và cơ bắp cuộn cuộn. Chàng hấn là một vận động viên La Mã bằng đá cẩm thạch sống dậy.

Bên trong nàng thít chặt lại, và hơi nóng quen thuộc xoay tròn bên trong nàng là tổ hợp lẫn lộn của tự hào và khao khát.

Của mình, nàng nghĩ, và ý nghĩ đó như một con nhức nhối, buồn vui lẫn lộn, của cả hy vọng và tuyệt vọng. Chàng là của nàng trên danh nghĩa, bởi luật của cả thần thánh lẫn thế giới phàm tục. Nhưng không có luật nào có thể khiến chàng thực sự, trọn vẹn là của nàng. Điều đó sẽ cần đến một trận chiến trường kỳ và ngoan cường. Ainswood say khướt, nàng nghĩ rầu rĩ, còn có một cơ hội chiến thắng tốt hơn cả nàng. Mặt khác, hấn ta dường như không thông minh vượt trội, và trận chiến của nàng cần trí tuệ, chứ không phải là bắp thịt.

Jessica không thiếu trí tuệ, và cái hình ảnh đáng thèm khát dưới kia tạo nên những động lực còn hơn cả hiệu quả.

Nàng quan sát một trong những người đàn ông bảo vệ cánh tay trái của Dain trong một cái băng đeo tạm thời. Rồi hai đối thủ đứng dậy đối mặt, gằn như dí sát vào nhau. Dấu hiệu được phát ra.

Ainswood ngay lập tức xông lên hung dữ về phía đối thủ của hấn, đầu cúi xuống và nắm đấm quật ra. Dain, mỉm cười, lùi lại, cầu thả né tránh con mưa những cú đấm, cứ để mặc tên công tước tiếp tục mạnh như hấn ta muốn.

Nhưng dù hấn có tiếp tục mạnh thế nào, hấn cũng chả trúng vào đâu cả. Dain nhẹ như bèo trên đôi chân của chàng, tốc độ ánh sáng của chàng – như chúng phải thế, vì Ainswood nhanh đến đáng ngạc nhiên, bất chấp tình trạng say mềm của hấn. Dù sao đi nữa, Dain cũng gây cho hấn rất nhiều khó khăn. Hết cú đấm này nối tiếp cú khác dường như chắc chắn chỉ chạm vào được không khí, khiến tên công tước nổi giận.

Tuy vậy hấn vẫn xông tới mạnh hơn, ném nhiều năng lượng vào cuộc tấn công hơn, cố thử mọi góc độ. Một cú đấm sượt qua cánh tay của Dain. Rồi có một chuyển động nhanh như gió và một tiếng thịch to tướng ! Và Ainswood lao đảo lùi lại, máu chảy ra từ mũi.

“Một cú mạnh đấy, trời ạ.” Jessica lầm bầm. “Và mình không hề thấy nó đến. Cả tên công tước nữa, chắc chắn rồi.”

Chảy máu nhưng không sợ hãi, Ainswood cười lớn và lùi lại cho một đòn tấn công kiên cường khác nữa.

Vào lúc ấy, Bridget đã quay lại bên cạnh nữ chủ nhân mới. “Chúa cứu rồi chúng con,” cô ta nói, khuôn mặt tròn nhẵn nhúm lại vì ghê tởm. “Bị đánh một

lần vẫn không đủ sao ?”

“Họ không cảm thấy điều ấy.” Jessica quay lại với trận đánh. “Cho đến khi nó đã kết thúc, là thế đó. Ồ, làm tốt lắm, Dain,” nàng kêu lên khi cánh tay phải mạnh mẽ của chồng nàng tông mạnh vào bên người tên công tước. “Đó là những gì hấn muốn. Vào người hấn, tình yêu của em. Đầu của thằng nhóc đó đặc như bã đậu vậy.”

May mắn là, tiếng kêu của nàng không thể bị nghe thấy giữa tiếng la hét của những người tụ tập lại đứng xem, nếu không Dain có thể bị phân tâm – với kết quả không may cho lắm – do lời khuyên khát máu từ cô vợ xinh xắn của chàng.

Trông bất kỳ trường hợp nào, chàng rõ ràng là đã tự mình tìm ra vấn đề, và một – hai – ba – những nắm đấm vào người dữ dội cuối cùng cũng khiến cho Ainswood đo ván.

Hai người đàn ông chạy vội tới trước để vốc Đức Công tước lên. Dain quay đi.

“Từ bỏ đi, Ainswood,” một ai đó trong vòng tròn quanh Dain hét lên.

“Phải đấy, trước khi anh ta thực sự làm đau cậu.”

Từ điểm quan sát của nàng, Jessica không thể chắc chắn xem Dain đã gây ra bao nhiêu đau đớn. Có rất nhiều máu vương quanh, nhưng mũi người cũng có xu hướng chảy ra vô khối máu.

Ainswood đứng lên, lao đảo. “Tiếp đi nào, Mũi Khoằm Bự,” hấn chế giễu, thở hổn hển. “Tôi chưa xong với cậu đâu.” Hấn vung về ve vẩy nắm đấm.

Dain nhún vai, sai bước tới trước và, trong vài cử động mau lẹ, đẩy hai bàn tay đang vut tới ra và giáng thẳng nắm đấm của chàng vào bụng đối thủ.

Tên công tước gập người lại như một con búp bê vải và ngã vật ra sau. May mắn là, những người theo sau phản ứng lạnh lẽ, bắt được hấn ta ngay trước khi đầu hấn có thể đập vào nền sỏi. Khi họ kéo hấn lên tư thế ngồi, hấn cười toe toét một cách ngu ngốc với Dain. Mồ hôi hòa với máu chảy thành dòng xuống mặt hấn.

“Xin lỗi đi,” Dain nói.

Ainswood hít vào vài hơi thở nặng nhọc. “Xin thứ lỗi, Beelz,” hấn rên rỉ.

“Cậu cũng sẽ phải xin lỗi phu nhân của tôi ngay khi có cơ hội.”

Ainswood ngồi dậy, gật đầu và thở nặng nề trong một lúc lâu. Rồi, trước sự ngỡ ngàng của Jessica, hấn ngược về phía ban công. “Xin thứ lỗi, nữ hầu tước Dain !” hấn hét lên khàn khàn.

Rồi Dain cũng ngược lên. Những lọn tóc đen ẩm ướt rơi trên trán chàng, và một lớp mồ hôi óng ánh tuyệt đẹp sáng rực trên cổ và vai chàng.

Ánh mắt chàng mở to sững sờ trong thời gian ngắn ngủi khi chúng chiếu lên người nàng, và một vẻ kỳ quặc, đau đớn băng qua đường nét của chàng. Nhưng trong giây tiếp theo, vẻ mặt chế giễu, quen thuộc đã ở chỗ đó. “Phu nhân,” chàng nói, và vung lên cho nàng một cái cúi chào điệu bộ.

Đám đông reo hò.

Nàng gật đầu. “Đức ngài.” Nàng muốn lao xuống từ ban công vào vòng tay chàng.

Một cánh tay, chàng đã đánh nhau với chính bạn của mình, vì nàng. Chàng đã đánh trận một cách khôn khéo, huy hoàng. Chàng thật lộng lẫy. Nàng muốn khóc. Nàng cô gom lại một nụ cười bên lên, rồi quay đi và vội qua cánh cửa Bridget đã để mở cho nàng.

Lúc đầu không chắc chắn lắm về nụ cười bối rối từ cô dâu của chàng, Dain đánh giá lại hoàn cảnh và diện mạo của chàng, và kết thúc bằng cách nghĩ đến điều tồi tệ nhất.

Nụ cười và vẻ bình tĩnh lạnh lùng, chàng quyết định, là để dành cho lợi ích của khán thính giả. Đó là một nụ cười nguy trang, cũng như rất nhiều nụ cười của chính chàng, và chàng có thể dễ dàng tưởng tượng ra điều nàng đang che giấu.

Người chồng mới của nàng là một con thú.

Chàng đã cài lộn trong sân quán trọ như một tên lưu manh tép riu.

Chàng thật bẩn thỉu và dấy dốt với máu của Ainswood, đầy mồ hôi và bốc mùi.

Chàng cũng nửa trần truồng nữa, và ánh đuốc đã cho nàng một quang cảnh khủng khiếp mà chàng đã có ý định che dấu trong bóng tối: cơ thể hoàn toàn đen thui của chàng.

Đến giờ, nàng hấn đang túm lấy một cái chân giường, nôn mửa – đấy là nếu nàng không đang cài then cửa vào và giúp Bridget đẩy những món đồ gỗ nặng nề sát vào đó.

Dain quyết định chống lại việc tắm rửa ở trên căn phòng. Thay vì thế, chàng bước đến cái máy bơm, lò đi lời cảnh báo của người hầu về không khí buổi đêm và những con cảm lạnh chết người.

Không để bị ra rìa, Ainswood vào cùng chàng ở đó. Họ im lặng lau mình trong khi bạn bè tụ tập xung quanh để ca tụng và tranh luận về trận chiến.

Khi hai người đã xong màn tắm gội, họ đứng nhìn nhau và nhún vai để che giấu con rùng mình của họ.

Ainswood nói trước. “Đã cưới, trời ơi,” hắn nói, lắc đầu. “Ai mà nghĩ thế chứ?”

“Nàng ấy đã bắt tôi,” Dain nói. “Nàng ấy phải bị trừng phạt. ‘Dung thứ một đòn tấn công,’ Publilius nói, ‘là bạn đã khuyến khích hành vi phạm tội của rất nhiều người khác.’ Không thể để người phụ nữ nào cảm thấy tức giận với tôi cũng chạy theo sau tôi với khẩu súng hếch lên được. Phải lấy nàng ta ra làm gương, không phải sao?”

Chàng liếc quanh nhìn những người khác. “Nếu một phụ nữ có thể bỏ đi khi đã bắt Quý xa tăng, những người khác sẽ bắt đầu nghĩ rằng họ có thể bỏ đi khi bắt bất kỳ một tên đàn ông nào, với bất kỳ một lý do vớ vẩn nào.”

Cánh đàn ông quanh chàng rơi vào im lặng. Khi họ cân nhắc về viễn cảnh đáng hổ thẹn ấy, nét mặt họ trở nên vô cùng trang nghiêm.

“Tôi đã cưới cô ấy vì lợi ích cộng đồng,” chàng nói. “Phải có những lúc một người đàn ông cần đứng lên trên những mối lo lắng cón con của anh ta và hành động thay mặt cho bạn bè mình.”

“Phải thế,” Ainswood nói. Hắn vỗ ra trong một cái cười toe toét. “Nhưng điều đó có vẻ không đáng sợ với tôi lắm. Đó là một vật báu – tôi có ý nói, phu nhân của cậu xinh xắn quá chừng.” Dain giả bộ dừng dừng. “Tôi sẽ nói là xinh đẹp,” Carruthers nói. “Đáng giá,” một người khác nói. “Phong thái của cô ấy thật là thanh nhã,” một giọng khác bật lên. “Duyên dáng như một con thiên nga.”

Trong khi ngực chàng ưỡn ra và vai chàng thẳng lên, Dain xoay xở ra bộ tức giận. “Tôi cho các cậu đi để vớt óc suy nghĩ đấy, sáng tác những vần thơ cho sự hoàn hảo của cô ấy,” chàng nói. “Tôi, tuy nhiên, muốn uống một cốc rượu.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Bữa tối của Jessica xuất hiện khoảng hai mươi phút sau cuộc đánh lộn. Chồng của nàng thì không. Chàng đang ở phòng uống rượu của quán trọ với vài người bạn, theo như chủ quán nói, và đã yêu cầu phu nhân của chàng đừng đợi chàng.

Jessica không ngạc nhiên. Theo kinh nghiệm của nàng, sau khi cố gắng đến tuyệt vọng để đâm vỡ óc ra khỏi não của nhau, đàn ông ngay lập tức trở thành những người bạn thân thiết và chúc mừng sự thân thiết ấy của họ bằng cách trở thành những tên bợm rượu.

Nàng ăn tối, tắm rửa, và mặc đồ đi ngủ. Nàng không thêm bận tâm đến việc mặc chiếc váy ngủ màu đỏ đen. Nàng không tin rằng phu quân của nàng sẽ quay về trong tình trạng thích hợp để tán thưởng nó. Thay vì thế nàng mặc vào chiếc váy màu kem ít thú vị hơn và khoác lên nó cái váy màu tùng lam có thêu kim tuyến, và ngồi xuống một cái ghế thoải mái cạnh ngọn lửa với quyển Don Juan của Byron.

Phải quá nửa đêm một lúc lâu nàng mới nghe thấy một bộ ba những bước chân vụng về trong sảnh ngoài và một bộ ba những giọng say xin rống lên một bài hát tục tĩu. Nàng nhòe dậy và mở cửa ra.

Dain, đang dựa vào hai người bạn, đẩy mình tới trước và đi lảo đảo về phía nàng. “Xem kìa, chú rể đang đến,” chàng thông báo khàn đục. Chàng vung cánh tay qua vai Jessica. “Đi đi,” Chàng bảo mấy ông bạn mình.

Họ loạng choạng bước đi. Chàng đá cánh cửa đóng lại. “Đã bảo nàng đừng có đợi cơ mà,” chàng nói.

“Em nghĩ chàng có thể muốn được giúp đỡ,” nàng nói. “Em đã cho Andrews đi ngủ rồi. Cậu ta đã ngủ gục. Và em đâu sao cũng đang thức, đọc sách.”

Áo khoác và cái áo sơ mi sạch sẽ trước đó của chàng đã nhàu nhĩ, và chàng đã đánh mất cổ áo. Chiếc quần dính máu của chàng ẩm ướt, đôi bốt phủ đầy bùn khô.

Chàng thả nàng ra, và lắc lư, nhìn chăm chăm vào đôi bốt của mình một lúc lâu. Rồi chàng chúi thè dưới hơi thở.

“Sao chàng không ngồi xuống giường nhỉ?” nàng gọi ý. “Em có thể giúp chàng bỏ đôi bốt ra.”

Chàng lảo đảo di chuyển về phía chiếc giường. Túm chặt lấy cái chân giường, chàng cẩn thận hạ mình xuống tấm ga. “Jess.”

Nàng tiến đến, và quỳ xuống chân chàng. “Vâng, phu quân của em.”

“Vâng, phu quân của em,” chàng lặp lại với một tiếng cười. “Jess, phu nhân của ta, ta tin rằng ta đã bị say rồi. May cho nàng đấy.”

Nàng bắt đầu giật mạnh đôi bốt bên trái của chàng. “Chúng ta sẽ xem xét về may mắn của em. Chúng ta chỉ có một cái giường, và nếu rượu khiến chàng ngáy như nó làm với chú Arthur, em đang ở trong một đêm tồi tệ – hay phần còn lại của buổi đêm.”

“Ngáy,” chàng nói. “Lo về vụ ngáy. Đúng là Henwit.”

Nàng bỏ đôi bốt ra và nhìn chăm chăm vào chiếc kia.

“Jess,” chàng nói.

“Ít nhất thì chàng cũng nhận ra em.”

Chiếc bốt bên phải tỏ ra cứng đầu hơn. Nhưng nàng không dám giật quá mạnh, sợ rằng chàng sẽ đổ về phía trước và đè nát nàng. “Chàng tốt hơn hết là nằm xuống,” nàng nói.

Chàng cười toe toét một cách ngớ ngẩn với nàng.

“Xuống,” nàng nói cứng rắn.

“Xuống,” chàng lặp lại, trao cho căn phòng cùng một nụ cười trống rỗng đó. “Nó ở đâu?”

Nàng nhóm dậy và đặt hai bàn tay lên ngực chàng và cho chàng một cú đẩy thật mạnh.

Chàng ngã ra sau, khiến tấm đệm nảy lên. Chàng cười khực khặc.

Jessica quỳ xuống và thử lại cuộc vật lộn với đôi bốt.

“Xinh xắn,” chàng nói, nhìn lên trần nhà. “Phu nhân Dain xinh xắn. Nàng có vị như mưa. Nàng là một cái nhọt lớn. Ở mông. Ma com’ e bella. Molto bella. Rất xinh đẹp...nhọt...ở mông.”

Nàng giật mạnh đôi bốt ra. “Cái đó không phải là vằn đâu.” Nàng nhóm dậy. “Chàng không phải là Byron.”

Một tiếng ngáy khê đáp lại.

“Xem chú rể kia,” nàng lẩm bẩm. “Cảm ơn chúa kia là một chiếc giường lớn. Lòng tận tâm trong hôn nhân của em không lớn đến mức chịu ngủ dưới sàn nhà đâu.”

Nàng đi tới bồn rửa. Sau khi rửa sạch bùn ra khỏi tay, nàng bỏ cái áo ngủ ra và treo nó lên một cái ghế.

Rồi nàng đi vòng sang bên kia chiếc giường, và kéo tấm ga trải giường ra xa hết mức có thể. Nó vẫn chưa đủ xa. Thân trên của chàng ườn ngang tấm ga.

Nàng đẩy vào vai chàng. “Di chuyển ra kia đi, đồ vụng về.”

Lầm bầm, đầu tiên chàng lăn sang một bên rồi lại sang bên kia.

Jessica đẩy mạnh hơn. “Di chuyển đi, phải gió nhà chàng.”

Chàng gằm gừ điều gì đó và hơi lẩn đi một tí. Chàng tiếp tục đẩy, cuối cùng – và hoàn toàn không ý thức trong toàn bộ lúc ấy – chàng nhấc đầu lên gối và chân rơi xuống sàn. Rồi chàng cuộn lại trong tư thế bào thai, quay mặt về phía bên nàng nằm ở trên giường.

Nàng trèo lên bên cạnh chàng và giật mạnh tấm vải lên một cách cáu kỉnh. “Cái nhọt ở mông, em thế hả?” nàng nói dưới hơi thở. “Đáng nhẽ em phải làm tốt hơn là đẩy chàng xuống sàn nhà.”

Nàng quay sang để nhìn chàng. Những lọn xoắn đen lộn xộn rơi xuống qua lông mày chàng, mà, trong lúc ngủ, mềm mại như của một đứa trẻ ngây thơ. Bàn tay phải của chàng tóm chặt lấy một góc gối. Chàng đang ngáy, nhưng rất khẽ, một tiếng rì rầm thấp, đều đặn.

Jessica nhắm mắt vào.

Thậm chí khi cơ thể chàng không hề chạm vào nàng, nàng vẫn nhận thức sâu sắc về chàng, về sức nặng của chàng trên tấm ga... và mùi hương đàn ông hỗn hợp của xi gà, rượu mạnh và chàng... và hơi ấm mà cơ thể to lớn của chàng tỏa ra.

Nàng cũng nhận thấy rõ về con tức giận vô lý trí nhất... và cả đau đớn, nếu nàng hoàn toàn trung thực.

Nàng đã mong rằng Dain sẽ quăng ra vài ly rượu với bạn bè chàng. Nàng đã mong chàng đến trong tình trạng say xỉn tệ nhất. Nàng sẽ không để tâm. Chàng sẽ không phải chú rể đầu tiên hay cuối cùng chuyển choáng đi đến giường tân hôn, và nàng tự dung nghĩ rằng tình trạng mơ hồ đó có thể khiến chàng khoan dung hơn với sự thiếu kinh nghiệm của nàng.

Thực ra thì, nếu nói thật, nàng thích có chàng gần với tình trạng vô ý thức hết mức có thể. Phá trình một trinh nữ không phải là kinh nghiệm tuyệt vời nhất, và Genevieve đã bảo nàng rằng thường những tên cục súc to lớn, vô liêm sỉ nhất là những kẻ trở nên cuồng loạn với vài giọt máu trinh. Nàng cũng đã được giảng giải cách giải quyết với chứng cuồng loạn – và mọi thứ khác.

Nhận thức rằng toàn bộ tương lai của nàng với Dain có thể phụ thuộc hoàn toàn vào trải nghiệm đêm nay, Jessica đã chuẩn bị cho điều đó như bất kỳ một vị tướng khôn ngoan nào chuẩn bị cho một trận chiến quyết định.

Nàng đã được thông tin đầy đủ, và tràn đầy quyết tâm thực hiện tốt nhất khả năng của mình. Nàng đã được chuẩn bị để vui vẻ, sẵn sàng, đáp ứng và ân cần.

Nàng đã không được chuẩn bị cho điều này.

Chàng không phải một cậu trai mới lớn. Chàng biết tư lượng của mình. Chàng biết phải mất bao nhiêu mới khiến chàng mất hết ý thức.

Nhưng chàng vẫn không dừng lại. Trong đêm tân hôn của chàng.

Lý trí bảo nàng rằng hẳn phải có một lý do đàn ông điển hình dở hơi nào đó cho hành vi của chàng, và không sớm thì muộn nàng sẽ tìm ra nó, và sẽ hóa ra là không có gì liên quan tới việc cổ tình làm tổn thương tình cảm của nàng hay khiến nàng cảm thấy không đáng khao khát hay bất kỳ cảm giác âm đạm nào khác mà nàng đang trải qua vào lúc này đây.

Nhưng đã là một ngày dài, và giờ nàng nhận ra rằng nàng đã dành phần lớn thời gian căng thẳng với sự chào đón và xao xuyến hòa trộn về điều, mà hóa ra là, sẽ không xảy ra.

Nàng rã rời và không thể ngủ được, và nàng phải đi thêm một trăm dặm vào ngày mai với cùng tốc độ phát sốt ấy, trong cùng trạng thái cảm xúc kích động ấy. Nàng muốn khóc. Nàng muốn, thậm chí còn hơn cả khóc, được gào thét, đánh chàng và giật tóc chàng, khiến chàng đau đớn và tức giận như nàng bây giờ.

Nàng mở mắt, ngồi dậy và nhìn quanh tìm kiếm thứ gì đó để nàng có thể đánh chàng mà không gây ra thương tổn nào lâu dài. Nàng có thể đổ nước trong bình đựng lên chàng, nàng nghĩ, khi ánh mắt nàng rơi xuống chiếc bồn rửa.

Rồi nàng nhận ra rằng nàng đáng nhẽ không nên có khả năng nhìn thấy chiếc bồn rửa. Nàng đã đã để đèn sang trên cái bàn cạnh nàng. Nàng di chuyển tới mép giường và thổi tắt nó đi.

Nàng ngồi đó, trừng mắt trong bóng tối. Từ ngoài cửa sổ vài tiếng kêu chiêm chiếp trước rặng đông của lũ chim vang đến.

Chàng gằm gừ và ngo nguậy không ngừng.

“Jess.” Giọng chàng khàn đặc vì ngủ.

“Ít nhất chàng biết em đang ở đây,” nàng lầm bầm. “Em cho rằng đó cũng là một điều gì đó.” Với một tiếng thở dài, nàng lại nằm xuống. Nàng đang giật mạnh tấm ga trải giường lên khi nàng cảm thấy tấm đệm nghiêng và lún xuống. Có thêm những tiếng cầu nhàu ròi rạc. Rồi chàng quăng cánh tay lên người nàng và chân chàng lên chân nàng.

Chàng đang ở trên tấm ga trải giường. Nàng ở dưới nó.

Tay chân chàng rất nặng, nhưng cũng rất ấm.

Nàng cảm thấy khá lên một tẹo.

Trong vài giây, nàng đã rơi vào giấc ngủ.

Cảm giác nhận thức đầu tiên của Dain là về một bộ móng bé nhỏ, mềm mại áp sát vào háng chàng và một bộ ngực tròn trịa ngọt ngào dưới bàn tay chàng. Trong khoảnh khắc chàng dùng để kết nối trong óc những phần dễ thương này với người phụ nữ mà chúng thuộc về, một loạt những ký ức khác tràn vào, và tâm trạng ngái ngủ của chàng bị cuốn đi trong một cơn thủy triều tự cảm ghét chính mình.

Chàng đã đánh lộn trong sân quán trọ như một tên quê mùa tầm thường trong khi vợ chàng nhìn xuống. Chàng đã tiêu thụ đủ rượu vang để trôi nổi đến Tây án và, thay vì rời khỏi quán bar một cách thận trọng, chàng lại để những ông bạn ngu ngốc kéo chàng lên phòng cô dâu. Và như thể nhìn thấy chàng dơ dáy và đầy mồ hôi còn chưa đủ cho cô dâu mới của chàng, chàng còn phải trình diện bản thân mình trong tình trạng say mềm thô tục. Thậm chí sau đó, chàng còn không thể hiện sự nhậ nhận bằng cách đồ sập xuống sàn, tránh xa khỏi nàng. Chàng đã thả rơi cái thân hình voi ma mút nồng nặc mùi rượu và khói thuốc vĩ đại lên giường, và để cô vợ xinh xắn của chàng lồi đời bốt của chàng ra.

Mặt chàng nóng rẫy.

Chàng lẩn đi và nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Ít nhất chàng cũng đã không xâm phạm nàng. Chàng đã uống nhiều hơn rất nhiều so với lượng chàng quen uống, chỉ để đảm bảo chắc chắn điều đó. Điều kỳ diệu là chàng đã leo lên được cầu thang.

Chàng có thể đã giải quyết xong mà không cần điều kỳ diệu đó. Chàng có thể đã giải quyết xong mà không có vài thứ khác nữa, như là nhớ hết tất cả mọi chuyện. Chàng ước gì cả cơ thể còn lại của chàng cũng tê liệt như cánh tay trái vậy.

Thợ rèn của quỷ Satan lại đang dùng đầu chàng làm cái đe. Bếp trưởng của Lucifer lại đang trộn lẫn một mẻ bia hôi hám trong miệng chàng. Ở một thời điểm nào đó trong vài giờ ngủ ngê đáng thương của Dain, hoàng tử bóng đêm rõ ràng đã ra lệnh cho một lũ tê giác điên cuồng chạy xô qua người chàng.

Bên cạnh chàng, nguồn gốc những rắc rối của Dain cựa mình.

Chàng cẩn thận nâng mình dậy, nhăn nhó đau đớn như thể hàng ngàn mũi kim hung hãn đâm vào cánh tay trái và thiêu đốt, chích đau nhói lòng bàn tay chàng.

Chàng rời khỏi giường, mọi khớp xương, cơ bắp, bộ phận đều phản kháng dữ dội, và lê bước tới bồn rửa.

Chàng nghe thấy một cử động sột xoạt từ giường. Rồi một giọng nữ ngái ngủ vang lên. “Chàng có muốn giúp gì không, Dain?”

Bất kỳ một lương tâm nào mà hầu tước Dain có cũng đã chìm sâu xuống đáy vực và thỉnh thoảng xuất hiện quanh sinh nhật thứ mười của chàng. Trước âm thanh giọng vợ chàng đề nghị giúp đỡ, nó nổi lên, như Lazarus, từ vực thẳm. Nó siết chặt những ngón tay gân guốc của mình lên trái tim chàng và thốt ra một tiếng thét hân hoan có thể làm vỡ tan cả cửa sổ, bình nước và cái gương rửa nhỏ mà Dain đang nhìn vào.

Có, chàng trả lời trong im lặng. Chàng muốn có sự giúp đỡ. Chàng muốn sự giúp đỡ lại được sinh ra lần nữa và lần này xảy đến đúng lúc.

“Em giám nói rằng đầu chàng đang đau như búa bổ,” nàng nói sau một khoảng im lặng dài dằng dặc. “Bridget sẽ lên quanh đây bây giờ. Em sẽ bảo cô ấy xuống trộn một bài thuốc cho chàng. Và chúng ta sẽ gọi cho chàng một bữa ăn sáng nhẹ, nhé?”

Trong khi nàng nói, có nhiều tiếng sột xoạt hơn. Không nhìn lại, chàng vẫn nhận thức được việc nàng rời khỏi giường. Khi nàng tiến đến gần để lấy chiếc áo ngủ của nàng từ ghế, chàng chuyển ánh mắt mình ra cửa sổ. Ánh sáng mờ mịt chiếu lốm đốm xuống ngưỡng cửa và sàn nhà. Chàng đoán là khoảng hơn sáu giờ. Thứ hai. Mười hai tháng năm. Ngày sau ngày cưới của chàng.

Cũng là ngày sinh nhật chàng, chàng nhớ ra với một cơn ngạc nhiên choáng váng khó chịu. Sinh nhật lần thứ ba mươi ba của chàng. Và chàng đã thức dậy trong cùng tình trạng mà cùng nó chàng đã chào đón hai mươi năm qua, và trong nó sẽ chào đón hai mươi năm tới, chàng nghĩ chán chường.

“Không có phương thuốc nào đâu,” chàng lầm bầm.

Nàng đã bắt đầu hướng về phía cửa. Nàng dừng và quay lại. “Chàng có muốn đặt cược một tí cho điều đó không?”

“Nàng chỉ đang tìm một lời biện hộ để đầu độc ta.” Chàng nhắc bình nước lên và vụng về vẩy một ít nước vào chậu.

“Nếu chàng không sợ thử nó, em hứa tình trạng sẽ gần như bình phục vào lúc chúng ta khởi hành,” nàng nói. “Nếu lúc ấy chàng mà không cảm thấy thế giới tươi đẹp hơn, chàng có thể đòi bất kỳ hình phạt nào tùy chàng chọn. Nếu chàng thấy khá lên, chàng sẽ cảm ơn em bằng cách dừng lại ở Stonehenge, và để em khám phá – mà không phải nghe những lời nhận xét và phàn nàn chua cay về chuyện chậm trễ.”

Ánh mắt chàng đi lạc đến chỗ nàng, rồi nhanh chóng bỏ đi. Nhưng không đủ nhanh. Mái tóc đen lộn xộn xõa ra quanh vai nàng, và màu ửng hồng từ giấc ngủ vẫn nán nã ở má nàng, một lớp hồng ngọc trai trên nền sứ trắng kem. Nàng chưa bao giờ có vẻ mỏng manh hơn. Dù bù xù, khuôn mặt chưa rửa, cơ thể mảnh mai trĩu xuống vì mệt mỏi, nàng chưa bao giờ, chưa bao giờ, có vẻ xinh đẹp hơn.

Đây là Người đẹp và Quái vật cùng sự báo thù, Dain nghĩ thầm khi chàng gặp hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

“Nếu ta không khá lên,” chàng nói, “ta sẽ lấy lòng nàng làm gối ngủ suốt cả chặng đường tới Devon đấy.”

Nàng bật cười và rời khỏi phòng.

Vào bảy giờ ba mươi phút sáng, hai dặm quá Amesbury, Dain đang dựa vào một tảng đá nguyên khối trên một vùng đất nhìn xuống Salisbury Plain. Phía dưới và xa xa trải dài một tấm thảm xanh gọn sóng với vài mảnh hình chữ nhật màu vàng sáng của cánh đồng cải dầu. Một số ngôi nhà rải rác trên vùng đất, cùng với vài cây cừu hoặc bê lê lòi, tất cả đều trông như thể có một bàn tay khổng lồ nào đó đã biếng nhác rải rác chúng xuống. Chỗ này chỗ nọ, vẫn cái bàn tay bất cẩn đó đã cắm một nhúm cây vào đường chân trời hay ném nó vào khe hẹp giữa hai đường cong nhấp nhô dịu dàng.

Dain rầu rĩ trước sự chọn lựa phép ẩn dụ của chàng: tấm thảm, khe hẹp, và đôi bàn tay to lớn, vụng về. Chàng ước gì chàng đã không nuốt xuống cái cốc chất lỏng thơm phức mà Jessica đã đưa chàng. Ngay khi chàng bắt đầu cảm thấy khá lên, cái khao khát ấy lại bắt đầu.

Chàng đã không có một người phụ nữ nào trong hàng tuần hàng tháng trời.

Nếu chàng không có được sự giải thoát sớm, chàng hẳn sẽ lâm bị thương một người đó. Rất nhiều người nào đó. Đánh Ainswood đã không làm giảm tình trạng này một tẹo nào cả. Làm mình say bí tỉ chỉ hạ nhiệt một inch tạm thời. Dain cho rằng chàng có thể tìm thấy một à giải điểm có kích cỡ thích hợp từ đây tới Devon, nhưng chàng có một nghi ngờ khó chịu rằng điều đó cũng sẽ chẳng tốt hơn đánh nhau hay uống rượu chút nào.

Chính cô vợ mảnh mai, dễ vỡ ghê gớm của chàng là người mà chàng muốn, và đã không thể ngừng muốn ngay từ thời khắc chàng gặp nàng.

Vùng đất này thật im ắng. Chẳng có thể nghe thấy tiếng sột soạt cùng chiếc váy đi đường của nàng khi nàng di chuyển. Tiếng sột soạt trên người ấy đang đến gần. Chẳng giữ mắt mình vào khung cảnh thẳng phía trước cho đến khi nàng dừng lại cách vài bước chân.

“Em hiểu rằng một trong những tảng đá đã rơi xuống cách đây không lâu lắm,” nàng nói.

“Một nghìn bảy trăm chín mươi bảy,” chàng nói. “Một anh bạn ở Eton đã kể cho ta nghe về nó. Cậu ta quả quyết rằng tảng đá đã rơi xuống vì sợ hãi cái ngày ta chào đời. Nên ta đã kiểm tra. Ta đã tròn hai tuổi vào lúc ấy.”

“Em dám nói rằng chàng đã ném thẳng sự thực ấy vào cậu bạn của mình.” Nàng nghiêng đầu lại để nhìn vào chàng. “Có phải Ainswood không, em tự hỏi?”

Bất chấp cuộc đi dạo trong không khí buổi sáng trong lành, nàng vẫn trông thật mệt mỏi. Quá xanh xao. Vòng đen viền mắt nàng. Lỗi của chàng.

“Một người khác,” chàng nói cụt lùn. “Và nàng sẽ không nghĩ rằng ta cãi lộn với bất kỳ tên ngốc nào cố luyện tập óc hài hước tri độn của hấn với ta đâu đây.”

“Chàng không cãi lộn,” nàng nói. “Chàng là một chiến binh khoa học nhất. Khôn ngoan, em nên nói thế mới đúng. Chàng biết Ainswood sẽ làm gì trước cả khi hấn tự biết.”

Nàng di chuyển, về phía một tảng đá rơi xuống. “Em đã bắn khoãn làm sao chàng có thể xoay xở được, với chỉ một tay.” Nàng thả chiếc ô của mình xuống tảng đá và khựng lại, tay nắm chặt, một áp sát vào cơ thể nàng. “Làm sao, em tự hỏi mình, chàng có thể tự bảo vệ mình và tấn công cùng một lúc? Nhưng chàng đã không làm theo cách đó.” Nàng cúi đầu sang một bên, như thể né tránh một cú đâm và lùi lại. “Mà là né tránh và rút lui, lừa hấn ta tiến tới, để hấn ta lãng phí sức lực của mình.”

“Không khó lắm,” chàng nói, nuốt sự ngạc nhiên của mình xuống. “Cậu ta không lanh lẹ như cậu ta vẫn thường đâu. Gần như không nhanh bằng bình thường khi cậu ta tỉnh táo.”

“Em tỉnh táo đây,” nàng nói. Nàng nhảy lên tảng đá. “Đến đây, xem xem em có đủ nhanh không.”

Nàng đang đội một chiếc mũ rom rộng vành, với hoa và ruy băng sa tanh rủ xuống từ chóp mũ. Nó được buộc lại dưới tai trái của nàng bằng một cái nơ khổng lồ. Chiếc váy đi đường là kiểu hợp thời trang điển rồ thường thấy làm từ ren, đăng ten và ống tay áo quá mức phồng. Hai dải đăng ten buộc mỗi bên ống tay áo ở trên khử tay, khiến cho bắp tay nàng như thể làm từ bóng bay. Những sợi sa tanh nhỏ bám vào ống tay áo bên dưới kết thúc thành những chùm tua rua lớn lúc lắc giữa cẳng tay nàng.

Chàng không thể nhớ ra có lần nào chàng đã từng nhìn thấy bất kỳ thứ gì lở bịch như cái đồng đồ đàn bà ngu ngốc này đứng thẳng bằng một cách nghiêm trang trên một tảng đá trong tư thế chuẩn bị đâm bocc.

Chàng đi về phía nàng, miệng chàng run rẩy. “Xuống đây, Jess. Nàng trông hết như một kẻ ngớ ngẩn.”

Nắm đấm của nàng lao ra. Đầu chàng giật lại, một cách ung dung, và nàng bỏ lỡ, nhưng chỉ trong kẽ tóc.

Chàng cười – và có thứ gì đó tong vào tai chàng. Chàng nhìn nàng kỹ lưỡng. Nàng đang mỉm cười, và hai tia sáng láu cá chiếu rọi đôi mắt xám của nàng. “Em có làm chàng đau không, Dain?” nàng hỏi với vẻ quan tâm giả dối rành rành.

“Làm ta đau ư?” chàng lặp lại. “Nàng có thực sự tin rằng nàng có thể làm ta đau với cái đó không?”

Chàng túm chặt lấy cái tay phạm tội.

Nàng mất thăng bằng và ngã nhào về phía trước, bám vào vai chàng.

Miệng nàng cách miệng chàng một inch. Chàng rút ngắn khoảng cách đó và hôn nàng, dữ dội, trong khi chàng bỏ tay nàng ra để bọc cánh tay chàng quanh eo nàng.

Ánh sáng ban mai đổ xuống ấm áp, nhưng nàng có vị như mưa, như một cơn bão mùa hè, và những tiếng sấm mà chàng nghe thấy là nhu cầu của chính chàng, máu chàng đập rần rập bên tai, tim chàng nện cùng cái nhịp đập thất thường đó.

Chàng đào sâu nụ hôn, đói khát cướp bóc hơi nóng ngọt ngào của miệng nàng, và ngay lập tức mê mẩn khi nàng đáp lại giống như vậy, lưỡi nàng cong lại trên lưỡi chàng trong một điệu nhảy trên chọc khiến chàng đỡ dần. Cánh tay mảnh mai của nàng ôm ghì quanh cổ chàng và siết chặt. Bầu ngực tròn trịa, săn chắc của nàng ấn vào ngực chàng, mang đến những cuộn xoáy nóng bỏng dọc xuống, rợn rợn ở háng chàng. Chàng trượt bàn tay mình xuống, ôm lấy bộ mông tròn trịa ngọt ngào bé nhỏ của nàng.

Của ta, chàng nghĩ. Nàng thật nhẹ, mảnh mai, và cong tròn một cách hoàn hảo ngọt ngào... và nàng là của chàng. Người vợ của riêng mình chàng, đang ngấu ngiến chàng với cái miệng và cái lưỡi phóng đảng ngây thơ, níu lấy chàng với sự chiếm hữu say sưa. Như thể nàng muốn chàng, như thể nàng cảm nhận như chàng, cùng cái nhu cầu dồn dập, vô lý trí.

Miệng chàng vẫn khóa vào miệng nàng, chàng bế nàng xuống từ cái bệ đá và hấn cũng sẽ bế nàng xuống nền đất cứng như vậy... nhưng một tiếng kêu khàn khàn từ phía trên kéo bật chàng về thực tại.

Chàng rút ra khỏi miệng nàng và ngược lên.

Một con quạ không hề sợ hãi đậu xuống trên một trong những phiến đá xanh nhỏ hơn và trưng ra một cái mũi khoằm mà từ đó một con mắt lóe sáng có vẻ như nhìn Dain với vẻ thích thú chế giễu của loài chim.

Mũi khoằm bự, Ainswood đã gọi chàng như thế tối qua. Một trong những biệt danh cũ ở trường Eton – cùng với “Con sâu tai”, “Chim ó đen,” và một loạt những cái tên âu yếm khác nữa.

Mặt chàng nóng rẫy, chàng quay đi khỏi vợ mình. “Đi thôi,” chàng nói, giọng chàng chua chát cay đắng. “Chúng ta không thể nhón nhor ở đây cả ngày.”

Jessica nghe được sự cay đắng và thấy rõ màu ửng đỏ dưới làn da ô liu của chàng. Trong một lúc, nàng lo rằng nàng đã làm gì đó khiến chàng bức mình hoặc chán ghét. Nhưng hết nửa con dốc, chàng đã chậm lại để nàng bắt kịp chàng. Và khi chàng nắm lấy tay chàng – bên bị thương – và siết nhẹ nó, chàng liếc nhìn nàng, và nói, “Ta ghét quạ. Lũ ồn ào, dơ dáy.”

Nàng cho rằng đó là thứ gần nhất với một lời giải thích hoặc xin lỗi mà chàng có thể. Nàng liếc nhìn lại thánh đường cổ. “Em cho rằng đó là vì chàng có một nòi giống cao quý dễ xúc động. Đối với em chúng gần như là một phần của bầu không khí ở đó. Em nghĩ tất cả chúng đều rất lãng mạn.”

Chàng thốt ra một tiếng cười ngắn. “Ý nàng là ‘man rợ’, ta nghĩ thế.”

“Không, em không có ý đó,” nàng nói. “Em đã ở trong vòng tay của một hiệp sỹ đen tối, nguy hiểm, giữa vẻ suy tàn của Stonehenge, một địa điểm cổ xưa đầy bí ẩn. Chính Byron cũng không thể vẽ ra một cảnh tượng nào lãng mạn hơn. Em chắc chắn chàng tin rằng không có đến một cái xương lãng mạn nào trong cơ thể mình,” nàng thêm vào với một cái liếc xéo. “Nếu chàng có tìm thấy cái nào, chàng cũng sẽ bẻ gãy nó. Nhưng chàng không cần lo lắng. Em không mơ đến việc tuyên bố ra với bất kỳ ai khác.”

“Ta không lãng mạn,” chàng nói sin sít. “Và cực kỳ chắc chắn ta không phải là dễ xúc động. Còn đối với nòi giống cao quý – nàng biết rất rõ ta mang nửa dòng máu Ý.”

“Nửa dòng máu Ý cũng là quý tộc,” nàng nói. “Due d’ Abonville đã bảo em rằng dòng dõi của mẹ chàng là một dòng dõi quý tộc Florentine rất lâu đời. Điều đó, rõ ràng là, khiến ông chấp nhận chuyện hôn nhân của chúng ta.”

Chàng thốt ra một tràng những từ ngữ mà nàng không thể hiểu rõ, nhưng đoán rằng đó là lời chửi rủa trong tiếng mẹ đẻ của chàng.

“Ông ấy có ý cưới Genevieve,” nàng nói xoa dịu. “Điều đó khiến ông ấy quá bao bọc em. Nhưng có những lợi ích gắn với sự kết hợp đó. Ông ấy sẽ quản lý Bertie, tức là chàng sẽ không phải bận tâm đến các khó khăn tài chính của em trai em trong tương lai nữa.”

Dain im lặng suy ngẫm cho đến khi họ trở lại xe. Rồi, thốt ra một tiếng thở dài, chàng dựa ra sau và nhắm mắt lại. “Lãng mạn. Dễ xúc động. Và nàng nghĩ rằng việc người tình của bà nàng kiểm soát cậu em đàn độn của nàng là đáng an tâm. Ta tin, Jess, rằng nàng cũng loạn trí như mọi thành viên khác – và thành viên tương lai khác – của toàn bộ cái gia đình điên rồ của nàng.”

“Chàng có định ngủ không?” nàng hỏi.

“Ta có thể, nếu nàng có thể xoay sở để ngậm miệng trong ba phút.”

“Em cũng một nữa,” nàng nói. “Chàng có phiền không nếu em dựa vào tay chàng? Em không thể ngủ ngồi thẳng đứng được.”

“Bỏ cái mũi ngó ngán đó ra trước đã,” chàng lầm bầm.

Nàng bỏ nó ra và dựa đầu vào cánh tay rắn chắc của chàng. Sau một giây, chàng hơi dịch sang bên và ấn đầu nào vào ngực chàng. Thế để chịu hơn nhiều.

Đó cũng là tất cả sự bảo đảm mà Jessica cần lúc này. Sau này, nàng sẽ cố tìm ra xem điều gì đã khiến chàng khó chịu trong suốt vòng ôm của họ - và lý do chàng bỗng trở nên vô cùng căng thẳng khi nàng nói đến gia đình mẹ chàng. Vào lúc này đây nàng hài lòng tận hưởng thứ có cảm giác thật tuyệt diệu như sự âu yếm của đức lang quân.

Họ đã ngủ hầu như suốt chuyến đi, cho đến khi họ đến ranh giới Devon. Bất chấp sự chậm trễ trong lúc đi, họ cũng tới được Exeter vào chiều tối. Chẳng mấy sau đó họ băng qua sông Teign, hướng về phía Bovey Tracey và băng qua sông Bovey. Vài dặm quanh co về hướng tây, Jessica đã có cái nhìn đầu tiên về đội hình đá tảng lạ lùng của Dartmoor.

“Đá Haytor,” chàng nói, chỉ ra ngoài cửa sổ vào một hòn đá khổng lồ nổi lên ở đỉnh ngọn đồi. Nàng trèo lên lòng chàng để có tầm nhìn tốt hơn.

Chàng cười lớn. “Nàng không cần phải lo về việc sẽ bỏ lỡ nó. Có rất nhiều nữa. Hàng trăm thứ như thế, bất kỳ đâu nàng nhìn. Núi đá, ụ đá, mỏ và bãi lầy. Nàng đã cưới ta, chỉ để kết thúc trong chính cái ‘vùng đất hẻo lánh nhất của văn minh’ mà nàng muốn tránh. Chào mừng, phu nhân Dain, tới về hoang vu âm đạm của Dartmoor.”

“Em nghĩ nó rất đẹp,” nàng nói êm ái.

Như chàng, nàng muốn thêm vào. Trong ánh sáng màu cam của ráng chiều, vùng đất gồ ghề vừa u tối vừa đẹp một cách khắc nghiệt, như chàng vậy.

“Em sẽ phải thắng một vụ cá cược nữa,” nàng nói trong sự im ắng đầy tâm trạng. “Để chàng đưa em tới những tảng đá kia.”

“Nơi nàng sẽ mắc phải một trận viêm phổi,” chàng nói. “Nó lạnh, đầy gió, và ẩm ướt, và thời tiết thay đổi từ chớm thu sang đông lạnh giá và lại đổi lại mười lần trong một tiếng.”

“Em chưa bao giờ ốm,” nàng nói. “Em không phải là một nòi giống cao quý dễ xúc động – không như những con người không tên sẽ vẫn mãi vô danh.”

“Nàng tốt hơn là nên xuống khỏi lòng ta,” chàng nói. “Chúng ta sẽ sớm ở Athcourt thôi, và nhân viên sẽ ra ngoài biểu trưng đầy đủ. Ta sẽ tạo ra một vẻ đủ xấu xí nếu như thế này. Nàng nhàu nhĩ và làm ta nhăn nhúm không thể sửa chữa được. Nàng ngo nguẩy và sệt soạt lúc ngủ còn nhiều hơn lúc thức. Ta hầu như không nhắm mắt được trong toàn bộ quãng đường tới Exeter.”

“Vậy thì chàng hẳn phải ngáy với đôi mắt mở to,” nàng nói khi quay lại chỗ ngồi bên cạnh chàng.

“Ta đã không ngáy.”

“Vào đầu em,” nàng nói. “Và vài lần, thẳng vào tai em.” Nàng đã thấy tiếng ầm ầm trầm sâu, nam tính ấy hấp dẫn không tả xiết.

Chàng cau mày với nàng.

Jessica lờ nó đi, quay ánh mắt nàng về vùng đất đang trôi qua. “Sao nhà của chàng lại được gọi là Athcourt?” nàng hỏi. “Sau một trận chiến lớn, như Blenheim à?”

“Dòng họ Ballisters vốn sống xa hơn về phía bắc,” chàng nói. “Một người trong số họ thích thú với gia sản nhà Dartmoor cũng như cô con gái và đã giải quyết vấn đề tồn tại của Sir Guy De Ath, một thẳng cha quyền lực trong vùng này. Cái tên, tình cờ thay, có nguyên gốc là Chết chóc. Nó được thay đổi vì lý do hiển nhiên đó. Ông tổ của ta có được cô con gái và điền trang với điều kiện ông ấy giữ cho cái tên cô đó tồn tại. Đó là lý do những người đàn ông trong gia đình có Guy de Ath dính chặt ngay trước Ballister.”

Nàng đã đọc tên chàng trong vô số chứng từ liên quan đến hôn nhân. “Sebastian Leslie Guy de Ath Ballister,” nàng nói, mỉm cười. “Và đây em nghĩ rằng chàng có tất cả những cái tên ấy vì chúng rất giống chàng.”

Nàng cảm thấy cơ thể chàng cứng lại. Nàng ngược lên. Cầm chàng cũng siết chặt nữa, miệng chàng mím lại thành đường thẳng.

Nàng tự hỏi nàng đã vô tình tấn công vào chốn nhạy cảm nào.

Nàng không có thời gian để tìm ra điều bí ẩn ấy, vì Dain đã nắm lấy cái mũ bị bỏ quên của nàng, nhét nó vào sau đầu nàng, và nàng phải chỉnh lại cái mũ và thắt ruy băng. Rồi nàng phải cố khiến cho chiếc váy nàng đã mặc đi từ sáng sớm trông chỉnh tề, bởi vì cỗ xe đang rẽ vào một cái cổng, và về bối rối được che đầy vụng về của Dain đã nói cho nàng biết chuyến đi này không chỉ là dẫn đến nhà chàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Bất chấp việc dừng lại không theo kế hoạch ở Stonehenge, xe của Dain vẫn đỗ trước lối vào Athcourt đúng tám giờ, như đã định. Lúc tám giờ hai mươi, chàng và cô dâu của mình đã duyệt xong đội quân trong nhà, tất cả tập hợp thành hàng chỉnh tề, và đã được bí mật kiểm tra lần lượt. Với vài ngoại lệ nhỏ nhoi, không có nhân viên hiện thời nào từng nhìn thấy ông chủ của mình trước đó. Dẫu sao đi nữa, họ cũng được huấn luyện quá tốt và được trả quá hậu hĩnh để biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, kể cả sự tò mò.

Tất cả đều đã sẵn sàng, chính xác như Dain đã ra lệnh, và mọi yêu cầu được thực hiện chính xác đến từng phút, căn cứ theo thời gian biểu mà chàng đã gửi trước. Bồn tắm của họ đã sẵn sàng trong lúc họ xem xét nhân viên. Quần áo ăn tối của họ được là thẳng và trải ra gọn ghẽ.

Món khai vị được phục vụ ngay khi hầu tước và phu nhân ngồi xuống hai ghế đối diện ở cuối chiếc bàn dài trong căn phòng ăn uốn vòm. Những món lạnh đến vẫn lạnh, những món ấm, vẫn ấm. Andrews, người hầu, đứng gần ghế của Đức ngài suốt bữa ăn và trợ giúp bất kỳ việc gì đòi hai tay.

Jessica không có vẻ bị dọa dẫm tí nào bởi căn phòng ăn có kích cỡ của Westminster Abbey, hay một tá người hầu mặc chế phục đứng chờ gần hai bên trong lúc mỗi món ăn được dùng.

Lúc mười một giờ kém mười lăm, nàng đứng dậy khỏi bàn ăn để Dain lại với châu rượu của chàng. Bình tĩnh như thể nàng đã là nữ chủ nhân ở đó hàng thế kỷ, nàng thông báo cho quản gia, Rodstock, rằng nàng sẽ dùng trà ở thư viện.

Chiếc bàn đã được dọn sạch trước khi nàng đi qua cửa, và bình rượu xuất hiện trước mặt Dain gần như cũng ngay lập tức. Cốc của chàng được đổ đầy với sự im lặng kín đáo ấy, và những người phục vụ chàng cũng biến mất trong cùng về im lặng và nhanh chóng như ma ấy khi chàng nói, “Thế là được

rồi.”

Đó là lần đầu tiên Dain có bất kỳ thứ gì giống như sự riêng tư trong hai ngày qua, và cơ hội đầu tiên để suy nghĩ một cách đúng đắn về vấn đề ngất hoa cô dâu của chàng kể từ khi chàng nhận ra đó là một vấn đề.

Điều chàng nghĩ là hôm nay là một ngày dài và cánh tay gầy của chàng đang nhức nhối và căn phòng ăn quá im lặng và chàng không thích màu tím thâm và bức tranh phong cảnh treo trên lò sưởi quá nhỏ cho vị trí ấy.

Vào lúc mười một giờ kém năm, chàng đẩy cốc rượu chưa được chạm đến của mình sang bên, đứng dậy, và đi tới thư viện.

Jessica đứng ở bên một giá trưng bày sách, nơi quyền gia phả không lồ nằm mở ra ở một trang chứa những ghi chép thường thấy về đám cưới, ngày sinh và tử. Khi chàng nàng bước vào, nàng ném cho chàng một cái nhìn quở trách. “Hôm nay là sinh nhật chàng,” nàng nói. “Sao chàng không nói với em?”

Chàng tiến đến, và về mặt cứng rắn trở lại trong cái mặt nạ chế giễu thường thấy khi chàng liếc xuống chỗ nàng chỉ. “Thú vị thật. Người cha đáng kính của ta không bôi đen tên ta. Ta ngạc nhiên đấy.”

“Em có được phép tin rằng chàng chưa một lần nhìn vào quyển sách này?” nàng hỏi. “Rằng chàng không hề có hứng thú với tổ tiên của mình – khi mà chàng đã biết tất cả về Guy de Ath?”

“Gia sư của ta đã nói cho ta nghe về các ông tổ của mình,” chàng nói. “Ông ta đã cố làm cho môn lịch sử trở nên thú vị bằng những cuộc đi dạo thường xuyên ở phòng chân dung. Ông ta đã nghiêm trang giới thiệu khi dừng lại trước một tấm chân dung của một hiệp sỹ với những lọn tóc vàng dài, ‘Bá tước đầu tiên của Blackmoor được phong tặng trong thời kỳ trị vì của vua Charles II,’ ta sẽ được thông tin như thế. Rồi gia sư của ta sẽ dẫn giải các sự kiện của thời kỳ ấy và giải thích cách ông tổ quý tộc của ta có cơ hội và những điều ông ta đã làm để có được ngôi vị bá tước.”

Gia sư của chàng đã nói cho chàng nghe, chứ không phải cha chàng.

“Em cũng sẽ thích được gia sư theo cùng cái cách ấy,” nàng nói. “Có lẽ ngày mai chàng sẽ đưa em đi dạo qua phòng tranh. Em đoán rằng nó hẳn phải dài từ mười đến mười hai dặm.”

“Một nghìn không trăm mười tám feet,” nàng nói, mắt chàng quay trở lại trang giấy. “Nàng dường như có một cách nhìn quá cường điệu về kích cỡ của Athcourt.”

“Cho đến khi em quen với nó,” nàng nói. “Em đã xoay xở được để không há hốc mồm và quá run rẩy khi được giới thiệu với cả cái ngôi làng mà còn được biết đến như phòng của nữ hầu tước.”

Chàng vẫn đang nhìn chằm chằm vào trang giấy ghi lại ngày sinh của chàng. Về mặt chăm biếm của chàng không thay đổi, nhưng có nét xao động trong đôi mắt đen. Jessica tự hỏi liệu có phải chính cái dòng chữ ngay phía dưới kia làm chàng phiền lòng. Nó cũng làm nàng buồn nữa, và nàng đã đau buồn hộ chàng.

“Em đã mất cha mẹ mình vào năm sau cái năm chàng mất mẹ,” nàng nói. “Họ chết trong một tai nạn xe.”

“Ồm,” chàng nói. “Bà chết vì ốm. Ông ta cũng ghi lại sự kiện đó.” Dain nghe có vẻ ngạc nhiên.

“Ai ghi lại cái chết của cha chàng?” nàng hỏi. “Đấy không phải nét chữ của chàng.”

Chàng nhún vai. “Thư ký của ông, ta cho là thế. Hoặc mục sư. Hay một tên lẳng xăng nhiều sự nào đó.” Chàng đẩy tay nàng ra và đóng sầm quyền gia phả xưa cũ vào. “Nếu nàng muốn lịch sử gia đình, chúng ta có những tuyển tập về nó trên cái giá ở cuối căn phòng. Nó được ghi lại trong những chi tiết buồn tẻ, bắt đầu từ cuộc xâm lăng của người La Mã, ta nghĩ thế.”

Nàng lại mở quyền gia phả ra. “Chàng là người đứng đầu gia đình và giờ chàng phải cho em vào nó,” nàng nói dịu dàng. “Chàng đã có được một cô vợ, và chàng phải viết điều đó xuống.”

“Ta phải, thực vậy, ngay giờ phút này ư?” Chàng nhướn một bên lông mày. “Và nếu sau rốt ta quyết định không giữ nàng lại? Vậy ta lại phải quay lại và gạch tên nàng ra.”

Nàng rời khỏi chỗ để sách, đi đến bàn làm việc, nhặt lên một cây bút và lọ mực, rồi quay lại với chàng. “Em thích được xem chàng cố thoát khỏi em đấy,” nàng nói.

“Ta có thể lấy một cái giấy hủy hôn,” chàng nói. “Với lý lẽ rằng ta đã loạn trí khi đám cưới được ký nhận. Đám cưới của bá tước Portsmouth cũng đã bị hủy vì những lý do tương tự, chỉ mới ngày kia thôi.”

Chàng lấy cây bút ra khỏi tay nàng cùng lúc đó, và nghiêm trang kiểu cách ghi lại đám cưới của họ trong cùng nét chữ rắn rỏi của chàng, với vài đường bay bướm để thêm phần hiệu quả.

“A, được ghi lại thật đẹp,” nàng nói, dựa vào cánh tay chàng để nhìn xuống dòng chữ. “Cảm ơn chàng, Dain. Giờ thì em sẽ là một phần của lịch sử dòng họ Ballister.” Nàng nhận thức được rằng ngực nàng đang áp vào chàng.

Và chàng cũng thế. Chàng gạt ra như thể chúng là hai hòn than nóng rẫy.

“Phải, nàng đã bắt từ trong gia phả,” chàng nói. “Ta mong chờ kể tiếp nàng sẽ đòi một bức chân dung, và ta sẽ phải chuyển một ông tổ lừng lẫy vào kho để có chỗ cho nàng.”

Jessica đã hy vọng rằng tắm rửa, ăn tối, và một hoặc hai ly rượu vang sẽ làm chàng dịu xuống, nhưng giờ chàng cũng vẫn khó chịu như khi họ bước vào cổng Athcourt.

“Athcourt có bị ma ám không?” nàng nói, sai bước với về nghiên cứu ngẫu nhiên tới một dãy giá để sách cao chót vót. “Em có nên chuẩn bị cho những sợi xích loằng xằng hoặc những tiếng than khóc bí ẩn lúc nửa đêm hay những quý bà và quý ông mặc quần áo kiểu cổ thơ thẩn ở hành lang không?”

“Trời ạ, không. Ai nhờ cái ý tưởng ngớ ngẩn đó vào đầu nàng thế?”

“Chàng.” Nàng đứng kiễng chân để nghiên cứu một giá đựng thơ. “Em không thể đoán được là chàng đang củng cố mình để nói cho em nghe một điều gì đó thật ghê rợn, hay chàng đang mong chờ điều gì đó ghê rợn nữa. Em đã nghĩ rằng điều gì đó có thể là những con ma dòng họ Ballister thò ra khỏi đồng đồ gỗ cơ đấy.”

“Ta không củng cố mình để làm bất cứ cái gì cả.” Chàng bước tới lò sưởi. “Ta không căng thẳng. Ta hoàn toàn thoải mái. Như ta nên, trong ngôi nhà chết tiệt của chính ta.”

Nơi chàng đã học lịch sử dòng họ từ một gia sư, thay vì cha chàng, nàng nghĩ. Nơi mẹ chàng đã chết khi chàng mười tuổi... một nỗi mất mát mà dường như vẫn làm chàng tổn thương sâu sắc. Nơi có một gia phả cổ xưa, đồ sộ mà chàng chưa bao giờ nhìn đến.

Nàng tự hỏi chàng có biết đến tên những người họ hàng đã chết của mình, hay liệu chàng có đọc nó ở đây.

Nàng rút ra một bản Don Juan được bọc đẹp đẽ, vô cùng đắt tiền.

“Cái này hẳn phải do chàng mua,” nàng nói. “Hồi cuối cùng của Don Juan được xuất bản chỉ mới bốn năm trước. Em đã không biết là chàng có sở thích với tác phẩm của Byron đâu đấy.”

Chàng đã đi đến lò sưởi. “Ta không có. Ta đã tình cờ gặp hẳn ta trong một chuyến du lịch tới Ý. Ta đã mua thứ đó vì tác giả của nó là một tên quý quyết và nội dung của nó được đồn đại là thiếu đứng đắn.”

“Tức là muốn nói, chàng chưa đọc nó.” Nàng mở quyển sách ra và chọn một khổ thơ từ đoạn đầu tiên.

“Nàng đã cưới, vài năm, và với một tên đàn ông

Tuổi năm mươi, và những ông chồng kiểu đó thật giàu có

Và tuy vậy, ta nghĩ, thay vì là Một năm mươi

Thà là có Hai hai trăm”

Cái miệng cứng rắn của Dain cong lên. Jessica lật qua các trang.

“Nàng đấu tranh một ít, và hối hận thật nhiều,

Và đang thì thầm ‘ta sẽ không bao giờ ưng thuận’ – ưng thuận.”

Một tiếng cười nhenh lại. Nhưng nàng đã có được chàng, Jessica biết. Nàng ngồi xuống sofa và nháy cóc đến thẳng đoạn tiếp theo, chỗ nàng đã dừng đọc đêm hôm qua.

Chàng Don Juan mười sáu tuổi, nàng giải thích, bị đẩy đi xa vì cuộc tình của chàng với nàng Donna Julia xinh đẹp, vợ của một quý ông năm mươi tuổi.

Rồi Jessica bắt đầu đọc to.

Khi vào khổ thơ, Dain rời khỏi lò sưởi.

Ở khổ thứ tám, chàng đang ngồi bên cạnh nàng. Ở khổ thứ mười bốn, chàng đã sắp xếp cho mình ở tư thế sống xoài biếng nhác, với một cái đệm dưới đầu và một giá để chân độn bông dưới chân. Trong lúc ấy, bàn tay trái què quặt của chàng trong một động tác bí ẩn nào đó đã xoay xò được để hạ xuống đầu gối phải của nàng. Jessica giả vờ không chú ý, mà tiếp tục đọc – về nỗi đau buồn của Don Juan khi con tàu của chàng căng buồm rời khỏi hòn đảo quê hương, và về quyết tâm biến đổi của chàng, và về tình yêu bất diệt dành cho Julia của chàng, và làm sao mà chàng sẽ không bao giờ quên nàng hay nghĩ về bất kỳ ai khác ngoài nàng.

“Một trí óc thương tâm không phương thuốc nào có thể chữa trị -”

Đây cái thuyền lác lư một cái, và anh chàng bị say sóng.” Dain cười khúc khích.

“Sớm thôi thiên đường sẽ gặp mặt đất,” (lúc này đây chàng thấy ồm ồm)

Ồ, Julia! Mọi nỗi thống khổ khác có là gì? – (Vi chúa hãy cho ta một ly rượu nữa, Pedro, Battista, giúp ta xuống dưới đó.)”

Nếu nàng mà đang đọc một mình, Jessica hẳn sẽ cười khúc khích, như tối hôm qua. Nhưng vì lợi ích của Dain, nàng xuống lên những lời tương tự của Don Juan với vẻ đau đớn thống thiết ngày càng trở nên điên loạn khi chứng say sảng của người hùng thắng thế so với tình yêu bất diệt.

Nàng giả vờ không chú ý thấy cơ thể to lớn đang rung lên với tràng cười câm lặng, quá gần với cơ thể nàng, hay những tiếng khúc khích thỉnh thoảng bật ra mang đến những luồng hơi ngứa ran lên da đầu nàng.

“Julia yêu dấu, hãy nghe ta vẫn đang khản nài!

(Lúc này chàng ta đã ú ớ vì ới mưa.)”

Luồng hơi cù cù chóp tai nàng, và nàng không phải ngược lên để nhận thấy chồng nàng đang dựa vào gần hơn, nhìn xuống trang giấy qua vai nàng. Nàng tiếp tục đoạn khổ kếp tiếp, nhận thức được hơi thở ấm áp của chàng trên tai nàng và sự rung động mà tiếng cười khúc khích trầm, khản của chàng tạo ra bên trong nàng.

“Không nghi ngờ gì chàng ta ngày càng thống thiết hơn, -”

“Nhưng biển khơi đóng vai trò như một chất gây nôn mạnh mẽ,” chàng nghiêm túc kết thúc nốt khổ đó. Rồi nàng để mình ngược nhìn lên, nhưng ánh mắt chàng trượt đi cùng khoảnh khắc ấy và biểu cảm trên khuôn mặt đẹp trai cay nghiệt của chàng không thể dò nổi.

“Em không thể tin là chàng đã mua nó và chưa bao giờ đọc đến,” nàng nói. “Chàng không biết là chàng đang bỏ lỡ cái gì đâu, phải không?”

“Ta chắc chắn là nó thú vị hơn nhiều khi nghe đọc bằng giọng nữ,” chàng nói. “Chắc chắn là nó không thú vị bằng.”

“Vậy thì em sẽ đọc cho chàng thường xuyên,” nàng nói. “Có thể em sẽ biến chàng thành một người lẳng mạn.”

Chàng lùi lại, và bàn tay chậm chạp của chàng trượt lên thành ghế. “Nàng gọi đó là lẳng mạn ư? Byron là một kẻ hoàn toàn cay độc.”

“Trong từ điển của em, lẳng mạn không phải những thứ tình cảm ủy mị, mùi mẫn,” nàng nói. “Mà là một món cà ri, có gia vị là sự kích động, hài hước, và một chút nhạo báng có lợi cho sức khỏe.” Nàng hạ thấp mắt xuống. “Em nghĩ cuối cùng thì chàng cũng sẽ làm nên một món cà ri tuyệt hảo, Dain – với chút xíu điều chỉnh gia vị.

“Điều chỉnh ư?” chàng lặp lại, cứng người lên. “Điều chỉnh ta?”

“Chắc chắn rồi.” Nàng vỗ vỗ bàn tay nằm cạnh nàng. “Hôn nhân đòi hỏi sự điều chỉnh, ở cả hai phía.”

“Không phải cuộc hôn nhân này, thưa bà. Ta đã trả - và một giá quá đắt – cho sự phục tùng mù quáng, và điều đó chính xác là -”

“Tự nhiên thôi, chàng là chủ nhân gia đình,” nàng nói. “Em chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào thành thạo trong việc quản lý công việc và gia nhân hơn. Nhưng thậm chí cả chàng cũng không thể nghĩ đến tất cả mọi thứ, hay tìm kiếm những thứ mà chàng chưa bao giờ trải qua. Em dám nói rằng có những lợi ích mà chàng chưa bao giờ tưởng tượng được khi có một người vợ.”

“Chỉ có một,” chàng nói, mắt chàng hẹp lại, “và ta cam đoan với nàng, phu nhân của ta, ta vẫn nghĩ về nó. Thường xuyên. Bởi vì đó là cái thứ chết tiệt duy nhất -”

“Em đã tạo ra thuốc chữa cho chứng khó ở của chàng sáng này,” nàng nói, kìm lại một cơn tức giận trào dâng. . . và cả xao xuyến nữa. “Chàng đã nghĩ rằng chẳng có phương thuốc nào cả. Chàng vừa khám phá ra Byron, nhờ có em. Và điều đó làm chàng có tâm trạng tốt hơn.”

Chàng đá cái giá để chân đi. “Ta thấy rồi. Vậy đó là cái nàng đang âm mưu – làm ta khá lên. Làm ta mềm mỏng đi – hay đang cố.”

Jessica gấp quyển sách lại và đặt nó sang bên.

Nàng đã quyết tâm thật kiên nhẫn, để thực hiện nghĩa vụ của nàng với chàng, để chăm sóc chàng vì chàng vô cùng cần đến điều đó, dù chàng có nhận ra điều đó hay không. Giờ thì nàng tự hỏi tại sao nàng lại quan tâm cơ chứ. Sau đêm hôm qua – sau buổi sáng hôm nay – sau khi đầy nàng xuống tận chân cái bàn ăn dài tới một mét – cái tên đầu đất này đã trơ tráo giáng những nỗ lực phi thường của nàng xuống thành trò thủ đoạn. Lòng kiên nhẫn của nàng quátt âm lên.

“Cố gắng ... làm chàng ... mềm mỏng.” Nàng gằn từng tiếng, và chúng đập mạnh bên trong nàng, khiến tim nàng nhảy dựng lên tức giận. “Đồ kiêu ngạo, vô ơn thô lỗ nhà chàng.”

“Ta không mù,” chàng nói. “Ta biết nàng đang âm mưu cái gì, và nếu nàng nghĩ -”

“Nếu chàng nghĩ rằng em không thể làm điều đó,” nàng nói sin sít, “rằng em không thể khiến chàng phục tùng em, giả như đó là điều mà em muốn, em gọi ý là chàng nên nghĩ lại đi, Quý xa tăng.”

Một khoảng im lặng ngắn ngủi, sấm sét.

“Phục tùng nàng” chàng lặp lại vô cùng, vô cùng trầm tĩnh.

Nàng nhận ra tông giọng điềm tĩnh ấy và thứ mà nó báo trước, và một phần nào nàng gào lên, Chạy đi! Nhưng phần còn lại của trí óc nàng là một đồng hồ độn đồ thăm cuồng nộ. Chậm rãi, cố tình, nàng đặt bàn tay trái của nàng, ngửa lên, trên đầu gối. Với ngón trỏ phải nàng vẽ một vòng tròn nhỏ ở chính giữa.

“Ồ đó,” nàng nói, giọng của nàng cũng trầm tĩnh như giọng chàng, miệng nàng cong lên trong một nụ cười khiêu khích.

“Như thế, Dain. Trong tay em. Và rồi,” nàng tiếp tục, vẫn vuốt ve lòng bàn tay nàng, “em sẽ khiến chàng gấp người. Và cầu xin.”

Một khoảng im lặng khác quay cuồng khắp căn phòng và khiến nàng tự hỏi tại sao những quyển sách không rơi xuống khỏi giá.

Rồi nó đến, mượt như nhung, một câu trả lời mà nàng không hề chờ đợi, và một câu, mà nàng biết ngay lập tức, nàng đáng nhẽ phải dự đoán trước mới phải.

“Ta rất muốn được xem nàng cố gắng,” chàng nói.

Trí óc chàng đang cố nói với chàng một điều gì đó, nhưng Dain không thể nghe được gì hơn những tiếng lèng xèng trong tai chàng: gấp người... và cầu xin. Chàng chàng không thể nghĩ gì hơn về chàm chọc chàng nghe thấy trong cái giọng êm ái của nàng và con thịnh nộ xoắn xít trong ruột gan chàng.

Và do đó chàng khóa mình lại trong cái lồng kiên cố, biết rằng chàng an toàn ở đó, miễn nhiệm trước đau đớn. Chàng đã không gấp người và cầu xin khi thế giới năm lên tám của chàng vỡ ra thành từng mảnh, khi thứ duy nhất giống tình yêu mà chàng từng biết đã rời xa chàng và bỏ chàng đã ném chàng đi. Thế giới đã xô chàng xuống bùn, khiêu khích, nhạo báng và đánh đập chàng. Thế giới đã tránh xa khỏi chàng và khiến chàng trả tiền cho từng mảnh lời xinh đẹp đi qua để có được hạnh phúc. Thế giới đã cố đắm gục chàng xuống phục tùng, nhưng chàng sẽ không phục tùng, và thế giới đã học được cách chung sống với chàng theo ý chàng.

Và nàng phải thế. Và chàng sẽ chịu đựng bất kỳ cái gì mà chàng phải chịu, để dạy nàng như thế.

Chàng nghĩ đến những tảng đá vĩ đại chàng đã chỉ cho nàng cách đây vài giờ, những hòn đá mà hàng thế kỷ mưa dầm dề và những trận gió dồn dập và cái giá lạnh khắc nghiệt cũng không thể lật đổ hay hạ gục. Chàng đã biến mình thành một tảng đá không lỏ như chúng, và, khi chàng cảm thấy chuyển động của chàng bên cạnh nàng, chàng tự bảo mình rằng nàng sẽ không bao giờ tìm thấy một khe hở, nàng sẽ không thể bóc trần chàng cũng như làm chàng tan chảy hay khiến chàng gục ngã.

Nàng quỳ xuống gối bên cạnh chàng, và chàng chờ đợi qua những tích tắc dài đằng đặc mà nàng duy trì sự bất động. Nàng đang do dự, chàng biết, bởi vì nàng không mù. Nàng biết đâu là đá khi nàng nhìn thấy nó, và có thể, nàng đã nhìn thấy sai lầm của mình rồi. ... và rất sớm thôi, nàng sẽ từ bỏ.

Nàng nhắc bàn tay của mình lên và chạm vào cổ chàng – và giật tay nàng ra gần như ngay lập tức, như thể nàng cũng cảm thấy điều đó, như chàng vậy: con choáng váng giòn giã chạy như tên bắn dưới lớp da để la hét dọc các đầu mút dây thần kinh của chàng.

Dù chàng giữ ánh mắt mình thẳng về phía trước, Dain vẫn nhìn thấy phản ứng bối rối của nàng qua khóe mắt, bắt được cái cau mày của nàng khi nàng nghiêng cứu bàn tay mình, thấy rõ ánh mắt trầm tư của nàng di chuyển tới cổ chàng.

Rồi, tim chàng trĩu xuống, chàng nhận thấy cái cong lên chậm rãi của miệng nàng. Nàng tiến đến gần hơn, và đầu gối phải của nàng trượt ra sau áp vào hông chàng, trong khi đầu gối trái ấn vào đùi chàng. Rồi nàng trượt cánh tay phải của chàng quanh vai chàng và phủ tay trái lên lồng ngực của chàng, dựa vào gần hơn. Cái hông tròn trịa ngọt ngào của nàng ấn vào cánh tay chàng trong lúc nàng chạm môi mình vào làn da quá mức nhạy cảm ở khóe mắt chàng.

Chàng giữ mình cứng ngắc, tập trung mạnh mẽ vào việc thở đều đặn, để giữ cho chàng khỏi gào lên.

Nàng thật ấm áp và quá đổi mềm mại, và hương táo thoang thoang của nước thơm cuộn tròn như một mạng nhện bao quanh chàng. ...như thể cái cơ thể mảnh mai đầy đặn bao bọc chàng này còn chưa đủ cảm dỗ. Nàng lê đôi môi hé mở xuống, qua má chàng, dọc cái cảm cứng rắn tới khóe miệng chàng.

Và Đồ Ngốc! chàng thầm mắng mỏ mình, vì đã thách thức nàng, khi chàng biết nàng không thể đầu hàng trước một thử thách và chàng chưa bao giờ bỏ đi an lành sau khi đã đưa ra một thứ như thế.

Chàng đã đi thẳng vào bẫy, một lần nữa, lần thứ một trăm, và lần này càng tệ hơn. Chàng không thể quay sang để uống vào sự ngọt ngào của nàng, bởi vì như thế sẽ là quy hàng, và chàng sẽ không. Chàng phải ngồi như một tảng đá granit nguyên khối, trong khi cái hông mềm mại của nàng nâng lên và hạ xuống áp vào cánh tay chàng, và trong khi hơi thở ấm áp của nàng, cái miệng mềm mại của nàng, trêu chọc trên da chàng trong những nụ hôn phon phớt.

Chàng y nguyên như một tảng đá, trong lúc nàng thở ra êm ái bên tai chàng, và hơi thở ra ấy rít lên qua mạch máu của chàng. Và tuy thế chàng vẫn tiếp tục, không thể xê dịch bên ngoài, khốn khổ bên trong, trong lúc nàng chậm rãi nói lòng nút thắt cả vạt của chàng và ném nó đi.

Chàng nhìn thấy nó rơi xuống khỏi các ngón tay nàng và cố giữ sự chú ý của mình trên mảnh vải trắng rồi ren ở chân chàng, nhưng nàng đang hôn gáy chàng, và cùng lúc ấy trượt bàn tay nàng xuống dưới áo sơ mi của chàng. Chàng không thể giữ mắt mình hay tập trung đầu óc bởi vì nàng có ở khắp mọi nơi, một con rùng mình cuộn xoắn khắp người chàng và đập giòn giã bên trong chàng.

“Chàng thật mượt mà,” giọng nói thì thầm của nàng đến từ phía sau chàng, hơi thở của nàng ấm áp trên gáy nàng trong khi nàng vuốt ve vai chàng, “Mượt

mà như đá cẩm thạch mài nhẵn vậy, nhưng vô cùng ấm áp.”

Chàng đang ở trên lửa, và cái giọng trầm, mơ hồ của nàng là dầu đổ vào lửa.

“Và mạnh mẽ,” nàng tiếp tục, trong khi cái bàn tay uốn éo của nàng cũng tiếp tục, trượt lên những cơ bắp căng thẳng đã siết chặt và run lên dưới sự động chạm của nàng.

Chàng là một con bò đực yếu ớt, to lớn, ngu si, chìm sâu trong bãi lầy là sự quyến rũ của một trinh nữ.

“Chàng có thể nhắc em lên bằng một tay,” cái giọng khàn khàn ấy tiếp tục. “Em yêu đôi bàn tay to lớn của chàng. Em muốn chúng ở trên người em, Dain. Mọi chỗ.” Nàng búng lưỡi lên tai chàng, và chàng run rẩy. “Trên da em. Như thế này.” Dưới chiếc áo sơ mi bằng vải lanh mịn hảo hạng của chàng, các ngón tay nàng vuốt ve trên trái tim đang đập rộn ràng của chàng. Nàng vuốt nhẹ ngón tay cái qua cái núm sữa lại, và hơi thở của chàng rít ra giữa hàm răng nghiến chặt.

“Em muốn chàng làm thế,” nàng nói, “với em.”

Chàng muốn thế, lạy đức mẹ đồng trinh, chàng muốn thế biết bao. Những khớp nối ở bàn tay nắm chặt của chàng trắng bệch, và cái cảm siết chặt của chàng đang nhức nhối, và những cảm giác ấy thật vui sướng tinh khiết so với cái rộn ràng tội lỗi ở háng chàng.

“Làm gì cơ?” chàng hỏi, đẩy từng âm tiết ra khỏi cái lưỡi đã rít lại của chàng. “Ta... đáng nhẽ nên... cảm thấy gì đó ư?”

“Đồ con hoang nhà chàng.” Nàng kéo tay ra, và chàng cảm thấy một cơn rung mình dữ dội vì nhẹ nhõm, nhưng trước khi chàng kịp hít vào hơi thở kế tiếp, nàng đã trèo lên lòng chàng, kéo vấy nàng lên khi nàng cười lên chàng.

“Chàng muốn em,” nàng nói. “Em có thể cảm thấy điều đó, Dain.”

Nàng khó mà không cảm thấy được. Không có gì giữa cái đàn ông nóng bỏng, khuấy động và chất nữ tính ấm áp ngoài một lớp vải len và một mảnh lụa. Quần của chàng. Đồ lót của nàng... đôi đùi mềm mại áp vào chàng. Chứa giúp chàng.

Chàng biết có gì ở đó, bên dưới đồng đồ lót: vài inches tất trên đầu gối nàng, nịt tất, làn da lụa là ở phía trên. Thậm chí các ngón tay bên bàn tay trái quặt của chàng cũng siết lại.

Như thế nàng có thể đọc được tâm trí chàng, nàng nhắc cái bàn tay vô dụng đó lên và kéo nó qua đồng lụa nhàu nhĩ ở vấy nàng.

Bên dưới cơ, chàng muốn gào lên. Lụa, nịt, làn da ngọt ngào mềm mại... làm ơn đi.

Chàng nguyện rửa cái miệng mình ngậm lại.

Chàng sẽ không van xin, sẽ không gặp người.

Nàng đẩy chàng xuống đồng nệm sofa và chàng hạ xuống một cách dễ dàng. Tất cả sức mạnh của chàng đã dồn vào việc giữ cho tiếng rên rỉ không thoát ra.

Chàng nhìn thấy tay nàng di chuyển tới nút thắt trên vấy nàng.

“Hôn nhân đòi hỏi sự điều chỉnh,” nàng nói. “Nếu một ả điếm là thứ chàng muốn, em phải hành động như một ả điếm vậy.”

Chàng cố nhắm mắt lại, nhưng chàng thậm chí cũng không có cả sức mạnh để làm việc đó nữa. Chàng đang dán chặt vào những ngón tay mảnh mai, thanh nhã của nàng và hành động quý quai của chúng... dây và khuy trượt ra, lớp vải rơi xuống... cái gò da thịt trắng ngà lộ ra từ đồng ren và lụa đang tụt xuống.

“Em biết sức quyến rũ của em... không mãnh liệt như những thứ mà chàng vẫn quen,” nàng nói, đẩy thân vấy xuống dưới eo.

Chàng nhìn thấy hai mặt trăng sinh đôi, mềm mại và trắng muốt.

Miệng chàng khô khốc, đầu chàng mờ mịt, đầy những vải len cotton.

“Nhưng nếu em đến thật gần, có lẽ chàng sẽ chú ý.” Nàng nhắc mình lên và cúi xuống chàng... rất gần, quá gần.

Một nụ hồng săn sít... cách đôi môi khô khốc của chàng vài inch... hương đàn bà, nồng nàn, xoắn cuộn trong lỗ mũi chàng, xoay vần trong đầu chàng.

Tâm trí chàng là một sa mạc. Không suy nghĩ. Không kiêu hãnh. Chàng chỉ đơn thuần là cát, xoay tít trong cơn lốc.

Với một tiếng rên chán nản, chàng kéo nàng xuống, và giành lấy miệng nàng... ốc đảo ngọt ngào... ồ, phải, làm ơn... và nàng hé ra trước lời cầu xin điên cuồng của chàng. Chàng quét sạch sự ngọt ngào của nàng một cách đói khát. Chàng đang khô ran, nóng bừng, và nàng làm chàng mát lạnh và đốt cháy chàng cùng một lúc. Nàng là cơn mưa, và nàng cũng là rượu brandy nữa.

Chàng lê bàn tay xuống qua tấm lưng mềm mại, dẻo dai của nàng, và nàng run lên, và thở dài bên miệng chàng. “Em yêu đôi bàn tay của chàng.” Trầm,

tiếng thầm thì âu yếm của giọng nàng.

“Sei bella,” chàng trả lời thô ráp, các ngón tay cong lại và siết chặt ở eo nàng. Thật rắn chắc và dẻo dai, nhưng ồ, thật nhỏ nhắn dưới bàn tay to lớn của chàng.

Có thật ít nàng, nhưng chàng muốn toàn bộ, và muốn đến tuyệt vọng. Chàng sụt cái miệng đói khát lên trên mặt nàng, vai nàng, họng nàng. Chàng dụi má mình vào hai gò ngực mà của ngực nàng và rúc vào thung lũng ngát hương ở giữa. Chàng tạo nên một lối mòn quanh co bằng lưỡi cho đến núm vú hồng xinh đã treu chọc chàng cách đây vài phút, và giam giữ nó. Chàng âu yếm nó bằng môi, lưỡi, và ôm lấy cơ thể đang run rẩy dữ dội của nàng thật chặt trong khi chàng bú mút.

Từ trên chàng một tiếng rên rỉ êm ái, sững sờ vang đến. Nhưng các ngón tay của nàng đang lồng vào tóc chàng, di chuyển không ngừng nghỉ trên da đầu của chàng, và chàng biết rằng tiếng rên rỉ ấy không phải do đau đớn, mà là kích động.

Nàng-quý quái thích sự dày vò này.

Rồi, vẫn còn nóng bừng và điên cuồng, chàng biết chàng không hề bất lực.

Chàng cũng có thể khiến nàng van xin.

Tim chàng đang phi nước đại còn óc chàng mờ mịt và đờ đẫn, nhưng bằng cách nào đó chàng tập trung lại được một mảnh kiểm chế và, thay vì tiếp tục, chàng đặt sự vây hãm sang bên ngực kia của nàng, chậm rãi và có tính toán hơn...

Nàng rã ra thành từng mảnh.

“Oh. Oh. Dain. Làm ơn.” Các ngón tay của chàng di chuyển dần dật, qua cổ chàng, vai chàng.

Phải, van xin. Chàng ngậm cái núm vú đang run rẩy nhẹ nhàng giữa hai hàm răng, và dịu dàng giật nhẹ.

“Chúa ơi. Làm ơn...không. Phải. Oh.” Nàng đang oằn người một cách vô vọng, cong người về phía chàng trong một giây và cố uốn ra trong giây kế tiếp.

Chàng trượt tay lên dưới cái váy nhàu nhĩ, rồi ren và vuốt ve trên lớp đồ lót lụa. Nàng rên rỉ.

Chàng giải phóng ngực nàng và nàng chìm xuống, lê đôi môi hé mở của nàng trên môi chàng cho đến khi chàng đáp trả, và chào mời nàng vào, để cho con sóc khoái lạc rung chuyển thân hình chàng trong khi nàng ngấu nghiến miệng chàng.

Và trong lúc chàng chìm đắm trong hơi nóng từ nụ hôn của nàng, chàng đẩy ống chân lụa mỏng của đồ lót nàng lên, vuốt ve trên lớp tất và tiến lên, tới nịt tất của nàng. Chàng nhanh chóng cời nó ra và đẩy nó sang một bên, và về tất xuống, và trượt ngón tay mình lên đùi nàng và lên trên, qua cái quần lót lụa rúm rỏ, để ôm chặt lấy bộ móng tròn trịa ngọt ngào của nàng.

Nàng rời khỏi miệng chàng, hơi thở nồng, không đều.

Vẫn ôm chặt hông nàng, chàng đổi vị trí, di chuyển nàng cùng với chàng, khiến nàng nằm nghiêng, bị bẫy lại giữa khung người to lớn của chàng và lưng ghế sofa. Chàng lại hôn nàng, thật sâu, trong khi chàng di chuyển tay tới nút thắt của quần lót nàng, cời chúng ra, và đẩy chúng xuống. Chàng cảm thấy cơ thể nàng căng lên, nhưng chàng cầm tù miệng nàng, làm nàng xao lãng với một nụ hôn chậm rãi, dịu dàng, và trong lúc đó các ngón tay của chàng di chuyển trên đùi nàng, vuốt ve, âu yếm, lần lần về phía sự trong trắng của nàng.

Nàng oằn người, rút ra khỏi miệng chàng, nhưng chàng sẽ không để nàng trốn thoát, và chàng cũng không thể ngừng chạm vào nàng...lân da căng, đập đập ở chỗ nối giữa hai đùi nàng...một tam giác xoắn lụa là đáng thèm khát...và chất nữ tính ngọt ngào, ấm áp, mềm như bơ...và trơn như bơ...bằng chứng ngọt ngào của khao khát.

Chàng đã khuấy động nàng, đánh thức nàng. Nàng muốn chàng.

Chàng bắt đầu vuốt ve cái khe nữ tính mềm mại, và nàng trở nên rất, rất im lặng.

Rồi, “Oh.” Giọng nàng êm ái với nỗi ngạc nhiên. “Oh. Cái đó...thật xấu xa. Em đã không-” Phần còn lại đã lạc mất trong tiếng rên rỉ nghẹn ngào, và hơi nóng ngọt ngào bao quanh ngón tay chàng. Cơ thể mảnh mai của nàng quặn quai và xoay chuyển không ngừng, hướng về phía chàng, rồi lại lùi ra. “Oh. Chúa ơi. Làm ơn.”

Chàng hầu như không nghe thấy lời van vỉ đó. Chàng đã quá ngưỡng nghe được rồi. Máu chàng đang sôi sục trong huyết quản, rộn ràng trong tai chàng.

Chàng tìm thấy cái nụ mong manh và khe hẹp bên dưới, nhưng nó thật nhỏ, thật chặt bên ngón tay to lớn, xâm lăng của chàng.

Chàng mon trón cái đỉnh nhạy cảm ấy, và nó sung lên. Nàng đang túm chặt lấy áo chàng, phát ra những âm thanh mềm mại, hỗn hển, cố vùi vào cơ thể cứng cáp của chàng. Như một con mèo hoảng sợ. Nhưng nàng không hoảng sợ. Nàng tin chàng. Con mèo tin tưởng của riêng chàng. Trong trắng. Quá đổi mong manh.

“Oh. Jess. Nàng thật quá nhỏ.” chàng thăm thì, tuyệt vọng.

Chàng vuốt ve bên trong nàg một cách dịu dàng, nhưng dù nàg có trơn trượt và nóng bỏng, lối vào vẫn quá nhỏ, quá chật đối với chàng.

Cái gây sưng phồng vì nhục dục của chàng căng ra một cách điên cuồng sát vào quần chàng, một kẻ xâm lược vĩ đại, khổng lồ sẽ xé nàg ra thành từng mảnh. Chàng muốn than khóc, muốn gào rú.

“Quá chật,” chàng nói, giọng chàng thô ráp vì khốn khổ, bởi vì chàng không thể ngừng chạm vào nàg, không thể ngừng âu yếm thứ mà chàng không thể, không dám, có.

Nàg không nghe thấy chàng. Nàg đã lạc lối trong cơn sốt mà chàng đang nuôi lớn. Nàg đang chạm vào chàng, hôn chàng.

Bàn tay nàg, cái miệng thèm khát ngây thơ của nàg không ngừng nghỉ. Nàg đang bùng cháy trong ngọn lửa chàng đốt lên để chinh phục nàg, và chàng không thể dừng tiếp thêm dầu vào ánh sáng chói lọi ấy.

“Oh, đừng...phải rồi...làm ơn.”

Chàng nghe thấy nàg thở hổn hển, rồi nức nở...và cơ thể nàg run lên, và khoảng da thịt chặt khít siết lại quanh ngón tay chàng...và nói ra...và lại siết chặt, khi một cơn cực điểm khác làm rung chuyển cơ thể mảnh mai của nàg.

Chàng rút tay ra và thấy nó đang rung lên. Mọi cơ bắp trong cơ thể chàng gồng lên vì căng thẳng, nhức nhối với nỗ lực mà chàng đã dùng để không xé toạc nàg ra thành từng mảnh. Háng chàng có cảm giác như thể nó đã bị kẹp trong mỏ hàn của chính quỷ Satan.

Chàng hít vào một hơi thô ráp. Và một hơi khác. Và một hơi khác, chờ cho nàg quay lại với thế giới, và hy vọng rằng của quý của chàng sẽ dịu xuống trước lúc ấy, trước khi chàng phải di chuyển.

Chàng chờ đợi, nhưng không có gì xảy ra. Chàng biết rằng nàg chưa chết. Chàng có thể nghe, cảm thấy nhịp thở của nàg...chậm rãi, đều đặn, yên bình...quá mức yên bình.

Chàng nhìn nàg chăm chăm một cách hoài nghi. “Jess?”

Nàg làm bầm và rúc vào, vùi đầu nàg trong chỗ hõm ở vai chàng.

Trong tròn một phút chàng nhìn chăm chăm, miệng há hốc, vào khuôn mặt xinh đẹp yên bình, đang ngủ ngon lành của nàg.

Giống y như một thằng đàn ông đáng chết, chàng nghĩ một cách tuyệt vọng. Nàg có thứ nàg muốn, rồi cuộn người và đi ngủ.

Đó là thứ mà chàng đáng nhẽ phải làm, phá hoại và thui chột cơ thể nàg một cách trơ trẽn. Và giờ - nguyên rửa nàg vì sự vô ơn ích kỷ - chàng lại phải tìm ra xem làm sao mà – chỉ với một cánh tay còn hoạt động – mang được nàg lên giường mà không làm nàg tỉnh giấc.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Jessica không chắc chắn chính xác thì lúc nào nàg bắt đầu nhận thức được rằng nàg đang được bế lên cầu thang. Tất cả đều dường như thuộc về một giấc mơ hay thuộc về thừa xa xưa, khi nàg còn là một cô bé ngủ gật, quá bé đến nỗi thậm chí cả chú Frederick, là người nhỏ nhất trong các chú của nàg, cũng có thể dễ dàng bế bổng nàg lên bằng một tay và mang nàg lên gác tới chỗ bảo mẫu. Cánh tay của chú tạo nên một cái ghế cứng cáp, thực vậy, và chuyển đi hơi xóc, nhưng nàg an toàn tuyệt đối, được che chở ẩm cúng trong một cơ thể đàn ông to lớn, đầu nàg rúc vào một bờ vai rộng.

Dần dần làn sương buồn ngủ tan đi, và thậm chí trước cả khi nàg mở đôi mắt nặng trĩu ra, Jessica đã biết ai đang bế nàg.

Nàg cũng nhớ lại chuyện vừa xảy ra. Hay phần lớn chuyện đó. Rất nhiều thứ đã lạc mất trong cơn lốc cuồng nhiệt mà Dain đã kéo nàg vào.

“Em tỉnh rồi,” nàg nói, giọng nàg khàn khàn từ giấc ngủ. Nàg vẫn đang mệt lử, và đầu óc nàg mịt mùng như bánh pudding. “Em có thể đi nốt quãng đường còn lại.”

“Nàg sẽ lộn nhào xuống cầu thang đấy,” Dain nói cộc cằn. “Đầu sao đi nữa, chúng ta cũng gần đến nơi rồi.”

Nói, hóa ra là, phòng nữ chủ nhân. Hăm mộ vĩ đại, nàg thầm đặt tên cho nó, khi Dain bế nàg vào cái hang được chiếu sáng mập mờ là phòng ngủ của nàg.

Chàng vô cùng cẩn thận đặt nàg xuống giường.

Rồi chàng rung chuông gọi cô hầu của nàng... và rời đi. Mà không thêm một từ, và khá là vội vã.

Jessica ngồi nhìn chăm chăm khung cửa trống không, lắng nghe tiếng bước chân trên thảm khi chàng bước dọc sảnh lớn, cho đến khi nàng nghe thấy tiếng sầm nhẹ cửa phòng chàng đóng vào.

Thở dài, nàng cúi xuống bỏ chiếc tất mà chàng vừa nói lỏng, đã trượt xuống đến mắt cá chân.

Nàng đã biết từ giây phút nàng đồng ý cưới chàng rằng mọi chuyện sẽ không dễ dàng, nàng tự nhắc nhở mình. Nàng đã biết chàng ở trong một tâm trạng cực kỳ dễ cáu tối nay – thực ra là cả ngày nay. Nàng không thể mong chờ chàng biểu hiện có lý trí... và lên giường với nàng một cách đúng đắn... và ngủ với nàng.

Bridget xuất hiện sau đó, và không có vẻ chú ý đến trạng thái lộn xộn của chiếc váy hay trạng thái xao nhãng của tâm trí của cô chủ, im lặng và hiệu quả chuẩn bị cho nữ hầu tước lên giường.

Đã chuẩn bị xong, cô hầu đã rời đi, Jessica quyết định rằng thật vô ích khi gặm nhấm nỗi thất bại của Dain trong việc chiếm lấy nàng.

Điều mà chàng làm đã rất kích động và đáng ngạc nhiên, đặc biệt là phần cuối cùng, lúc chàng khiến nàng hơi chấn động. Nàng biết đó là gì, bởi vì Genevieve đã bảo nàng. Và nhờ có bà nàng, Jessica cũng nhận thức rất rõ rằng những cảm giác phi thường không phải luôn xảy ra, đặc biệt là thời kỳ đầu hôn nhân. Không phải tất cả cánh đàn ông đều gánh lấy thứ rắc rối đó.

Nàng không thể tin rằng Dain đã gánh lấy cái rắc rối đó gần như chỉ để ghi một điểm, như là chứng minh quyền lực của chàng đối với nàng. Căn cứ theo Genevieve, thực là cực kỳ đau đớn đối với một người đàn ông khi từ chối sự giải thoát của bản thân mình. Trừ phi Dain có một phương thức bí truyền giải thoát trạng thái kích động của chàng mà Genevieve đã không đề cập đến, chàng chắc chắn là phải chịu đựng trạng thái khó chịu gay gắt đó.

Chàng phải có một lý do thuyết phục để làm thế.

Jessica không thể bắt đầu tưởng tượng ra đó là gì. Chàng muốn nàng, không còn nghi ngờ. Chàng đã cố kháng cự, nhưng chàng không thể - không thể sau khi nàng đã không biết xấu hổ để lộ bộ ngực của mình và nhét chúng ngay dưới cái mũi Florentine ngạo mạn của chàng... không thể sau khi nàng đã vén váy mình lên và ngồi xuống cái bộ phận sinh sản của chàng.

Nàng đỏ bừng mặt, nhớ lại, nhưng hơi nóng mà nàng cảm thấy không phải là do xấu hổ. Vào lúc ấy, nàng đã cảm thấy tự do và tình quái tuyệt vời... và nàng đã được trao thưởng một cách nóng bỏng, điên cuồng cho sự trơ trẽn của mình.

Thậm chí đến bây giờ, nàng vẫn cảm thấy chàng đã trao cho nàng một món quà. Như thể hôm nay là sinh nhật nàng, chứ không phải chàng vậy. Và sau khi tặng quà cho vợ chàng với một ít chấn động và chịu đựng cảm giác cơ thể khó chịu ghê gớm, chàng đã – mà không phải với chỉ chút xíu khó khăn, nàng chắc chắn – xoay sở để đưa nàng lên gác mà không đánh thức nàng dậy.

Nàng thấy mình ước gì chàng đã không làm thế. Sẽ dễ dàng hơn nếu chàng thô bạo đánh thức nàng và cười vào nàng và để nàng tự mình tìm đường lên gác, sững sờ, lầy bầy... đỡ hẳn. Sẽ vẫn dễ dàng hơn nếu chàng đơn giản là đẩy nàng xuống, đâm vào nàng, lăn đi, và ngủ gục.

Thay vì thế, chàng đã nhận lấy đau đớn. Chàng đã dậy nàng khoái lạc và chăm sóc nàng sau đó. Chàng đã thật ngọt ngào và hào hiệp, thực sự.

Chồng của nàng đang chuyển đổi từ sức hấp dẫn động vật đơn thuần thành một điều gì đó phức tạp hơn.

Và sớm thôi, nếu nàng không cực kỳ cẩn thận, nàng có thể sẽ phạm phải cái sai lầm chết người là yêu chàng.

Giữa chiều ngày hôm sau, phu nhân Dain khám phá ra rằng Athcourt thực sự có ma.

Nàng quỳ trên một tấm thảm xơ xác trong phòng cao nhất của tháp phía Bắc. Căn phòng là một trong những kho chứa đồ cũ của Athcourt. Quanh nàng là những rương hòm chứa đầy quần áo thời xưa, rèm mành và vải lanh, cũng như những mẫu đồ gỗ kỳ cục được phân ra, những sọt bát đĩa không đồng bộ, và rất nhiều đồ dùng gia đình có chức năng khó hiểu. Bên cạnh nàng cũng quỳ xuống là bà Ingleby, quản gia.

Họ đều đang nhìn chăm chú vào bức chân dung một phụ nữ trẻ với mái tóc đen xoăn, đôi mắt đen như than, và một cái mũi Florentine ngạo mạn. Jessica đã thấy nó trong một góc tối của căn phòng, giấu bên dưới một đồng rương hòm, và được bọc kín mít trong mành nhung.

“Cái này không thể là ai khác ngoài mẹ của hầu tước,” Jessica nói, tự hỏi tại sao tìm nàng lại nện thình thịch như thể nàng đang lo lắng, mà nàng thì không hề. “Bộ váy, kiểu tóc – thập niên cuối cùng của thế kỷ mười tám, không nghi ngờ gì.”

Không cần phải nhắc đến những tương đồng về ngoại hình. Quý bà này đơn giản là bản sao nữ của hầu tước hiện tại.

Đây cũng là bức chân dung đầu tiên Jessica nhìn thấy có bất kỳ điểm tương đồng nào với chàng.

Sau bữa sáng cô đơn của Jessica – Dain đã ăn và biến mất trước khi nàng đi xuống – bà Ingleby đã dẫn nàng tham quan một phần ngôi nhà khổng lồ, bao gồm một cuộc đi dạo nhân nhả qua phòng tranh dài ở tầng hai nằm đối diện với phòng ngủ của họ, nơi chứa các bức chân dung gia đình. Ngoại trừ Bá tước đầu tiên của Blackmoor, người có ánh mắt nặng trĩu gọi nàng nhớ đến ánh mắt Dain, Jessica không hề khám phá ra sự tương đồng nào nữa.

Không đâu giữa những nhân vật quan trọng mà nàng đã dò thám này có một người phụ nữ có thể là mẹ Dain. Bà Ingleby, khi được hỏi, đã bảo nàng rằng không có một bức chân dung nào như thế, không phải những bức mà bà biết. Bà đã ở Athcourt từ khi hầu tước hiện tại nhận tước vị, khi chàng

thay thế phần lớn các nhân viên cũ.

Bức chân dung, vậy thì, hẳn đã bị giấu đi từ thời của bố chàng. Vì thương tiếc ư? Jessica tự hỏi. Có phải đối với vị hầu tước trước thật quá đau đớn khi nhìn thấy hình ảnh của vợ ông ta không? Nếu vậy, ông ta hẳn phải là một người đàn ông hoàn toàn khác so với cái người nàng đã nhìn thấy trong bức chân dung của ông ta: một quý ông trung niên sáng người, ăn mặc kiểu Quaker đơn giản âm thầm. Nhưng bộ cánh nhún nhường đó đối lập rõ ràng với nét mặt ông ta. Không phải một quý ông người Pháp dịu dàng sống đẳng sau vẻ cứng rắn cùng với đôi mắt xanh nhỏ, lạnh lẽo đó.

“Tôi không biết gì về bà ấy cả,” Jessica nói, “ngoại trừ ngày bà cưới chồng và ngày bà mất đi. Tôi đã không nghĩ bà ấy trẻ đến thế. Tôi đã cho rằng người vợ thứ hai là một người phụ nữ trưởng thành hơn. Còn đây chỉ nhìn hơn một bé gái tí xiu.”

Và ai, nàng tự hỏi một cách tức giận, đã trói buộc đứa bé mê hồn người này vào cái tảng băng già nua, tàn nhẫn, già nhân già nghĩa kia?”

Nàng lùi lại, sững sờ trước mức độ phản ứng mãnh liệt của nàng. Nàng nhanh chóng đứng dậy.

“Hãy mang nó xuống phòng khách của tôi,” nàng nói với người quản gia. “Bà có thể phủ bụi nhẹ cho nó trước đó, nhưng không lau rửa gì thêm cho đến khi tôi có cơ hội nghiên cứu nó trong thứ ánh sáng tốt hơn.”

Bà Ingleby đã được thuê đến từ Derbyshire. Bà không hề nghe tí gì vụ tai tiếng cũ của gia đình này trước khi bà đến và, bởi vì bà sẽ không dung thứ cho trò ngồi lê đôi mách của gia nhân, bà cũng không được nghe gì sau đó. Ủy quyền của hầu tước Dain đã thuê bà, không chỉ bởi vì danh tiếng nghiêm khắc như một quân gia, mà còn vì nguyên tắc cứng rắn của bà: Đối với bà, chăm nom đến một gia đình là sự ủy thác tuyệt đối, mà một người sẽ không si nhục bằng cách thì thầm các vụ tai tiếng sau lưng chủ nhân của họ. Dù điều kiện có tốt hay không. Nếu chúng không, người đó sẽ lịch sự thông báo và rời đi.

Quan điểm cứng rắn của bà không, dẫu sao đi nữa, ngăn cản số nhân viên còn lại đồn thổi khi lưng bà quay đi. Do đó, phần lớn họ đều đã nghe về phu nhân Dain trước. Một người trong số họ là một trong những người hầu được gọi đến để chuyển bức chân dung tới phòng khách của phu nhân Dain hiện tại. Anh ta đã nói cho ông Rodstock nghe chủ nhân bức chân dung là ai.

Ông Rodstock quá đúng quy cách để nghiêng đầu mình dựa vào lò sưởi như ông ước ao. Tất cả những gì ông làm là chớp mắt, một lần, và ra lệnh cho cấp dưới của mình thông báo cho ông ngay khi Đức hầu tước quay lại.

Hầu tước Dain đã dành hầu như cả ngày ở Chudleigh. Ở Star and Garter, chàng đã gặp ngài Sherburne, đang đi một chuyến ngoạn ngoạn theo hướng nam tới Devonport vì một trận đấu vật.

Sherburne, người vừa cưới chưa đến một năm, đã bỏ cô vợ trẻ của mình tại Luân Đôn. Anh ta là người cuối cùng trên trái đất thấy có bất kỳ chuyện gì kỳ cục khi một người đàn ông mới cưới bỏ rơi cô dâu của anh ta để đến quầy rượu của một quán trọ đi đường cách nhà vài dặm. Ngược lại, anh ta còn mời Dain đi cùng anh ta tới Devonport. Sherburne đang chờ vài anh bạn khác, sẽ đến vào tối nay. Anh ta gợi ý Dain hãy đóng đồ, gọi người hầu của mình, và gia nhập với họ vào bữa tối. Rồi họ có thể cùng rời đi ngay sáng mai.

Dain đã chấp nhận lời mời mà không hề do dự, lơ đi những tiếng rít nhức óc của lương tâm. Do dự luôn là một biểu hiện của sự yếu đuối và, trong trường hợp này, Sherburne có thể nghĩ rằng Quý xa tăng cần sự cho phép của cô vợ mình trước, hay chàng không thể chịu đựng được việc cách xa khỏi nàng vài ngày.

Chàng có thể chịu đựng điều đó một cách dễ dàng, lúc này Dain nghĩ, khi chàng nhanh chóng đi lên cầu thang khu bắc tới phòng chàng. Hơn nữa, nàng cần được dạy rằng nàng không thể điều khiển chàng, và bài học này sẽ ít đau đớn hơn nhiều đối với chàng so với cái bài học mà chàng đã cho nàng tới qua. Chàng thả để lũ quạ ăn tiệc trên mình chàng còn hơn là trải qua cái kinh nghiệm khủng khiếp đó lần nữa.

Chàng sẽ đi xa, và bình tĩnh lại, và suy ngẫm về vấn đề đó, và khi chàng quay trở lại chàng sẽ...

Chà, chàng không biết chính xác chàng sẽ làm gì, nhưng đó là vì chàng không bình tĩnh. Khi chàng bình tĩnh, chàng sẽ tìm ra. Chàng chắc chắn rằng sẽ có một giải pháp đơn giản, nhưng chàng không thể ngẫm nghĩ về vấn đề đó một cách lạnh lùng và khách quan trong khi nàng đang ở gần, quấy rầy chàng.

“Thưa đức ngài.”

Dain dừng lại ở đầu cầu thang và nhìn xuống. Rodstock đang lên nhanh phía sau chàng. “Thưa đức ngài,” ông ta lặp lại hỗn hển. “Một lời thôi, nếu ngài cho phép.”

Điều mà người quản lý muốn nói nhiều hơn là một lời, nhưng cũng không nhiều hơn những gì cần thiết. Nữ hầu tước đã khám phá căn phòng chứa đồ ở tháp Bắc. Nàng đã tìm thấy một bức chân dung. Của nữ hầu tước trước đó. Rodstock nghĩ rằng Đức ngài muốn được thông báo.

Rodstock là một viên kim cương, linh hồn của sự thận trọng và tế nhị. Không có gì trong tông giọng hay thái độ của ông cho thấy bất kỳ nhận thức nào về quả bom ông vừa thả xuống chân ông chủ của mình.

Ông chủ của ông ta, cũng vậy, không chứng minh có nhận thức gì về con giận dữ dẫu có thể nào đi nữa.

“Ta biết rồi,” Dain nói. “Điều đó thật thú vị. Ta không biết là chúng ta có một đây. Nó ở đâu?”

“Trong phòng khách của phu nhân, thưa đức ngài.”

“Chà, vậy thì, ta cũng nên đi nhìn nó.” Dain quay người và hướng xuống phòng tranh dài. Tim chàng đang đập bất ổn. Ngoài điều đó ra, chàng không cảm thấy gì hết. Chàng cũng không thấy gì hết, trong suốt quãng đường dài vô tận qua chân dung của những dây quý ông và quý bà chàng chưa bao giờ cảm thấy mình là một phần.

Chàng tiếp tục đi một cách mù quáng tới cuối sảnh, mở cánh cửa cuối cùng bên trái, và lại rẽ trái vào một hành lang hẹp. Chàng tiếp tục vượt qua một cánh cửa nữa, và đi tới cánh cửa kế tiếp, rồi băng qua nó, và tiếp tục qua hành lang thứ hai tới cánh cửa ở cuối cùng, mà đang mở ra.

Bức chân dung không được mong chờ sẽ tồn tại nằm trước cánh cửa hướng đông của phòng khách trên một cái khung mòn vẹt, mà hẳn đã bị tháo ra từ phòng học.

Dain đi tới chỗ bức tranh và nhìn chăm chăm vào nó một lúc lâu, dù thật đau đớn, khủng khiếp – nhiều hơn chàng đã đoán – khi nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp, tàn ác ấy. Họng chàng bỗng rất và mất chàng cũng vậy. Nếu chàng có thể, chàng hẳn đã khóc rồi.

Nhưng chàng không thể vì chàng không ở một mình. Chàng không cần phải dứt mắt mình ra khỏi bức chân dung để biết rằng vợ chàng đang ở trong phòng.

“Một thứ nữa mà nàng tìm ra,” chàng nói, khục khặc một tràng cười ngắn qua cái họng nóng rẫy. “Và trong chuyến đi săn báu vật đầu tiên của nàng nữa chứ.”

“Thật may mắn, Tháp phía bắc mát và khô ráo,” nàng nói. Giọng nàng cũng lạnh lùng và khô khốc như vậy. “Và bức tranh được bọc rất kỹ. Nó sẽ cần được lau rửa ít thôi, nhưng em thích một cái khung khác hơn. Cái này quá tối và hoa mỹ. Bên cạnh đó, em cũng sẽ không đặt bà vào trong phòng tranh chân dung, nếu chàng không bận tâm. Em thích bà có một chỗ của riêng mình hơn. Trên lò sưởi phòng ăn, em nghĩ thế. Ở chỗ bức tranh phong cảnh.”

Nàng đến gần hơn, dừng lại vài bước bên phải chàng. “Bức tranh phong cảnh muốn một căn phòng nhỏ hơn. Dù có không như thế, em vẫn thích nhìn bà hơn.”

Chàng cũng vậy, dù làm điều đó sẽ ăn sống nuốt tươi chàng.

Chàng sẽ hài lòng chỉ cần nhìn vào người mẹ xinh đẹp, quá quắt của chàng. Chàng hẳn sẽ không đòi hỏi gì nữa... hay rất ít thôi: một bàn tay mềm mại trên má chàng, chỉ một giây thôi. Một cái ôm ấm áp. Chàng hẳn sẽ rất ổn. Chàng hẳn sẽ cố....

Suốt suốt vô nghĩa, chàng tức giận tự nắn mình. Đó chỉ là một mảnh vải dính màu chết tiệt. Đó là tranh của một con điếm, như tất cả gia nhân, tất cả Devon, và phần lớn thế giới đều biết rõ. Tất cả trừ vợ chàng, với món quà tồi tệ của nàng trong việc làm cả thế giới đảo lộn.

“Bà ta là một ả điếm,” chàng nói cay nghiệt. Và nhanh chóng, cộc cằn, để nói và làm và giải quyết xong, chàng tiếp tục. “Bà ta đã bỏ trốn với con trai một thương nhân Dartmouth. Bà đã sống công khai với hắn ta trong hai năm và chết cùng hắn ta, trên một hòn đảo bị bệnh dịch ở Tây Ấn.”

Chàng quay lại và nhìn xuống khuôn mặt trắng nhợt, ngẩng lên của vợ chàng. Mắt nàng mở to với con sóc. Rồi, không thể ngờ, chúng long lanh... với nước mắt.

“Sao chàng dám?” nàng nói, giận dữ nuốt nước mắt vào trong. “Sao chàng dám, trong tất cả lũ đàn ông, gọi mẹ chàng là một ả điếm? Chàng mua một nhân tình mới mỗi đêm. Nó chỉ khiến chàng tốn vài đồng. Theo như chàng, bà chỉ lấy một người – và ông ta khiến bà mất tất cả: bạn bè, danh dự. Con trai của bà.”

“Ta đáng nhẽ phải biết nàng có thể biến cả chuyện này thành sự lãng mạn,” chàng nói giễu cợt. “Liệu nàng có biến ả gái máu nóng đó thành một kẻ tử vì - vì cái gì, Jess? Tình yêu ư?”

Chàng quay đi khỏi bức chân dung, bởi vì tiếng gào thét đã bắt đầu ở trong chàng, và chàng muốn thét lên, Tại sao? Dù chàng biết câu trả lời, luôn biết. Nếu mẹ chàng đã yêu chàng – hay ít nhất là thương hại chàng, nếu bà không thể yêu chàng – bà đáng nhẽ nên đưa chàng theo với bà. Bà hẳn sẽ không để chàng lại một mình, ở địa ngục.

“Chàng không biết cuộc sống của bà như thế nào,” nàng nói. “Chàng còn là một đứa trẻ. Chàng không thể biết bà cảm thấy thế nào. Bà là một người ngoại quốc, và chồng bà đủ già để làm cha bà.”

“Như Donna Julia của Byron, ý nàng là thế?” Giọng chàng trầm trầm về chua cay châm biếm. “Có lẽ nàng đã đúng. Có lẽ Mamma sẽ khá hơn với hai ông chồng, tuổi hai mươi lăm.”

“Chàng không biết cha chàng đối xử với bà tử tế hay tồi tệ,” vợ chàng khẳng khái, như một cô giáo với cậu học sinh cứng đầu. “Chàng không biết ông ta đã khiến mọi thứ dễ dàng hay khó khăn với bà. Tất cả những gì chàng biết là, ông ta đã có thể khiến bà khôn khổ - mà còn hơn như thế, nếu chân dung ông ta cho thấy một dấu hiệu chính xác về tính cách ông ta.”

Thế còn ta thì sao? chàng muốn gào lên. Nàng không biết mọi chuyện với ta thế nào, cái thứ góm ghềnh bà đã bỏ lại, bị cảm đoán, xa lánh, giễu cợt, xỉ nhục. Bỏ lại... để chịu đựng... và trả giá, quá đắt, cho điều mà những kẻ khác cho là hiển nhiên: khoan dung, chấp nhận, bàn tay mềm mại của một phụ nữ.

Chàng sững sờ trước sự phẫn nộ và khôn khổ bên trong chính bản thân mình, mặc cảm của một đứa trẻ... kẻ đã chết cách đây hai mươi lăm năm.

Chàng bắt mình cười lớn và nhìn vào đôi mắt xám nghiêm trang của nàng với cái mặt nạ giễu cợt mà chàng giả bộ quá giỏi. “Nếu nàng không thích ông bố

ta, hãy tự do đây ông ta tới tháp bắc. Nàng có thể treo bà ta ở chỗ ông. Hay ở nhà nguyện, đó là tất cả những gì ta quan tâm.”

Chàng hướng đến cửa. “Nàng không cần hỏi xin ý kiến ta về việc trang trí lại. Ta biết không một phụ nữ nào có thể sống hai ngày trong một ngôi nhà mà để nguyên mọi thứ như nó vốn có. Ta sẽ sống sót hơn nếu ta có thể tự tìm đường khi quay lại.”

“Chàng sắp đi ư?” Giọng của nàng vẫn bình tĩnh. Khi chàng dừng và quay lại ở ngưỡng cửa, nàng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, thần thái của nàng quay lại như bình thường, thái độ của nàng điềm tĩnh.

“Tôi Devonport,” chàng nói, tự hỏi tại sao vẻ điềm tĩnh của nàng lại khiến chàng lạnh lẽo đến vậy. “Một trận đám bốc. Sherburne và vài anh bạn khác. Ta sẽ gặp họ lúc chín giờ. Ta cần xếp đồ.”

“Vậy em phải thay đổi yêu cầu cho bữa tối,” nàng nói, “em nghĩ em sẽ ăn trong phòng ăn sáng. Nhưng em tốt hơn hết là có một giấc ngủ ngắn trước đây, nếu không em sẽ ngủ gục trong khay thức ăn mất. Em mới chỉ đi qua khoảng một phần tư ngôi nhà, nhưng em có cảm giác như là em đã đi bộ từ Dover tới hết Anh quốc vậy.”

Chàng muốn hỏi nàng nghĩ gì về ngôi nhà, nàng thích gì – ngoài cái bức tranh đau đớn của mẹ chàng – và nàng không thích gì – bên cạnh cái bức tranh phong cảnh chường mắt ở phòng ăn, mà chàng cũng không hề thích, chàng nhớ lại.

Nếu chàng không đi xa, chàng có thể tìm ra sau bữa tối, trong vẻ thân mật ấm cúng của căn phòng buổi sáng.

Thân mật, chàng tự bảo mình, là thứ cuối cùng chàng cần lúc này. Thứ chàng cần là đi xa, nơi nàng không thể làm chàng đảo lộn với những khám phá làm thót tim của nàng. . .hay tra tấn chàng với mùi hương, làn da lụa là, những đường cong mềm mại của cơ thể mảnh mai của nàng.

Chàng phải dùng toàn bộ sự tự chủ để bỏ đi, chứ không phải chạy trốn, khỏi căn phòng.

Jessica dành mười phút để cố bình tĩnh lại. Vô tác dụng. Không sẵn sàng đối phó với Bridget hay bất kỳ ai, nàng tự chuẩn bị bồn tắm cho mình. Athcourt, may mắn thay, kiêu hãnh về sự xa xỉ hiếm có ở việc chảy cả nước nóng và nước lạnh, thậm chí cả trên tầng hai.

Cả việc ở một mình lẫn bồn tắm đều không làm nàng dịu xuống, và ngủ thì càng không thể. Jessica nằm trên chiếc giường lớn, cô đơn của nàng, cứng nhắc như một cái que, trừng mắt nhìn tấm màn.

Cười nhau chưa đến ba ngày, và cái con lừa vĩ đại đó đã bỏ rơi nàng. Vì bạn bè của chàng. Vì một trận đấu vật.

Nàng nhồm đậy, cời chiếc váy ngủ cotton e then của nàng ra, và đi quâ quyết, trần truồng, tới phòng thay đồ của nàng. Nàng tìm cái váy ngủ lụa màu đen và đồ rượu vang và mặc nó vào. Nàng xỏ vào đôi dép lê đen. Nàng khoác vào chiếc váy mặc ngoài bằng lụa màu vàng đen nặng nề, thắt khăn quàng, và hơi nói lòng cô áo để một ít váy ngủ hé ra phía trên.

Sau khi chải qua tóc, nàng quay lại phòng ngủ của mình và đi qua cánh cửa dẫn đến phòng mà bà Ingleby đã gọi là Phòng Rút Quân. Hiện giờ thì, nó chứa một phần bộ sưu tập đồ cổ nghệ thuật của Dain. Nó cũng nối liền với phòng của Hầu tước nữa.

Nàng băng qua căn phòng khổng lồ, lờ mờ đỏ để tới cánh cửa dẫn tới khu phòng của Dain. Nàng gõ nhẹ. Tiếng làm bầm nàng nghe thấy khi đang tiến đến đột ngột dừng lại. Sau một giây, Andrews mở cửa, khi anh ta nhận thấy tình trạng không chính tề của nàng, anh ta thốt ra một tiếng thở dốc, mà anh ta nhanh chóng chuyển thành một cái ho khế, lịch sự.

Nàng tặng cho anh ta một nụ cười ngọt ngào, chân thật. “Ah, hai người vẫn chưa đi. Tôi thật nhẹ nhõm. Nếu đức ngài có thể dành ra một phút, tôi cần hỏi chàng vài điều.”

Andrews liếc sang bên trái. “Thưa đức ngài, phu nhân muốn -”

“Ta không điếc,” giọng ngang phè của Dain vang đến. “Ra khỏi đây và để nàng vào.”

Andrews lùi ra và Jessica bước vào, vu vơ nhìn quanh mình trong khi chậm rãi bước vào căn phòng và đi quanh chiếc giường từ thế kỷ mười bảy khổng lồ để tới chỗ chồng nàng. Cái giường này thậm chí còn lớn hơn giường của nàng, khoảng mười feet vuông.

Dain, trong chiếc áo sơ mi, quần ống túm, và chân đi tất, đứng gần cửa sổ. Chàng đang nhìn xuống chiếc rương du lịch của mình. Nó đang mở ra trên một chiếc bàn chạm trổ nặng nề mà nàng đoán là cũng được tạo ra cùng thời với cái giường. Chàng sẽ không nhìn nàng.

“Đây là một. . . vấn đề tế nhị,” nàng nói, giọng nàng do dự, e then. Nàng ước gì nàng cũng có thể gọi màu ửng hồng đến, nhưng đỏ mặt không dễ đến với nàng. “Chúng ta có thể . . . ở riêng không?”

Chàng liếc một cái nhìn nàng, và quay lại với chiếc vali gần như ngay lập tức. Rồi chàng chớp mắt, và quay đầu về phía nàng lần nữa, lần này cứng nhắc. Chàng chậm chạp quan sát nàng, từ trên xuống dưới và lại lên trên, dừng lại ở cổ áo lộ ra trên váy ngủ của nàng. Một múi cơ nhảy lên trên má chàng.

Rồi mặt chàng rần rần, cứng như đá granit. “Sẵn sàng đi ngủ, ta thấy rồi.” Chàng trừng mắt nhìn Andrews qua nàng. “Người đang đợi gì thế? ‘Ở riêng’, phu nhân đã nói. Người có điếc không?”

Andrews rời đi, đóng cửa lại sau lưng.

“Cảm ơn chàng, Dain,” Jessica nói, mỉm cười với chàng. Rồi nàng bước lại gần hơn, cầm lấy một nắm ca vạt được hồ bột và gấp lại gọn ghẽ từ vali, và thả chúng xuống sàn nhà.

Chàng nhìn nàng. Chàng nhìn đồng vại lạnh trên sàn nhà.

Nàng nhấc lên một đồng khăn tay trắng tinh khôi và, vẫn đang mỉm cười, ném hết chúng xuống sàn nhà.

“Jessica, ta không biết nàng đang chơi trò gì, nhưng nó chẳng thú vị gì hết đâu,” chàng nói vô cùng bình tĩnh.

Nàng gom lấy một chồng áo sơ mi và ném chúng xuống sàn nhà. “Chúng ta cưới nhau chưa đến ba ngày,” nàng nói. “Chàng sẽ không bỏ rơi cô dâu mới của mình vì đồng bạn ngớ ngẩn của chàng. Chàng sẽ không biến em thành trò cười. Nếu chàng khó chịu với em, chàng hãy nói thế, và chúng ta sẽ thảo luận – hay cãi nhau, nếu chàng thích hơn. Nhưng chàng sẽ không -”

“Nàng sẽ không ra lệnh cho ta,” chàng nói đều đều. “Nàng sẽ không nói cho ta nghe xem nơi nào ta được đi và không được đi – hay lúc nào – hay với ai. Ta sẽ không giải thích và nàng sẽ không hỏi. Và nàng sẽ không bước vào phòng ta và quăng ra những cú đấm nóng nảy.”

“Có, em sẽ,” nàng nói. “Nếu chàng rời khỏi ngôi nhà này, em sẽ bắn con ngựa của chàng từ phía dưới đây.”

“Bắn con...”

“Em sẽ không cho phép chàng bỏ rơi em,” nàng nói. “Chàng sẽ không lấy em làm bình hoa như Sherburne làm với vợ anh ta, và chàng sẽ không khiến cho cả thế giới cười vào em – hay tội nghiệp em – như họ làm với cô ấy. Nếu chàng không thể chịu được việc bỏ lỡ trận đấu vật quý giá của chàng, chàng có thể vui vẻ đưa em đi cùng.”

“Đưa nàng?” Giọng chàng cao vút. “Ta chắc chắn như điện là sẽ đưa nàng, thừa phu nhân – về thẳng phòng nàng. Và khóa nàng trong đó, nếu nàng không thể cư xử lễ độ.”

“Em rất muốn được nhìn thấy chàng c -”

Chàng xông vào nàng, và nàng lách đi chậm đúng một giây. Trong giây tiếp theo, nàng đã bị móc dưới một cánh tay rắn chắc, và chàng đang lôi nàng như một bao giẻ rách tới cánh cửa mà nàng vừa bước vào.

Nó đang dễ mở. May mắn thay, cánh cửa mở vào phòng, và chỉ một cánh tay của nàng bị kẹp trong cơ thể chàng.

Nàng đẩy cánh cửa đóng lại.

“Chết tiệt!”

Chửi thề là tất cả những gì chàng làm được. Chàng chỉ có một tay dùng được, đang được sử dụng. Chàng không thể xoay tay nắm cửa mà không thả nàng ra.

Chàng lại chửi thề. Xoay người, chàng tiến về phía giường và ném nàng xuống đó.

Khi nàng ngã xuống tấm đệm, chiếc váy mặc ngoài của nàng hờ ra.

Ánh mắt đen giận dữ của chàng bao phủ khắp người nàng. “Quý tha ma bắt nàng đi, Jess. Nguyên rủa và chết tiệt nhà nàng.” Giọng chàng nghẹn lại. “Nàng sẽ không – nàng không thể -” Chàng với tay ra để vỗ lấy tay nàng, nhưng nàng trườn ra sau.

“Chàng sẽ không đẩy em ra,” nàng nói, lùi lại chính giữa chiếc giường khổng lồ. “Em không phải một đứa trẻ và em sẽ không bị khóa trong phòng mình đâu.”

Chàng quỳ xuống mép đệm. “Đừng nghĩ rằng, chỉ vì nàng làm ta tàn tật, thì ta không thể dạy nàng một bài học. Đừng có bắt ta đuổi theo nàng.” Chàng lao về phía nàng, túm lấy chân nàng. Nàng giật ra, và chiếc dép đen rơi lại trên tay chàng. Chàng ném nó qua căn phòng.

Nàng giật chiếc còn lại ra và ném vào chàng. Chàng cúi xuống, và chiếc dép đập vào tường.

Với một tiếng gầm trầm, chàng quăng mình vào nàng. Nàng lăn tới mép giường đối diện, và chàng mất thăng bằng. Chàng sập mặt xuống trước, sống xoài trên nửa dưới của chiếc đệm lớn.

Lúc ấy nàng có thể nhảy khỏi giường và thoát đi, nhưng nàng không làm thế. Nàng đã đến đây chuyển bị cho một trận chiến kinh thiên động địa, và nàng sẽ chiến đấu với người này cho đến hơi thở cuối cùng.

Chàng nâng mình dậy trên đầu gối. Thân áo phía trước của chàng đã mở ra, để lộ một cái cổ cơ bắp cứng nhắc và một mảng lông mềm mượt trên người sẫm màu mà các ngón tay nàng đã cùng chơi đùa đêm trước đó. Lồng ngực rộng của chàng nhô lên hạ xuống với nhịp thở nặng nề. Nàng chỉ phải nhìn lên mặt chàng để hiểu rằng con tức giận chẳng là gì ngoài một phần nhỏ của thứ đang tác động lên chàng vào lúc này đây.

“Ta sẽ không vật lộn với nàng,” chàng nói. “Hay cãi cọ. Nàng sẽ đi về phòng mình. Ngay bây giờ.”

Nàng đã đánh mất dải dây buộc của chiếc áo ngủ, và phần thân trên đã trượt xuống khử tay nàng. Nàng nhún vai thoát khỏi nó, rồi nằm xuống đóng gói và trũng mắt nhìn lên màn che, miệng nàng siết lại ương bướng.

Chàng di chuyển lại gần, tấm đệm lún xuống dưới sức nặng của chàng. “Jess, ta đang cảnh cáo nàng đấy.”

Nàng sẽ không trả lời, sẽ không quay đầu. Nàng không phải làm thế. Tông giọng chết chóc của chàng không quá xấu xa và đáng sợ như chàng muốn. Nàng cũng không phải nhìn, để hiểu tại sao chàng dừng lại.

Nàng biết chàng không muốn nhìn nàng, nhưng chàng không thể dừng lại. Chàng là một người đàn ông, và phải nhìn, và thứ mà chàng nhìn thấy khó mà thất bại trong việc làm chàng xao lãng. Nàng nhận thức được rằng một trong những sợi dây mỏng giữ thân váy ngủ của nàng đã trượt qua vai. Nàng nhận thức được rằng cái váy mỏng như sa đang quấn lại quanh chân nàng.

Nàng nghe thấy hơi thở của chàng nhanh dần lên.

“Quý tha ma bắt nàng đi, Jess.”

Nàng nghe thấy sự do dự trong cái giọng trầm khàn. Nàng chờ đợi, vẫn dán mắt lên những con rồng màu vàng đen phía trên, bỏ mặc chàng tự tranh đấu với chính mình.

Hon một phút chàng giữ nguyên vẻ bất động và im lặng, nhưng với nhịp thở thô ráp, không đều.

Rồi tấm đệm dịch chuyển và lún xuống, và nàng cảm thấy đầu gối chàng bên hông nàng và nghe thấy tiếng rên khàn khàn thất bại. Tay chàng rơi xuống đầu gối nàng và trượt lên, mảnh lụa rì rầm dưới sự động chạm của chàng.

Nàng nằm im trong lúc chàng chậm rãi vuốt ve lên hông nàng, qua eo nàng. Hơi ấm từ sự âu yếm ấy thấm xuống dưới da nàng và khiến nàng phát sốt.

Chàng dừng lại ở thân váy nàng, và lần theo những mắt khâu trên ngực nàng. Nó căng lên dưới sự động chạm của nàng, núm vú của nàng săn lại và đâm vào lớp lụa mỏng. . .khao khát nhiều hơn, như nàng vậy.

Chàng đẩy tấm vải mỏng manh xuống, và vuốt nhẹ ngón tay cái qua cái đỉnh rắn chắc đang nhức nhối. Rồi chàng cúi xuống và ngậm nó vào miệng, và nàng phải siết chặt tay lại để không ôm lấy chàng ở đó, và siết chặt cả cằm nàng nữa, để tránh không rên rỉ thành tiếng như đêm trước đó nàng đã làm. Phải. . .xin chàng. . .bất kỳ điều gì. . .dừng dừng lại.

Chàng đã khiến nàng van xin đêm hôm qua, dù chàng chưa biến nàng thành của chàng. Và hôm nay chàng nghĩ rằng mình có thể quay lưng lại bỏ đi, và làm như chàng muốn. Chàng nghĩ chàng có thể bỏ rơi nàng, bỏ nàng lại đau khổ và nhục nhã, một cô dâu, nhưng không phải một người vợ.

Chàng không muốn muốn nàng, nhưng chàng có. Chàng muốn nàng van xin sự âu yếm của chàng, để chàng có thể giả vờ mình nắm quyền kiểm soát.

Nhưng chàng không. Miệng chàng nóng bừng trên ngực nàng, vai nàng, cổ nàng. Tay chàng đang run rẩy, cái động chạm của chàng thô ráp, bởi vì chàng cũng đang phát sốt.

“Oh, Jess.” Giọng chàng là một làn hơi thì thầm đau khổ khi chàng lún xuống bên cạnh nàng. Chàng kéo nàng về phía chàng, và rải những nụ hôn nóng bỏng lên mặt nàng. “Baciami. Hôn ta đi. Abbraciami. Hãy ôm ta. Chạm vào ta. Xin nàng. Ta xin lỗi.” Khẩn cấp, tuyệt vọng, giọng chàng, trong khi chàng vật lộn với những sợi ruy băng nhỏ xíu.

Ta xin lỗi. Chàng đã thực sự nói điều ấy. Nhưng chàng không biết mình đang nói gì, Jessica tự bảo mình. Chàng đang lạc lối trong cơn thèm khát thú tính giản đơn, như nàng tới qua vậy.

Chàng không hề hối hận, gần như trống rỗng với dự vọng đàn ông nguyên thủy. Bàn tay chàng làm việc hối hả, kéo chiếc đệm xuống, di chuyển trên lưng nàng, eo nàng.

Chàng túm lấy tay nàng và hôn nó. “Dừng giận dữ. Hãy chạm vào ta.” Chàng đẩy tay nàng xuống dưới áo sơ mi của chàng. “Như cái cách nàng làm tôi qua.”

Da chàng đang ở trên lửa. Nóng bỏng, mềm mại và cứng rắn. . .những sợi lông tơ nam tính. . .những cơ bắp run lên dưới ngón tay nàng. . .cơ thể to lớn của chàng rung lên dưới sự động chạm nhẹ nhàng nhất của nàng.

Nàng muốn kháng cự, để giữ nguyên vẻ tức giận, nhưng nàng muốn điều này nhiều hơn nữa. Nàng đã muốn chạm và hôn và ôm chàng từ cái ngày nàng gặp gỡ chàng. Nàng đã muốn chàng bốc cháy vì nàng, cũng y như nàng đã muốn chàng thiêu đốt nàng.

Chàng đang kéo váy ngủ của nàng xuống, qua hông nàng.

Nàng túm lấy vạt áo trước của chàng và, với một cái giật mạnh liệt, xé nó làm đôi.

Tay chàng rơi khỏi hông nàng. Nàng xé cổ tay áo đi, và giật mạnh đường chỉ tới tận bờ vai. “Em biết chàng thích được cởi quần áo hộ,” nàng nói.

“Phải,” chàng thở hổn hển, và dịch lại để cho nàng chạm tới cánh tay vô dụng còn lại. Nàng không hề dịu dàng hơn với cái ống tay đó. Nàng xé nó ra thành từng mảnh.

Chàng kéo nàng áp vào chàng, ấn bộ ngực trần của nàng vào lồng ngực mạnh mẽ mà nàng vừa phơi bày. Tim chàng đập bên tim nàng, với cùng nhịp điệu điên cuồng. Chàng ôm lấy sau đầu nàng và nghiền nát miệng nàng với miệng chàng, và xả ra tức giận, kiêu hãnh, và mọi suy nghĩ trong nụ hôn ngẫu nhiên dài dằng dặc đó.

Những mảnh toi tai còn lại của áo chàng rời khỏi tay nàng. Chàng lột đi váy ngủ của nàng trong cùng khoảnh khắc điên cuồng ấy. Tay của họ rơi vào với nhau, cùng giật mạnh khuy quần của chàng. Vải toạc ra và những chiếc nút văng đi.

Chàng đẩy chân nàng rộng ra với đầu gối chàng. Nàng cảm thấy mũi giáo cứng ngắt đập rộn rã nóng bỏng bên đùi nàng trong lúc hơi nóng của chính nàng tràn ra bên bàn tay tìm kiếm của chàng. Chàng tìm thấy nơi chàng đã tra tấn nàng tối qua, và ngọt ngào tra tấn nàng lần nữa, cho đến khi nàng thét lên và cơ thể nàng tràn ra những giọt lệ khao khát nữ tính.

Nàng bám vào chàng, run rẩy và tuyệt vọng, và “Làm ơn,” nàng cầu xin. “Xin chàng.”

Nàng nghe thấy giọng chàng, xơ xác với khao khát. ...những từ ngữ nàng không thể hiểu. ...rồi một cơn đau sắc nhọn khi chàng đâm vào trong nàng.

Trí óc nàng trở nên trống rỗng và Làm ơn, chúa ơi, đừng để con ngất xỉu, là tất cả những gì nàng có thể nghĩ được. Nàng ấn móng tay mình vào lưng chàng, níu lấy chàng để được tỉnh táo.

Bên má ướt đầm của chàng ấn vào má nàng, và hơi thở của chàng nóng bỏng trong tai nàng. “Chúa Jesus nhân từ, ta không thể - Oh, Jess.” Chàng quấn cánh tay mình quanh người nàng và lăn sang một bên, kéo nàng theo với chàng. Chàng móc tay mình dưới đầu gối nàng, và nhắc chân nàng lên quấn quanh eo chàng. Áp lực nung đốt dịu xuống, và cơn hoảng loạn của nàng phai dần cùng với nó. Nàng nhắc người lên và vùi mặt mình trong đường cong ở cổ chàng. Nàng ôm lấy thật chặt, nhắm nháp hơi nóng mồ hôi ướt đầm của da chàng, mùi hương thơm ngát đầy đam mê.

Nàng nhận thấy rằng chàng lại đang di chuyển, bên trong nàng, nhưng cơ thể ngây thơ của nàng đang kêu gào đòi hỏi, và đau đớn là một ký ức xa xăm. Chàng đã mang đến khoái cảm cho nàng, và nàng không trông chờ nhiều hơn, nhưng dần dần điều đó đến, đập rộn ràng xuyên qua nàng với từng cái vuốt ve chậm rãi, sờ hữu.

Khoái cảm dâng lên trong nàng, ấm áp và rộn ràng, và cơ thể nàng cong lên để chào đón nó, và niềm sung sướng vỡ òa trong nàng, sắc bén và ngọt ngào.

Đó không phải cùng một niềm sung sướng chàng đã dậy nàng trước đó, nhưng mọi bản năng đều nhận ra nó và khao khát thêm nữa. Nàng rung lên bên chàng, hòa với nhịp điệu của chàng, và thêm nữa đến, nhanh hơn và mạnh hơn, và nhanh hơn nữa. ...một cuộc chạy đua điên cuồng để lên đến đỉnh. ...một ánh chớp bùng nổ mê ly. ...và cơn mưa ngọt ngào của sự giải thoát.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

“Chết tiệt và chết tiệt,” Dain lầm bầm khi chàng cẩn thận rời khỏi nàng. “Giờ thì ta sẽ không bao giờ đến Chudleigh kịp bữa tối được nữa.”

Chàng nằm ngửa ra và chăm chú tập trung vào những cơn rùng rợn vàng phía trên, để giữ mình không nhảy lên và đẩy vợ chàng vào một bài kiểm tra cơ thể. May mắn là, với dự vọng đã nguội ngoai, vào giờ phút này, trí tuệ của chàng đã trở lại hoạt động bình thường. Và với sự quay trở lại của lý trí, chàng có thể lọc ra vài sự thật giản đơn.

Chàng đã không cưỡng ép nàng. Jessica đã mời chàng.

Chàng đã đâm vào nàng như một cái cọc gỗ và không thể thực hiện bất kỳ sự kiểm chế nào sau đó, nhưng nàng không hề gào thét hay sụt sịt. Ngược lại, nàng dường như đã đắm chìm trong nó.

Chàng nhìn nàng. Tóc nàng đã bị xòa qua mắt. Quay về phía nàng, chàng vuốt sợi tóc ra. “Ta cho rằng nàng đã sống sót,” chàng nói cọc cằn.

Nàng thốt ra một âm thanh kỳ cục – một tiếng ho hoặc nấc, chàng không rõ. Rồi nàng quăng mình vào chàng và, “Oh, Dain,” nàng thốt lên.

Điều kế tiếp mà chàng biết, mặt nàng đang ấn vào ngực chàng và nàng đang nức nở.

“Per carita.” Chàng bao bọc nàng và vuốt ve lưng nàng. “Vì chúa, Jess...đừng...Điều này rất...rất rối.” Chàng vùi mặt mình vào tóc nàng. “Oh, tốt thôi. Hãy khóc đi nếu nàng phải thế.”

Nàng sẽ không than khóc mãi mãi, chàng tự bảo mình. Và thật đau khổ khi nghe và cảm thấy những giọt nước mắt lăn trên da chàng, chàng biết mọi chuyện có thể đã tệ hơn. Ít nhất nàng đã quay sang chàng, chứ không phải quay đi. Bên cạnh đó, nàng được quyền khóc, chàng cho là thế. Mấy ngày gần đây chàng đã khá là quá đáng.

Được thôi, hơn thế nhiều. Chàng đã là một con quái vật.

Nàng ở đây, một cô dâu mới trong ngôi nhà khổng lồ này với một đội quân người hầu vĩ đại, và chàng đã không hề giúp nàng. Chàng đã không cố làm cho mọi chuyện dễ dàng... cũng y như nàng đã nói về cha chàng.

Chàng đã hành động y như cha mình. Lạnh lùng và thù địch và từ chối mọi nỗ lực để làm hài lòng.

Vì Jessica đã cố gắng làm hài lòng, phải không nào? Nàng đã đọc cho chàng nghe và cố nói chuyện với chàng và nàng hẳn đã nghĩ bức chân dung của mẹ chàng sẽ là một bất ngờ đáng yêu cho chàng. Nàng đã muốn chàng ở lại, khi bất kỳ người phụ nữ nào khác cũng sẽ sướng mê để được thoát khỏi chàng. Nàng đã trao tặng bản thân mình cho chàng, khi bất kỳ người phụ nữ nào khác hẳn cũng sẽ ngất đi nhẹ nhõm để được thoát khỏi sự chú ý của chàng. Và nàng đã trao mình một cách sẵn lòng và đầy đam mê.

Chàng là kẻ phải khóc mới phải, với lòng biết ơn.

Con mưa nước mắt kết thúc cũng đột ngột y như khi nó bắt đầu. Jessica quay đi, lau mặt và ngồi dậy. “Xem này, người ta trở nên ủy mị đến thế nào,” nàng nói run rẩy. “Mùi em có đồ không?”

“Có,” chàng nói, dù ánh sáng đang yếu dần và chàng hầu như không thể nhìn thẳng đầu có sao đi nữa.

“Em nên rửa mặt,” nàng nói. Nàng trèo khỏi giường, nhặt chiếc áo ngủ của nàng lên và mặc vào.

“Nàng có thể dùng bồn tắm của ta. Ta sẽ chỉ đường cho nàng.” Chàng bắt đầu rời khỏi giường, nhưng nàng vẫy chàng lại.

“Em biết nó ở đâu,” nàng nói. “Bà Ingleby đã giải thích cho em cấu trúc trúc.” Nàng băng qua căn phòng không nhằm lẫn, mở đúng cánh cửa, và nhanh chóng đi qua.

Trong lúc nàng rời đi, Dain nhanh chóng kiểm tra ga trải giường và lau sạch mình với một mảnh áo sơ mi, rồi ném nó vào lửa.

Bất kỳ nguyên nhân nào gây ra cơn tức giận đó, thì cũng không phải là một phản ứng đối với việc cơ thể tổn thương trầm trọng, chàng tự an ủi mình. Chàng đã thấy một vết máu trên một trong những con rồng vàng của tấm ga trải giường và có một chút tội lỗi trong chàng, nhưng điều đó chẳng hề giống với cuộc tàn sát mà trí tưởng tượng quá mức của chàng đã vẽ ra trong ba ngày qua.

Chàng không thể tin là trí óc mình đã từng rối loạn đến thế. Đầu tiên là, bất kỳ thăng trầm nào cũng hiểu được rằng nếu cơ thể phụ nữ có thể thích ứng với việc những đứa nhóc rơi ra, thì chắc chắn phải có thể thích ứng với dụng cụ sinh sản – trừ phi thăng trầm ông là một con voi, mà chàng thì không, gần như vậy. Thứ hai là, bất kỳ đứa ngu nào cũng có thể nhớ ra rằng người phụ nữ này chưa bao giờ, kể từ cái lần ở dưới cột đèn ở Paris, lúi lũi trước sự tán tỉnh của chàng. Nàng thậm chí đã nói đủ trắng trợn – nhiều hơn một lần, mà không thêm chớp mắt – về quyền làm tình của chàng.

Nhân danh chúa chàng đã kiểm cái ý nghĩ rằng nàng mong manh hay tiểu thư ở đâu cơ chứ? Đây là người phụ nữ đã bán chàng!

Chính là do sự căng thẳng, Dain quyết định. Cú sốc khi thấy mình đã cưới, kết hợp với dục vọng điên cuồng đối với cô dâu của mình, đã quá nhiều so với những gì trí óc chàng có thể đương đầu. Bức chân dung của mẹ chàng đã kết thúc chàng. Với nó, trí não chàng đã hoàn toàn tắt ngóm.

Lúc Jessica trở lại, Dain đã chỉnh lại mình và tất cả những thứ khác vào đúng trật tự. Andrews đã mang đồng quần áo du lịch bị vứt bừa bãi đi, cái vali được cất lại, đèn đã được thắp, một người hầu đang trên đường tới Chudleigh, và bữa tối đang được chuẩn bị.

“Có vẻ như chàng đã rất bận rộn,” nàng nói, nhìn quanh khi nàng đến chỗ chàng. “Căn phòng thật gọn gàng.”

“Nàng đã đi một lúc khá lâu,” chàng nói.

“Em đã tắm,” nàng nói. “Em đã kích động, như chàng đã thấy.” Nàng xem xét nút thắt ở dây lưng của chàng, lông mày nàng nhíu lại. “Em nghĩ em đã quá cuồng loạn. Em ước gì mình đã không khóc, nhưng em không thể ngăn lại. Đó là một... trải nghiệm biến đổi sâu sắc. Em dám nói là chàng đã quen với điều đó, nhưng em thì không. Em đã bị tác động rất nhiều. Em đã không mong... chà, thăng trầm thì, em đã chờ đợi điều tồi tệ nhất. Khi liên quan đến vấn đề đó, ý em là thế. Nhưng chàng dường như đã không thấy có gì khó khăn, và chàng dường như không bị hạn chế hay tức giận bởi sự thiếu kinh nghiệm của em, và, ngoại trừ một khoảnh khắc, điều đó không hề giống như lần đầu tiên tí nào. Ít nhất thì, không phải những gì em tưởng tượng về lần đầu tiên. Và với việc sự lo lắng của em được giải tỏa và những cảm giác phi thường... khoảng thời gian dài dằng dặc và ngăn ngui ấy của nó làm cho, em không thể kìm nén những cảm xúc của mình.”

Chàng đã đọc được những dấu hiệu ấy không hề chính xác, rồi, lần này, cuối cùng cũng đã đúng. Thế giới lại quay về trật tự. Tất cả những gì chàng cần là bước đi thật cẩn thận, để giữ nó nguyên như thế.

“Tâm tính của ta cũng không hoàn toàn ổn,” chàng nói. “Ta không quen với việc có một phụ nữ ở quanh. Điều đó thật... làm rối trí.”

“Em biết, và em có thể cho qua điều đó,” nàng nói. “Đầu sao đi nữa, Dain, chàng không thể mong chờ em trải qua toàn bộ cái trò này một lần nữa.”

Chàng nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu nàng và quan sát thế giới có trật tự ngăn nắp của chàng sụp xuống thành đồng hỗn độn. Trong một giây, trái tim nhẹ nhõm trước đó của chàng trở thành cái bình tro bằng chì, đựng tro tàn của một hy vọng mới sinh mong manh. Chàng đáng nhẽ nên biết tốt hơn là không nên hy vọng. Chàng đáng nhẽ nên nhận ra rằng chàng sẽ khiến cho tất cả mọi thứ đều tồi tệ. Nhưng giờ thì chàng không hiểu, không hơn những gì chàng

đã từng, sao chàng có thể biến mọi thứ trở nên tồi tệ quá mức thế này. Chàng không hiểu vì sao nàng đã được gửi đến đời chàng, để trao cho chàng hy vọng, và giết chết nó ngay giây phút đầu tiên chàng dám tin tưởng.

Mặt chàng rấn lại và cơ thể chàng nặng như đá, nhưng chàng không thể gom tròng cười nhần tâm hay một nhận xét dí dỏm khôn ngoan cần thiết để hoàn tất cái cảnh tượng quá mức quen thuộc này. Chàng đã nếm được hạnh phúc trong vòng tay của nàng, và cả hy vọng nữa, và chàng không thể để chúng đi mà không biết lý do.

“Jessica, ta biết ta đã...thật khó chịu,” chàng nói. “Tuy nhiên -”

“Khó chịu ư?” Nàng ngược lên, đôi mắt xám của nàng mở to. “Chàng rất là quá quắt. Em bắt đầu nghĩ rằng chàng không chịu được khi có cảm giác vui vẻ. Em biết chàng muốn em. Nhưng đưa chàng vào giường – chàng, tên đáng điếm vĩ đại nhất Christendom – trời ơi, còn tệ hơn cái lần em phải kéo lê Bertie tới chỗ nhỏ rãnh nữa. Và nếu chàng nghĩ em có ý định làm điều đó suốt quãng đời còn lại của chúng ta, chàng tốt nhất là nên nghỉ lại đi. Lần tới đây, đức ngài ạ, chàng sẽ phải đi quyền rũ – hoặc là sẽ không có gì hết, em thề đấy.”

Nàng bước lùi lại và khoanh tay trước ngực. “Em quyết tâm đấy, Dain. Em ngăn chết lên được việc cứ phải ném mình vào chàng rồi. Chàng đủ thích em cơ mà. Và nếu lần lên giường đầu tiên không chứng minh được rằng chúng ta ít nhất cũng phù hợp trong chuyện đó, thì chàng đúng là một trường hợp vô vọng rồi, và em sẽ phải sạch tay khỏi chàng. Em sẽ không cho phép chàng biến em thành một kẻ nhu nhược đâu.”

Dain mở miệng ra, nhưng không có gì thoát ra cả. Chàng khép nó lại và đi tới bên cửa sổ. Chàng lún xuống chiếc ghế tràng kỷ và nhìn chằm chằm ra ngoài. “Còn tệ hơn...Bertie...tới chỗ nhỏ rãnh.” Chàng thốt ra một tràng cười dữ dội. “Chỗ nhỏ rãnh. Oh, Jess.”

Chàng nghe thấy tiếng bước chân đi dép của nàng đến gần.

“Dain, chàng ổn chứ?”

Chàng xoa trán. “Có. Không. Thật là một tên ngốc.” Chàng quay lại và nhìn vào ánh mắt cau có của nàng. “Cứng đầu,” chàng nói. “Đó là vấn đề, phải không? Ta cứng đầu.”

“Chàng quá bối rối,” nàng nói. “Em đáng nhẽ phải nhận ra chứ. Chúng ta đều quá căng thẳng. Và điều đó còn nhiều hơn với chàng vì chàng quá nhạy cảm và giàu cảm xúc.”

Nhạy cảm. Giàu cảm xúc. Chàng có bộ mặt của một con bò – và cả trí thông minh nữa, rõ ràng là như thế. Nhưng chàng không cãi lại nàng.

“Quá căng thẳng, đúng vậy,” chàng nói.

“Tại sao chàng không đi tắm đi?” nàng gợi ý. Nàng vuốt mềm tóc chàng từ trên trán. “Và trong khi chàng tận hưởng một trận vùng vẫy thỏa thuê thích thú, em sẽ gọi bữa tối.”

“Ta đã gọi rồi,” chàng nói. “Chúng sẽ lên sớm thôi. Ta nghĩ chúng ta có thể ăn tối ở đây. Điều đó sẽ tránh sự phiền phức của việc mặc đồ ăn tối.”

Nàng nghiêng cứu mặt chàng, và từ từ miệng nàng giãn ra trong một nụ cười. “Có lẽ chàng không phải là một trường hợp quá vô vọng như em đã nghĩ. Thế còn Sherburne thì sao?”

“Ta đã gửi một người hầu tới Chuddleigh với thông báo rồi,” chàng nói. “Ta đã báo cho Sherburne rằng ta sẽ gặp cậu ta ở trận đấu vật. Thứ bảy.”

Nàng bước lùi lại, nụ cười của nàng nhạt dần. “Em biết rồi.”

“Không, nàng không biết đâu.” Chàng nhồm lên. “Nàng sẽ đi với ta.”

Chàng quan sát vẻ bình tĩnh lạnh lùng của nàng rút đi khi nàng đón nhận câu cuối cùng và quyết định tin chàng. Cái miệng mềm mại của nàng lại cong lên và một làn sương mù màu bạc lung linh trong mắt nàng.

“Cảm ơn chàng, Dain.” Nàng nói. “Em sẽ thích nó lắm. Em chưa bao giờ được xem một trận đấu vật thực sự trước đây cả.”

“Ta dám nói nó sẽ là một trải nghiệm lãng mạn cực kỳ đấy,” chàng nói, nghiêng cứu nàng từ trên xuống dưới một cách nghiêm trọng. “Ta không thể chờ được nhìn thấy mặt Sherburne khi ta đến với người vợ cao quý của mình bên người.”

“Đấy, chàng thấy chưa?” nàng nói, không thấy bị xúc phạm. “Em đã bảo chàng rằng có những lợi ích khác nữa khi có một cô vợ mà. Em có thể trở nên vô cùng có ích khi chàng muốn làm bạn bè mình choáng váng.”

“Có điều đó. Nhưng tiện nghi của riêng ta là những điều đầu tiên ta cân nhắc đến,” chàng thêm vào khi lách đi. “Ta muốn nàng ở quanh để phục vụ cho những ý thích bất chợt của ta và làm dịu đi những dây thần kinh nhạy cảm của ta và...” Chàng toe toét. “Và làm ấm giường ta nữa, tất nhiên rồi.”

“Thật lãng mạn làm sao.” Nàng ấn tay lên ngực. “Em tin rằng mình sẽ ngất mất.”

“Nàng tốt hơn là không.” Dain hướng tới cánh cửa mà nàng vừa đi vào. “Ta không thể quanh quẩn chờ để bế nàng lên được đâu. Dạ dày của ta sắp nổi giận rồi.”

Với thế giới ở đúng trật tự một cách an toàn, Dain có thể dành khoảng thời gian tắm rửa nhân nhả để sửa chữa cuốn từ điển tinh thần của mình. Chàng xóa vợ chàng ra khỏi danh mục thông thường dán nhãn “Giống cái” và cho nàng một phần của riêng mình. Chàng lập một lưu ý rằng nàng không thấy chàng đáng kinh tởm, và đặt ra vài lời giải thích: (a) thị lực tệ hại và thính lực hỏng hóc, (b) có khuyết điểm trong một phần trí tuệ minh mẫn của nàng, (c) tính kỳ cục di truyền của dòng họ Trent, hay (d) một hành động của Chúa. Vì đáng toàn năng không hề cho chàng một hành động biểu hiện lòng nhân từ nào trong ít nhất là hai mươi lăm năm, Dain nghĩ đây chỉ là khoảng thời gian quý quái, nhưng chàng cũng cảm ơn đức chúa trời, và hứa sẽ tốt hết mức có thể.

Những mong đợi của chàng trong vấn đề này, như phần lớn những mong đợi của chàng, rất thấp. Chàng sẽ không bao giờ là một người chồng lý tưởng. Chàng gần như không biết tí gì về chuyện làm thế nào để là một người chồng nữa – ngoài những điều cơ bản về chuyện cung cấp thức ăn, quần áo, chỗ ở và sự bảo vệ khỏi những phiền nhiễu của cuộc sống. Và tạo ra lũ nhóc.

Ngay khi những đứa nhóc bước vào tâm trí chàng, Dain đóng sầm quyển từ điển của mình lại. Chàng đang trong tâm trạng tốt. Chàng không muốn phá hỏng nó bằng cách rước phiền nhiễu, và đem mình vào một cơn điên loạn khác với những thứ không thể tránh được. Bên cạnh đó, tỷ lệ ngang bằng là lũ trẻ sẽ chào đời trông như nàng thay vì giống chàng. Trong bất kỳ trường hợp nào, chàng sẽ không thể ngăn chặn chúng đến vì không có cách nào chàng có thể giữ tay mình khỏi nàng.

Chàng biết đâu là một điều tốt đẹp khi chàng có. Chàng biết rằng làm tình với vợ chàng sẽ là thứ gần nhất với trải nghiệm thiên đường mà chàng từng có. Chàng quá ích kỷ và tuyệt vọng từ bản chất để từ bỏ điều đó. Chừng nào nàng còn sẵn lòng, chàng sẽ không lo lắng đến hậu quả. Một điều gì đó khủng khiếp sẽ xảy ra, tất nhiên rồi, không sớm thì muộn. Nhưng đó là cách đời chàng diễn ra. Vì chàng không thể ngăn chặn nó, dù nó là gì đi nữa, chàng cũng có thể chọn phương châm của mình từ Horace: *Carpe diem, quam minimum credula postero*. Tận hưởng ngày hôm nay, nhưng không tin tưởng vào ngày mai.

Cho nên, với những vấn đề đã được tìm ra và giải quyết ổn thỏa cho tới lúc này, Dain ra ăn bữa tối cùng vợ chàng. Suốt bữa ăn, chàng còn sửa lại từ điển của mình thêm nữa. Đối với danh sách những tài năng kỳ quặc của nàng chàng cũng đã thêm vào kiến thức về nghệ thuật đâm béc. Ở bữa tối chàng khám phá ra rằng nàng cũng sở hữu hiểu biết về đấu vật nữa, lượn lắt được từ những tạp chí thể thao và các cuộc trò chuyện của cánh đàn ông. Nàng đã chăm sóc không chỉ cậu em trai của nàng, nàng giải thích, mà cả mười cậu em họ nữa – vì nàng là người duy nhất có thể “kiểm soát lũ người nguyên thủy vô phép đó”. Dù vậy không ai trong số lũ vô ơn bạc nghĩa đó đưa nàng đến một trận đấu chuyên nghiệp cả.

“Kể cả trận Polkinhorne đấu với Carr cũng không,” nàng bảo Dain một cách căm phẫn.

Trận đấu nổi tiếng đó đã diễn ra ở Davenport, cách đây hai năm.

“Đã có đến mười bảy nghìn người xem,” nàng nói. “Chàng có thể vui lòng giải thích cho em làm sao mà một phụ nữ có thể thu hút sự chú ý trong một đám đông như thế cơ chứ?”

“Nàng gắn liền với việc thu hút sự chú ý rồi, thậm chí giữa bảy mươi nghìn người đi nữa,” chàng nói. “Nàng là cô gái xinh xắn nhất ta từng gặp, như ta nhớ lại rõ ràng là đã nói với nàng ở Paris.”

Nàng ngồi thẳng lên, sừng sốt, đôi má mềm mại ửng hồng. “Trời ơi, Dain, đó là một lời tăng béc – và chúng ta thậm chí còn không đang làm tình nữa.”

“Ta là một anh chàng gây sốc mà,” chàng nói. “Người ta không bao giờ biết được những điều đáng kinh ngạc mà ta sẽ nói. Hay vào lúc nào.” Chàng nhấp rượu vang. “Vấn đề là, nàng sẽ thu hút sự chú ý. Trong hoàn cảnh bình thường, nàng sẽ có hàng tá tên thô lỗ say xỉn quấy rầy nàng và làm người thấp tùng của nàng xao lãng. Nhưng vì ta sẽ là người thấp tùng của nàng, sẽ không có sự quấy rầy hay xao lãng nào. Tất cả lũ thô lỗ đó, dù có say xỉn đến mấy, cũng sẽ giữ mắt mình dán chặt vào trận đấu và tay dính sát vào người.” Chàng đặt cốc rượu vang xuống và cầm đĩa lên.

“Những cô gái điểm tốt hơn là cũng như vậy,” nàng nói, quay về chú ý đến thức ăn. “Em không to lớn và đáng sợ như chàng, nhưng em cũng có những phương pháp của mình. Em cũng sẽ không dung thứ bất kỳ sự quấy rầy nào hết.”

Dain dán mắt mình trên khay và tập trung vào việc nuốt xuống đồng đồ ăn mà chàng vừa mới gần như nôn ra.

Nàng có ý muốn chiếm hữu...chàng.

Cái sinh vật xinh đẹp, điên rồ này – hay cái sinh vật dở mù dở điên này, hay bất kể nàng là cái gì – lạnh lùng thông báo như thể người ta nói, “bỏ lọ muối qua đây,” mà không nhận thức chút xíu nào rằng trái đất vừa lật nhào trên trục quay của nó.

“Những sự kiện thể thao lớn như vậy có xu hướng thu hút vô số gái làng chơi,” chàng nói. “Ta sợ rằng nàng sẽ bận túi bụi đấy...” Miệng chàng xoắn lại. “Để đánh nhau với họ.”

“Em cho rằng hỏi xin chàng không khuyến khích họ là quá nhiều,” nàng nói.

“Em thân yêu, ta sẽ không mơ đến việc khuyến khích họ,” chàng nói. “Thậm chí ta cũng biết là thật rất tệ khi – khi quyến rũ những phụ nữ khác trong khi vợ mình đang ở quanh. Không kể đến nàng chắc hẳn sẽ bắn ta.” Chàng lắc đầu buồn bã. “Ta chỉ ước rằng sự tự kiểm chế của ta là đủ. Nhưng điều bụng mình là, họ không có vẻ muốn bất kỳ sự khuyến khích nào. Bất kỳ nơi nào ta đi -”

“Điều đó không làm chàng bức mình,” nàng nói với một cái liếc xéo. “Chàng nhận thức quá rõ về ảnh hưởng của mình đối với phụ nữ, và em chắc chắn rằng chàng hài lòng vô tận khi quan sát họ thờ dài và chảy nước miếng trước thể chất lỏng lẻo của chàng. Em không muốn làm hỏng thú vui của chàng, Dain. Nhưng em đề nghị chàng hãy cân nhắc đến lòng kiêu hãnh của em, và kiểm chế không làm em xấu hổ ở chốn đông người.”

Phụ nữ. ...thở dài và chảy nước miếng. ...trước thể chất lỏng lẻo của chàng.

Có lẽ việc làm tình một cách thô bạo đã phá hủy một phần bộ não nàng.

“Ta biết nàng đang nghĩ về cái gì.” Chàng nói. “Không phải ta đã trả cả một món tiền lớn vì nàng sao? Vì cái quái gì mà ta lại nên lãng phí tiền bạc và năng lượng vào việc quyến rũ những phụ nữ khác, khi ta vừa mua một người để sử dụng mãi mãi chứ?”

“Cách đây vài giờ, chàng vừa chuẩn bị để rời bỏ em,” nàng chỉ ra. “Sau chỉ ba ngày hôn nhân – và trước khi chàng qua đêm tân hôn. Chàng không có vẻ gì là coi trọng tiền bạc và năng lượng nhiều hơn coi trọng lòng kiêu hãnh của em.”

“Lúc đó ta không suy nghĩ sáng suốt,” chàng nói. “Ta đang phụ thuộc vào lòng thương của những dây thần kinh mềm yếu của ta. Hôn nữa, ta không quen với việc coi trọng cảm xúc của bất kỳ ai. Nhưng giờ tâm trí đã thông suốt, ta hiểu luận điểm của nàng, và nó có vẻ sáng suốt. Nàng là nữ hầu tước Dain, sau cùng, và không một ai được phép cười cợt hay thương hại nàng hết. Ta biểu hiện như một con lừa là một chuyện. Khi hành vi của ta ảnh hưởng xấu đến nàng, tuy nhiên, lại là một chuyện khác.” Chàng đặt nĩa xuống và cong người về phía nàng. “Ta hiểu đúng chứ, phu nhân?”

Cái miệng mềm mại của nàng cong lên. “Hoàn hảo,” nàng nói. “Chàng có một trí óc cừ khôi làm sao, Dain, khi nó thông suốt. Chàng đi thẳng tới trọng tâm vấn đề.”

Nụ cười tán đồng ấy bắn thẳng vào tim chàng và cuộn lại một cách ấm áp ở đó.

“Chúa ơi, điều đó nghe như một lời tăng bốc vậy.” Chàng đặt tay lên trái tim đang tan chảy của mình. “Và đối với trí tuệ của ta, không kém. Trí tuệ đàn ông, nguyên thủy của ta. Ta tin rằng ta sẽ ngất mất.” Ánh mắt chàng trượt tới cổ áo của nàng. “Có lẽ ta nên nằm xuống. Có lẽ...” Chàng nhắc mắt lên gặp mắt nàng. “Nàng đã xong chưa, Jess?”

Nàng thốt ra một tiếng thở dài nhỏ. “Em dám nói là mình đã xong vào cái ngày em gặp chàng.”

Chàng nhòm dậy và di chuyển tới ghế của nàng. “Bất kỳ ai cũng có thể bảo nàng thế. Ta không thể tưởng tượng được nàng đã nghĩ gì, khi cứ bám lấy ta như nàng đã làm.” Chàng nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay dọc bờ má mềm mại của nàng.

“Em đã không nghĩ ngợi sáng suốt,” nàng nói.

Chàng nắm lấy tay nàng và nâng nàng dậy khỏi ghế. “Ta bắt đầu nghi ngờ nàng có bất kỳ khả năng suy nghĩ nào đấy,” chàng nói. Chàng cũng không, vào lúc này. Chàng đang nhận thức quá đồ sộ về làn da của nàng, màu trắng sứ không chút tí vết, và về đôi bàn tay nhỏ nhắn thanh nhã trong tay chàng.

Chàng cũng ý thức một cách đau đớn về cơ thể đồ sộ vụng về, và lẽ thói thô bạo, và sự tăm tối của chàng, cả trong lẫn ngoài. Chàng vẫn có rắc rối trong việc tin rằng chỉ vài giờ trước đây, chàng đang đắm vào nàng, đập tắt dục vọng súc vật của mình trên cơ thể trong trắng của nàng. Chàng khó có thể tin rằng dục vọng của chàng lại đang khuấy động, quá dữ dội, quá sớm. Nhưng chàng là một con thú. Nàng chỉ phải mỉm cười với chàng và cái nhu cầu ghé gối, cục súc ấy đã phình lên trong chàng, che mờ trí khôn và phá hủy vỏ ngoài mỏng manh đáng thương của một tên đàn ông lịch sự.

Chàng bảo mình hãy dịu xuống, để trò chuyện, để tán tỉnh. Nàng muốn được quyến rũ, và ít nhất đó là những gì chàng có thể làm. Chàng sẽ phải có thể. Chàng phải có từng giây sự kiểm soát. Nhưng điều tốt nhất chàng có thể làm là dẫn nàng tới giường, thay vì lôi nàng đi và ném nàng xuống bàn và đè lên trên nàng.

Chàng kéo tấm ga trải giường về và đặt nàng ngồi trên tấm đệm. Rồi chàng nhìn nàng một cách vô vọng trong lúc chàng tìm kiếm một từ đúng đắn trong vũng bùn lầy lội của trí óc chàng.

“Em đã không thể tránh đi được,” nàng nói, đôi mắt xám của nàng tìm kiếm chàng. “Em biết em nên, nhưng em đã không thể. Em đã nghĩ chàng hiểu điều đó, nhưng có vẻ như chàng không hề hiểu. Chàng cũng đã hiểu nhầm, phải không? Chàng đang nghĩ cái quái gì thế, Dain?”

Chàng không còn theo kịp cuộc nói chuyện nữa. Chàng tự hỏi nàng đọc được điều gì trên mặt chàng. “Ta đã hiểu nhầm điều gì cơ?” chàng hỏi, tạo ra một nụ cười bao dung.

“Tất tần tật, có vẻ như vậy.” Hàng lông mày đen nhánh của nàng sụp xuống. “Và do vậy không có gì bất ngờ là em phán đoán nhầm.”

“Có phải đó là lý do nàng không hề tránh đi không? Bởi vì nàng phán đoán nhầm ta.”

Nàng lắc đầu. “Không phải, và cũng không phải vì em quần trí đâu. Chàng sẽ không được nghĩ em bị điên, Dain, vì em không hề. Em biết trông giống thế, nhưng có một lời giải thích hoàn toàn hợp lý. Trí khôn, như chàng trong tất cả cánh đàn ông đều phải biết, không so sánh được với sự điên cuồng của bản năng động vật. Em đã thèm khát chàng từ giây phút em gặp chàng.”

Đầu gối chàng lão đảo. Chàng cúi xuống trước mặt nàng và nắm chặt lấy thành đệm. Chàng háng giọng. “Thèm khát.” Chàng xoay xở để giữ cho âm đó thật thấp và không run rẩy. Chàng quyết định không thử thêm bất kỳ âm tiết nào khác của bất kỳ cái gì nữa.

Nàng lại đang tìm kiếm mắt chàng. “Chàng đã không hề biết, phải không?”

Giả vờ hoàn toàn nằm ngoài khả năng của chàng. Chàng lắc đầu.

Nàng nâng tay lên ôm lấy mặt chàng. “Chàng hẳn là mù rồi. Cả điếc nữa. Hoặc bối rối khủng khiếp. Tất cả mọi người ở Paris đều biết. Người đàn ông

tội nghiệp. Em không muốn bắt đầu tương tượng điều gì đã đi qua tâm trí chàng nữa.”

Chàng xoay xở để cười. “Ta đã nghĩ ta mới là thứ họ biết đến. Rằng ta ... đã dờ dẩn. Ta đã như thế. Ta nói thật với nàng đấy.”

“Nhưng, cung à, chàng thèm khát tất cả những phụ nữ mà chàng gặp,” nàng nói vô cùng kiên nhẫn. “Tại sao Paris lại quay cuồng vì điều đó chứ? Đó là vì biểu hiện của em, chàng không hiểu sao? Họ thấy em quá mê đắm để có thể tránh đi, như một quý cô lý trí, mình mẫn nên làm. Đó là điều đã khiến mọi người thích thú với chúng!”

Cung. Căn phòng đang quay cuồng một cách vui vẻ quanh chàng.

“Em đã muốn thật lý trí,” nàng tiếp tục. “Em đã không muốn làm phiền chàng. Em biết điều đó sẽ dẫn đến rắc rối. Nhưng em không thể ngừng được. Chàng quá ... nam tính. Chàng cực kỳ đàn ông. Chàng to lớn và mạnh mẽ và chàng có thể nhắc em lên bằng một tay. Em không thể miêu tả cảm giác đó kỳ diệu đến mức nào.”

Nam tính chàng có thể hiểu. Chàng là như thế. Chàng cũng hiểu được không có lời giải thích nào cho vấn đề khẩu vị. Trước khi nàng đến, chàng luôn bị những phụ nữ đầy đà thu hút. Được rồi, rất tốt. Khẩu vị của nàng hướng về những anh chàng to lớn, mạnh mẽ. Chàng chắc chắn là như thế.

“Em đã nghe mọi thứ về chàng,” nàng nói. “Em tưởng mình đã được chuẩn bị. Nhưng không một ai từng miêu tả chàng một cách đúng đắn cả. Em đang chờ đợi một cơn khi đột.” Nàng rê ngón tay trở dọc xuống mũi chàng. “Chàng không được mong chờ sẽ có khuôn mặt của một hoàng tử Ý. Chàng không được mong chờ sẽ có cơ thể của một vị thần La Mã. Em đã không được chuẩn bị cho điều đó. Em không có lớp bảo vệ nào sẵn sàng cả.” Với một tiếng thở dài nhỏ, nàng đưa hai tay mình lên tới vai chàng. “Em vẫn không có. Về cơ thể, em không thể kháng cự lại chàng tí nào hết.”

Chàng cố tìm kiếm một chỗ trong từ điển của chàng dưới danh mục “Dain” có Hoàng tử Ý và Vị Thần La Mã, nhưng những cụm từ đó chẳng khớp vào đâu cả, và mới nghĩ đến chúng thôi cũng khiến chàng muốn cười rú lên. Hoặc than khóc. Chàng không thể quyết định làm gì. Chàng quyết định là mình đang bắt đầu điên rồi. Chàng không hề ngạc nhiên. Nàng có sở trường là làm chàng như thế.

Chàng đứng dậy. “Không cần lo lắng, Jess. Dục vọng không phải là vấn đề. Dục vọng ta có thể xoay xở rất tốt, cảm ơn nàng.”

“Em biết.” Nàng nhìn chàng từ trên xuống dưới. “Chàng -”

“Thực ra thì, ta đã chuẩn bị để xoay xở với nó ngay lúc này đây.” Chàng bắt đầu chòng đồng gối vào đầu giường.

“Điều đó là thứ dễ thông cảm nhất ở chàng,” nàng nói, ánh mắt nàng lướt từ đồng gối tới chàng.

Chàng vỗ vỗ chòng gối. “Ta muốn nàng nằm đây.”

“Trần trướng?”

Chàng gạt đầu.

Không chút do dự, nàng đứng dậy và tháo đai lưng ở chiếc váy. Chàng quan sát chiếc áo ngủ mở ra. Nàng nhún vai hờ hững.

Sắc đẹp chết người, chàng nghĩ khi, bị mê hoặc, quan sát thứ lụa đen nặng nề trượt xuống đôi vai mảnh khảnh của nàng, qua làn da sứ và những đường cong nữ tính đẹp đến đau đớn, và rơi xuống với một tiếng sột gột gọi cảm ở chân nàng.

Chàng quan sát chuyển động thanh nhã của cơ thể nhẹ nhàng của nàng khi nàng trèo lên giường và nằm xuống dựa vào đồng gối, không hề xấu hổ, không hề gượng gạo, không hề e ngại.

“Em gần như ước rằng lúc nào mình cũng có thể trần trướng,” nàng nói êm dịu. “Em yêu cái cách chàng nhìn em.”

“Ý nàng là hỗn hà hỗn hển và chảy nước miếng ư?” Chàng tháo đai lưng của chính mình.

“Ý em là nét mặt ngái ngủ, sưng sía mà chàng có.” Nàng đặt tay lên bụng. “Nó khiến bên trong em nóng bừng và rối bời.”

Chàng vứt cái áo ngủ của chàng đi.

Nàng hít vào đột ngột.

Vật nhọn sung phòng của chàng bật ra, y như thể nàng vẫy gọi nó vậy. Dain nhìn xuống và cười lớn. “Nàng muốn nam tính. Nàng có nam tính.”

“Và to lớn và mạnh mẽ.” Giọng nàng khô khốc. Ánh mắt màu xám dịu dàng của nàng di chuyển lên xuống cơ thể chàng. “Và tuyệt đẹp. Làm thế quái nào mà em có thể kháng cự lại chàng đây? Làm sao chàng nghĩ là em có thể chứ?”

“Ta đã không nhận ra rằng nàng lại nồng nặc đến thế.” Chàng trèo lên giường và cười lên chân nàng.

“Em cho rằng cũng chỉ thế thôi,” nàng nói. “Nếu không thì ...” Nàng trượt tay lên trên đùi chàng. “Oh, Dain, nếu mà chàng đoán được những gì đã diễn ra trong đầu em khi em gặp chàng ...”

Dịu dàng nhưng kiên quyết chàng bỏ tay nàng ra và đặt nó lên đệm. “Hãy nói cho ta nghe.”

“Trong đầu, em đã cởi hết quần áo của chàng. Em không thể dừng lại. Đó là những khoảnh khắc khủng khiếp. Em cứ sợ rằng lý trí của em sẽ gục ngã, và em đã thực sự làm điều đó. Ở đó, trong cái cửa hàng ấy. Trước mặt Champtois. Trước mặt Bertie.”

“Nàng đã cởi hết quần áo của ta,” chàng nói. “Trong đầu nàng.”

“Phải. Xé chúng đi, thực ra là vậy. Như em đã làm một lúc trước đây.”

Chàng cúi xuống trên người nàng. “Nàng có muốn biết điều gì diễn ra trong đầu ta không?”

“Một thứ gì đó cũng hư hỏng ngang bằng, em hy vọng.” Nàng vuốt ve ngực chàng. Chàng lại một lần nữa bỏ tay nàng ra.

“Ta đã muốn... được... liếm nàng,” chàng nói chậm rãi. “Từ đỉnh đầu... tới ngón chân nàng.”

Nàng nhắm mắt lại. “Hư hỏng, phải.”

“Ta đã muốn liếm nàng và hôn nàng và chạm vào nàng... tất cả mọi nơi.” Chàng hôn trán nàng. “Tất cả màu trắng. Tất cả màu hồng. Tất cả những nơi khác nữa.”

Chàng rê lười mình qua một bên lông mày mượt mà. “Đó là điều mà giờ ta sẽ làm. Và nàng phải nằm đó. Và nhận lấy.”

“Vâng.” Một tiếng sít ưng thuận và một con run rẩy – khoái lạc, rõ ràng là như thế, vì cái miệng mềm mại, căng mọng của nàng cong lên.

Chàng lướt nhẹ môi mình lên trên cái nụ cười xinh xắn, mẩn nguyện đó, và không nói gì hơn, mà trao bản thân chàng cho việc hiện thực hóa giấc mơ thần tiên của mình.

Thực tế, chàng phát hiện ra, còn ngọt ngào hơn, mùi vị và hương thơm của nàng còn say đắm hơn nhiều, so với giấc mơ.

Chàng hôn mũi nàng và thường thức lớp sa tanh ở má nàng. Chàng hít hà và nếm nàng và khám phá nàng tất cả cùng một lúc, hết lần này đến lần khác: hình trái xoan hoàn hảo của mặt nàng, độ dốc của xương gò má nàng, làn da thật hoàn hảo và mịn màng mà chàng đã muốn than khóc ngay lần đầu tiên được ôm nàng.

Hoàn hảo, lúc ấy chàng đã nghĩ thế, và điều đó gần như làm tan vỡ trái tim chàng, bởi vì chàng không thể có được nàng.

Nhưng chàng có thể, ít nhất là vào lúc này. Chàng có thể chạm môi mình vào sự hoàn hảo ấy... khuôn mặt say đắm ấy... vành tai xinh xắn trên ngói ấy... cái đường cao mượt mà ở cổ nàng.

Chàng nhớ mình đã đứng trong bóng tối và đôi mắt làn da trắng mượt lộ ra trong ánh đèn đến thế nào. Chàng lướt đôi môi hé mở qua bờ vai trắng như tuyết mà chàng đã nhìn chăm chú ở chỗ ẩn nấp của mình, và dọc xuống cánh tay phải tới các đầu ngón tay và lại quay lên. Chàng tạo ra cùng con đường mòn chiếm hữu dài lê thê từ trên xuống dưới ấy bên tay trái nàng. Các ngón tay nàng cong vào và hơi thở của nàng trở thành những tiếng thở dài nhỏ ngọt ngào thì thầm trong huyết quản của chàng và khiến tim chàng nện như một cây violoncen.

Chàng tiêu phí những nụ hôn trên bộ ngực rắn chắc, căng tròn, đang phập phồng với hơi thở nhanh dần của nàng. Chàng rê lười qua đôi núm cứng nhắc, ửng hồng của nàng và thường thức những tiếng rên rỉ nhỏ gần ngủ, rồi bắt mình tiếp tục, bởi vì còn nữa, và chàng sẽ không coi thường bất kỳ thứ gì cả. Chàng sẽ trải nghiệm toàn bộ chúng, bởi vì ngày mai thế giới có thể sẽ sụp đổ, theo những gì mà chàng biết, và địa ngục sẽ mở ra nuốt chửng lấy chàng.

Chàng tiếp tục xuống dưới, rải những nụ hôn trên phần eo mượt mà của nàng và đường cong khêu gợi của hông nàng... dọc rìa ngoài đôi chân mảnh mai, rắn chắc của nàng, tới cái mắt cá chân mảnh khảnh và lên đầu ngón chân nàng, như chàng đã hứa. Rồi từ từ chàng đi lên bên đùi trong mượt mà sa tanh của nàng.

Giờ nàng đang run rẩy, háng chàng nặng và nóng bóng và còn hơn cả sẵn sàng.

Nhưng chàng vẫn chưa xong, và chỉ hiện tại mới có thể tin tưởng được. Giây phút này có thể là tất cả những gì chàng có. Và do đó chàng lại hôn và thường thức thêm lần nữa, tất cả cho tới ngón chân nàng và quay lại.

Rồi chàng rê lười mình qua làn da mượt mà ngay trên đám lông xoắn sẫm màu giữa hai chân nàng.

“Nàng thật đẹp, Jess,” chàng nói khàn đặc. “Từng inch một.” Chàng trượt các ngón tay của mình vào đám lông xoắn sẫm màu ướt đầm.

Nàng rên rỉ.

Chàng đưa miệng tới cái nơi thầm kín ấm áp, ẩm ướt đó.

Nàng thốt ra một tiếng rên trầm, và các ngón tay nàng túm vào tóc chàng.

Tiếng rên rỉ nữ tính của khoái lạc vang lên trong huyết quản chàng. Mùi thơm và hương vị đậm đà của phụ nữ tràn ngập các giác quan của chàng. Nàng là tất cả những gì chàng muốn trên thế giới này, và nàng là của chàng, muốn chàng, tron mượt mà và nóng bỏng cho chàng.

Chàng tôn thờ nàng bằng miệng vì đã muốn chàng. Chàng trao cho nàng khoái lạc vì niềm vui cuồng nhiệt khi được làm thế, cho đến khi tay nàng siết chặt trong tóc chàng và nàng kêu lên tên chàng, và chàng cảm thấy con rùng mình làm nàng run rẩy.

Rồi, cuối cùng, chàng đâm ngập mình vào chốn mềm mại nóng bỏng chào đón của nàng, và hòa vào nàng.

Và rồi đối với chàng cả thế giới cũng rung chuyển như vậy, và nếu nó có sụp đổ trong giây phút này, chàng cũng sẽ đi tới địa ngục một cách hạnh phúc, bởi vì nàng đã níu lấy chàng và hôn chàng như thể không có ngày mai và nàng sẽ ôm và muốn chàng mãi mãi.

Và khi thế giới bùng nổ, và chàng tràn ra trong nàng, như thể linh hồn chàng cũng trào ra vậy, và chàng sẽ từ bỏ cái linh hồn ấy một cách vui vẻ, nếu đó là cái giá cho khoảnh khắc hạnh phúc tinh khiết mà nàng trao cho chàng.

Ngày kế tiếp, Jessica đưa cho chàng biểu tượng.

Dain thấy nó ở chỗ của chàng khi chàng bước vào phòng ăn sáng. Nó đứng giữa tách cà phê và khay đồ ăn của chàng. Thậm chí trong thứ ánh sáng yếu ớt của buổi sáng u ám, những viên ngọc trai cũng tỏa sáng lung linh, topaz và ruby lấp lánh rực rỡ, kim cương bắn thẳng ra những sắc cầu vồng. Bên dưới vàng hào quang vàng le lói, đức mẹ đồng trinh mắt xám mỉm cười buồn bã với đứa trẻ sơ sinh cau có trong vòng tay.

Một miếng giấy nhỏ gấp lại bị nhét dưới đáy của chiếc khung ngọc. Tim chàng đập gấp gáp, Dain rút lấy và mở nó ra.

“Chúc mừng sinh nhật,” nó viết. Đó là tất cả.

Chàng nhìn từ tờ ghi chú tới vợ chàng, ngồi đối diện, mái tóc mềm mượt được bao quanh bởi ánh sáng lơ mơ từ cửa sổ.

Nàng đang phết bơ một miếng bánh nướng, hoàn toàn mù tịt, như thường lệ, về con đại hồng thủy nàng vừa tạo ra.

“Jess.” Chàng hầu như không thể buộc một âm tiết thoát ra khỏi cổ họng thắt chặt của mình.

“Vâng?” Nàng đặt con dao xuống và múc một thìa mứt lên miếng bánh nướng.

Chàng dò dẫm một cách điên cuồng khắp quyền từ điển tinh thần của mình, để tìm một lời, nhưng chàng không thể tìm ra điều mà chàng muốn bởi vì chàng còn không biết mình đang tìm kiếm cái gì nữa.

“Jess.”

Miếng bánh nướng ngừng lại nửa đường tới môi nàng. Nàng nhìn chàng.

Dain chỉ vào chiếc biểu tượng.

Nàng nhìn vào đó. “Oh, vâng, muộn còn hơn không, em nghĩ thế. Và vâng, em biết đó không thực sự là một món quà bởi vì dấu sao thì nó cũng thuộc về chàng. Tất cả mọi thứ của em – hoặc gần như tất cả mọi thứ – đều trở thành của chàng một cách hợp pháp khi chúng ta cưới. Nhưng chúng ta sẽ phải giả vờ, bởi vì em không có thời gian nghĩ, đừng nói là tìm, một món quà sinh nhật thích hợp.” Nàng cho miếng bánh được phết bơ và mứt một cách phung phí vào miệng... như thể mọi thứ đã được giải thích thông suốt và ổn thỏa và không có đến một mảnh bầu trời vừa sụp đổ.

Lần đầu tiên, Dain đã có một ý niệm mơ hồ về cảm giác khi là Bertie Trent, sở hữu số lượng chất xám cần thiết cho một con người, nhưng không có khái niệm để bắt nó hoạt động. Có lẽ, Dain nghĩ, Trent không hề được sinh ra như thế. Có lẽ cậu ta chỉ đơn giản là bị bắt lực bởi cả một đời nuông chiều.

Có lẽ cụm từ sắc đẹp chết người phải được linh hội thấu đáo hơn nữa. Có lẽ chính bộ não là thứ nàng gây chết.

Không phải bộ não của ta, Dain quyết tâm. Nàng sẽ không biến ta thành một tên đàn độn thích ba hoa.

Chàng có thể đối phó với chuyện này. Chàng có thể giải quyết nó. Chàng hơi bối rối, đó là tất cả. Món quà sinh nhật cuối cùng mà chàng chặn được là từ mẹ chàng, khi chàng tám tuổi. Ả điểm Wardell và Mallory đã mang đến hôm sinh nhật thứ mười ba không tính, vì Dain cuối cùng đã phải trả tiền cho cô ta.

Chàng ngạc nhiên, không hơn. Cực kỳ ngạc nhiên, phải thừa nhận, bởi vì chàng đã thực sự tin rằng Jessica sẽ sớm ném cái biểu tượng đó vào một vạc axit đang sôi còn hơn là để chàng có được nó. Chàng thậm chí còn không hỏi về nó suốt cuộc thương thảo hôn nhân, bởi vì chàng cho rằng nàng đã bán nó lâu rồi, và chàng cứng rắn từ chối để mình tưởng tượng hoặc hy vọng, thậm chí trong nửa giây, rằng nàng đã không.

“Đây là một...bất ngờ thú vị,” chàng nói, như bất kỳ người lớn thông minh nào cũng nói trong tình huống này. “Grazie. Cảm ơn nàng.”

Nàng mỉm cười. “Em biết là chàng sẽ hiểu mà.”

“Ta không thể hiểu được tất cả các gợi ý và dấu hiệu tượng trưng một cách thấu đáo,” chàng nói rất, rất bình tĩnh. “Nhưng rồi, ta là một người đàn ông, và bộ não của ta quá ban sơ cho những tính toán phức tạp ấy. Tuy nhiên, ta có thể thấy – như ta đã làm ngay khi đồng rác rưởi bị bỏ đi – rằng đây là một công trình nghệ thuật tinh xảo, và ta nghi ngờ rằng mình sẽ có bao giờ chán ngấy việc nhìn nó.”

Thật lịch thiệp, chàng nghĩ. Người lớn. Thông minh. Hợp lý. Chàng chỉ phải phải giữ chặt tay mình trên bàn và nó sẽ không run rẩy.

“Em đã hy vọng chàng sẽ cảm thấy như thế,” nàng nói. “Em chắc chắn rằng chàng đã nhận ra nó đặc biệt và hiếm có đến thế nào. Đó là vì nó gọi nhiều liên tưởng hơn, chàng có đồng ý không, so với những tác phẩm thông thường của trường phái Stroganov, dù chúng cũng rất tuyệt.”

“Gọi nhiều liên tưởng.” Chàng nhìn vào những hình dáng được vẽ một cách sống động. Thậm chí cả bây giờ, dù nó đã là của chàng, chàng vẫn thấy khó khăn, không sẵn sàng đánh mất mình trong nó hoặc nghiên cứu những cảm xúc mà nó gợi ra.

Nàng nhòm dậy, đến bên chàng và đặt tay lên vai chàng.

“Khi em thấy nó lần đầu tiên, sau khi nó đã được sửa lại và làm sạch, em đã bị tác động rất lớn,” nàng nói. “Những cảm giác thật kỳ cục. Rõ ràng là, ở trình độ nghệ thuật này, đã quá tầm với em. Chàng là chuyên gia. Em gần như chỉ là một loài ba hoa, và em không luôn chắc chắn lắm về lý do mắt em bị hút đến một vật thể nào đó, thậm chí khi em không nghi ngờ gì về giá trị của nó.”

Chàng liếc lên, bối rối. “Nàng đang đề nghị ta giải thích điều đã khiến nó vô cùng phi thường ư?”

“Ngoài màu mắt khác lạ của bà ấy,” nàng nói. “Và việc sử dụng hoang phí vàng. Và tay nghề thủ công. Không có gì trong số chúng giải thích lý do nó gợi nên cảm xúc mạnh mẽ đến vậy.”

“Nó gợi nên cảm xúc mạnh mẽ trong nàng vì nàng đã cảm,” chàng nói. Chàng do dự đưa mắt mình quay lại biểu tượng.

Chàng háng giọng và tiếp tục bằng tông kiên nhẫn của một vị gia sư. “Người ta đã quen với cái bữu môi hờn dỗi Nga cổ điển. Nhưng cái này khác hẳn, nàng thấy đó. Cậu bé Jesus trông thực sự cầu kinh và sùng sãi, như thể đã chần chừ việc chụp hình, hay dối – hay chỉ là muốn được chú ý. Và mẹ cậu ta không mang nét mặt bị kịch thường thấy. Bà ta hơi cau mày, phải. Hơi cầu kinh, có lẽ thế, bởi vì cậu bé là một thứ rắc rối. Dù vậy bà ta vẫn có tia sáng của nụ cười, như thể trấn an hoặc tha thứ cho cậu bé. Bởi vì bà hiểu rằng cậu bé cũng không biết gì hơn. Đứa trẻ ngây thơ, cậu ta coi tất cả là chuyện đương nhiên: nụ cười và sự trấn an, sự kiên nhẫn... sự tha thứ của bà ta. Cậu ta không biết mình có được điều gì, chứ đừng nói đến việc biết ơn điều đó. Và do đó cậu ta bực dọc và cau có... trong sự ngu dốt ấm ngửa hạnh phúc.”

Dain dừng lại, vì căn phòng dường như đột ngột trở nên quá mức im lặng, và người phụ nữ bên cạnh chàng trở nên quá trầm tư.

“Tất cả đều là thái độ hoàn toàn tự nhiên và con người,” chàng tiếp tục, cẩn thận giữ giọng mình nhẹ và trung lập. “Chúng ta quên rằng hai người này đại diện cho hình dáng thần thánh, và thay vì thế tập trung vào vờ bị kịch loài người giản đơn trong những quy ước nghệ thuật và đồ trang trí hào nhoáng. Nếu Đức mẹ đồng trinh và đứa trẻ này chỉ thánh thiện đơn thuần, tác phẩm này sẽ không hiếm có và thú vị bằng một nửa.”

“Em hiểu ý chàng rồi,” vợ chàng nói dịu dàng. “Người nghệ sĩ đã nắm bắt được cái thần của người mẫu, và tình yêu của người mẹ dành cho đứa con trai bé bỏng của bà ấy, và linh hồn của một khoảnh khắc giữa họ.”

“Đây là thứ đã đánh thức tình cảm của nàng,” chàng nói. “Thậm chí cả ta cũng thấy nó hấp dẫn, và không thể kháng cự để giả thuyết xem nét mặt họ biểu lộ cái gì- dù họ đã chết lâu rồi, và sự thật khó mà được kiểm chứng. Đó là tài năng của người nghệ sĩ. Ông ta khiến mọi người băn khoăn. Như thể là ông ta đã tạo ra một trò đùa với người xem vậy, phải không?”

Ngước nhìn từ biểu tượng tới Jessica, chàng bắt mình cười, như thể bức chân dung đẹp nhứt nhối của tình yêu người mẹ chỉ là một câu đố nghệ thuật thú vị.

Nàng siết nhẹ vai chàng. “Em biết là nó có nhiều thứ hơn là chỉ bắt đôi mắt nghiệp dư của em,” nàng nói, quá dỗi dịu dàng. “Chàng thật miễn cảm, Dain.” Rồi nàng nhanh chóng rời đi và quay lại chỗ ghế ngồi của mình.

Dù vậy vẫn không đủ nhanh. Chàng đã tóm được nó, trong một chớp thời gian trước khi nàng che dấu nó đi. Chàng đã thấy nó, trong mắt nàng, cũng y như chàng đã nghe thấy nó trong giọng nàng cách đây một giây: đau khổ... tội nghiệp.

Và tim chàng siết lại và loạn lên tức giận – với bản thân, bởi vì chàng không hiểu sao đã nói quá nhiều, và với nàng, vì nàng quá nhanh – nhanh hơn cả chàng – hiểu được điều chàng đã nói, và còn tệ hơn là, điều chàng đã cảm thấy.

Nhưng chàng không phải một đứa trẻ, Dain tự nhắc nhở mình. Chàng không hề bất lực. Bất kể chàng đã ngu ngốc để lộ điều gì với vợ chàng, con người chàng vẫn không thay đổi. Chàng đã không hề thay đổi, không tạo nào.

Với Jessica, chàng đã tìm thấy một thứ tốt đẹp, chỉ thế thôi, và chàng có ý định sẽ tận dụng tối đa. Chàng sẽ để nàng khiến chàng hạnh phúc, chắc chắn rồi. Dẫu có thế nào đi nữa, chàng sẽ để mình bị lộ sống, và luồn trên đầu, trước khi chàng để vợ chàng tội nghiệp chàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sau đó Andrews bước vào, cùng với một người hầu, Joseph. Thịt bò bít tết và bia được đặt trước mặt chàng. Andrews cắt miếng thịt bò trong khi Jessica, đã muốn thực hiện công việc nhỏ nhoi ấy, ngồi một cách vô dụng trong ghế, giả vờ ăn một bữa sáng có vị như mùn cưa và cũng làm bộ dễ nuốt.

Nàng – chuyên gia trong việc lý giải cánh đàn ông – hầu như không hiểu tí nào về chồng mình. Thậm chí cả tối qua, khi nàng phát hiện ra rằng chàng không hề rỗng tuếch, như nàng đã tin, và rằng tình yêu của phái nữ đã không hề đến với chàng một cách dễ dàng, như nàng đã đoán, nàng cũng không hề đoán được mức độ của rắc rối.

Nàng đã chỉ nhắc nhở mình rằng rất nhiều người đàn ông không thể nhìn rõ bản thân họ một cách sáng suốt. Khi Bertie, lấy ví dụ, nhìn vào một tấm gương, cậu ta nghĩ rằng một người đàn ông có trí óc đang nhìn lại. Khi Dain nhìn vào gương, không hiểu sao chàng lại bỏ qua toàn bộ vẻ đẹp thể chất của mình. Thật kỳ lạ đối với một chuyên gia, nhưng rồi, đàn ông không phải lúc nào cũng là những sinh vật đồng nhất.

Còn đối với tình yêu của phái nữ, chính xác thì Jessica chưa bao giờ lo sợ về viễn cảnh bản thân rơi vào tình yêu với chàng. Tuy nhiên chuyện những người phụ nữ khác – thậm chí cả những kẻ chuyên nghiệp cứng rắn – cũng có thể quyết định rằng chàng vượt quá những gì họ muốn đương đầu, là có thể hiểu được. Dù vậy nàng đáng nhẽ cũng nên nhận ra rằng, khó khăn nằm ở sâu hơn. Nàng đáng nhẽ nên đặt các sự kiện lại với nhau: sự miễn cảm cao độ, sự hoài nghi phụ nữ, sự căng thẳng trong ngôi nhà tổ tiên, sự cay đắng đối với mẹ, bức chân dung của người cha góm ghiếc, và hành vi mâu thuẫn của Dain đối với chính Jessica.

Nàng đã biết – chẳng phải từng bản năng một điều đã mách bảo nàng sao? – chàng cần nàng, cần một thứ từ nàng đến khủng khiếp.

Chàng cần thứ mà mọi người đều cần: tình yêu.

Nhưng chàng cần nó nhiều hơn nhiều so với một số người khác, bởi vì, rõ ràng là, chàng đã không có nhiều đến một mẫu của nó kể từ khi chàng còn bé.

.....cậu ta coi tất cả là chuyện đương nhiên: nụ cười và sự an ủi của bà ấy, sự kiên nhẫn, tha thứ của bà ấy.

Jessica biết đáng nhẽ nàng nên cười, như chàng, và giữ cho mọi chuyện hời hợt, bất kể nàng cảm thấy gì. Nàng đáng nhẽ không nên nói thay cho người mẹ và cậu con trai bé bỏng mà họ yêu. Rồi Dain sẽ không nhìn lên nàng như chàng đã nhìn, và nàng sẽ không bắt gặp cậu nhóc bé bỏng cô đơn trong chàng. Nàng sẽ không đau lòng vì cậu bé đó, và Dain cũng sẽ không nhìn thấy sự đau đớn trong mắt nàng.

Giờ thì chàng sẽ nghĩ nàng cảm thấy thương hại chàng – hay tệ hơn, là nàng cố ý lừa chàng vào việc tự phản bội chính mình.

Chàng hẳn là sẽ điên tiết với nàng.

Đừng, nàng thầm cầu nguyện. Hãy cứ nổi giận nếu chàng phải thế, nhưng đừng quay lưng lại và bỏ đi.

Dain không bỏ đi.

Dẫu sao đi nữa, nếu Jessica chỉ thiếu quen thuộc với tính cách bất thường của cánh đàn ông một tẹo nữa thôi, thì hành vi của chàng trong những ngày kế tiếp hẳn cũng sẽ phá hủy mọi hy vọng nàng đã ấp ủ về việc xây nên một thứ gì đó mơ hồ giống như một cuộc hôn nhân đích thực. Nàng hẳn sẽ quyết định rằng chàng thực sự là Quỷ xa tăng, và chưa bao giờ là một cậu bé nhỏ nhắn nào hết – đừng nói đến là một con người có trái tim tan vỡ và cô đơn – mà đã nhảy bật ra hoàn toàn trưởng thành từ hộp sọ của Hoàng tử bóng đêm, cũng như Athena đã vọt ra khỏi đầu Zeus vậy.

Nhưng điều đó, nàng sớm hiểu ra, chính là những gì Dain muốn nàng tin: rằng chàng là một tên trác tác vô cảm có những mối quan tâm chính yếu với nàng chỉ là sự đam mê, và nhìn nàng chỉ như một món đồ chơi, không hơn.

Đến thứ sáu, chàng đã cắm đồ nàng trong ghế ngồi cạnh cửa sổ ở phòng ngủ của chàng, trong hốc tường cạnh phòng tranh chân dung, dưới cây piano trong phòng nhạc, và dựa vào cánh cửa phòng khách của nàng – trước bức chân dung của mẹ chàng, không kém. Và đó chỉ là trò trêu chọc ban ngày.

Ít nhất khi họ làm tình chàng cũng không ngừng đam mê. Bất kể chàng có thể giả vờ gì khi lạnh lùng và lý trí, thì chàng cũng không thể giả vờ không muốn nàng – một cách khủng khiếp – hay việc làm nàng cũng điên cuồng vì dục vọng không phải là một nhân tố then chốt.

Những lúc còn lại, tuy nhiên, chàng là Dain mà mọi người đều tin. Trong hàng giờ dài liên tục, chàng có thể nhả nhặn, thậm chí quỵến rũ. Rồi, không vì lý do xác định nào cả, chàng quay ngoắt lại với nàng, nhả những lời châm biếm lên nàng như axit, hoặc tỏ ra trịnh thượng với nàng, hoặc vô tình thốt ra vài từ ngữ được tính toán đẹp để để biến đầu óc nàng tối sầm lại vì tức giận.

Thông điệp, nói theo cách khác, là Jessica được phép khao khát chàng, tuy nhiên, nàng không được, xỉ nhục chàng với bất kỳ cảm xúc mềm yếu nào, như tình thương hoặc lòng trắc ẩn. Nàng không được, nói ngắn gọn, cố luồn xuống dưới da chàng hoặc – lạ thôi! – chen vào trái tim đen tối, thổi rửa của chàng.

Điều này không hề công bằng tí nào, nghĩ đến việc con quái vật đó đã luồn xuống dưới da nàng và đang nhanh chóng thít chặt trên tim nàng như một ký sinh trùng độc hại. Chàng thậm chí còn không phải cố làm điều đó. Nàng đang dần yêu chàng – bất chấp tất cả mọi thứ và chống lại lý trí khôn ngoan của nàng – từ tốn hơn, phải, nhưng cũng không thể lay chuyển được như nàng đã rơi vào dục vọng với chàng.

Tuy nhiên điều đó cũng không có nghĩa là, nàng không hề thêm muốn mạnh mẽ được gây cho chàng một vết thương trầm trọng. Khi liên quan đến việc gây tức giận, Dain đúng là một thiên tài. Vào thứ sáu, nàng cân nhắc những phần thưởng tương xứng khi bắn một viên đạn nữa xuyên qua người chàng và có quyết định xem phần nào trên cơ thể chàng mà nàng có thể dễ dàng sống thiếu.

Đến thứ Bảy, nàng đã quyết định nào chàng chắc hẳn là thứ không cần thiết nhất.

Chàng đã tỉnh dậy lúc rạng sáng, khuấy động, và đánh thức nàng dậy để cứu chữa con khó chịu đó. Mà, hóa ra là, cần đến hai lần điều trị. Hậu quả là, họ đều ngủ muộn.

Như một hậu quả của việc khởi hành muộn tới Devonport, họ đến trận đấu vài phút sau khi nó bắt đầu, và không thể lấy được một chỗ thích hợp trong đám đông. Và tất cả là lỗi của Jessica – bởi vì chàng sẽ không trở nên khuấy động, Dain đã phàn nàn, nếu nàng không ngủ với chân để lên phần kín của chàng.

“Chúng ta quá gần,” giờ thì chàng đang cầu nhàu, cánh tay để một cách bảo vệ quanh vai nàng. “Trong vài hiệp nữa, chúng ta sẽ chảy mồ hôi như tắm – và có khả năng là máu nữa, nếu Sawyer không ngừng ngay việc đá vào đầu gối Keast.”

Jessica không thèm nhắc chàng rằng chàng là người cứ khẳng khái chen lấn tới trước.

“Vậy đó là cách Cann xoay xở với Polkinhore,” nàng nói. “Em hiểu rằng đã được cho phép trong các trận đấu vật vùng phía tây.”

“Ta ước gì có ai đó trong đám đông này tin rằng xà phòng và nước là được phép,” chàng lẩm bẩm, nhìn quanh. “Ta sẽ cá năm mươi pao rằng chẳng có đến một tên nào trong vòng một dặm từng tắm trong mười hai tháng qua.”

Tất cả những gì Jessica chú ý thấy là mùi hương đàn ông thường thấy từ khí thể cuồng nhiệt, xì gà, và xạ hương – và nàng phải tập trung mạnh mẽ mới chú ý thấy, bởi vì nàng đang được ép vào bên người chồng nàng, và mùi hương đặc biệt của chàng đang khiến cho các ngón chân nàng cong lên. Phải mất một nỗ lực đáng kể để tiếp tục tập trung vào trận đấu, khi cơ thể ấm áp của chàng đang gọi ra những ký ức nóng bỏng về cuộc làm tình cuồng nhiệt của họ trong những giờ ngắn ngủi buổi sáng sớm. Tay chàng đang đưa nhưng cách ngực nàng có vài inch. Nàng tự hỏi liệu có ai trong đám đông đang xúm xít lại quanh họ này chú ý nếu nàng dịch chuyển để thu hẹp khoảng cách đó. Nàng ghét bản thân mình vì đã ước được thu hẹp nó. “Trận đấu này thật là đáng khinh,” Dain gầm gừ. “Ta có thể mang Sawyer xuống với cả hai tay bị trói và một cái chân gãy. Trời ạ, thậm chí cả nàng cũng có thể làm thế, Jess. Ta không thể tin là Sherburne đi đến hai trăm dặm để chứng kiến cái khung cảnh kinh khủng này, khi cậu ta có thể nằm thoải mái ở nhà và ngủ với vợ mình. Người ta có thể hiểu được nếu cô gái đó bộ mặt héch hoặc đầy vết thâm – nhưng cô ta đủ xinh xắn, nếu người ta có sở thích với những con búp bê sứ. Và nếu cô ta không đứng với khẩu vị của cậu ta, vậy thì vì cái quái gì mà tên ngốc đó lại cưới cô ta? Không thể là vì cô ta có mang – mà cô ta cũng khó mà có được, khi cậu ta chả bao giờ ở nhà để giải quyết chuyện đó.”

Cuộc trò chuyện này diễn hình cho tâm trạng của Dain ngày hôm nay: cả thế giới đều thông đồng để làm chàng khó chịu. Thậm chí cả Sherburne, bởi vì anh ta đã không... nằm thoải mái ở nhà với vợ mình.

Thoải mái ư? Jessica chớp mắt một lần vì sững sốt. Trời đất, có thực sau rốt thì nàng cũng đã có tiến triển với ông chồng đầu đất của mình không?

Nén lại một nụ cười, nàng ngược lên nhìn về mặt cấu kính của chàng. “Đức ngài, chàng có vẻ không vui lắm?”

“Cái mũi hôi này thật không thể tha thứ được,” chàng nói, trừng mắt nhìn qua nàng. “Và cái tên con heo Ainswood dờ hơi kia đang liếc mắt dâm dật với nàng. Ta thề, hần ta đang van xin để cái đầu đầy rượu của hần được lia ra khỏi vai.”

“Ainswood?” Nàng nghiêng cổ lên, nhưng nàng không thể nhận ra bất kỳ ai trong cái đám đông này.

“Nàng không cần nhìn lại hần ta,” Dain nói. “Hần ta là một tên đàn, hần sẽ coi đó là sự khuyến khích đấy. Oh, đáng yêu làm sao, giờ thì Tolliver cũng ở đó. Cả Vawtry nữa.”

“Em chắc rằng chàng mới là người họ đang nhìn,” Jessica nói xoa dịu, trong khi tinh thần nàng thì bay vút lên. Tên cục súc này thực sự đang ghen. “Họ chắc hẳn đã cá cược xem liệu chàng có đến không, và Ainswood thì không phải đang liếc mắt dâm dật, mà là hả hê, vì anh ta đã thắng.”

“Vậy thì ta ước gì mình đã ở nhà. Trong giường.” Dain cau mày nhìn xuống với nàng. “Nhưng không, sự tồn tại của vợ ta sẽ bị làm cho vô nghĩa nếu cô ấy không thể xem một trận đấu vật, và do đó -”

“Và do đó chàng đã hiến tế sự thoải mái của mình để nuông chiều em. Vậy mà, sau tất cả những phiền phức đó, nó hóa ra lại không phải một trận đấu quyền anh đúng đắn tí nào hết. Chàng điên lên vì chàng có ý định nó sẽ là một bài học cho em, và chàng nghĩ bài học đó đã hỏng hần.”

Cái cau mày của chàng hần sâu hơn. “Jessica, nàng đang cười nhạo ta. Ta không phải một đứa nhóc. Ta có mối ác cảm mạnh mẽ với việc bị cười nhạo.”

“Nếu chàng không muốn bị cười nhạo, vậy thì chàng nên dừng ngay việc nặng xị về tất cả mọi thứ trên thế giới này và nói thẳng ra xem vấn đề là gì.” Nàng quay lại chú ý tới hai đấu sĩ. “Em không phải một người đọc ý nghĩ.”

“Nặng xị?” chàng lặp lại, tay chàng roi xuống khỏi người nàng. “Nặng xị ư?”

“Như một đứa nhóc hai tuổi mất giấc ngủ,” nàng nói.

“Một đứa nhóc hai tuổi ư?”

Nàng gật đầu, mắt nàng có vẻ dán lên trận đấu, tâm trí nàng tập trung hết vào người đàn ông tức giận bên cạnh mình.

Chàng hít vào một – hai – ba hơi thở nóng nảy. “Chúng ta sẽ đi,” chàng nói. “Quay lại cỗ xe. Ngay.”

Dain không hề hướng về chỗ cỗ xe. Chàng gần như chỉ hướng ra ngoài rề đám đông người quan sát, và cỗ xe thì ở cách đó khá xa, cảm ơn việc họ đến muộn và hàng đàn những cỗ xe ngựa đã đi trước họ. Những cỗ xe có gia huy bị kẹt giữa những chiếc xe thô chậm chạp, và tình trạng bức tức còn chưa kể đến lũ gia súc đang phát tiết sự căm giận của mình bằng cách cãi lộn om sòm với nhau.

Có sự căm giận của riêng mình để phát tiết, và tin chắc rằng mình sẽ bùng nổ sớm trước khi tìm đến được cỗ xe, Dain đẩy nhanh vợ chàng đến khu đất vắng vẻ đầu tiên chàng phát hiện được.

Đó là một khu nghĩa trang, kề cận với một nhà thờ nhỏ, xiêu vẹo mà Dain nghi ngờ là có bất kỳ nghi lễ nào từng được tiến hành ở đây kể từ trận Armada. (1588 ^.^) Những tấm bia mộ, với những dòng chữ đã bị không khí mặn ăm mòn từ lâu, được sắp xếp xiêu vẹo trong mọi hướng ngoài trừ hướng thẳng. Chúng không hề giả vờ đang đứng nữa. Gần một nửa đã từ bỏ nỗ lực cách đây hàng thập kỷ, và nằm ngôn ngang nơi chúng ngã xuống, với những đồ tang lễ tùm tùm xung quanh như những kẻ móc túi quanh một thủy thủ say khướt.

“Như thể nơi này không tồn tại vậy,” Jessica nói, nhìn quanh mình và rõ ràng quên hẳn bàn tay to lớn, tức giận đang túm chặt cánh tay nàng khi chàng không ngừng kéo nàng đi. “Như thể không một ai thêm chú ý hay quan tâm rằng nó ở đây. Thật kỳ lạ.”

“Trong một giây nữa nàng sẽ không thấy điều đó quá kỳ lạ đến vậy đâu,” chàng nói. “Nàng sẽ ước gì mình không tồn tại đây.”

“Chúng ta đang đi đâu đây, Dain?” nàng hỏi. “Em chắc chắn đây không phải đường tắt tới chỗ xe ngựa.”

“Nàng sẽ rất may mắn nếu đây không phải là đường tắt tới đám tang của nàng.”

“Oh, nhìn kia!” nàng kêu lên. “Những cây đỗ quỳên thật đẹp làm sao.”

Dain không phải nhìn theo ngón tay chỉ của nàng. Chàng đã nhận thấy những bụi cây vĩ đại đó với, với hàng đồng hoa màu trắng, hồng và tím. Chàng cũng đã thấy rõ cái cổng ở giữa chúng. Chàng đoán rằng từng có một bức tường gắn vào cổng, hoặc là ngăn cách đất đai của nhà thờ hoặc đất đai của bên ngoài. Tất cả những gì chàng biết, bức tường có thể vẫn ở đó, hoặc một phần của nó, bị ẩn giấu bởi bụi đỗ quỳên rậm rạp. Tất cả những gì chàng quan tâm là về cái phần ‘ẩn giấu’ đó. Những bụi cây tạo nên một khung cảnh không thể bỏ qua được đối với khách qua đường.

Chàng dẫn vợ mình đi tới cái cổng và lôi mạnh nàng tới cái cột bên phải, được giấu tốt hơn, và ấn lưng nàng vào đó.

“Một đứa nhóc hai tuổi, ta hả, phu nhân của ta?” Chàng xé găng tay bên trái của mình ra bằng răng. “Ta sẽ dạy cho nàng biết ta bao nhiêu tuổi.” Chàng lột nốt chiếc găng tay bên kia.

Chàng với tay tới khuy quần.

Ánh mắt nàng bắn thẳng tới tay chàng.

Chàng nhanh chóng cởi ba chiếc khuy của phần vạt, và miếng nối mở ra.

Chàng nghe thấy nàng hít mạnh.

Vật nhọn nhanh chóng sừng phồng của chàng đẩy vào lớp vải của chiếc quần kiểu pháp. Chàng mất chín giây để giải phóng chín cái nút đó. Cây gậy của chàng bật ra, rộn rã nóng hổi trước sự chú ý.

Jessica tựa hẳn vào cái cột, mắt nàng nhắm lại.

Chàng kéo váy nàng lên. “Ta đã muốn nàng suốt cả cái ngày chết tiệt này, phải gió nhà nàng,” chàng gầm gừ.

Chàng đã đợi quá lâu để thêm bận tâm đến dây nhợ đồ lót hay bất kỳ thứ gì là khéo léo. Chàng tìm thấy khe rãnh ở đồ lót của nàng và đâm ngón tay chàng vào trong và quần chúng trong những lộn xoăn lùa là.

Chàng phải chạm vào nàng – vài cử chỉ âu yếm nồng nóng – và nàng đã sẵn sàng, đẩy lại vào các ngón tay chàng, hơi thở của nàng nhanh và nồng.

Chàng đâm vào nàng, niềm vui sướng thiêu đốt nuốt chửng chàng trước lối vào trơn mượt, nóng bỏng mà chàng tìm thấy, và tiếng rên trầm khàn của khoái lạc mà chàng nghe thấy. Chàng túm lấy hông nàng và nâng nàng lên.

Nàng quần chân mình quanh chàng và, túm chặt lấy vai chàng, ngửa đầu ra sau và thốt ra một tiếng cười khàn khàn. “Em cũng đã muốn chàng, Dain. Em đã nghĩ mình sẽ phát điên mất.”

“Đồ ngốc,” chàng nói. Nàng phát điên, vì muốn một con thú.

“Đồ ngốc của chàng,” nàng nói.

“Dừng lại đi, Jess.” Nàng không phải đồ ngốc của ai cả, đặc biệt là chàng.

“Em yêu chàng.”

Những từ ấy bắn xuyên qua chàng và đập rộn trên tim chàng. Chàng không thể để chúng vào.

Chàng gần như rút ra hoàn toàn, chỉ để lại đâm vào, lần này mạnh hơn.

“Chàng không thể ngăn em lại,” nàng thở dốc. “Em yêu chàng.”

Hết lần này đến lần khác chàng xâm chiếm nàng trong những cú thúc cứng rắn, dữ dội.

Nhưng chàng không thể ngăn nàng lại.

“Em yêu chàng,” nàng nói với chàng, lặp lại lời đó ở mỗi cú thúc, như thể nàng sẽ ghi sâu những từ đó vào trong chàng, khi chàng đâm sâu cơ thể mình vào trong nàng.

“Em yêu chàng,” nàng nói, thậm chí khi trái đất rung chuyển, và thiên đường mở ra và cảm giác sung sướng đâm xuyên qua chàng như những tia chớp.

Chàng phủ lấy miệng nàng để dập tắt ba từ chết người đó, nhưng chúng đang tràn ngập trong trái tim khô cằn của chàng thậm chí cả khi hạt giống của chàng tràn ngập trong nàng. Chàng không thể ngăn tim mình uống vào những từ ấy, không thể ngăn tim mình tin vào chúng. Chàng đã cố giữ nàng ở ngoài, cũng y như chàng đã cố để không cần gì hơn từ nàng ngoài sự an toàn. Vô ích.

Chàng đã không bao giờ, sẽ không bao giờ, an toàn khỏi nàng.

Sắc đẹp chết người.

Tuy vậy, có những cách tồi tệ hơn để chết,

Và Carpe diem (hãy sống với ngày hôm nay), chàng tự bảo mình, khi chàng gục vào nàng.

Như chàng đã mong chờ, Dain bước ra khỏi thiên đàng và đi thẳng vào một cơn ác mộng.

Vào lúc chàng rời khỏi khu đất nhà thờ và bắt đầu săn tìm cỗ xe của họ, trận đấu lố lăng đã kết thúc, một cách lố lăng, trong một cuộc tranh cãi kỹ thuật. Những người quan sát đang đổ ra từ tất cả mọi hướng, một phần đám đông hướng về ngôi làng chính và một phần khác tách về hướng đồng xe cộ.

Chỉ cách cỗ xe có một đoạn ngắn, Vawtry chào chàng.

“Em sẽ đợi trong xe,” Jessica nói, trượt tay ra khỏi tay Dain. “Em không thể mong thực hiện một cuộc trò chuyện sáng suốt vào lúc này.”

Dù chàng cũng nghi ngờ mình có thể, Dain vẫn xoay sở một tiếng cười khặc khặc hiểu biết. Để nàng đi tiếp tới cỗ xe, chàng tiếp Vawtry.

Họ sớm có thêm vài người khác nữa, gồm cả Ainswood, và trong một giây Dain bị hòa vào đám đông phần nộ với những đấu sĩ gây thất vọng cao độ.

Vawtry đang xem xét những cú đâm phần nộ khi Dain chú ý thấy Ainswood không hề để tâm chút nào, mà đang nhìn chăm chăm ra sau chàng.

Chắc chắn rằng hắn ta lại đang trở mắt ra nhìn Jessica, Dain cau mày cảnh cáo hắn ta.

Ainswood không hề chú ý. Quay lại, cười toe toét với Dain, hắn nói, “trông có vẻ anh chàng người hầu của cậu hơi bị quá bận rộn đấy.”

Dain nhìn theo ánh mắt thích thú của tên công tước. Jessica đang ở trong xe, ngoài tầm mắt đám đông của đức ngài.

Dù vậy trong lúc ấy, Joseph – người mà, như người hầu đầu tiên, có nhiệm vụ chú ý đến phu nhân Dain – lại đang vật lộn với một thằng nhãi xơ xác, dơ dáy. Một tên mốc túi, từ về ngoài của nó. Những sự kiện thể thao thu hút chúng, cũng như những à điếm, về hàng đàn.

Joseph xoay sở để túm cổ áo đứa trẻ nhếch nhác đó, nhưng thằng nhóc vặn người và đá vào anh ta. Joseph rống lên. Đứa nhóc bụi đời trả lời bằng một loạt những câu chửi thề hắn có thể khiến đám thủy thủ cũng phải kính nể.

Vào lúc ấy, cửa xe mở ra, và Jessica ló ra. “Joseph! Anh đang làm cái quái gì thế?”

Dù biết rõ là nàng có thể giải quyết chuyện rắc rối đó – dù cho nó là gì đi nữa – Dain cũng biết rằng chàng được coi là người lý phải chịu trách nhiệm xử lý... và đám bạn chàng cũng đang nhìn nữa.

Chàng nhanh chóng chạy qua để chặn nàng lại.

Một tiếng thét kinh hoàng vang đến từ phía sau chàng.

Nó làm Joseph ngạc nhiên, nói lóng nể tay. Thằng nhóc nhếch nhác thoát ra, và chạy nhanh như tên bắn.

Nhưng Dain đã đến đúng lúc ấy và, tóm lấy vai chiếc áo dơ dáy của đứa bé, kéo nó dừng lại. “Nhìn đây, thằng nhóc -”

Rồi chàng khựng lại, bởi vì cậu bé đã ngược lên, và Dain đang nhìn xuống... đôi mắt đen sùng sĩa, hẹp trên một cái mũi khoằm khổng lồ, trên một khuôn mặt tối tăm, cau có.

Tay Dain giật ra.

Cậu bé không hề di chuyển. Đôi mắt sưng sía mở to và cái miệng cau có há hốc.

“Phải, cung yêu ả,” một giọng nữ the thé vang đến ở bên rìa con ác mộng sống động. “Đó là ba con, như mẹ đã nói. Y như con. Phải không, thừa đức ngài? Không phải nó giống y như ngài sao?”

Giống phát tởm. Như thể khoảng không giữa họ không phải không khí, mà là hai mươi lăm năm, và khuôn mặt phía dưới kia là của chính chàng, nhìn lại từ tấm gương của quỹ dữ.

Và giọng chàng nghe thấy chính là giọng con điểm của sa tăng, Dain biết rõ, thậm chí trước cả khi chàng nhìn thấy ánh mắt ác ý của Charity Graves – ngay khi, chàng nhìn thấy vẻ xấu xa đó, chàng biết ả ta cố tình làm thế, như ả ta đã làm tất cả mọi thứ, bao gồm cả việc mang đứa trẻ gớm guộc này tới thế giới.

Chàng mở miệng ra để cười, bởi vì chàng phải cười, bởi vì đó là cách duy nhất.

Rồi chàng nhớ ra rằng họ không ở riêng trong hòn đảo ác mộng chốn địa ngục này, mà trên một sân khấu công cộng, diễn màn hài kịch rùng rợn này trước một đám khán giả.

Và một trong những người xem đó là vợ chàng.

Dù dường như cả một cuộc đời đã trôi qua, nó chẳng là gì hơn một vài giây, và Dain cũng đang di chuyển, theo bản năng, để khóa chặt tầm nhìn thẳng bé của Jessica. Nhưng thẳng nhóc cũng đã thoát đi trước sự sững sờ của chàng, và ngay lúc ấy, lún vào đám đông.

“Dominick!” bà mẹ đáng nguyên rủa của cậu hét lên. “Quay lại đây, cung.”

Ánh mắt của Dain bắn thẳng tới vợ chàng, đứng cách đó khoảng hai mươi bước, nhìn từ người phụ nữ cho tới chàng – rồi xa hơn, tới chỗ đám người mà thẳng nhóc đã lún vào. Dain bắt đầu hướng về phía nàng, liếc một cái về phía Aniswood.

Anh ta vẫn đang say xỉn, như thường lệ, dù vậy công tước vẫn hiểu được thông điệp đó. “Trời ạ, có phải em không, Charity, bông hoa của ta?” anh ta gọi.

Charity đang hướng nhanh về phía cỗ xe – về hướng Jessica – nhưng Ainswood di chuyển nhanh hơn. Anh ta túm lấy tay ả điểm và mạnh mẽ kéo ả lại. “Vi chúa, đúng là em rồi,” anh ta lớn tiếng thông báo. “Thế mà ta cứ tưởng em vẫn còn bị nhốt trong nhà thương điên chứ.”

“Để tôi đi!” ả ta rít lên. “Tôi có vài thứ phải nói với nữ hầu tước.”

Nhưng lúc ấy Dain đã đến được bên vợ chàng. “Vào xe,” chàng bảo với Jessica.

Mắt nàng mở rất to, rất nghiêm trang. Nàng liếc Charity một cái, người mà Ainswood đang lôi đi xềnh xệch, với sự trợ giúp của vài người bạn cũng nhận thức được hoàn cảnh.

“Đầu cô ta không bình thường,” Dain nói. “Chuyện đó không quan trọng. Vào xe đi, em thân yêu.”

Jessica ngồi cứng ngắc trong xe, tay nàng khép chặt trong lòng. Nàng cứ im như vậy, miệng siết lại thành một đường căng thẳng, trong khi cỗ xe lác lư chuyển bánh, và nàng vẫn không hề thốt ra một từ nào hay thay đổi tư thế lạnh băng của mình.

Sau hai mươi phút đi xe với một bức tượng đá, Dain không thể chịu thêm được nữa. “Ta mong nàng thứ lỗi,” chàng nói cứng nhắc. “Ta đã hứa rằng nàng sẽ không bị bề mặt chốn đông người, ta biết. Nhưng ta không cố tình làm thế. Hiển nhiên là thế.”

“Em biết rất rõ là chàng không có ý định sinh ra đứa bé đó,” nàng nói lạnh lùng. “Đó hiếm khi là điều đầu tiên một người đàn ông nghĩ đến khi ngủ với gái điểm.”

Quá nhiều khi hy vọng nàng không thể nhìn thấy khuôn mặt thẳng nhóc.

Đáng nhẽ chàng phải biết. Đôi mắt sáng suốt của nàng chẳng bỏ sót thứ gì cả. Nếu nàng có thể thấy rõ một biểu tượng vô giá dưới hàng tấn bụi bẩn và khuôn đúc, thì nàng cũng có thể dễ dàng nhận ra một tên con hoang cách hai mươi bước chân.

Nàng đã nhìn thấy, không nghi ngờ gì nữa. Jessica sẽ không xem xét vấn đề chỉ dựa trên lời của một ả điểm. Nếu nàng không nhìn thấy, nàng hẳn sẽ cho Dain một cơ hội để tự biện minh cho mình. Và chàng hẳn sẽ chối bỏ lời buộc tội của Charity.

Nhưng giờ thì sẽ không thể chối bỏ làn da đen đúa và cái mũi khổng lồ - thấy rõ, dễ dàng phân biệt cách hàng dặm. Không còn hy vọng chối cãi, khi Jessica cũng đã quan sát thấy rõ là bà mẹ da trắng, mắt xanh và tóc nâu đỏ.

“Và thật không tốt khi cổ già vờ là chàng không hề biết đứa trẻ đó là của mình.” Jessica tiếp tục. “Anh bạn Ainswood của chàng biết, và anh ta di chuyển đủ nhanh để mang người phụ nữ đó ra khỏi đường – như thể em là đứa thiếu năng vậy, và không thể nhìn thấy cái gì ở trước mặt mình. “Nhà thương điên,” thực vậy. Hai người mới là người thuộc về Bedlam. Chạy quanh như những con gà mái mệt mỏi – và trong lúc đó cậu bé chạy đi mất. Chàng đã có

cậu nhóc.” Nàng quay sang chàng, mắt nàng lóe lên tức giận chê trách. “Nhưng chàng đã để cậu bé đi mất. Sao chàng có thể, Dain? Em không thể tin vào mắt mình nữa. Trí khôn của chàng ở chôn quỹ quai nào rồi?”

Chàng chăm chăm nhìn nàng.

Nàng quay lại về phía cửa sổ. “Giờ thì chúng ta đã mất cậu nhóc, và chỉ có chúa mới biết mất bao lâu để tìm lại cậu bé. Em chỉ có thể hét toáng lên thôi. Nếu em không đi với chàng đến khu nhà thờ, em đã có thể tóm được cậu nhóc rồi. Nhưng em đi còn khó, nói gì đến chạy – và em không được cãi lại chàng chốn công cộng, nên em khó mà hét lên, “Đi theo cậu nhóc, đồ ngốc!” trước mặt bạn bè chàng – thậm chí lúc ấy cũng đã quá muộn, dấu sao đi nữa. Em không thể nhớ lại khi nào mình từng thấy một cậu nhóc bé nhỏ bỏ chạy nhanh đến thế. Lúc này cậu ta ở đây. Giấy sau cậu ta đã biến mất.”

Tim chàng thít chặt lại, đập không thương tiếc vào sườn sườn.

Tim thẳng bé. Tóm lấy thẳng bé.

Nàng muốn chàng đi tìm cái thứ góm ghiech mà chàng đã tạo ra với ả đàn bà tham lam, đầy hận thù đó. Nàng muốn chàng nhìn nó và chạm vào nó và...

“Không!” Tiếng ấy bùng ra khỏi chàng, một tiếng rống từ chối, và với nó, tâm trí Dain đã trở lại đen tối và lạnh lẽo.

Khuôn mặt bé nhỏ, đen xì mà chàng đã nhìn vào khiến bên trong chàng trở thành một hồ cảm xúc sôi sùng sục mà phải cần đến từng tí tạo ý chí của chàng để dẫn lại. Những lời của vợ chàng đã khiến cho dòng dung nham đó tràn qua những kẽ nứt.

Nhưng bóng tối lạnh lẽo đã đến, như nó vẫn luôn, để che chở chàng, và nó làm dịu lại những cảm xúc, như nó vẫn luôn.

“Không,” chàng bình tĩnh lặp lại, giọng chàng lạnh lùng và kiểm soát. “Sẽ không có cuộc tìm kiếm nào cả. Ngay từ lúc đầu cô ta đã không việc gì phải giữ nó. Charity Graves biết rõ cách để thoát khỏi những ‘sự bất tiện’ kiểu đó. Cô ta đã làm thế vô số lần trước khi ta tình cờ đến và vô số lần sau đó, ta không nghĩ ngờ gì.”

Giờ vợ chàng đang nhìn chàng chăm chăm, mặt nàng trắng bệch và choáng váng, cũng y như nàng đã nhìn khi chàng kể cho nàng về mẹ chàng.

“Nhưng những quý tộc giàu có không đến chỗ Charity thường xuyên,” chàng tiếp tục, kể lại câu chuyện theo cùng một cách lạnh lùng độc ác mà chàng đã nhắc đến mẹ chàng. “Và khi cô ta phát hiện ra rằng mình đang mang thai, cô ta đã biết đứa nhóc đó hoặc là của ta hoặc là của Ainswood. Dẫu thế nào đi nữa, cô ta vẫn tưởng rằng mình đã có một con chim bồ câu béo tốt để vật lộn. Khi đứa nhóc hóa ra là của ta, cô ta không lãng phí đến một phút để tìm ra tên người cố vấn pháp luật của ta. Cô ta đã viết cho ông ấy nhanh chóng, đề nghị một khoản trợ cấp năm nghìn bảng mỗi năm.”

“Năm nghìn ư?” Mặt Jessica đỏ bừng. “Cho một kẻ lãnh nghề? Và thậm chí cũng không phải tình nhân của chàng nữa, mà là một ả điểm thông thường mà chàng chia sẻ với bạn mình?” nàng thêm vào một cách căm phẫn. “Và một kẻ đã sinh đứa bé ra có mục đích – không phải một cô gái đứng đắn trong một gia đình -”

“Đứng đắn ư? Nàng đã tưởng tượng rằng, thậm chí trong một giây, Jess, rằng ta – trời đất, gì cơ? Ta đã quyến rũ – lừa lọc một cô gái ngây thơ – và bỏ mặc cô ta mang thai?”

Giọng chàng bắt đầu vút lên. Siết chặt nắm đấm, chàng thêm vào đều đều, “Nàng biết rất rõ là ta đã xoay xở để tránh khỏi vướng mắc với những phụ nữ đứng đắn cho đến khi nàng xông vào đời ta.”

“Chắc chắn là em chưa bao giờ tưởng tượng chàng sẽ thêm bận tâm đến việc quyến rũ một cô gái ngây thơ,” nàng nói quả quyết. “Đơn giản chỉ là em chưa nghĩ đến việc một ả điểm cũng có con chỉ vì thói tham lam đơn thuần. Thậm chí cả bây giờ em vẫn khó mà tưởng tượng được một phụ nữ lại mù quáng đến thế. Năm nghìn bảng.” Nàng lắc đầu. “Em nghi ngờ rằng cả đến công tước hoàng gia cũng không cấp dưỡng đứa trẻ ngoài giá thú của mình xa xỉ đến thế. Không ngạc nhiên khi chàng tức giận đến thế. Và cũng không ngạc nhiên, khi có nhiều cảm xúc khó chịu đến thế giữa chàng và mẹ cậu bé. Em nghi ngờ rằng cô ta chạy ra là để làm bề mặt chàng. Cô ta hẳn đã nghe nói – hoặc nhìn thấy – rằng chàng đưa vợ đi theo cùng.”

“Nếu cô ta dám thử lại lần nữa,” chàng nói kiên quyết, “Ta sẽ cho cô ta và thẳng nhóc cô ta sinh ra biệt xứ. Nếu cô ta có đến gần nàng trong bán kính hai mươi dặm -”

“Dain, người phụ nữ đó là một chuyện,” nàng nói. “Đứa bé lại là chuyện khác. Cậu bé không xin được có cô ta làm mẹ, không hơn gì cậu ta xin được chào đời. Cô ta quá tồi tệ khi sử dụng cậu nhóc như đã làm ngày hôm nay. Không đứa trẻ nào nên bị lôi ra cho một cảnh như thế. Tuy vậy, em cực kỳ nghi ngờ chuyện cô ta có thêm cân nhắc đến cảm xúc của bất kỳ ai ngoài mình. Em đã chú ý thấy rằng cô ta ăn vận tốt hơn nhiều so với đứa bé được gọi là ‘cung’ của cô ta. Bản thân là một chuyện – các cậu nhóc không thể giữ nguyên vẻ sạch sẽ hơn hai phút rưỡi – nhưng không có gì bảo chữa cho việc đứa trẻ phải mặc giẻ rách, trong khi mẹ nó thì ăn vận như một người Luân Đôn thời thượng.”

Nàng ngược lên nhìn chàng. “Tiền thế thì, chàng đưa cô ta bao nhiêu?”

“Năm mươi,” chàng nói khó nhọc. “Còn hơn là đủ để cho thẳng bé ăn mặc – và để cô ta tiêu toàn bộ những gì cô ta kiếm được bằng cách nằm xuống cho riêng mình. Nhưng ta dám nói rằng đồng giẻ rách đó là một phần trò chơi của cô ta: để biến ta thành ác quỷ. Quá tệ là ta đã quá quen với vai trò đó rồi, và điều những tên ngốc khác nghĩ gì không làm ta bận tâm chút nào.”

“Năm mươi bằng một năm thì còn hơn cả hào phóng. Cậu bé bao tuổi rồi?” Jessica gặng hỏi. “Sáu, bảy?”

“Tám, nhưng không có gì -”

“Đù ề chủ ý đến về ngoài của mình,” nàng nói. “Em không thể tha thứ cho mẹ cậu bé vì đã ăn mặc cho nó xoàng xĩnh đến vậy. Cô ta có tiền, và phải biết rõ một cậu bé ở tuổi đó cảm thấy thế nào. Xấu hổ, em không nghi ngờ gì – là lý do cậu bé quấy rầy Joseph. Nhưng cô ta không đếm xỉa đến đứa bé, như em đã nói, và tất cả những gì chàng kể cho em đều thuyết phục em rằng cô ta là một bà mẹ không đủ tư cách. Em phải đề nghị chàng, Dain, bỏ qua một bên những cảm xúc của chàng đối với cô ta, và nghĩ đến con trai chàng. Cậu bé là con chàng theo đúng luật. Chàng có thể mang cậu bé rời khỏi cô ta.”

“Không.” Chàng đã làm dịu đi những cảm xúc, nhưng đầu chàng lại bắt đầu nện như búa bổ, và cánh tay vô dụng của chàng đang nhức nhối. Chàng không thể đóng băng và xoa dịu những nỗi đau thể xác. Chàng hầu như không thể nghĩ gì ngoài điều đó. Thậm chí nếu chàng có thể biện luận một cách điềm tĩnh, cũng chẳng có lời giải thích nào mà chàng có thể trao cho hành vi của mình sẽ làm nàng hài lòng hết.

Chàng đáng nhẽ không nên cố giải thích, chàng tự bảo mình. Chàng không bao giờ khiến nàng hiểu được. Trên tất cả, chàng không muốn nàng nhận thấy, không hơn chàng muốn mình nhận thấy, những gì chàng cảm thấy khi nhìn xuống khuôn mặt đó, xuống tấm gương của quý dữ.

“Không,” chàng lặp lại. “Và đừng có ồn ào về điều đó nữa, Jess. Sẽ chẳng có gì xảy ra nếu nàng không khăng khăng đi tới cái trận đấu vật đáng nguyên rủa đó. Trời ạ, ta dường như không thể cử động nổi một ngón chân khi có nàng ở bên mà không” – chàng ra dấu một cách chán ngán – “mà không có gì đập vào mặt ta. Không ngạc nhiên khi ta bị đau đầu. Nếu không phải chuyện này, thì là chuyện khác. Phụ nữ. Khắp mọi nơi. Vợ và đức mẹ đồng trinh và các bà mẹ và gái điếm và – và nàng đang quấy rầy ta tới chết đấy, quý tha ma bắt nàng đi.”

Vào lúc ấy, Roland Vawtry đã giải thoát Ainswood và những người khác khỏi trách nhiệm với Charity Graves và đang lúi ả ta đến nhà trọ mà ả ta bảo là mình đang sống.

Ả ta đáng nhẽ không được sống ở một nhà trọ tại Davenport. Ả ta đáng nhẽ phải ở nơi mà hắn đã để ả ta lại hai ngày trước, ở Ashburton, nơi ả đã không hề nói gì hết về Dain hoặc thẳng con hoang của Dain. Ở đó, tất cả những gì ả đã làm là đi khệnh khạng ở phòng chung và ngồi xuống một cái bàn gần một đứa có vẻ biết ả. Sau một lúc, thẳng cha đó rời đi, và những anh bạn của Vawtry đã rời đi làm công việc của riêng họ, hắn đã thấy mình chia sẻ cùng một bàn với ả và mua cho ả một vại bia. Sau đó họ đã ở riêng để có vài giờ vui vẻ của cái mà Beaumont đã quả quyết rằng Vawtry cần khủng khiếp.

Beaumont đã đứng về mặt đó, cũng như anh ta đứng trên rất nhiều chuyện khác. Nhưng Beaumont không phải ở đây lúc này để chỉ ra rằng thứ mà Charity Graves cần khủng khiếp là bị đánh đến sống dở chết dở.

Ngôi nhà trọ, may mắn thay, không phải một nhà trọ đáng hoàng, và không ai thốt ra một tiếng nào khi Vawtry dậm mạnh theo sau ả lên phòng ả. Ngay khi hắn đóng sầm cửa vào, hắn túm lấy vai ả và lắc mạnh.

“Đồ gái điếm nhỏ bé dối trá, lén lút, rắc rối!” hắn bật ra. Rồi hắn rút ra, sợ rằng mình sẽ giết chết ả mất, và chắc chắn rằng hắn không cần khủng khiếp được treo cổ vì tội giết một ả điếm.

“Oh, trời,” ả ta nói với một tiếng cười. “Em sợ rằng ngài không vui khi thấy em, Rolly, tình yêu của em.”

“Đừng có gọi ta thế - và ta không phải tình yêu của cô, đồ bỏ cái ngu ngốc. Cô sẽ khiến ta bị giết chết đấy. Nếu Dain phát hiện ra rằng ta đã ở với cô tại Ashbourne, anh ta chắc chắn sẽ nghĩ rằng ta âm mưu để cô dựng nên cảnh này.”

Hắn quăng mình vào một cái ghế. “Rồi anh ta sẽ xé ta ra bã, từng mảnh một. Và hỏi sau.” Hắn cào ngón tay vào tóc. “Và không hy vọng gì là anh ta sẽ không tìm ra, bởi vì chẳng có gì đi đúng đường khi dính lứu tới anh ta cả. Ta thế, đó hẳn phải là một lời nguyên. Hai mươi nghìn bảng – tuột khỏi tay ra – ta thậm chí đã không biết là nó có ở đó – và giờ thì chuyện này. Bởi vì ta cũng đã không biết cô có ở đó. Và thẳng nhóc đó – con hoang của anh ta. Ai mà biết được anh ta lại có một đứa con chứ? Nhưng giờ thì tất cả mọi người đều biết – nhờ có cô – kể cả cô ta nữa – và nếu anh ta không giết ta, thì con chồn cái đó cũng sẽ bắn ta.”

Charity tiến đến gần. “Có phải ngài vừa nói ‘hai mươi nghìn bảng’ không, cưng?” Ả ngồi xuống lòng hắn và vòng cánh tay hắn qua người mình, rồi ấn tay hắn vào bộ ngực phì nhiêu của ả.

“Đề ta một mình,” hắn gầm lên. “Ta không có tâm trạng đâu.”

Tâm trạng của Roland Vawtry là một con tuyệt vọng tăm tối.

Hắn đang ngập sâu trong nợ nần, mà không có cách nào thoát ra, không bao giờ, bởi vì hắn sống phụ thuộc vào nữ thần số mệnh, và bà ta là đồ đồng bóng, như Beaumont đã thông thái cảnh báo. Bà ta trao một biểu tượng vô giá cho một kẻ đã có nhiều hơn những gì hắn có thể tiêu trong ba đời. Bà ta cướp đi khỏi một người đàn ông gần như chả có gì hết, và bỏ mặc hắn ta lại cũng chả còn gì. Bà ta thậm chí không thể cho hắn một ả điếm mà không khiến cho cô ta trở thành nguyên nhân gây ra cái chết của hắn.

Vawtry thực sự tin rằng bản thân hắn đang ở bậc thang cuối cùng của nỗi tuyệt vọng. Cái kho lý trí và tự tin ít ỏi mà hắn từng có đã không ngừng hư hỏng trong có vài ngày bởi một tên đàn ông có niềm vui nguyên thủy trong cuộc sống là khiến những kẻ khác khốn khổ.

Vawtry không thể nhận ra rằng hoàn cảnh của hắn không thể thảm đến một nửa như vẻ ngoài, cũng như hắn không thể nhận ra rằng Francis Beaumont là một điệp viên xảo quyệt phá hủy tâm trí yên bình của hắn.

Trí óc bị đầu độc, Vawtry tin rằng tình bạn với Dain là nguồn cơn những rắc rối của hắn. “Anh ta hẳn là phải có một cái miệng dài để ăn với ác quỷ,” Beaumont đã trích dẫn, và Roland Vawtry đã nhanh chóng nhận ra rằng cái miệng của hắn quá ngắn để ăn tối với những thế lực của Dain, và trường hợp

của riêng hắn cũng y như của Bertie Trent. Hợp tác với Quỷ xa tăng đã hủy hoại cả hai người họ.

Giờ thì, Vawtry không chỉ bị hủy hoại, mà – nhờ có Charity – đang trong mối hiểm họa cận kề của một cái chết tàn bạo. Hắn cần suy nghĩ – hay tốt hơn hết là, bỏ chạy vì mạng sống của mình. Hắn biết hắn không thể làm những chuyện đó một cách tử tế khi lòng hắn đang bị một ả điểm nở nang lấp kín.

Dầu sao đi nữa, dù hắn có tức giận đến mấy với ả, hắn cũng cảm thấy không thích đẩy ả xuống. Bộ ngực lộ liễu của ả ám áp và mềm mại, và ả đang vuốt tóc sau đầu hắn, như thể hắn đã không gần giết chết ả mấy phút trước. Cái vuốt ve của một phụ nữ – thậm chí là của một ả điểm trơ tráo – cũng rất dễ chịu.

Dưới cái vuốt ve dễ chịu ấy, tâm trí Vawtry đối với ả dịu đi. Sau cùng thì, Dain cũng khiến cho Charity chuyển biến tồi tệ. Ít nhất ả ta có can đảm để đương đầu với hắn ta.

Bên cạnh đó, ả xinh xắn – rất xinh xắn – và là bạn đồng hành cực kỳ vui vẻ trên giường. Vawtry siết nhẹ ngực ả và hôn lấy ả.

“Giờ thì đây, ngài thấy ngài đã hư hỏng thế nào chứ,” ả nói. “Như thể em không đi theo ngài vậy. Cậu bé ngớ ngẩn.” ả xoa tóc hắn. “Hắn ta sẽ không nghĩ bất kỳ điều gì như ngài nói đâu. Tất cả những gì em phải làm là nói với người ta rằng ngài Vawtry đã trả em như thế nào...” ả cân nhắc. “Trả em hai mươi bảng để giữ em tránh khỏi đường đi và không làm phiền người bạn vô cùng thân thiết của ngài ấy, hầu tước Dain. Em sẽ nói cho họ nghe ngài nói như thế nào về chuyện em không được phá hỏng kỳ trăng mật.”

Ả thật ranh ma làm sao. Vawtry vui mặt mình vào bộ ngực xinh xắn, đầy đà của ả.

“Nhưng em vẫn đến – đã đến – dầu sao đi nữa, bởi vì em là một con điểm quý quái, dối trá,” ả tiếp tục. “Và ngài rất bức mình với em, ngài đánh em.” ả hôn đỉnh đầu hắn. “Đó là những gì em sẽ nói.”

“Ta ước gì mình có hai mươi bảng,” hắn lẩm bẩm bên cơ thể ả. “Ta sẽ đưa nó cho em. Ta sẽ. Oh, Charity, ta sẽ làm gì đây?”

Ả, sở hữu một kỹ năng bẩm sinh đối với nghề nghiệp của mình, chỉ cho hắn biết phải làm gì, và hắn, có khả năng hiểu sai những điều hiển nhiên, giải thích những kỹ năng ấy như tình thương dành cho hắn. Trước khi nhiều giờ trôi qua, hắn đã phó thác tất cả những rắc rối của mình với ả, và hàng giờ dài sau đó, trong lúc hắn nằm ngủ trong vòng tay ả, Charity Graves thức nằm lên kế hoạch để biến tất cả những giấc mơ của ả thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Nửa tiếng sau khi chàng lao vào phòng mình và đóng sầm cánh cửa lại, Dain đứng trên ngưỡng cửa phòng thay đồ của Jessica. Chàng trừng mắt lạnh lùng nhìn Bridget, người đang lấy các kẹp tóc khỏi đầu Jessica. “Ra ngoài,” chàng nói vô cùng điềm tĩnh.

Bridget chạy như bay.

Jessica ở nguyên chỗ nàng đã ngồi, trên cái ghế trước bàn trang điểm. Xương sống cứng nhắc, nàng nhấc tay lên và tiếp tục bỏ kẹp tóc. “Em sẽ không tranh cãi với chàng về chuyện này thêm tí nào nữa,” nàng nói. “Thật là lãng phí thời gian. Chàng từ chối nghe bất kỳ lời nào em nói.”

“Không có gì để nghe cả,” chàng nghiêng răng. “Đó không phải chuyện của nàng.”

Đó là cách chàng phản ứng lại với những nỗ lực làm chàng hiểu ra vấn đề của nàng trong suốt chuyến đi về nhà... bởi vì một cảnh ngăn với một phụ nữ từ quá khứ của chàng đã xóa bỏ tất cả những tiến triển mà Jessica làm được với chàng. Họ lại trở lại nơi họ đã ở khi nàng bán chàng.

“Chàng là chuyện của em,” nàng nói. “Hãy để em nói đơn giản thế này.” Nàng quay lại trên ghế và nhìn thẳng vào mắt chàng. “Chàng tạo ra đồng hồ độn này, Dain. Chàng phải dọn sạch nó.”

Chàng chớp mắt. Rồi miệng chàng cong lên trong một nụ cười ghê rợn. “Nàng đang bảo ta rằng đó là trách nhiệm của ta. Ta có thể nhắc cho nàng nhớ không, thưa bà, rằng nàng – rằng không một ai – được bảo ta -”

“Cậu bé đó đang gặp rắc rối,” nàng nói. “Mẹ cậu bé sẽ làm hỏng cậu. Em đã giải thích điều này với chàng bằng mọi cách em có thể, nhưng chàng từ chối lắng nghe. Chàng từ chối tin vào bản năng của em về chuyện này, trong tất cả mọi vấn đề, khi chàng biết rõ em đã chăm sóc, gần như là một mình, mười cậu nhóc. Tức là bao gồm cả việc phải giải quyết với cả lũ bạn quái vật của chúng nữa. Nếu có một điều gì đó mà em hiểu rõ, đức ngài ạ, thì đó là về những cậu bé – những cậu bé ngoan, những cậu bé khó chịu, và tất cả những sinh vật ở giữa nữa.”

“Điều nàng có vẻ không thể hiểu là rằng ta không phải một cậu bé, để bị ra lệnh và bảo ban về trách nhiệm đáng nguyên rủa của ta.”

Nàng đang lãng phí sức lực của mình. Nàng quay lại gương, và rút cái kẹp tóc cuối cùng ra.

“Em phát chán với chuyện này rồi,” nàng nói. “Em phát chán với sự hồ nghi của chàng. Em phát chán với việc bị buộc tội mảnh khoe và trịnh trọng... và phiền nhiễu rồi. Em phát chán với việc cứ cố xoay xở với một tên đàn ông luôn vô lý cứ làm như thể mình là một người biết điều. Em phát chán với việc mọi nỗ lực để chạm tới chàng đều bị ném trả lại bằng sự xỉ nhục.”

Nàng cảm lược lên và bắt đầu chải qua tóc bằng những đường từ tốn, đều đặn. “Chàng không muốn bất kỳ thứ gì em có để trao tặng, ngoài trừ khoái lạc thể chất. Tất cả những thứ khác đều là điều khó chịu. Vậy thì, tốt thôi. Em sẽ làm giảm khó chịu cho chàng. Sẽ không có nỗ lực nào nữa với cái cuộc bàn luận người lớn lý trí, cái thứ đáng cười này nữa.”

Chàng phát ra một tiếng cười ngắn, cay đắng. “Chắc chắn là không rồi. Thay vì thế sẽ là sự im lặng băng giá. Hoặc sự im lặng chỉ trích. Hay sung sả. Những cử chỉ dễ chịu tương đương, nói ngắn gọn, so với cách nàng đã cư xử với ta mười dặm tới Athcourt vừa qua.”

“Nếu em đã gắt gỏng, thì cho em xin lỗi,” nàng nói bình tĩnh. “Em sẽ không cư xử như thế trong tương lai nữa.”

Chàng đi tới bàn trang điểm và đặt bàn tay phải lên đó. “Nhìn ta đây,” chàng nói, “và hãy nói cho ta biết thế có nghĩa là gì.”

Nàng ngược lên nhìn về ngoài cửa sổ của chàng. Cảm xúc khuấy đảo trong đáy mắt chàng, và tim nàng nhức nhối vì chàng, hơn bao giờ hết. Chàng muốn tình yêu của nàng. Nàng đã trao nó đi. Ngày hôm nay nàng đã tuyên bố nó, mà không có một điều kiện bảo đảm nào cả, và chàng đã tin nàng. Nàng cũng đã nhìn thấy điều đó trong mắt chàng. Chàng đã để tình yêu bước vào – dù chàng không chắc phải làm gì với nó, và hẳn cũng sẽ không chắc trong hàng tháng trời, có lẽ là hàng năm – chàng cũng đã không hề cố ném nó đi.

Cho đến khi Charity Graves bước vào đây ác ý.

Jessica sẽ không dành hàng tuần lễ tác động lên chàng, chỉ để mọi nỗ lực bị ném vào mặt nàng lần kế tiếp có ai đó hoặc thứ gì đó quấy rầy chàng. Chàng sẽ phải dừng ngay việc nhìn hiện tại – và đặc biệt là nàng – qua lăng kính méo mó của quá khứ. Chàng sẽ phải học xem vợ chàng là ai và cách xoay xở với phụ nữ, không phải với loài sinh vật chung chung. Giống cái, mà chàng nhìn với vẻ coi khinh cay đắng như vậy. Chàng sẽ phải học tất cả những điều đó bằng con đường khó khăn, bởi vì nàng có một vấn đề cấp thiết hơn để tiêu phí năng lượng của mình vào lúc này.

Dain là một người đàn ông trưởng thành, bề ngoài có thể tự chăm sóc bản thân và có vẻ có khả năng giải quyết các vấn đề một cách lý trí... tóm lại là thế.

Hoàn cảnh của con trai chàng, tuy nhiên, nguy hiểm hơn nhiều, đối với những cậu nhóc bé nhỏ hoàn toàn phụ thuộc vào người khác. Có ai đó phải hành động vì Dominick. Quá rõ ràng là ai đó phải là Jessica. Như thường lệ.

“Có nghĩa là chàng thảng,” nàng nói. “Từ giờ trở đi mọi chuyện sẽ theo ý chàng, thừa đức ngài. Chàng muốn sự phục tùng tuyệt đối. Đó sẽ là những gì chàng nhận được.”

Chàng cười giễu cợt nàng. “Ta sẽ tin điều đó khi ta nhìn thấy,” chàng nói. Rồi chàng hiện ngang bước ra.

Dain mất một tuần để tin điều đó, dù chàng nhìn và nghe thấy nó hàng ngày và hàng đêm.

Vợ chàng đồng ý với mọi thứ chàng nói, bất kể ngu xuẩn đến thế nào. Nàng chẳng tranh cãi gì hết, bất kể chàng khiêu khích nàng đến thế nào. Nàng hòa nhã đến hoàn hảo, bất kể chàng đáng ghét đến thế nào.

Nếu chàng là người mê tín, chàng hẳn đã tin rằng linh hồn của một người phụ nữ khác đã nhập vào cơ thể xinh đẹp của Jessica

Một tuần với người lạ mặt hòa nhã, phục tùng tuyệt đối này khiến chàng cực kỳ khó chịu. Sau hai tuần, chàng thật khôn khổ.

Dù vậy chàng cũng không có gì để phàn nàn. Không gì cả, đúng vậy, mà lòng kiêu hãnh của chàng cho phép chàng phàn nàn.

Chàng không thể nói nàng đang quấy rầy chàng tới chết khi nàng không bao giờ ra vẻ bất đồng hay bất mãn dù chỉ một tẹo.

Chàng không thể nói nàng lạnh lẽo và thụ động trên giường, khi nàng vẫn biểu hiện một cách sẵn sàng và đam mê như nàng đã có từ khi bắt đầu.

Chàng không thể phàn nàn rằng nàng không tử tế, khi hàng trăm người quan sát bên ngoài đều sẽ nhất trí đồng ý rằng hành vi của nàng không hề kém một thiên thần.

Chỉ chàng – và nàng – biết rằng chàng đang bị trừng phạt, và vì sao.

Tất cả là vì cái thứ ghê tởm mà chàng đã tạo ra với Charity Graves.

Chẳng là gì với Jessica nếu cái thứ đó ngu si bên trong hay gớm ghiếc bên ngoài, hay chẳng có đến một mảnh tốt đẹp nó có thể thừa hưởng từ ông bố quái vật sa đọa hay bà mẹ gái điếm ác độc của nó. Cũng chẳng là gì với Jessica nếu cái thứ đó có đến hai cái đầu và gòi nhọt trườn ra khỏi tai – mà, theo quan điểm của Dain, cũng chẳng làm nó ghê tởm hơn bây giờ được. Nó có thể trườn bằng bụng và phủ đầy nhót xanh và đối với Jessica thì cũng vẫn như thế mà thôi: Dain đã tạo ra nó, do đó, Dain phải chăm sóc nó.

Cũng giống y như cái cách nàng nhìn nhận trường hợp của em trai nàng. Việc Bertie là một kẻ hoàn toàn ngu ngốc không thành vấn đề. Dain đã lừa tên ngốc đó vào lưới, cho nên, Dain phải kéo hắn ra.

Cũng giống y như cái cách nàng nhìn nhận trường hợp của chính nàng: Dain đã hủy hoại nàng, Dain phải sửa chữa hư hỏng.

Và lại một lần nữa, y như ở Paris, Jessica đã sắp đặt hình phạt của chàng với sự chính xác tàn nhẫn. Lần này, mọi thứ chàng khẳng khái là mình không muốn, thì nàng cũng không hề trao đi. Không có sự quấy rầy, làm phiền, hay trái ý. Không có những ủy mị khó chịu, không tội nghiệp ... Và không tình yêu – không một lần nào, sau khi đã rèn những từ ấy vào bộ óc và trái tim chàng trong mảnh nghĩa địa ở Davenport, Jessica nói lại, “em yêu chàng.”

Trước sự xấu hổ bất diệt của chàng, chàng đã cố khiến nàng nói câu ấy. Trong suốt thời gian làm tình của họ, Dain đã thử tất cả mọi thứ chàng có thể nghĩ đến để khiến những lời ấy thoát ra. Nhưng bất kể chàng dịu dàng đến thế nào, hay sáng tạo một cách say đắm, nàng cũng không nói. Nàng thờ dốt, nàng rên rỉ, nàng kêu van. Nàng hét lên tên chàng, và cả tên đáng toàn năng nữa, và thậm chí, đôi lần, cả tên của quý dữ... nhưng không bao giờ là ba từ ngọt ngào mà trái tim chàng đói khát.

Sau ba tuần, chàng đã tuyệt vọng. Chàng hẳn sẽ yên ổn với bất kỳ thứ gì hơi hơi giống như cảm giác yêu mến: một tiếng ‘đồ ngốc’ hoặc ‘đồ cục súc’ – một cái lọ hoa vô giá ném vào đầu chàng – áo sơ mi của chàng bị xé vụn – một tiếng quát trách thối, chúa ơi, chỉ một thôi.

Vấn đề là, chàng không dám đẩy nàng đi quá xa. Nếu chàng thực sự lên tới cao độ tàn ác mà chàng có khả năng, chàng có thể tạo ra tiếng quát trách mà chàng khao khát, nhưng chàng cũng có thể sẽ đẩy nàng đi xa. Mãi mãi. Chàng không thể mạo hiểm điều đó.

Dù có như vậy, Dain biết lòng kiên nhẫn của nàng sẽ không chịu đựng vô thời hạn. Là người vợ hoàn hảo nhất trên thế giới của một ông chồng khó chịu nhất thế giới là một nhiệm vụ khó nhọc. Thậm chí cả nàng cũng không thể chịu đựng mãi mãi. Và khi sự kiên nhẫn của nàng gầy đôi, nàng sẽ bỏ đi. Mãi mãi.

Sau một tháng, sự hoảng loạn bắt đầu, khi Dain nhận thấy những dấu hiệu đầu tiên của sự căng thẳng trong vẻ kiên nhẫn hoàn hảo, thiên thần và vẻ ngoài hòa nhã của nàng. Nét mặt của chính chàng điềm tĩnh một cách chán chường, chàng ngồi ở bàn ăn một buổi sáng chủ nhật giữa tháng bảy, lén lút chú ý đến nếp nhăn xinh đẹp đã xuất hiện trên trán nàng và ở khóe mắt nàng. Tư thế của nàng vẫn căng thẳng như mọi khi, cứng nhắc như nụ cười nghĩa vụ mà nàng đeo lên suốt những cuộc trò chuyện vui vẻ một cách khủng khiếp chẳng về một chủ đề gì đặc biệt, và không nghi ngờ gì, chẳng về điều gì liên quan đến hai bọn họ.

Ta đang đánh mất nàng, chàng nghĩ, và tay chàng giờ lên, tự động, để nắm lấy tay nàng và kéo nàng lại. Nhưng thay vì thế chàng với tay lấy bình cà phê. Chàng đồ đầy cốc của mình và nhìn chằm chằm một cách tuyệt vọng vào cái chất lỏng đen ngòm và nhìn thấy tương lai đen tối của chàng ở đó, bởi vì chàng chẳng đủ khả năng để đưa cho nàng thứ nàng muốn.

Chàng không thể chấp nhận thứ kỳ dị mà nàng gọi là con trai chàng.

Dain biết rõ biểu hiện của chàng thật là phi lý trong mắt nàng. Thậm chí với chính mình chàng cũng không thể giải thích được, dù chàng đã cố suốt cái tuần địa ngục vừa qua. Nhưng chàng không thể vượt qua sự khiếp sợ để tìm ra lý do. Thậm chí bây giờ, hoảng loạn và chán nản, chàng cũng không thể vượt qua được sự giận dữ đang dâng lên bên trong, ngay tức thì, trước cái hình ảnh trong đầu chàng: khuôn mặt đen tối, sưng sía với cái mũi khoằm góm ghê... cái cơ thể bé xíu xấu xí, quái đản. Tất cả những gì chàng làm là ngồi im trên ghế, giả vờ là một người lớn lịch sự, khi bên trong con quái vật nổi giận và gào rú, thêm khát sự hủy diệt.

“Em tốt hơn là nên nhanh lên,” Jessica nói, nhóm dậy. “Nếu không em sẽ đến nhà thờ muộn mất.”

Chàng cũng nhóm dậy, người chồng lịch sự, và tháp tùng nàng đi xuống gác, và nhìn theo trong lúc Bridget giúp nữ chủ nhân quần khăn choàng và đội mũ.

Chàng lại đưa cọt về cùng một chủ đề chàng đưa cọt mọi chủ nhật trước đó, về việc phu nhân Dain tạo ra một tấm gương mẫu mực cho cộng đồng và hầu tước Dain thật chu đáo trong việc tránh xa, để cho trần nhà thờ không sụp xuống trên những linh hồn ngoan đạo của Athton.

Và khi xe của nữ hầu tước chuyển bánh, chàng đứng như chàng vẫn làm bốn chủ nhật trước, ở cuối con đường, nhìn theo cho đến nó biến mất khỏi tầm mắt.

Nhưng ngày thờ phụng Chúa hôm nay, khi chàng quay vào nhà, chàng không đi tới phòng làm việc như thường lệ. Ngày hôm nay, chàng bước vào nhà nguyện nhỏ của Athcourt và ngồi xuống chiếc ghế dài nơi chàng đã run rẩy vô số Chủ nhật trong thời thơ ấu của mình trong khi cố gắng đến tuyệt vọng để giữ tâm trí ở những thứ thuộc về thiên đường chứ không phải là con đói đang cằn cỗi trong bụng.

Lần này, chàng cảm thấy lạc lõng và vô dụng như thằng nhóc bé nhỏ ấy, cố hiểu xem tại sao đáng tội cao lại tạo ra chàng tồi tệ cả trong lẫn ngoài và tự hỏi lời cầu nguyện nào phải được cầu nguyện, sự sám hối nào phải được trả, để khiến chàng tốt đẹp.

Và lần này, người đàn ông trưởng thành hỏi, với cùng con tuyệt vọng mà một thằng nhóc bé nhỏ đã hỏi, cách đây hàng thập kỷ: Tại sao Ngài không giúp con?

Trong lúc Dain đang đấu tranh với những ác quỷ bên trong, vợ chàng đang chuẩn bị giăng bẫy một con người bằng xương bằng thịt. Và, trong lúc có đủ đức tin vào Thượng đế, nàng thích được tìm kiếm sự giúp đỡ từ những nguồn dễ tiếp cận hơn. Người trợ giúp cho nàng là Phelps, người đánh xe.

Ông là một trong rất ít những nhân viên đã ở Athcourt từ thời hầu tước đời trước. Lúc ấy, Phelps chỉ là một người giữ ngựa thấp kém. Việc ông được giữ lại và thăng cấp là bằng chứng cho việc Dain coi trọng khả năng của ông. Việc ông được gọi là “Phelps,” thay vì theo thói thường “John Người đánh xe,” chứng tỏ sự coi trọng rất cao đối với con người ông.

Sự coi trọng ấy được đáp trả.

Thế không có nghĩa là Phelps thấy Đức ngài không thể mắc sai lầm. Tức là, Jessica đã biết được, không lâu sau vụ lộn xộn ở Davenport, rằng Phelps hiểu rõ sự khác nhau giữa việc làm những gì chủ nhân ra lệnh và làm những gì là tốt cho mình.

Mối liên minh giữa Jessica và người đánh xe đã bắt đầu vào ngày chủ nhật đầu tiên nàng đến nhà thờ ở Athton. Sau khi nàng bước xuống khỏi xe, Phelps đã xin phép được thực hiện ‘việc tự suy ngẫm’ của riêng mình, như ông đã gọi, ở quán rượu Ma Huyết Sáo.

“Chắc chắn rồi,” Jessica đáp lại, nói thêm với một nụ cười rầu rĩ, “ta chỉ ước gì mình có thể đi cùng ông.”

“Ess, tôi cho là vậy,” ông ta nói với cái giọng Devon lè nhè của mình. “Trò lộn xộn hôm qua với cái người phụ nữ ngu ngốc giờ hẳn sẽ lan khắp Dartmoor. Nhưng phu nhân không thêm bận tâm chút gì đến việc mọi người bàn tán, phải không? Cô đã bắn ngài ấy.” Khuôn mặt đầy vết chân chim của ông nhàn thành một nụ cười. “Chà, đúng vậy. Cô cũng sẽ dạy dỗ cho những kẻ còn lại biết chúng được làm từ gì.”

Vài ngày sau, khi ông chở nàng đến nhà mục sư uống trà, Phelps làm rõ quan điểm của ông bằng cách chia sẻ với Jessica về những gì ông nghe được ở Ma Huyết Sáo về Charity Graves và cậu bé, Dominick, cùng với những gì bản thân ông biết về chuyện này.

Do đó, vào ngày chủ nhật thứ năm này, Jessica đã biết khá rõ về chuyện Charity Graves là loại phụ nữ như thế nào, và còn hơn cả cực kỳ xác nhận rằng Dominick cần được giải cứu.

Theo như Phelps, cậu bé đã bị bỏ mặc để Annie Geach già nua chăm sóc, một bà đỡ, trong khi Charity lang thang khắp Dartmoor như một người du mục. Annie đã chết khoảng một tháng trước khi Dain quay lại Anh. Kể từ đó, Charity vẫn lang vãng quanh Athton. Dù hiếm khi nhìn thấy cô ta trong làng, con trai cô ta, phần lớn bị bỏ mặc, đã bị bắt gặp khá thường xuyên, và khá thường xuyên tạo ra rắc rối.

Khoảng một tháng rưỡi trước đó, vài người có thiện ý đã cố cho cậu vào trường học. Dominick từ chối ở lại, quậy phá lung tung suốt ba lần cậu tham dự. Cậu bé đánh nhau với những đứa trẻ khác và chơi khăm cả giáo viên lẫn học sinh. Cậu bé không thể được giáo dục vào cách cư xử tử tế bởi vì cậu bé đáp trả bằng cách cười cợt, chế giễu, và chửi thề. Cậu bé cũng không thể bị đánh vào khuôn phép, bởi vì người ta phải tóm được cậu trước, và cậu bé nhanh nhẹn một cách tinh quái.

Trong những tuần vừa qua, hành vi của cậu ngày càng trở nên trắng trợn, những trận xô xát ngày càng nhiều hơn. Suốt một tuần, Dominick đã, vào thứ hai, giật quần áo của bà Knapp khỏi giây phơi và giẫm nó xuống bùn; vào thứ tư cậu bé thả một con chuột chết vào giỏ đi chợ của cô Lobb, vào thứ sáu cậu bé ném phân ngựa vào cánh cửa chuồng ngựa vừa được quét sơn mới của ông Pomeroy.

Gần đây nhất, Dominick đã làm mất của hai anh chàng tím lại, chảy máu mũi một người khác, đi tiểu trên thềm trước cửa hàng bánh, và khoe mông với cô hầu gái nhà mục sư.

Cho đến nay, người dân làng chỉ giữ những lời than phiền cho riêng mình. Thậm chí nếu họ có thể tóm được Dominick, họ cũng bối rối không biết làm gì với đứa con trai tồi tệ của hầu tước. Không ai tập trung đủ can đảm để đương đầu với Dain về những tội ác của con trai chàng. Không ai có thể vượt qua các quy tắc về lễ nghi và phép tể nhị để than phiền về đứa con hoang của Dain với vợ chàng. Tuy nhiên, cũng không ai có thể tìm ra Charity Graves và bắt ả làm gì đó với Nồi giống quý dữ.

Điều cuối cùng là thứ làm Jessica băn khoăn nhất. Không ai thấy Charity trong hai tuần lễ qua, suốt quãng thời gian đó sự cố gắng gây chú ý của Dominick – như nàng nhìn nhận hành động xấu xí của cậu bé – ngày càng trở nên tuyệt vọng hơn.

Jessica chắc chắn sự chú ý của người cha là thứ cậu bé tìm kiếm. Vì Dain không thể tới gần được, cách duy nhất để có sự chú ý là náo động cả ngôi làng. Jessica cũng nghi ngờ rằng bà mẹ đã xúi giục hoặc khuyến khích sự ả ỷ này theo một cách nào đó. Tuy nhiên, phương pháp ả ỷ có vẻ mạo hiểm một cách ngu ngốc. Dain thích được thực hiện lời đe dọa đầy Charity biệt xứ hơn nhiều so với việc trả tiền để ả ta biến đi, nếu đó là những gì ả ta muốn.

Giải pháp thay thế, thậm chí còn đáng buồn phiền hơn, ít hợp lý hơn. Charity có thể chỉ là bỏ mặc đứa trẻ, và theo tất cả những gì người ta biết, cậu đã ngủ ở chuồng ngựa hoặc ngoài trời, dưới sự che chở của những tảng đá. Tuy nhiên Jessica vẫn không thể tin rằng người phụ nữ đó chỉ đơn giản bỏ đi, tay trắng. ả ta không thể bấy nổi một người tình giàu có, tất cả Dartmoor đều biết điều đó. Thận trọng kín đáo hoàn toàn không phải kiểu của Charity, theo lời Phelps.

Trong trường hợp nào đi nữa, tối qua Jessica đã quyết định rằng, cậu bé không thể được phép chạy rong thêm nữa.

Sự kiên nhẫn của cư dân Athton đang căng ra đến cực độ. Một ngày nào đó, rất sớm thôi, một đám đông dân làng phần nộ sẽ đập cửa Athcour. Jessica không có ý đợi cho sự kiện đó xảy ra cũng như nàng không có ý định để một đứa trẻ có khả năng bị ruồng bỏ chết vì thời tiết hoặc đói khát hoặc bị sụp xuống một trong những bãi lầy nguy hiểm của Dartmoor. Nàng không thể đợi cho Dain lấy lại lý trí thêm được nữa.

Do đó, nàng đã đi xuống ăn sáng đeo cùng về mặt phờ phạc căng thẳng mà cô Claire thường có khi chịu đựng một trong những cơn đau đầu chết người. Tất cả người hầu đều đã chú ý, và Bridget đã hai lần hỏi trên đường tới nhà thờ rằng liệu phu nhân có cảm thấy khó ở. “Một cơn đau đầu, thế thôi,” Jessica đã trả lời như vậy. “Nó không kéo dài lâu, ta chắc chắn đấy.”

Sau khi xuống xe, Jessica đi đứng vu vơ cho đến khi Joseph rời đi, như anh ta vẫn thường làm, tới hiệu bánh, nơi em trai anh ta được thuê, và những người hầu khác hoặc ở trong nhà thờ hoặc đang trên đường tận hưởng ngày chủ nhật của riêng mình. Dẫn đến chỉ còn lại một người canh gác không mong muốn, Bridget.

“Ta tin rằng ta nên miễn thứ cho mình khỏi việc cầu nguyện,” Jessica nói, xoa thái dương bên phải. “Tập luyện luôn làm một cơn đau đầu biến mất, ta phát hiện ra là thế. Thứ ta cần là một cuộc đi bộ dài, tươi mát. Khoảng một tiếng đồng hồ là được.”

Bridget là một người hầu được London đào tạo. Ý nghĩ của cô về một cuộc đi bộ dài, tươi mát là khoảng cách từ cửa trước tới cỗ xe. Cũng thật dễ để cô gái tính toán rằng ‘khoảng một giờ’, với tốc độ thông thường của cô chủ, có nghĩa là ba đến năm dặm. Do đó, khi Phelps ‘tình nguyện’ thấp tùng hộ Bridget, cô hầu đồng ý mà không có hơn một câu phản đối làm bộ, và nhanh chóng đi vào nhà thờ trước khi Phelps có thể đổi ý.

Khi Bridget đã ra khỏi tầm mắt, Jessica quay sang Phelps. “Ông đã nghe thấy gì tối qua?” nàng hỏi.

“Chiều thứ sáu cậu bé thả mất lũ thỏ của Tom Hamby. Tom đuổi theo cậu bé đến tít bức tường phía nam ở vườn hoa của đức ngài. Chiều hôm qua, cậu nhóc lại bất ngờ tấn công thùng xương và rác của Jem Furse, và Jem đã đuổi cậu bé tới gần cổng chỗ đó.”

Ánh mắt của Phelps hướng về phía bắc, về hướng vườn hoa. “Cậu bé đi tới chỗ họ không dám đuổi theo cậu, ở ngay trong khu đất riêng của đức ngài.”

Nói cách khác, cậu bé đang tìm kiếm sự bảo vệ của cha mình, Jessica nghĩ.

“Có một cái kiểu như nhà hóng mát nhỏ không xa chỗ họ mất dấu cậu bé,” người đánh xe tiếp tục. “Bố của đức ngài đã xây nó lên cho các quý bà. Tôi cho rằng một cậu nhóc có thể lẫn vào dễ dàng, nếu đã có ý định làm điều đó.”

“Nếu nhà hóng mát là ổ của cậu bé, vậy chúng ta nên nhanh lên,” Jessica nói. “Nó cách đây gần hai dặm.”

“Đó là theo đường chính và đường quanh điền trang,” ông nói. “Nhưng tôi biết một đường ngắn hơn, nếu cô không bận tâm đến việc trèo khá dốc.”

Mười lăm phút sau, Jessica đứng bên mép một khoảng rừng thưa, nhìn vào ngôi nhà hóng mát kỳ cục mà hầu tước thứ hai đã xây cho vợ mình.

Đó là một cấu trúc tám cạnh bằng đá, được sơn trắng, với một cái mái đỏ hình nón gần như cao bằng chính ngôi nhà. Những cửa sổ tròn với khung được uốn cong phụ tô điểm hầu như mọi mặt của hình bát giác. Những bên không có cửa sổ có những trái tim với hình dáng và kích cỡ, lồng vào với những hình có vẻ là các hiệp sỹ và quý bà thời trung cổ. Những cây hồng đang leo dần, được trồng ở những góc khác của hình bát giác, ôm lấy những cửa sổ và hình trái tim một cách nghệ thuật. Những hàng giậu bằng cây thông đỏ cao bao quanh những lối đi rải sỏi uốn khúc dẫn tới cánh cửa.

Về mặt thẩm mỹ mà nói, nó khá giống một mớ lộn xộn, tuy vậy nó cũng có một sức quyến rũ ngọt ngào nhất định. Chắc chắn Jessica có thể hiểu được cách nơi kỳ cục này hấp dẫn một đứa trẻ.

Nàng chờ trong khi Phelps chậm chạp đi hết chu vi ngôi nhà, cẩn trọng nhìn trộm qua các cửa sổ. Khi ông đi hết, ông lắc đầu.

Jessica nén xuống một câu nguyên rủa. Thật quá nhiều khi hy vọng rằng cậu bé sẽ thực sự ở đây, dù cho bây giờ là sáng chủ nhật, và cậu bé thường hạn chế các cuộc tấn công lên dân làng vào các buổi chiều cuối tuần. Nàng sắp sửa rời khỏi chỗ chốn của nàng để bàn luận với Phelps thì nàng nghe thấy tiếng một cành cây gãy và tiếng ục ục nhẹ của những bước chân vội vã. Nàng vội Phelps quay lại và ông nhanh chóng cúi xuống sau hàng giậu.

Trong giây kế tiếp, cậu bé phóng vào khoảng rừng thưa. Không dừng lại đến một lần hoặc nhìn quanh, cậu bé chạy nhanh lên con đường dẫn tới cửa nhà. Ngay trước khi cậu bé với tới cánh cửa, Phelps nhảy lên từ chỗ trốn và túm vào tay áo cậu.

Đứa trẻ chọc thẳng khừ tay vào chỗ kín của Phelps, và Phelps, gập người lại, thả ra với một tiếng nguyên rủa tức tối.

Dominick quay lại chạy xuống lối đi và phi qua khoảng rừng thưa hướng về những cái cây ở sau ngôi nhà. Nhưng ngay lập tức Jessica đã nhìn thấy nơi cậu bé sẽ đi, và nàng cũng đã đang chạy về hướng đó. Nàng đuổi theo cậu bé dọc theo con đường cưỡi ngựa, qua cây cầu, và dọc lối mòn hẹp quanh co bên cạnh dòng suối.

Nếu cậu bé không chạy suốt quãng đường lên ngọn đồi dốc để tới nhà hóng mát, thì lúc này nàng hẳn sẽ chỉ có đến một cơ hội để tóm lấy cậu bé, nhưng cậu bé đang thờ hờn hên và chậm dần xuống tốc độ loài người thay vì nhịp chân ma quỷ bình thường của cậu. Ở một ngã ba trên đường mòn, cậu hơi do dự - rõ ràng đây là vùng đất xa lạ - và trong vài giây ấy, Jessica đẩy mình nhanh hơn một bậc. Rồi nàng nhảy tới và chặn cậu bé lại.

Cậu bé ngã xuống - may mắn là vào đám cỏ - và nàng đề lên trên cậu. Trước khi cậu kịp nghĩ đến việc cố vùng vẫy thoát ra, nàng đã túm lấy tóc cậu và giật mạnh một cái. Cậu thốt ra một tiếng rú tức giận.

“Con gái không đánh nhau trung thực đâu,” nàng thở dốc. “Ồ nguyên đó nếu không cô sẽ vật trụ đầu cháu đấy.”

Cậu bé đáp trả lại nàng bằng một tràng tục tũ không kịp thở.

“Cô đã nghe hết những từ đó trước đây rồi,” nàng nói giữa những lần hít thở. “Cô cũng biết những lời xấu xa hơn nữa.”

Có một khoảng im lặng ngắn ngủi trong lúc cậu bé lĩnh hội phản ứng khác thường này. Rồi, “Bò tôi ra!” cậu bé hét lên. “Bò tôi ra, đồ con bò!”

“Nói thế là sai cách rồi,” nàng nói. “Cách lịch sự là ‘Làm ơn bỏ cháu ra, thưa phu nhân.’”

“Quý bất cô đi,” cậu bé nói.

“Oh, cháu thân yêu,” nàng nói. “Cô sợ rằng mình sẽ phải có những biện pháp tuyệt vọng.”

Thả tóc cậu bé ra, nàng giáng một nụ hôn thành tiếng, sáng khoái vào sau đầu cậu.

Cậu bé thốt ra một tiếng sùng sốt.

Nàng đặt một nụ hôn ẩm ỉ khác sau cái cổ đầy ghét của cậu. Cậu cứng người. Nàng hôn bờ má bẩn thỉu của cậu.

Cậu thò ra một hơi mà cậu đã nín nhịn trong suốt tràng tục tũ, và tức giận giãy giụa thoát ra từ dưới nàng. Tuy nhiên, trước khi cậu bé có thể trườn ra, nàng đã túm lấy vai chiếc áo rách rưới của cậu và nhanh chóng đứng dậy, kéo cậu bé dậy với nàng.

Chiếc bốt sòn rách đập vào cẳng chân nàng, nhưng nàng lách được, vẫn ôm thật chặt.

“Dịu xuống đi,” nàng nói bằng tông giọng Phục tùng hay là Chết tốt nhất của nàng, lắc mạnh cậu bé để trả đũa. “Thử đá cô thêm lần nữa và cô sẽ đá lại đấy – và cô cũng sẽ không trượt đâu.”

“Quý tha ma bắt nhà cô đi!” cậu bé gào lên. Cậu bé cố gắng dừ dội để giật ra, nhưng Jessica có một vòng ôm rất chặt, không kẻ đến hàng tá bài luyện tập với lũ nhóc vụn vẹo.

“Để tôi đi, đồ lợn nái ngu ngốc!” cậu bé la hét. “Để tôi đi! Để tôi đi!” Cậu bé đang đẩy và giãy giụa điên cuồng. Nhưng nàng túm chặt lấy một cẳng tay giờ xương và xoay xở được để kéo cậu lại sát vào nàng và quấn cánh tay nàng quanh người cậu.

Trò vụn vẹo ngừng lại, nhưng tiếng la hét tức giận thì không.

Jessica chợt thấy rằng cậu bé thực sự hoảng loạn, dù nàng không thể tin là cậu bé sợ nàng.

Tiếng gào rú của cậu càng trở nên tuyệt vọng hơn khi cậu trả lời xuất hiện.

Phelps đến quanh qua một khúc rẽ trên con đường trải sỏi với một phụ nữ theo sau. Đứa trẻ khựng lại giữa tràng la hét và đông cứng lại.

Người phụ nữ đó là Charity Graves.

Lần này mẹ cậu là người đang đuổi theo cậu, không giống những dân làng Athcourt bất hạnh, à ta biết rất rõ phải làm gì với cậu. Để bắt đầu, à ta sẽ đánh cậu đến sống dở chết dở, à thông báo.

Cậu đã chạy trốn cách đây hai tuần, và Charity khẳng định rằng à ta đã tìm kiếm cậu khắp mọi nơi. Cuối cùng, à ta đến Athton – dù à ta biết rõ rằng đến gần đức ngài trong vòng mười dặm sẽ phải trả giá bằng chính mạng sống của mình, à nói. À đã đến tận Ma Huyết Sáo khi Tom Hamby và Jem Furse chạy đến, dẫn theo một tá những tên đàn ông tức giận khác, nhanh chóng vây à lại.

“Và họ mắng – đã mắng mỏ tao,” Charity nói, trừng mắt đe dọa con trai à.

Jessica không còn giữ cổ áo cậu nữa. Trước sự xuất hiện của bà mẹ, cậu bé đã túm lấy tay nàng. Giờ cậu đang tóm chặt lấy nó. Ngoài trừ áp lực dừ dội từ đôi bàn tay bé nhỏ, cậu bé bất động, cơ thể cứng ngắc, đôi mắt đen tập trung vào mẹ cậu.

“Tất cả mọi người ở Dartmoor đều biết cậu nhóc đã làm gì,” Jessica nói. “Cô không thể mong tôi tin rằng cô chẳng nghe thấy gì hết. Cô đã ở đâu, Thỏ Nhĩ kỳ hả?”

“Tôi là một người phụ nữ phải làm việc,” Charity nói, hất đầu. “Tôi không thể dờ theo nó từng giây một, và tôi cũng không có bảo mẫu để làm hộ điều đó. Tôi đã gửi nó đến trường, không phải sao? Nhưng các giáo viên không thể khiến nó thay đổi, phải không nào? Và làm sao tôi làm được, tôi hỏi cô, khi thằng nhóc cứ bỏ chạy khỏi tôi và tôi thì không biết nó giấu mình ở đâu?”

Jessica nghi ngờ chuyện Charity thêm quan tâm đến nơi cậu bé giấu mình, cho đến khi à nghe được rằng nơi ẩn trốn của cậu là ở vườn hoa của Athcourt. Nếu Hài tước phát hiện ra ‘thằng nhóc bụi đời’ đang ẩn mình trong nhà hóng mát lộng lẫy, được bảo trì hoàn hảo của ngài hầu tước thứ hai, sẽ có cái giá rất đắt phải trả, và Charity biết điều đó.

Thậm chí cả bây giờ, à cũng không quá ngang ngạnh trơ trẽn như à giả vờ. Ánh mắt xanh của à cứ đảo qua đảo lại hết lần này đến lần khác để nhìn quanh khu vực rừng rậm quanh họ, như thể à chờ Dain nhảy bổ ra qua các tán cây vào bất kỳ lúc nào.

Dù à bồn chồn, nhưng à cũng không có vẻ vội vã bỏ đi cho lắm. Dù Jessica không thể đoán được chính xác điều gì đang đi qua tâm trí của người phụ nữ này, rõ ràng là à đang ước lượng Nữ hầu tước Dain và điều chỉnh cách tiếp cận cho phù hợp. Nhanh chóng nhận thấy rằng những lời đe dọa về hình phạt thảm khốc cho Dominick không nhận được sự tán đồng, à đã nhanh chóng chuyển sang đồ lỗi cho hoàn cảnh khó khăn của mình.

Thậm chí trong lúc Jessica đang lưu ý những vấn đề đó, Charity cũng đang điều chỉnh lại.

“Tôi biết những gì cô đang nghĩ,” người phụ nữ nói, giọng à mềm lại. “Rằng tôi không chăm sóc nó đúng cách và một đứa trẻ không bỏ chạy trừ phi nó khôn khổ. Nhưng không phải tôi làm nó thế, mà là lũ nhóc hóm hĩnh ở trường học. Chúng bảo nó công việc của mẹ nó là gì – như thể bố và anh trai của chính chúng không đến gõ cửa của tôi, và cả mẹ và chị gái chúng nữa, để sửa chữa ‘sai lầm’ của họ. Và những kẻ đạo đức bé nhỏ quý giá của họ làm như thể tôi chẳng là gì ngoài rác rưởi. Và chúng cũng gọi nó bằng cái tên ấy nữa. Phải không nào, cung?” à nói với một cái liếc thương hại về phía Dominick.

“Vậy cô có băn khoăn, liệu nó có thật hung dữ và gây ra rắc rối?” à tiếp tục, khi cậu bé không phản ứng. “Và đó cũng là những gì họ đáng phải nhận, vì

ché giấu một kẻ vô lại đáng thương và đem ác mộng đến cho nó. Nhưng giờ thì nó cũng không còn thích mẹ của mình nữa, và sẽ không ở lại. Và nhìn xem đứa trẻ ngu ngốc đã đi đâu, thừa phụ nhân. Và chẳng phải cha nó sẽ lấy đầu tôi vì điều này sao? – như thể tôi làm – đã cố tình làm thế. Ngài ấy sẽ bắt tôi lại, ngài ấy sẽ làm thế, và gửi thẳng đến trại tể bần. Và ngài ấy sẽ cắt hết khoản tiền nuôi nấng thẳng thóc, và rồi chúng tôi sẽ ra sao đây, tôi hỏi cô?”

Phelps đang nhìn Charly với vẻ tức giận rõ ràng. Ông mở miệng ra định nói gì đó, nhưng nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của Jessica. Ông giải thoát những cảm xúc của mình bằng cách đảo mắt lên trời.

“Cô đã dành rất nhiều hơi sức để nói cho tôi nghe về những thứ mà chẳng có gì là tôi không thể tự mình đoán ra,” Jessica nói quả quyết. “Điều cô chưa nói với tôi là cô định đoạt lấy thứ gì khi đến Athton lúc ban đầu, khi cô đã hiểu rõ tình cảm của đức ngài, hay tại sao, về sau, cô lại cứ nấn ná ở những vùng lân cận, khi cô đã hiểu rõ nỗi đau đớn của Dominick và phương thức cậu bé chọn để biểu lộ chúng. Phải có thứ gì đó cô muốn đến khủng khiếp, để chấp nhận mạo hiểm như vậy.”

Về thăm thương của Charly biến mất ngay tức thì. Nét mặt ả ta rắn lại, ả nghiên cứu Jessica từ đầu tới chân một cách xác xược.

“Chà, xem ra, Dain đã không cưới một kẻ đàn độn, phải không? Charly nói với một nụ cười. “Có thể tôi có những kế hoạch, phụ nhân ạ, và có thể thẳng thóc đã làm hỏng chúng. Nhưng cũng có thể không có nguy hại gì xảy ra cả, và chúng ta có thể sửa chữa nó, cô và tôi.”

Vài phút sau, Dominick đã được thuyết phục gỡ nắm tay siết chặt trên tay Jessica, cả nhóm chậm rãi quay lại con đường chính. Phelps đã kéo cậu bé lên trước hai phụ nữ một khoảng cách thận trọng, để những người đi sau có thể kín đáo thương thảo.

“Tôi cũng không phải kẻ đàn độn,” Charly nói, ngăm ngăm liếc nhìn quanh ả. “Tôi có thể dễ dàng thấy rằng cô muốn thẳng quỳ nhỏ đó. Nhưng Dain không muốn nó, nếu không đến giờ ngài ấy đã đến và mang thẳng bé đi rồi, phải không nào? Và cô biết mình không thể chỉ hững hờ và lấy cắp thẳng bé khỏi tôi, bởi vì tôi sẽ làm nặng xì lên – và bảo đảm chắc chắn Dain nghe thấy. Và chẳng có ai quanh đây giấu Dominick và chăm sóc nó hộ cô, nếu đó là những gì cô đang băn khoăn. Tôi biết. Tôi đã thử rồi. Sẽ không ai nhận nó cả, vì họ sợ. Họ sợ Dain và họ sợ thẳng bé, bởi vì nó trông như một con yêu tinh nhỏ và hành động cũng như vậy nữa.”

“Tôi không phải người duy nhất có vấn đề đâu,” Jessica nói lạnh lùng. “Khi Dain phát hiện ra cô đã để đứa bé đó chạy loạn lên ở Athton, cô sẽ ước gì nhà tể bần là nơi cư trú kế tiếp của mình. Điều chàng có trong đầu là một chuyến hải trình một chiều tới xứ Wales mới ở phía Nam.”

Charly cười lớn. “Oh, tôi sẽ không ở lại để tìm ra xem ngài ấy có gì trong đầu đâu. Cô hẳn đã nghe về Tom và Jem một lúc trước rồi – và cả những người khác nữa. Họ sẽ không chờ đợi ý muốn của Đức ngài đâu. Họ muốn tôi biến đi, và họ sẽ săn lùng tôi khắp Dartmoor, họ nói thế, và có lũ chó giúp đỡ. Và nếu họ không đuổi tôi ngã xuống một bãi lầy, họ sẽ trói tôi vào một cái xe ngựa và quất xe từ đây tới Exeter, họ đã hứa thế. Nên tôi đã quyết định mình sẽ lên chuyến xe đầu tiên tới London vào ngày mai.”

“Một quyết định khôn ngoan,” Jessica nói, nén lại một cơn rùng mình trước viễn cảnh Dominick bé nhỏ rong chơi trong hang ổ của lũ trộm cắp ở London. “Đã gặp tôi, tuy nhiên, hẳn cô đã đoán là mình không cần thiết phải rời đi tay trắng.”

“Chao ôi, cô thật là người nhanh trí.” Nụ cười ả tạo ra với Jessica thật hòa nhã hoàn hảo. Charly, rõ ràng, là một nữ thương nhân, và ả đang sung sướng với sự thách thức từ một vị khách hàng khó khăn. “Nhanh trí như vậy, tôi đoán cô sẽ tìm ra xem phải làm gì với đứa bé nhỏ nhắn của tôi nếu tôi từ bỏ nó một cách dễ dàng, mà không làm nặng xì lên. Y như tôi cũng đã đoán ra phải làm gì với nó ở London nếu cô quyết định rằng nó không đáng phải rắc rối.”

“Tôi không muốn thúc giục cô, nhưng tôi có nghĩa vụ phải ở nhà thờ khi buổi cầu nguyện kết thúc,” Jessica nói. “Có lẽ cô sẽ đủ tử tế để miêu tả ‘rắc rối’ của tôi trong những pence, silling, và đồng bảng đơn giản.”

“Oh, còn đơn giản hơn thế nhiều,” Charly nói. “Tất cả những gì cô phải làm là đưa cho tôi bức tranh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Vào hai giờ chiều hôm đó, Dain đứng cùng vợ chàng ở trên đỉnh một mỏm đá nhìn xuống vùng đồng cỏ.

Nàng đã đề nghị chàng đưa nàng đến những tảng đá Haytor sau bữa trưa. Về xanh xao và những nếp nhăn mệt mỏi quanh mắt và miệng nàng đã báo cho chàng biết nàng không nàng đến độ dốc – hay thời tiết, vì thậm chí giữa tháng bảy, vùng đồng cỏ này vẫn có thể lạnh và ẩm ướt đến công xương. Dọc đường bờ biển phía nam Devon, những bông hoa cận nhiệt đới và cây cỏ tro bì như trong phòng sấy. Dartmoor lại là một chuyện hoàn toàn khác. Nó tạo nên thời tiết của riêng mình, và những gì diễn ra ở vùng cao nguyên chả liên quan gì mấy thậm chí với thời tiết trong một thung lũng cách nó có hai dặm.

Dù vậy Dain đã giữ kín mối lo lắng ấy. Nếu Jessica muốn trèo lên đỉnh ngọn núi vĩ đại nhất mọc lên trên đồng cỏ, thì nàng cũng có lý do chính đáng. Nếu chàng hy vọng chữa lành những tổn thương giữa họ, chàng phải cho thấy chút bằng chứng về việc tin tưởng óc phán xét của nàng.

Nàng đã nói, phải không nào, rằng nàng phát chán sự hoài nghi của chàng... bên cạnh vô vàn thứ khác.

Và giờ chàng cũng ngậm chặt lưỡi mình lại, thay vì bảo nàng rằng nàng sẽ ấm áp dưới sự che chở của những tảng đá vĩ đại hơn là trên mép một gò đá, hứng mặt ra trước những luồng gió lạnh buốt.

Con gió hung dữ đã nổi lên khi họ đến tảng đá granit khổng lồ nhô lên trên đỉnh ngọn đồi. Những đám mây đang cuộn cuộn thành những ụ xám nguy hiểm, hứa hẹn một cơn bão cho Dartmoor – trong khi vài dặm về phía tây, ở Athcourt, không nghi ngờ gì vào lúc này mặt trời đang chiếu sáng rực rỡ.

“Em đã nghĩ nó sẽ giống như vùng đồng cỏ ở Yorkshire,” nàng nói. Ánh mắt nàng quét qua vùng đất rải rác đá phía dưới. “Nhưng nó dường như hoàn toàn khác biệt. Nhiều đá hơn... Mảnh liệt hơn.”

“Dartmoor về cơ bản là một đồng đá,” chàng nói. “Theo như gia sư của ta, nó là một phần của chuỗi đứt gãy mở rộng tới tận quần đảo Scilly. Một một phần tươi tốt của nó hoàn toàn từ chối việc trồng trọt, vì thực vật, ta được biết là, chứng minh cực kỳ rõ ràng. Ngoài kim tước và thạch nam không nhiều loại đủ cứng đầu để kịp bám rễ. Những thảm màu xanh duy nhất -” Chàng chỉ về vùng màu xanh tươi tốt ở xa. “Đó, lấy ví dụ. Trông như một ốc đảo trong sa mạc khô cằn, không phải sao? Nhưng khá nhất, thì đó là đầm lầy. Còn tệ nhất, thì là cát lún. Đó chỉ là một mảnh nhỏ thôi nhé. Vài dặm về phía tây bắc là Grimspound Bog, chỉ một trong rất nhiều bãi cỏ ở đó thôi cũng có thể nuốt chửng hết cả cừu, bò, và một người nữa.

“Nói cho em xem chàng cảm thấy thế nào, Dain,” nàng nói, không hề rời mắt khỏi khung cảnh gồ ghề trải dài bên dưới họ, “nếu chàng biết được rằng một đứa trẻ đã bị bỏ mặc lang thang ở vùng đồng cỏ này, không ai chú ý, hàng ngày trời, thậm chí là hàng tuần trời.”

Khuôn mặt u ám, sung sứa của một đứa trẻ hiện lên trong mắt chàng.

Những giọt mồ hôi lạnh giá toát ra trên da chàng và một gánh nặng khổng lồ lấp đầy bên trong chàng, như thể chàng vừa nuốt chửng xuống.

“Chúa ơi, Jess.”

Nàng quay lại và ngược nhìn chàng. Dưới chiếc mũ rộng vành, mắt nàng cũng tối đen như những đám mây xám xịt trên đầu. “Chàng biết em ám chỉ đứa trẻ nào, phải không?”

Chàng không thể giữ mình đứng thẳng dưới sức nặng bên trong. Tay chân chàng run rẩy. Chàng ép mình phải quay đi, tới bên tảng đá lớn. Chàng đặt nắm tay mình trên mảnh granit chết tiệt và gục cái trán nhức nhối trên xuống đó.

Nàng đến bên chàng. “Em đã hiểu nhầm,” nàng nói. “Em cứ nghĩ sự thù địch của chàng hướng đến mẹ cậu bé. Do đó, em đã chắc chắn rằng chàng sẽ sớm hiểu ra đứa trẻ quan trọng hơn nhiều một con oán giận cũ xi. Những người đàn ông khác có vẻ dễ dàng xoay sở với những đứa con ngoài giá thú của mình, thậm chí còn tự hào về chúng. Em cứ nghĩ chàng chỉ đơn thuần là cứng đầu thôi. Nhưng điều đó, rõ ràng là không phải trường hợp này. Nó dường như là một vấn đề có tầm cỡ thế giới.”

“Phải.” Chàng nuốt xuống một hớp không khí nhói buốt. “Ta biết, nhưng ta không thể nghĩ thông suốt. Đầu ta... bị tắc, tê liệt.” Chàng nặn ra một tiếng cười ngán ngùi. “Thật lố bịch.”

“Em đã không biết gì cả,” nàng nói. “Nhưng ít nhất giờ thì chàng đang kể cho em. Đó là tiến bộ. Thật không may, nó không hữu ích lắm. Em đang vương phải một điều đã dự đoán trước, Dain. Em đã chuẩn bị để hành động, tất nhiên, nhưng em không thể làm mà không báo cho chàng về tình huống này.”

Những đám mây đang phun xuống những hạt mưa lạnh giá, mà những luồng gió mạnh đang đập vào cổ chàng. Chàng ngẩng đầu dậy và quay sang nàng. “Chúng ta nên quay lại xe, trước khi nàng nhiễm phải một cơn sốt chí tử.”

“Em đã mặc rất ấm,” nàng nói. “Em biết có thể trông chờ gì từ thời tiết.”

“Chúng ta có thể thảo luận chuyện này ở nhà,” chàng nói. “Trước một ngọn lửa ấm áp. Ta thích được về đó trước khi thiên đường mở ra và trút nước xuống chúng ta.”

“Không!” nàng hét lên, giậm chân. “Chúng ta không thảo luận gì hết! Em sẽ nói và chàng sẽ nghe! Và em cóc thèm quan tâm nếu chàng có bị viêm phổi và cả ho gà nữa. Nếu cậu nhóc bé bỏng đó có thể chịu đựng vùng đồng cỏ này – một mình – mặc giẻ rách và đôi boots thùng lỗ chỗ, mà không có gì trong bụng ngoài những thứ cậu bé có thể ăn trộm để nhét vào, vậy thì chàng cũng có thể chịu đựng nó rất tốt chứ!”

Một lần nữa khuôn mặt ấy lóe lên trong tâm trí chàng.

Sự khiếp sợ, chua chát và dày đặc, đang dâng lên trong chàng. Dain bắt mình vết thêm không khí, trong những hơi thở dài, nặng nề.

Phải, chàng có thể chịu đựng nó rất tốt. Chàng đã bảo nàng cách đây hàng tuần trời là dừng ngay việc đối xử với chàng như trẻ con đi. Chàng đã muốn nàng dừng ngay việc cư xử như một người máy hòa nhã. Chàng đã nhận được điều ước của mình, và chàng biết giờ thì chàng có thể và sẽ chịu đựng bất kỳ thứ gì, chừng nào nàng còn không bỏ rơi chàng.

“Ta đang nghe đây,” chàng nói. Chàng dựa vào tảng đá.

Nàng nghiêng cứu chàng với đôi mắt lo lắng. “Em không phải đang cố dạy dỗ chàng, Dain, và nếu em có chút manh mối xem vấn đề của chàng là gì thôi, em sẽ cố giúp đỡ. Nhưng điều đó rõ ràng là cần rất nhiều thời gian, mà thời gian lại không hề có. Vào lúc này, con trai chàng đang tuyệt vọng cần sự giúp

đỡ hơn chàng nhiều.”

Chàng bắt mình tập trung vào những từ ngữ, và đẩy cái hình ảnh buồn nôn ra tận cùng tâm trí. “Ta hiểu. Trên đồng cỏ, nàng đã nói thế. Tự mình. Không chấp nhận được. Khá đúng.”

“Và do đó chàng phải hiểu rằng khi em nghe về điều ấy, em buộc phải hành động. Vì chàng đã làm rõ là mình không muốn nghe gì về cậu bé hết, em buộc phải hành động sau lưng chàng.”

“Ta hiểu. Nàng không có lựa chọn.”

“Và giờ em sẽ không làm chàng đau khổ, nếu em buộc phải làm gì đó mà chàng có thể không bao giờ tha thứ.”

Chàng nuốt con buồn nôn và cả lòng kiêu hãnh xuống cùng một lúc. “Jess, điều duy nhất không thể tha thứ mà nàng có thể làm là rời bỏ ta,” chàng nói. “Se mi lasci mi uccido. Nếu nàng rời bỏ ta, ta sẽ tự giết mình.”

“Đừng có lố bịch thế,” nàng nói. “Em sẽ không bao giờ bỏ chàng. Thực đấy, Dain, em không hiểu chàng kiếm đâu ra những ý nghĩ dờ hoi như thế nữa.”

Rồi, như thể điều đó giải thích và dàn xếp ổn thoai mọi thứ, nàng nhanh chóng quay lại chủ đề chính, và kể cho chàng biết những gì xảy ra hôm đó: cách nàng đuổi theo con quái vật tối hang ổ của nó – trong vườn hoa của chính Dain, không khác, nơi thằng quý nhỏ đã đột nhập vào nhà hóng mát, và không ít thì nhiều đã sống ở đó ít nhất là cuối tuần qua.

Cảm giác buồn nôn của Dain nhanh chóng dịu đi, và cả sức nặng không thể chịu được đi cùng, bị quán đi trong một cơn thủy triều hoài nghi choáng váng. Tên nòi giống ác quỷ chàng tạo ra với Charity Graves đã khủng bố ngôi làng của chính chàng, lẩn trốn trong vườn hoa của chính chàng – và Dain chẳng hề nghe đến một từ nào về nó.

Không nói được gì, chàng chỉ có thể há hốc mồm với vợ chàng trong lúc nàng lạnh lẽo kể tới việc nàng tóm giữ thằng bé, và tiếp tục miêu tả cuộc chạm trán với mẹ thằng nhóc.

Trong lúc ấy, không khí quanh họ đã tối sầm lại một cách đáng ngại. Con mưa lác đác đã biến thành một cơn mưa rào. Dưới cơn mưa ấy, sợi lông và ruy băng trang trí mũ nàng đã ướt đầm và rũ xuống, bám chặt lấy vành mũ. Nhưng Jessica chẳng để ý đến tình trạng chiếc mũ của nàng cũng như cơn gió dồn dập dữ dội, cơn mưa nặng hạt, và cái đám đen xì xoay vần trên đầu họ.

Nàng đã đến được điểm cốt yếu trong câu chuyện của mình, và đó là tất cả những gì làm nàng bận tâm lúc này. Một nếp nhăn đã xuất hiện giữa đôi lông mày nhướn lên thanh tú của nàng và ánh mắt nàng đã rơi xuống đôi bàn tay siết chặt.

“Charity muốn chiếc biểu tượng để đòi lấy cậu bé,” nàng nói. “Nếu không, nếu em cố giành lấy cậu bé, cô ta đe dọa sẽ làm âm lên – bởi vì điều đó sẽ đưa chàng vào chuyện này, và cô ta biết chàng sẽ gửi nó – và cô ta – đi xa. Nhưng điều đó em không thể cho phép, và em đưa chàng đến đây để nói với chàng như vậy. Em sẽ tìm ra một cách để giữ thằng bé tránh khỏi tầm mắt chàng, nếu chàng cứ khẳng khái. Tuy nhiên em sẽ không để nó đi cùng với bà mẹ vô trách nhiệm của mình tới Luân Đôn, nơi thằng bé sẽ rơi vào bàn tay của lũ móc túi, đòi trụ, và giết người.”

“Biểu tượng ư?” chàng nói, hầu như không để ý đến phần còn lại. “À diên đó muốn đức mẹ đồng trinh của ta ư – một tác phẩm Stroganov – cho thứ bé nhỏ gớm ghiếc đó -”

“Dominick không hề gớm ghiếc,” Jessica nói sắc nhọn. “Phải, cậu bé đã cư xử tồi tệ, nhưng đầu tiên cậu bé không hề nhận được sự giáo dục nào ở nhà và thứ hai cậu bé đã bị trêu ghẹo rất nhiều. Cậu bé một cách vui sướng không hề nhận thức được mình là một đứa con hoang, hay ý nghĩa của từ đó, cũng như cậu bé không lĩnh hội được ý nghĩa công việc của mẹ mình – cho đến khi cậu bé đến trường học, nơi lũ trẻ trong làng làm sáng tỏ cho cậu bé theo một cách thô lỗ nhất. Cậu bé đã, sợ hãi và bối rối, và đau đớn nhận thức được rằng mình không giống những đứa trẻ khác – và không ai muốn cậu cả.” Nàng dừng lại. “Ngoại trừ em. Nếu em già vờ là mình không muốn cậu nhóc, mẹ cậu bé có thể không đòi hỏi nhiều đến thế. Nhưng em không thể giả vờ, và tăng thêm nỗi đau khổ của đứa trẻ.”

“Quý bất đứa con hoang đen đui đó đi!” chàng hét lên, quay khỏi tảng đá. “À diên đó sẽ không có chiếc biểu tượng của ta đâu!”

“Vậy thì chàng sẽ phải tự mình lấy đứa trẻ khỏi cô ta,” Jessica nói. “Em không biết nơi cô ta đang trốn, nhưng em cực kỳ nghi ngờ chuyện cô ta sẽ bị tìm ra trong vòng hai tư giờ. Tức là phải có ai đó ở trạm dừng Postbridge sáng sớm mai. Nếu ai đó không phải là em, với chiếc biểu tượng, thì phải là chàng.”

Chàng mở miệng định thốt ra một tiếng rống tức giận, rồi ngậm lại và thay vào đó đếm tới mười.

“Nàng đang đề nghị,” chàng nói đều đều, “ta đi xuống Postbridge lúc rạng sáng... và kiên nhẫn chờ đợi Charity Graves đến... và ở đó, trước một đám thất học, thương thảo với cô ta?”

“Chắc chắn là không,” Jessica nói. “Chàng không cần thương thảo. Cậu bé là con trai chàng. Tất cả những gì chàng phải làm là mang cậu nhóc đi, và cô ta chẳng làm gì được về chuyện đó hết. Cô ta không thể tuyên bố rằng mình bị chơi khăm – như cô ta có thể dễ dàng làm nếu bất kỳ ai đó ngoài chàng thử làm thế.”

“Mang nó đi – chỉ thế thôi? Trước mặt tất cả mọi người?”

Nàng trừng mắt nhìn chàng dưới chiếc mũ ướt sũng. “Em chẳng hiểu sao nó lại gây sốc đến thế. Em chỉ đơn giản gợi ý chàng cư xử theo lẽ thói thông

thường của chàng. Chàng bước vào, tiếp quản và bảo Charity phiên đi. Và mặc xác mọi người nghĩ gì.”

Chàng dai dẳng bám lấy mối đe dọa bị tước lấy quyền lực. “Jessica, ta không phải thằng ngốc,” chàng nói. “Ta thấy rõ nàng âm mưu điều gì. Nàng đang... kiểm soát ta. Ý tưởng về việc đập Charity Graves xuống có vẻ hấp dẫn không cưỡng lại được. Bên cạnh đó, còn hợp logic hoàn hảo, vì ta không có ý định từ bỏ chiếc biểu tượng của mình. Mà ta cũng sẽ không làm.”

“Em nhận thức rõ điều đó,” nàng nói. “Đó là lý do em không thể lấy trộm nó. Em không thể tin là người phụ nữ đó thực sự nghĩ rằng em sẽ làm thế. Nhưng cô ta hoàn toàn phi đạo đức, và em dám nói từ ‘phản bội’ chẳng có nghĩa lý gì với cô ta.”

“Nhưng nàng vẫn có ý định lấy biểu tượng đi nếu ta không làm như nàng nói.”

“Em phải. Nhưng em không thể làm thế mà không nói cho chàng.”

Chàng nâng cằm nàng lên bằng khớp đốt ngón tay và, cúi đầu xuống, nhìn nàng cứng rắn.

“Liệu nàng đã nghĩ đến, Quý cô Logic, rằng ta sẽ không để nàng mang nó đi?”

“Em có nghĩ đến chuyện chàng có thể cố ngăn em lại,” nàng nói.

Với một tiếng thở dài chàng thả cằm nàng ra và quay ánh mắt lên đồng đá granit khổng lồ. “Ta cho rằng, rồi ta sẽ có cùng cái thành công mà ta sẽ có trong việc cố thuyết phục tảng đá này lăn xuống Dorset.”

Dain nghe thấy một tiếng âm nhỏ ở xa xa, như thể chính đáng tối cao cũng đồng ý rằng tình huống đó là hoàn toàn vô vọng.

Chàng cảm thấy cũng bối rối, tức giận và vô dụng như khi ở Paris, khi một cơn bão khác cũng đã cuộn cuộn hướng về phía chàng.

Chàng thậm chí không thể nghĩ về thứ đáng ghét chàng đã tạo ra với Charity Graves mà không trở nên phát ốm. Nhân danh Lucifer làm thế quái nào mà chàng có thể tới chỗ nó, nhìn nó, nói chuyện với nó, chạm vào nó, và đưa cái thứ đó vào dưới sự che chở của chàng?

Bão Haytor theo họ quay lại Athcourt. Nó đập trên mái nhà, nện vào cửa sổ, và lóe lên những tia chớp ma quỷ thấp sáng cả ngôi nhà với ánh sáng trắng chói lòa.

Những ai nghe thấy Đức hầu tước nổi cơn thịnh nộ xuyên suốt ngôi nhà có thể dễ dàng tin rằng chàng thực sự là Quỷ xa tăng, với cơn thịnh nộ có thể dễ dàng khuấy đảo từng tế bào của họ.

Nhưng rồi, Jessica nghĩ, Dain không xoay sở những vấn đề về cảm xúc giỏi cho lắm. Chàng chỉ có ba phương pháp để giải quyết ‘mối phiền muộn’: hạ gục nó, không có tác dụng, chàng thất bại. Và do đó chàng nổi cơn tam bành.

Chàng phẫn nộ với người hầu vì họ không đủ nhanh trong việc giúp vợ chàng thoát khỏi đồng vải vóc ướt át bên ngoài, và rồi để mọi thứ rải nước trên sàn đá của tiền sảnh – như thể quần áo sũng nước không được phép nhỏ giọt hay đôi bốt đầy bùn để lại dấu chân bẩn thỉu.

Chàng lên cơn vì bồn tắm của họ chưa được mang đến, nóng hổi và sẵn sàng ngay khi họ lên phòng – như thể có người sẽ biết được chính xác giây phút hầu tước và phu nhân quay về vậy. Chàng rống lên vì đôi bốt của chàng bị hư hại – như thể chàng không có đến ít nhất cả tá đôi.

Jessica nghe thấy giọng nói tức giận của chàng ầm ầm khắp các bức tường trong khi nàng tắm, thay đồ và tự hỏi liệu Andrews bị mắng mỗ, tội nghiệp cuối cùng có xin thôi việc không.

Nhưng bồn tắm của Dain hẳn phải làm chàng dịu xuống một hoặc hai độ, vì đến lúc chàng bước vào phòng của nàng, tiếng voi rống tức giận inh tai đã giảm xuống thành một tiếng gầm gừ, và nét mặt sầm sét đã mềm lại thành một cái quắc mắt gắt gỏng.

Chàng bước vào với cánh tay què quặt trên băng đeo. “Sự điều chỉnh,” chàng nói sau khi Bridget đã không ngoan chạy đi mà không chờ bị đuổi ra. “Hôn nhân đòi hỏi những sự điều chỉnh chết tiệt. Nàng muốn một cái băng đeo, Jess, nàng có một cái băng đeo.”

“Nó không làm hỏng nếp áo khoác của chàng,” nàng nói, quan sát chàng với đôi mắt chỉ trích. “Trông nó khá là táo bạo, thực vậy.” Nàng không nói thêm rằng trông như thể chàng có ý định đi ra ngoài, vì chàng mặc đồ để cưỡi ngựa.

“Đừng nhạo báng ta,” chàng nói. Rồi chàng bước vào phòng khách của nàng, lấy bức chân dung của mẹ chàng ra khỏi giá vẽ, mang nó ra ngoài – và tiếp tục đi về phía cửa.

Nàng theo chàng xuống lối đi, xuống cầu thang phía nam, vào phòng ăn.

“Nàng muốn Mama trong phòng ăn,” chàng nói. “Mama treo trong phòng ăn.”

Chàng đặt bức vẽ dựa vào một cái ghế và kéo dây chuông. Một người hầu ngay lập tức xuất hiện.

“Bảo Rodstock ta muốn cái bức tranh phong cảnh chết tiệt xuống và bức chân dung thế vào chỗ của nó,” Dain nói. “Và bảo ông ấy ta muốn nó xong ngay bây giờ.”

Người hầu ngay lập tức biến mất.

Dain đi ra khỏi phòng ăn và băng qua hành lang ngắn tới phòng làm việc.

Jessica nhanh chóng đi theo chàng.

“Bức chân dung trông sẽ rất đẹp trên lò sưởi,” nàng nói. “Em đã thấy một bộ rèm đáng yêu ở tháp bắc. Em sẽ cho chúng sạch sẽ rồi treo trong phòng ăn. Chúng sẽ bổ sung cho bức chân dung tốt hơn những thứ có ở đó.”

Chàng đã đi tới bàn, nhưng không ngồi xuống. Chàng đứng trước nó, nửa quay về phía nàng. Cầm chàng cứng ngắc, mắt nhắm lại.

“Ta tám tuổi,” chàng nói sin sít. “Ta đã ngồi đó.” Chàng gật đầu về phía cái ghế phía trước bàn. “Bỏ ta ngồi đó.” Chàng hướng về chỗ bình thường của chàng. “Ông bảo mẹ ta là người đàn bà độc ác, rằng lũ chó sẽ ăn thịt bà. Ông bảo ta bà đang trên con đường tới địa ngục. Đó là tất cả những lời giải thích ông cho ta về sự ra đi của bà.”

Jessica cảm thấy máu rút hết khỏi mặt nàng. Nàng cũng phải quay đi để lấy lại vẻ bình tĩnh của mình. Điều đó thật không dễ dàng.

Nàng đã đoán rằng bố chàng đã rất cay nghiệt, thù hận. Nàng chưa bao giờ tưởng tượng ra rằng ông ta – rằng có bất kỳ người cha nào – lại có thể độc ác như tâm đến thế... đối với một cậu bé... bối rối, sợ hãi, đau lòng vì người mẹ bị mất đi của mình.

“Bố chàng đã tức giận và bẽ bàng, không nghi ngờ gì.” Nàng bắt mình nói đều đều. “Nhưng nếu ông ấy thực sự quan tâm đến bà, ông ấy hẳn sẽ đuổi theo bà, thay vì trút tâm trạng uất ức của mình lên chàng.”

“Nếu nàng bỏ chạy,” Dain nói dữ dội. “Ta sẽ săn đuổi nàng. Ta sẽ theo nàng đến tận cùng trái đất.”

Nếu nàng có thể xoay xở để không ngã xuống vì choáng váng khi chàng đe dọa sẽ tự giết mình vì nàng, nàng cũng có thể xoay xở vào lúc này, nàng tự bảo mình.

“Vâng, em biết điều đó,” nàng nói. “Nhưng cha chàng là một người đàn ông già nua khốn khổ, cay đắng đã cưới nhầm một người phụ nữ, và chàng thì không. Rõ ràng bà ấy rất buồn bực – chàng đã lấy cái tính ấy từ bà, và em sẽ không bao giờ cho phép chàng khiến em khốn khổ.”

“Cũng như nàng sẽ không cho phép à đàn bà chết tiết ấy mang dòng giống Sa tăng của à tới Luân đôn quý quai.”

Jessica gật đầu.

Chàng dựa lại vào cái bàn và trừng mắt nhìn tầm tầm. “Nàng có nghĩ rằng, có lẽ, đứa trẻ đó có thể muốn đi cùng – mẹ của cái thứ – của nó. Rằng một sự việc như thế có thể...” Chàng lạc giọng, tay chàng đầm xuống mép bàn khi chàng tìm một lời.

Chàng không phải nói hết. Nàng biết chàng ám chỉ tới trường hợp của chính chàng: rằng sự ruồng bỏ của mẹ chàng đã phá hủy chàng... và chàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục lại.

“Em biết điều đó sẽ đau đớn,” Jessica nói. “Em đã đề nghị mẹ cậu bé cố chuẩn bị cho cậu. Em đã gợi ý cô ta giải thích rằng nơi cô ta sắp đi sẽ quá nguy hiểm cho một cậu nhóc và tốt hơn hết là để cậu bé lại nơi cậu sẽ an toàn, và nơi cô ta chắc chắn cậu bé sẽ được chăm sóc.”

Chàng nhìn nàng một cái thật nhanh. Rồi ánh mắt chàng lại rơi xuống tầm tầm.

“Em ước gì điều đó là sự thật,” Jessica nói. “Nếu cô ta thực sự yêu cậu bé, cô ta sẽ không bao giờ đem cậu bé vào nguy hiểm. Cô ta sẽ đặt lợi ích của thằng bé lên hàng đầu – như mẹ chàng đã làm,” nàng cá gan thêm vào. “Bà ấy đã không lôi một cậu nhóc bé nhỏ lên một chuyến hải trình nguy hiểm, mà không có sự đảm bảo nào mà bà có thể mang đến cho cậu – nếu, đó là, cậu bé làm sao đó để sống sót sau cuộc hành trình. Nhưng trường hợp của bà thật đáng thương, và người ta phải đau lòng vì bà. Charity Graves... ah, chà, theo một cách nào đó cô ta cũng là một đứa trẻ.”

“Mẹ ta là một nữ anh hùng đáng thương và Charity Graves là một đứa trẻ,” Dain nói. Chàng rời khỏi mép bàn và đi ra sau nó, không phải đến chỗ ghế mà ra cửa sổ. Chàng nhìn ra ngoài.

Con bão đang dịu đi, Jessica chú ý thấy.

“Charity muốn quần áo đẹp, đồ nữ trang và sự chú ý của toàn bộ đàn ông quanh vùng,” nàng nói. “Vời vể ngoài và trí óc của cô ta – và cả sức quyến rũ nữa, vì cô ta có điều đó, em phải thú nhận – giờ này cô ta có thể đã là một gái điểm hạng sang của Luân đôn, nhưng cô ta quá lười biếng, một sinh vật quá cơ hội.”

“Phải cái sinh vật cơ hội đó đang chú tâm vào biểu tượng của ta, nàng đã thông báo cho ta trên đường về nhà,” chàng nói. “Mà cô ta chưa bao giờ nhìn thấy. Và cô ta đã nghe về sự tồn tại của nó dựa vào lời nói của một tên dân làng ngu ngốc đã nghe điều ấy từ một ai đó khác, người lại nghe điều ấy từ một trong những người hầu của ta. Tuy nhiên cô ta bị thuyết phục rằng thứ đó đáng giá hai mươi nghìn bảng. Con số mà, cô ta đã bảo nàng, là thứ trao đổi duy nhất mà nàng có thể – và nàng tốt hơn hết là nên chuẩn bị bằng đồng vàng, bởi vì cô ta không tin vào giấy má. Ta muốn được biết ai đặt cái hai mươi nghìn bảng đó vào đầu cô ta.”

Jessica đến với chàng bên cửa sổ. “Em cũng muốn, nhưng chúng ta không có thời gian để tìm ra, phải không nào?”

Với một tiếng cười ngắn, chàng quay sang nàng. “Chúng ta ư? Không phải ‘chúng ta’ nào hết, như nàng biết rất rõ. Đó là ‘Dain’, anh chàng sợ vợ, đáng khinh phải làm chính xác như vợ bảo, nếu anh ta biết điều gì là tốt cho mình.”

“Nếu chàng sợ vợ, chàng sẽ tuân lời em một cách mù quáng,” nàng nói. “Nhưng không phải chút nào. Chàng tìm kiếm lời giải thích cho động cơ của em, và giờ chàng đang cố tìm ra động cơ của Charity. Chàng cũng đang chuẩn bị để xoay xở với con trai chàng. Chàng đang cố đặt mình vào vị trí của cậu bé, để chàng có thể nhanh chóng hiểu bất kỳ phản ứng khó chịu nào và đáp lại một cách thông minh và hiệu quả.”

Nàng đến gần hơn và vỗ vào cổ áo chàng. “Tiếp tục nào. Hãy bảo em rằng em đang ‘nhạo báng’ chàng hoặc ‘kiểm soát’ chàng hoặc bất kỳ một thứ khó chịu nào em đang làm giống các bà vợ thường làm.”

“Jessica, nàng là một cái nhọt ở mông, nàng biết điều đó chứ?” Chàng cau mày với nàng. “Nếu ta không thích nàng vô cùng, ta sẽ ném nàng qua cửa sổ rồi.”

Nàng ôm lấy eo chàng và dựa đầu vào ngực chàng. “Không phải chỉ là ‘thích,’ mà là ‘thích vô cùng.’ Oh, Dain, em tin rằng mình sẽ ngất mất.”

“Không phải bây giờ,” chàng nói câu kinh. “Ta không có thời gian nhặt nàng lên đâu. Bỏ ta ra, Jess. Ta phải đi Postbridge chết tiệt.”

Nàng rút về ngay lập tức. “Bây giờ á?”

“Tất nhiên là bây giờ.” Chàng lách đi. “Ta sẽ đánh cược với nàng với bất kỳ giá nào rằng ả điên đó đã ở đó rồi – và ta càng giải quyết xong cái chuyện vô văn chết tiệt này sớm chừng nào, thì tốt chừng đó. Con bão đang dịu bớt, tức là ta sẽ có chút ánh sáng trong có vài giờ nữa thôi. Tức là ta không thích phải cười ngửa xuống mương và gầy cồ.” Chàng nhanh chóng đi qua cái bàn và hướng về phía cửa.

“Dain, cố đừng có tức giận với họ,” nàng nói với theo chàng.

Chàng dừng lại và ném cho nàng một cái nhìn bức tức.

“Ta cứ nghĩ mình sẽ phải tàn sát cô ta,” chàng nói.

“Phải, nhưng cố đừng làm đứa bé hoảng sợ. Nếu cậu bé bỏ chạy, chàng sẽ phải điên lên với việc tóm được cậu bé đấy.” Nàng đi nhanh về phía chàng. “Có lẽ em nên đi cùng.”

“Jessica, ta có thể giải quyết chuyện này,” chàng nói. “Ta không phải quá kém cỏi đâu.”

“Nhưng chàng không quen với việc xoay xở với lũ trẻ,” nàng nói. “Đôi khi cách cư xử của chúng có thể rất khó hiểu.”

“Jessica, ta sẽ đi mang thằng quý con đó về,” chàng nói dứt khoát. “Ta sẽ không khó hiểu bất kỳ cái gì hết. Ta sẽ nhặt thằng bé và mang nó về cho nàng, và nàng có thể khó hiểu với nó tùy ý.”

Chàng đi tới cửa và giật nó ra. “Để bắt đầu, nàng có thể tìm ra xem phải làm gì với thằng bé, bởi vì ta sẽ treo cổ nếu ta biết tí gì.”

Dain quyết định mang người đánh xe đi cùng, nhưng không phải cả cỗ xe nữa. Phelps biết mọi con đường, ngõ ngách, và hẻm hóc ở Dartmoor. Thậm chí nếu con bão có to lên và hướng về phía tây cùng với họ, Phelps cũng vẫn đưa họ tới Postbridge nhanh chóng.

Bên cạnh đó, nếu ông ta có thể giúp nữ chủ nhân của mình gây rắc rối cho chồng nàng, thì Phelps chắc chắn là cũng có thể giúp Dain thoát ra khỏi đó.

Dain không chắc bằng cách nào Jessica đã xoay xở để bảo người đánh xe trung thành của chàng phản bội lòng tin của chàng những tuần vừa qua, nhưng chàng cũng sớm thấy rằng nàng không hoàn toàn có được ông ta phủ phục dưới chân mình. Khi Jessica lao ra khỏi chuồng ngựa để van xin lần cuối được đi cùng họ, Phelps đã thương thảo một bản thỏa hiệp.

“Có lẽ nếu phu nhân có thể chuẩn bị một món quà cho cậu nhóc, cô ấy sẽ thấy tinh thần dễ chịu hơn,” người đánh xe gợi ý. “Cô ấy lo lắng cậu nhóc bị đói, và có lẽ cả lạnh, và ngài thì quá vội vã để lưu ý đến những điều đó. Có lẽ cô ấy có thể tìm một món đồ chơi hoặc gì đó để giữ thằng bé bận rộn.”

Dain nhìn Jessica.

“Em cho rằng thế là được,” nàng nói. “Dù sẽ tốt hơn nếu em ở đó.”

“Nàng sẽ không ở đó, nên hãy tổng cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu nàng đi,” Dain nói. “Ta sẽ cho nàng mười lăm phút để chuẩn bị cái gói quà chết tiệt đó, và đó là tất cả.”

Mười lăm phút sau, Dain ngồi trên lưng ngựa, trừng mắt nhìn cửa lớn của Athcourt. Chàng đợi thêm năm phút nữa, rồi đi xuống con đường chính, bỏ mặc Phelps xoay xở với món quà và phu nhân.

Phelps bắt kịp chàng vài yard ngoài cổng chính của Athcourt. “Đây là món đồ chơi đã làm cô ấy chậm lại,” ông ta giải thích khi họ tiếp tục cười ngửa. “Cô ấy đã lên tận tháp phía bắc, và tìm một trong những ống nhòm ảnh. Đó là một trận hải chiến, cô ấy đã nói thế.”

“Hắn phải là Nelson và Parker ở Copenhagen,” Dain nói. “Nếu là một trong những cái của ta, thì thế,” chàng thêm vào với một tiếng cười. “Ta dám nói đó là cái duy nhất ta không có thời gian phá hủy trước khi bị đẩy tới trường học. Có được trong sinh nhật lần thứ tám. Không cần phải băn khoăn sao

nàng tìm được nó. Phu nhân của ta có thể tìm thấy cả kim trong đồng cỏ khô. Đó là một trong những biệt tài của nàng, Phelps ạ.”

“Ess, tôi cho điều đó hóa ra là không tệ lắm, khi mà ngài mất vài thứ lúc này lúc nọ.” Phelps nhìn cánh tay trái của ông chủ, mà Dain đã giải phóng khỏi băng đeo ngay khi chàng ra khỏi tầm nhìn của ngôi nhà. “Mất nẹp cánh tay rồi, phải không, thưa đức ngài?”

Dain nhìn xuống. “Chúa ơi, ta đã mất rồi. Chà, không có thời gian để tìm nó, phải không?”

Họ tiếp tục đi trong im lặng vài phút.

“Có lẽ chúng ta không nên giúp cô ấy tìm kiếm thằng nhóc,” cuối cùng Phelps nói. “Nhưng tôi vẫn cứ lo lắng kể từ khi tôi nghe nói Annie Geach cuối cùng đã vênh ngón chân lên.” (Ý là chết ~.~)

Phelps giải thích thẳng bà đỡ già nua ấy đã là người mẹ duy nhất mà Dominick biết.

“Khi Annie ra đi, không còn ai khác muốn chăm sóc con chó con đó,” Phelps nói. “Như tôi đoán, mẹ thằng nhóc đã gây rắc rối trước mặt cô dâu mới của ngài, đoán rằng ngài sẽ phải làm gì đó – có thể là cho cô ta tiền để biến đi hoặc kiểm bảo mẫu cho thằng nhóc. Nhưng ngài chẳng bao giờ gửi một người nào đến tìm cô ta, kể cả khi cậu bé quấy phá trong làng -”

“Ta đã không biết nó đang quấy phá,” Dain cúi kính ngất lờ. “Bởi vì không một kẻ chết tiệt nào kể cho ta hết. Cả người cũng không.”

“Đó không phải chỗ của tôi,” Phelps nói. “Không kể đến, làm sao tôi biết được ngài sẽ không giải quyết chuyện đó hoàn toàn sai lầm? Đày biệt xứ – phu nhân đã nói vậy. Đó là những gì ngài đã nghĩ. Cả hai người bọn họ - bà mẹ và cậu bé. Chà, tôi đoán rằng nó không hợp với tôi lắm. Tôi đã một lần đứng nhìn cha ngài giải quyết sai mọi chuyện. Tôi còn trẻ khi cha ngài đẩy ngài đi xa, và xen vào đã làm tôi mất đi vị trí của mình. Và tôi đoán rằng những quý ông khôn ngoan hơn một dân làng ngu dốt. Nhưng giờ tôi đã qua mốc nửa thế kỷ, và tôi thấy mọi thứ có vẻ khác biệt so với trước đó.”

“Không nhắc đến chuyện vợ ta có thể thuyết phục ông nhìn thấy yêu tinh trong túi của mình, nếu điều đó phù hợp với kế hoạch của nàng,” Dain làm bầm. “Ta nên thấy là mình may mắn vì nàng đã không bảo ông bí mật giấu nàng trong một cái túi bên yên.”

“Cô ấy đã thử,” Phelps nói với một nụ cười toe toét. “Tôi đã bảo cô ấy chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ cho thằng nhóc sẽ tốt hơn. Giống như tìm nốt những chú lính gỗ của ngài. Và tìm một cô bảo mẫu rồi sửa chữa lại phòng trẻ.”

“Ta đã nói ta sẽ bắt nó về,” Dain lạnh lùng thông báo với người đánh xe. “Ta không hề nói thằng nhóc dơ dáy đó có thể sống trong nhà ta, ngủ trong phòng trẻ của ta -” chàng khựng lại, ruột quần lên.

Phelps không trả lời. Ông giữ chặt mắt trên con đường phía trước.

Dain chờ bên trong chàng ổn lại. Họ đi hết một dặm nữa trước khi con co thất bên trong dịu xuống một mức độ chịu đựng được.

“‘Một vấn đề tầm cỡ thế giới,’ nàng đã gọi nó là như thế,” Dain gầm gừ. “Tuy nhiên ta phải giải quyết nó, có vẻ như vậy, đầu đó giữa đây và Postbridge. Chúng ta đang đi đến sông Tây Webburn, phải không?”

“Một phần tư dặm nữa, thưa ngài.”

“Và từ đây, Postbridge thì sao – ít hơn bốn dặm, phải không?”

Phelps gật đầu.

“Bốn dặm,” Dain nói. “Bốn dặm chết tiệt để giải quyết một vấn đề tầm cỡ thế giới. Chúa giúp ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hải Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18

Charity Graves chắc chắn là một gái điểm hoàn mỹ, Roland Vawtry nghĩ. Cũng thông minh nữa, khi nảy ra một kế hoạch hoàn toàn mới trong giây phút cấp bách, với những tiếng la hét của dân làng đè nặng xuống một bên và phu nhân Dain bên còn lại.

Là một người mẹ, tuy nhiên, ả hoàn toàn vô dụng.

Vawtry đứng ở cửa sổ nhìn xuống khoảng sân nhà trọ, cố lờ đi những âm thanh kinh tởm phía sau hắn và cả những mùi hôi thối còn kinh tởm hơn.

Ngay sau cuộc chạm trán với phu nhân Dain, Charity đã đi vội về ngôi nhà tranh nhỏ của ả ở Grimspound, thu gom đồ đạc, và la hét họ đi vào chiếc xe hai bánh Dennet lọc cọc ả mua cách đây một tuần, cùng với một con ngựa nhỏ ốm yếu tương đương.

Thằng nhóc, tuy nhiên, đã ngăn ngừa trước việc đi vào cỗ xe, vì con sấm sét cách đó có vài dặm.

Không sẵn sàng mạo hiểm việc thằng nhóc lao ra khỏi xe và biến mất trong đồng cỏ, Charity đã giả vờ thương cảm. Hứa rằng họ sẽ đợi cho đến khi trận sấm sét dừng lại, ả yên lặng lấy ra một mẫu bánh mỳ và một cốc bia cho thằng nhóc. Đối với cốc bia, ả cho thêm ‘một tí tẹo – chưa đến nửa giọt – còn thuốc phiện,’ ả quả quyết.

Cái ‘chưa đến nửa giọt’ đã dỗ Dominick tới trạng thái vô ý thức. ả nhét cậu bé vào cỗ xe và cậu bé đã ngủ suốt quãng đường tới quán trọ ở Postbridge và đôi lúc sau đó, trong khi Charity giải thích với Vawtry những gì đã xảy ra để phải hủy kế hoạch gốc của họ và những gì ả dự tính để thay thế.

Vawtry tin tưởng ả. Nếu ả nói nữ hầu tước Dain muốn đưa nhóc đăng ghét đó, thì đó là sự thật.

Nếu Charity nói nữ hầu tước sẽ không nói gì cho Dain về chuyện đó hết, thì điều đó cũng phải là sự thật, mặc dù Vawtry chấp nhận sự thật đó khó khăn hơn. Hẳn đã ra cửa sổ nhiều hơn một lần để quan sát khoảng sân nhà trọ tìm dấu hiệu của Quý xa tăng hoặc lũ tay sai của anh ta.

“Điều tệ nhất có thể xảy ra là ngày mai ngài ấy xuất hiện thay vì cô ta,” ả bảo hấn. “Nhưng chàng chỉ cần quan sát kỹ càng bên ngoài. Không thể nào chàng không nhìn thấy ngài ấy đến từ cách đó một dặm, đúng chứ? Nên tất cả những gì chúng ta làm là giữ mình thật kín, nhanh chân. Và nếu chúng ta có thể giữ cho thằng nhóc khó chịu im lặng thêm một tuần nữa, chúng ta có thể quay lại kế hoạch đầu tiên.”

Kế hoạch đầu tiên dính lưu đến những hành vi tội ác.

Kế hoạch thứ hai gần như chỉ yêu cầu quan sát kỹ càng bên ngoài – và lắng nghe lý trí, trong cùng một lúc. Thậm chí nếu phu nhân Dain có lắm mồm, thậm chí nếu Dain quyết định tóm gọn Charity, thì lúc này thời tiết xấu cũng sẽ giữ anh ta ở nhà. Trong hai giờ nữa, mặt trời sẽ lặn, và anh ta sẽ không thích ra ngoài trong bóng đêm, xuyên qua đồng bùn, tới Postbridge, đặc biệt khi anh ta không thể biết rõ Charity đã ở đó rồi. Điều đó, ai cũng sẽ đồng ý, quá phiền phức đối với Dain.

Tuy vậy, Vawtry không thể dùng ước đoán của Charity cũng dành cho cả chuyện chăm sóc thằng nhóc nữa. Nếu ả để tâm tới thằng nhóc một cách đúng đắn từ lúc đầu, mọi thứ sẽ không dính tới chuyện cãi cọ với cả dân chúng Athton. Nếu sau đó ả đánh thằng nhóc ấy, thay vì cho nó một liều còn thuốc phiện, giờ thì nó sẽ không nôn hết bữa tối vừa nuốt xuống và còn tiếp tục phun ra bất kỳ thứ gì nó đã ăn ở bữa sáng.

Vawtry quay khỏi cửa sổ.

Dominick nằm trên một cái giường hẹp, tóm lấy mép đệm mỏng dính, đầu ngả trên thành giường mà mẹ nó đang giữ. Con ói mửa đã dừng lại, ít nhất là vào lúc này, nhưng khuôn mặt bẩn thỉu của nó xám xịt, môi thâm xỉ, mắt đỏ quạch.

Charity nhìn vào ánh mắt của người tình. “Đó không phải là – là do còn thuốc phiện,” ả nói bảo chữa. “Đó là miếng thịt cừu thằng nhóc ăn lúc tối. Nó hẳn phải bị thiu rồi – hoặc do sữa. Nó đã nói mọi thứ đều chán chết.”

“Thằng bé nôn hết mọi thứ ra,” Vawtry nói, “và trông nó không khá lên. Trông nó tệ đi. Có lẽ ta nên đi tìm một bác sĩ. Nếu nó C-H-Ê-T,” hấn thêm vào, hy vọng khả năng đánh vắn của Charity sẽ khá hơn khả năng làm mẹ của ả, “Nữ hầu tước sẽ không hài lòng đâu. Và một vài người mà ta biết có thể sẽ thấy mình gần với giá treo cổ hơn mình thích đấy.”

Việc đề cập đến giá treo cổ tẩy hết màu sắc khỏi đôi má hồng hào của Charity. “Đó là do chàng nhìn thấy viễn cảnh tồi tệ nhất trong mọi việc,” ả nói, quay lại với đứa trẻ ốm yếu. Nhưng ả không phản đối khi Vawtry lấy mũ và ra khỏi phòng.

Hấn vừa đi đến đỉnh cầu thang thì nghe thấy một tiếng quát tháo quen thuộc một cách đáng ngại. ...mà cũng có thể là đến từ đáy địa ngục, vì đó là giọng của chính Quý xa tăng.

Vawtry không cần đến mùi lưu huỳnh hoặc một làn khói để báo cho hấn biết rằng trong khoảng thời gian hấn nhìn khỏi cửa sổ, Nhà trọ Hurou Vàng đã trở thành hố đen địa ngục và rằng, trong có vài giây ngắn ngủi nữa thôi, hấn sẽ chỉ còn là một đám tro tàn.

Hấn lao về phòng và giật mạnh cửa ra. “Ngài ấy ở đây!” hấn gào lên. “Dưới gác. Đang đe dọa chủ nhà trọ.”

Thằng bé ngồi dậy ngay lập tức, để mở to mắt nhìn Vawtry, người chạy điên cuồng khắp căn phòng, vò lấy đồ đạc.

Charity nhòe dậy từ bên cạnh thằng bé. “Đừng để tâm đến những thứ đó,” ả nói bình tĩnh. “Đừng có cuống cuống lên, Rolly. Hãy dùng cái đầu của mình ấy.”

“Hấn sẽ ở đây trong vòng một phút nữa! Chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Chúng ta sẽ chen ra thật nhanh,” ả nói, đi tới cửa sổ và xem xét khoảng sân nhà trọ. “Chàng mang Dominick ra khỏi cái cửa sổ này và lần dọc theo mép tường tới chỗ xe cò khô dưới kia và nhảy xuống.”

Vawtry phóng tới cửa sổ. Xe cò cỏ khô trông như thể ở dưới đó cả dặm – mà cũng không có nhiều cò khô cho lắm. “Ta không thể,” hấn nói. “Không phải với thằng bé.”

Nhưng ả đã rời khỏi cửa sổ trong lúc hấn ước lượng nguy hiểm, và ả đã mở sẵn cửa ra rồi. “Chúng ta sẽ không mạo hiểm gặp lại tối nay. Nhưng chàng phải mang thằng bé của em đi – em không thể mang nó được, và nó đáng giá, nhớ lấy – và hãy tìm em ở Moretonhampstead ngày mai.”

“Charity!”

Cánh cửa đóng lại phía sau ả. Vawtry nhìn chăm chăm vào nó, đếm người nghe tiếng chân ả bước vội về phía cầu thang hậu.

Hắn quay lại thấy thằng bé cũng đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa. “Mama!” thằng bé gào lên. Thằng nhóc trườn ra khỏi cái giường, xoay xở để lê ba bước về phía cửa, rồi lao đảo và ngã gục xuống sàn. Nó phát ra một tiếng nôn ọe mà Vawtry đã nghe thấy quá thường xuyên trong những giờ qua.

Vawtry do dự, ngập ngừng giữa thằng bé ốm yếu và cửa sổ. Rồi hắn nghe thấy giọng của Dain ở sảnh ngoài.

Vawtry chạy tới cửa sổ, mở then, và trèo ra ngoài. Không đầy mười giây sau, khi hắn cân trọng lần dọc mép tường, hắn nghe thấy tiếng cánh cửa tới căn phòng bật tung ra. Hắn cũng nghe thấy cả tiếng rống tức giận nữa. Quên mất cân trọng, hắn vội vã chạy tới chỗ phía trên xe cộ khô và nhảy.

Đâm bổ vào phòng như chiến hạm, dốc lòng vào việc tàn sát Charity Graves, hầu tước Dain gần như nghiền nát cậu con trai dưới đôi bốt của mình. May mắn thay, một bước chân tức giận nhắc lên, chàng chú ý thấy cái vật thể nằm trong đường đi của mình và dừng lại.

Mà có vẻ như là vẫn sống, vì nó đang cử động.

Dain vội vã nhìn đi và hít ba hơi thở thật sâu để chế ngự cơn buồn nôn đang dâng lên bên trong. Đó là một sai lầm, bởi vì không khí đầy mùi ôi thối.

Chàng nghe thấy một tiếng rên rỉ từ cái đồng dơ dáy có sức sống đó.

Chàng bắt mình nhìn xuống.

“Mama,” cái thứ đó thở dốc, “Mama.”

Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui, Iesus.

(Đây là câu cầu nguyện với đức mẹ đồng trinh bằng tiếng Latinh, nguyên văn sang tiếng Anh là thế này: Hail Mary, full of grace, the Lord is with thee; blessed art thou amongst women, and blessed is the fruit of thy womb, Jesus.

Còn đây là tiếng Việt: Kính mừng Maria đầy ơn phúc, Đức Chúa Trời ở cùng Bà, Bà có phúc lạ, hơn mọi người Nữ, và Giêsu con lòng Bà gồm phúc lạ.)

Dain nhớ lại một đứa trẻ lạc lõng, cô đơn và tuyệt vọng, tìm kiếm niềm an ủi từ Đức mẹ Đồng trinh, khi người mẹ của chính nó đã đi mất.

Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc et in hora mortis nostrae.

(Tiếng ANH: Holy Mary, Mother of God, pray for us sinners, now and at the hour of our death.

Việt: Thánh Maria, Đức Mẹ Chúa Trời, cầu cho chúng tôi là kẻ có tội, khi này và trong giờ lâm tử.)

Đứa trẻ đó đã cầu nguyện như vậy, không biết mình cầu nguyện cho điều gì. Nó đã không biết tội lỗi của mình là gì, hay của mẹ nó là gì. Dù vậy nó biết, rằng mình đơn độc.

Dain biết rõ như thế nào là đơn độc, không ai cần đến, sợ hãi, bối rối, như Jessica đã nói về con trai chàng.

Chàng biết đứa trẻ ghê tởm này cảm thấy gì. Chàng, cũng đã từng đáng ghê tởm và không ai cần đến.

“Mama đi rồi,” chàng nói khó nhọc. “Ta là Papa.”

Thứ đó nhắc đầu nó lên. Đôi mắt đen của nó sưng sía và đỏ quạch, cái mũi vĩ đại thò lò mũi xanh.

“Trời ạ, con thật dơ dáy,” Dain nói. “Lần cuối cùng con tắm là khi nào?”

Khuôn mặt nhỏ hẹp của đứa nhóc nhăn nhó lại thành một cái cau mày mà có thể khiến Lucifer cũng phải chạy đi tìm chỗ trốn. “Cút đi,” nó rên rỉ.

Dain túm lấy cổ áo thằng bé và dựng nó lên. “Ta là cha con, nhóc con ạ, và khi ta nói con dơ dáy và cần tắm, con nói, “Vâng, thưa cha.” Con không được nói với ta -”

“Ông xéo đi.” Thằng bé bấp búng một âm thanh nửa nức nở nửa cười cợt. “Xéo đi. Xéo, xéo, xéo. Cút, cút, cút.”

“Đây không phải là một hành vi khó hiểu,” Dain nói. “Ta không khó hiểu chút nào. Ta biết chính xác phải làm gì. Ta sẽ gọi một bồn tắm – và bảo một trong những người giữ ngựa lên để cọ rửa cho con. Và nếu con có tình cờ uống cả một miệng đầy xà phòng trong lúc ấy, thì đó là do con tự mình chuốc lấy.”

Trước điều đó, thằng bé con thót ra một tràng chửi rủa khàn khàn và bắt đầu vẫy vùng như một con cá tươi nằm trên thớt.

Nắm tay của Dain vẫn rất chặt, nhưng cái áo rách rưới của thằng bé thì không. Cái cổ tả tơi toạc ra và người mang nó được tự do – trong chính xác hai giây, trước khi Dain tóm lấy cậu bé và nhấc nó lên khỏi sàn dưới cánh tay chàng.

Gần như trong cùng giây ấy Dain nghe thấy một âm thanh ùng ục đáng ngại.

Rồi cậu bé nôn ... lên hết đôi bốt của đức hầu tước.

Rồi cái bọc vụn vẹo dưới cánh tay Dain lặng im.

Con hoảng hốt tràn qua chàng và trở thành sự kinh hoàng đui mù.

Chàng đã giết đứa bé. Chàng đáng nhẽ không nên giữ nó chặt như thế. Chàng đã bẻ gãy thứ gì đó, nghiền nát thứ gì đó... giết chết con trai của chính chàng.

Dain nghe thấy tiếng bước chân tiến đến gần. Ánh mắt hoảng loạn của chàng nhìn ra cửa.

Phelps xuất hiện.

“Phelps, nhìn xem ta vừa làm gì,” Dain nói trống rỗng.

“Làm cho đôi bốt đáng yêu đó đầy rác rưởi, tôi thấy rồi,” Phelps nói, tiến đến gần. Ông nhìn xuống hình dáng bất động vẫn kẹp bên hông Dain.

“Ngài đã làm gì vậy, tổng hết bữa tối ra khỏi người thằng bé ư?”

“Phelps, ta nghĩ ta đã giết thằng bé.” Dain hầu như không thể cử động môi. Cả cơ thể của chàng tê liệt. Chàng không thể khiến mình nhìn xuống... cái xác ấy.

“Vậy thì tại sao cậu bé lại đang thở?” Phelps nhìn từ khuôn mặt cậu bé tới mặt ông chủ. “Cậu bé không chết đâu. Chỉ ốm thôi, tôi đoán thế. Có lẽ bị lạnh vì đến đây trong thời tiết tồi tệ. Sao ngài không đặt cậu bé lên giường để chúng ta có thể nhìn kỹ hơn?”

Quần trí, Dain nghĩ. Jessica sẽ nói chàng bị quần trí. Hoặc quá căng thẳng. Mặt chàng nóng rẫy, chàng cẩn thận nhấc thằng bé lên, mang nó tới giường, và dịu dàng đặt nó xuống.

“Trông cậu bé hơi sốt,” Phelps nói.

Dain cẩn trọng đặt tay lên cái trán bần thiêu đầy ghét của cậu nhóc. “Thằng bé – thằng bé hơi quá ấm, ta nghĩ thế.” Đức ngài nói.

Sự chú ý của Phelps ở đâu đó. “Có lẽ đó chính là rắc rối,” ông nói, di chuyển tới lò sưởi nhỏ. Ông cầm lấy một chai nước từ lò sưởi và đưa nó cho Dain. “Như tôi nhớ lại, còn thuốc phiện cũng không có tác dụng tốt cho ngài lắm. Bảo mẫu đã đưa nó cho ngài khi mẹ ngài bỏ đi, và ngài đã ốm rất nặng vì nó.”

Dain, tuy nhiên, vào lúc đó đã không bị bỏ đói và cũng không bị lôi đi khắp Dartmoor đang mưa như trút nước. Chàng đã được an toàn trong giường của mình, với người hầu chăm sóc, và bảo mẫu ở đó để cho chàng uống trà và tắm tấp cơ thể đầy mồ hôi của chàng.

...tốt hơn hết là để cậu bé ở nơi cậu bé sẽ an toàn, và nơi mà bà chắc chắn rằng cậu được chăm sóc.

Dain đã không được yêu thương, nhưng mẹ chàng đã để chàng đủ an toàn. Chàng đã được quan tâm, chăm sóc.

Mẹ chàng đã không đưa chàng đi cùng... nơi chàng chắc hẳn sẽ chết cùng bà, vì sốt, trên một hòn đảo ở bên kia thế giới.

Mẹ của cậu bé này đã bỏ mặc cậu tới chết.

“Đi xuống dưới và bảo họ chúng ta phải có một ấm trà ngay lập tức,” chàng bảo Phelps. “Chú ý rằng họ cũng phải gửi nhiều đường lên cùng. Và một cái bồn đồng. Và mọi chiếc khăn tắm mà họ có thể tìm thấy.”

Phelps bắt đầu đi ra cửa.

Và cả cái gói quà nữa,” Dain nói. “Đem gói quà của phu nhân ta lên đây.”

Phelps chạy vội đi.

Vào lúc trà đến nơi, Dain đã cởi hết đồng vải vốc đầy mồ hôi của con trai chàng và bọc cậu bé trong tấm ga trải giường.

Phelps được lệnh đốt một ngọn lửa, và đặt bồn tắm gần đó. Trong khi ông thực hiện, chủ nhân của ông múc những thìa trà ngọt lịm cho cậu bé, người nằm yếu ớt bên tay chàng, đã có ý thức lại – tạ ơn chúa – nhưng chỉ thỉnh thoảng thôi.

Sau nửa ấm trà, cậu bé có vẻ đã hồi tỉnh. Ánh mắt lơ đãng của cậu bé hơi lạnh lẽo hơn, và đầu đã ngừng gục xuống như một con búp bê rách. Cái đầu ấy, một đám tóc lộn xoăn đen dày bần thiêu cũng giống như đầu của Dain, đang lúc nhúc đầy chảy rịn, Đức hầu tước chú ý thấy, không ngạc nhiên lắm.

Nhưng phải có thứ tự, chẳng tự khuyển mình.

“Thấy khá hơn chứ?” chàng hỏi cộc cằn.

Một ánh mắt đen sừng sốt ngẩng lên nhìn chàng. Cái miệng trẻ con đầy mồ hôi run rẩy.

“Con mệt hả?” Dain hỏi. “Con có muốn ngủ một tí không? Không có gì phải vội cả, con biết đấy.”

Cậu bé lắc đầu.

“Được rồi. Ta dám nói con đã ngủ nhiều hơn con muốn khá lâu. Nhưng con sẽ ổn thôi. Mama con đã cho con một ít thuốc không hợp với con, chỉ thế thôi. Điều tương tự cũng đã một lần xảy ra với ta. Đã làm ta nôn thốc nôn tháo. Rồi, trong khoảng thời gian rất ngắn thôi, ta đã khá lên nhiều.”

Ánh mắt cậu bé hạ xuống và cậu cúi người về phía mép giường. Dain mất một giây để nhận ra rằng thằng bé đang cố nhìn đôi bốt của chàng.

“Không cần phải nhìn đâu,” chàng nói. “Chúng đã hỏng. Đó là đôi thứ hai trong cùng một ngày.”

“Ông đã bóp chặt tôi,” đứa bé nói đầy phòng thủ.

“Và ta đã làm con nôn hết ra,” Dain đồng ý. “Khi mà xóc một cái dạ dày dễ bị nôn. Nhưng ta đã không biết con bị ốm.”

Bởi vì Jessica không ở đây để nói cho ta, Dain yên lặng thêm vào.

“Tuy vậy, vì cuối cùng con đã tìm lại được lưỡi của mình,” chàng tiếp tục, “có lẽ con cũng có thể tìm lại cảm giác thèm ăn.”

Một cái nhìn run rẩy, trống rỗng khác nữa.

“Con có đói không?” Dain hỏi một cách kiên nhẫn. “Dạ dày con có cảm giác trống rỗng không?”

Câu hỏi này đem lại cho Dain một cái gật đầu chậm chạp.

Chàng lại ra lệnh cho Phelps xuống nhà, lần này là vì bánh mì và một bát nước súp ngon lành. Trong khi Phelps đi, Dain đảm nhận việc rửa mặt cho con trai chàng. Việc đó mất một lúc khá lâu, vì Đức Hầu tước không chắc chắn nên dùng bao nhiêu lực. Nhưng chàng xoay sở được để làm biến mất phần lớn bụi bẩn mà không kéo theo nữa làn da di cùng, và cậu bé chịu đựng việc đó, dù cậu quấy như một con ngựa non mới sinh suốt lúc ấy.

Rồi, sau khi cậu bé ăn hết vài miếng bánh mì nướng và một cốc súp, và đã không còn trông như một xác chết mới sống dậy, Dain chuyển sự chú ý sang cái bồn tắm bằng đồng nhỏ cạnh ngọn lửa.

“Nữ hầu tước gửi quần áo sạch cho con,” Dain nói, ra dấu tới một cái ghế trên đó Phelps đã để chồng quần áo lên. “Nhưng con phải tắm rửa trước.” Ánh mắt Dominick di chuyển từ đồng quần áo tới cái bồn tắm và rà đi rà lại vài lần. Nét mặt cậu bé trở nên đau khổ.

“Con phải tắm rửa trước,” Dain nói kiên quyết. Cậu bé thốt ra một tiếng rú khùng khiếp có thể làm cho một nữ thần báo tử cũng phải tự hào. Cậu bé cố vùng dậy bỏ đi. Dain tóm cậu lại và nhắc cậu dậy khỏi giường, lờ đi những cú đấm đá và tiếng la hét ỉn tai.

“Ngừng ngay cái trò ầm ĩ đó lại!” chàng nói sắc nhọn. “Con có muốn làm mình ốm lại không? Chỉ là một cái bồn tắm thôi mà. Con sẽ không chết vì nó đâu. Ta tắm hàng ngày và ta vẫn chưa chết.”

“Không-ông-ông!” Với tiếng rên rỉ thảm thương đó, cái đầu đầy chấy rận của con trai chàng úp sâu xuống vai Dain. “Không, Papa. Làm ơn. Không, Papa.” Papa.

Họng Dain sít chặt lại. Chàng di chuyển bàn tay to lớn lên cái lưng gầy còm rũ rượi của cậu nhóc, và nhẹ nhàng vỗ về.

“Dominick, con đang nhúc nhúc những chấy rận,” chàng nói. “Chỉ có hai cách để thoát khỏi chúng. Hoặc là con tắm trong cái bồn đồng xinh xắn kia...”

Đầu con trai chàng ngẩng lên.

“Hoặc là con phải ăn hết một bát củ cải.”

Dominick rụt lại và nhìn cha cậu bé trong nỗi khiếp đảm tuyệt đối.

“Xin lỗi,” Dain nói, nén lại một nụ cười. “Đó là phương thuốc duy nhất còn lại.”

Sự vùng vẫy và tiếng than vẫn dừng lại ngay lập tức.

Bất kỳ thứ gì – thậm chí cả cái chết – cũng đáng yêu hơn củ cải.

Đó là những gì Dain cảm nhận khi còn bé. Nếu đứa bé này đã thừa hưởng phản ứng của chàng với cùn thuốc phiện, thì cũng có thể suy luận ra rằng cậu

bé cũng thừa hưởng cả ác cảm thừa bé của Dain đối với củ cải. Thậm chí đến bây giờ, chàng cũng không quá ưa thích chúng.

“Ông có thể bảo nước nóng đưa lên ngay bây giờ, Phelps,” Đức hầu tước nói. “Con trai ta muốn tắm.”

Lần tắm đầu tiên Dain bị buộc phải tự mình thực hiện, trong khi Dominick ngồi cứng ngắc đầy căm phẫn, miệng cậu bé mím lại thành một đường thẳng kiên trung. Khi xong, tuy nhiên, cậu bé được thưởng một cái nhìn qua ống nhòm ảnh, và được bảo rằng cậu có thể chơi với nó ngay khi cậu sạch sẽ.

Dominick quyết định tự mình thực hiện lần tắm rửa thứ hai.

Trong khi cậu bé làm đục ngầu bồn tắm dưới con mắt quan sát của Phelps, thì Dain gọi bữa tối.

Vào lúc bữa tối đến, cậu bé đã ra khỏi bồn tắm và Dain đã lau cho cậu thật khô, cho cậu vào trong bộ vét lỗi mốt mà Jessica đã tìm thấy, và chải mái tóc lộn xộn của cậu.

Rồi cái ống nhòm ảnh đáng thèm muốn được đặt vào tay Dominick, và trong khi cậu bé chơi với nó, Dain ngồi xuống để ăn cùng người đánh xe của chàng.

Chàng cầm con dao cùng cái nĩa của chàng lên và sắp sửa cắt miếng thịt cừu thì chàng nhận ra rằng chàng đã cầm lên cả con dao cùng cái nĩa.

Chàng nhìn chăm chăm vào cái nĩa bên bàn tay trái của mình một lúc lâu.

Chàng nhìn Phelps, người đang phết bơ vào một miếng bánh mì khổng lồ.

“Phelps, cánh tay ta hoạt động,” Dain nói.

“Đúng vậy,” người đánh xe nói không cảm xúc.

Rồi Dain nhận ra là cánh tay chàng hẳn đã phải hoạt động một lúc rồi, và chàng đã không hề chú ý. Làm cách nào nữa mà chàng có thể giữ đầu con trai chàng ngẩng lên trong lúc bón trà cho cậu bé? Làm cách nào nữa mà chàng ôm và cùng lúc ấy vỗ lưng cậu bé? Làm cách nào nữa mà chàng di chuyển cơ thể cứng ngắc của cậu bé bên này bên kia trong lúc tắm và gội đầu cho cậu? Làm cách nào nữa mà chàng mặc cho cậu bé bộ cánh khó chịu không thực tế với hàng dây hàng dây nút kia?”

“Nó ngừng hoạt động không vì một lý do y học nào cả và giờ nó hoạt động cũng không vì một lý do nào cả.” Dain cau mày nhìn bàn tay. “Y như thể chẳng có gì sai từng xảy ra với nó.”

“Nữ hầu tước đã nói chẳng có gì sai với nó cả. Nói rằng – không có ý xúc phạm đâu, thưa ngài – rằng tất cả là do đầu óc ngài.”

Mắt Dain nhú lại. “Có phải đó là những gì ông nghĩ không? Rằng tất cả là do đầu óc ta? Rằng, nói cách khác, ta bị bại não?”

“Tôi chỉ nói với ngài những gì cô ấy nói. Còn tôi, tôi cho rằng có một mảnh vụn của thứ gì đó mà các nhà phẫu thuật không lấy ra. Có lẽ nó chỉ là đã tự mình thoát ra.”

Dain quay lại chú ý vào cái khay thức ăn của mình và bắt đầu cắt miếng thịt cừu. “Chính xác. Phải có một lời giải thích y học, nhưng tên lang băm người Pháp đó sẽ không thú nhận mình đã sai, và tất cả lũ bạn bè của hắn đều dính chặt với hắn. Phải có thứ gì nữa trong đó, và nó đơn giản là đã tự mình thoát ra.”

Chàng đang nuốt xuống miếng đầu tiên khi sự chú ý của chàng lại hướng về Dominick, nằm sắp trên tấm thảm trước ngọn lửa, nghiên cứu Træn Copenhagen.

Vấn đề tắm cỗ thế giới đã chìm xuống chỉ còn là một cậu bé ốm yếu và sợ hãi bé bỏng. Và bằng cách nào đó, trong quá trình chìm ngấm ấy, có thứ gì đó đã tự mình thoát ra.

Khi chàng nhìn con trai, Hầu tước Dain hiểu rằng ‘thứ gì đó’ không phải chỉ là một miếng thép hay mảnh xương vụn. Mà là trong đầu chàng, hay có lẽ là trong tim chàng. Jessica đã nhắm bắn bên trái tim chàng, không phải sao? Có lẽ một phần của bộ phận đó đã bất động... với sợ hãi? Chàng tự hỏi. Se mi lasci mi uccido (nếu nàng bỏ mặc ta, ta sẽ tự giết chính mình). Chàng đã bảo nàng thế. Chàng đã sợ hãi, phải, rằng nàng sẽ rời bỏ chàng. Giờ chàng nhận ra rằng chàng đã cảm thấy như vậy từ cái ngày nàng bắn chàng. Lúc ấy chàng sợ hãi rằng mình đã làm điều không thể tha thứ được, rằng chàng đã mất nàng mãi mãi. Và chàng không hề ngừng sợ hãi. Bởi vì người phụ nữ duy nhất từng quan tâm đến chàng trước đó đã bỏ rơi chàng... bởi vì chàng là một con quái vật, không thể yêu được.

Nhưng Jessica đã nói điều ấy không đúng. Dain rời khỏi bàn và đi tới ngọn lửa. Dominick nhìn lên khi chàng tới gần. Trong khuôn mặt ngẩng lên thận trọng, tấm tối của con trai, Dain nhìn thấy chính mình: đôi mắt đen phiến muộn... cái mũi khoằm đáng ghét... cái miệng sưng sà. Không, đứa trẻ này không hề đẹp trai dù tưởng tượng cỡ nào đi nữa. Khuôn mặt không hề xinh xắn và cơ thể kỳ cục – chân tay gầy nhẳng, bàn tay bàn chân to quá khổ, và đôi vai rất rộng.

Cậu bé cũng không có một tính tình tươi sáng nữa. Cả cái vốn từ vựng dơ dáy càng không làm tăng thêm sự đáng yêu của cậu bé. Cậu không phải một đứa trẻ xinh xắn và chắc chắn không phải một đứa trẻ đáng mến.

Cậu y hệt như cha mình.

Và cũng y hệt như cha mình, cậu bé cần ai đó – bất kỳ ai – chấp nhận cậu. Ai đó để ý đến cậu và chạm vào cậu với tình yêu thương.

Không phải đòi hỏi gì quá đáng.

“Ngay khi Phelps và ta ăn xong bữa tối, chúng ta sẽ khởi hành về Athcourt,” chàng bảo Dominick. “Con có cảm thấy đủ khỏe để cưỡi ngựa không?”

Cậu bé gật đầu chậm chạp, mắt không hề rời khỏi mắt cha cậu.

“Tốt. Ta sẽ đưa con lên ngựa của ta, và nếu con hứa sẽ cẩn thận, ta có thể sẽ để con cầm dây cương. Con sẽ cẩn thận chứ?”

Lần này là một cái gật nhanh hơn. Và rồi, “Vâng, Papa.”

Vâng, Papa.

Và trong vùng đất Dartmoor khô cằn, tầm tối của trái tim hầu tước Dain, cơn mưa ngọt ngào đã rơi xuống và hạt giống tình yêu đã nảy mầm ở nơi một thời là vùng đất cằn cỗi.

Vào lúc Hầu tước Dain ăn xong bữa tối tạm bợ của mình, Charity Graves hẳn đã đến được Moretonhampstead. Thay vì thế, ả ta ở Tavistock, cách khoảng hai mươi dặm ở hướng ngược lại.

Đó là vì Charity đã chạm trán Phelps ở cửa hậu mà ả định chạy trốn. Ông đã bảo ả rằng Hầu tước Dain đến để mang thằng bé về, và nếu Charity biết điều gì là tốt cho mình, ả nên im lặng và nhanh chóng biến mất. Trước khi Charity kịp triệu lên vài giọt nước mắt mầu tử cần thiết và những lời nỉ non đau khổ khi phải từ bỏ đứa con thân yêu của mình, Phelps đã đưa ra một cái gói nhỏ.

Cái gói ấy chứa một trăm đồng tiền vàng, và một nghìn bốn trăm bảng khác bằng hối phiếu, và một tờ giấy từ phu nhân Dain. Trong tờ giấy, Nữ hầu tước chỉ ra rằng một nghìn bốn trăm đồng còn hơn là không gì cả và tốt đẹp hơn hẳn so với việc sống ở Xứ Wales mới. Nàng đã gợi ý rằng Graves nên đặt vé tới Paris, nơi nghề nghiệp của ả được khoan dung hơn, và nơi tuổi tác kha khá của ả - Charity đã bập bênh gần ranh giới ba mươi khủng khiếp – không bị xem như là một hạn chế quá lớn.

Charity đã quyết định rằng sau cùng thì ả không phải là một bà mẹ đáng thương. ả ngâm mồm lại và lần đi, y như Phelps đã gợi ý.

Vào lúc ả tìm đến chiếc xe của mình, ả đã làm một phép tính đơn giản. Chia sẽ hai mươi ngàn bảng với người tình của ả là một vấn đề hoàn toàn khác với việc chia sẽ một nghìn năm trăm bảng. ả thích Roily, phải, nhưng không thích đến thế. Và do đó, thay vì hướng đến Moretonhampstead, trên con đường sẽ dẫn ả tới Luân Đôn, Charity đã hướng về phía tây nam. Từ Tavistock, ả quyết định chạm dừng kế tiếp của ả sẽ là Plymouth. Rồi ả sẽ tìm một con thuyền đưa ả tới Pháp.

Năm tuần trước, Roland Vawtry đã ngã xuống một cái hố mà không hề nhận ra. Giờ đây thì hẳn đã nhận thức được rằng mình đang ở đáy một cái hố rất sâu. Điều hẳn không nhìn thấy là đáy hố được tạo nên bởi cát lún.

Thay vì thế, hẳn thấy rằng hẳn đã phản bội lòng tin của Charity.

Phải, ả đã đi tới Postbridge, thẳng tới ngôi nhà trọ nơi ả biết Vawtry đang ở. Phải, ả đã đến với hẳn, thay vì bí mật thuê một phòng cho riêng mình. Và phải, điều đó có nghĩa là những người ở quán trọ Hươu Vàng biết rằng ả điếm đó và hẳn có liên quan. Tuy vậy, vì Vawtry đã dùng một cái tên giả, vẫn có cơ hội Dain không khám phá ra sự thật.

Cơ hội đó, Vawtry muện miệng nhận ra rằng, đã chết khi hẳn hoảng hốt và bỏ rơi thằng nhóc. Cậu bé đó hẳn đã nghe thấy Charity gọi hẳn là ‘Rolly’, và tệ hơn, sẽ có thể miêu tả hẳn. Dominick đã trừng mắt nhìn ‘bạn’ của mama suốt bữa ăn mà cậu bé đã bắt đầu nôn mửa vài phút sau khi ăn xong.

Charity, quá khôn ngoan, đã tiên liệu rắc rối ấy. ả đã bảo Vawtry mang thằng bé đi bơi vì đó là điều an toàn nhất, khôn ngoan nhất phải làm. Cậu bé “đáng giá,” ả cũng đã nói thế. Vawtry đã cân nhắc tất cả chuyện này trong lúc trốn dưới một đám cỏ ẩm ướt, không quyết định được nên chạy đường nào và tự hỏi liệu hẳn có lối thoát khỏi sân nhà trọ mà không bị chú ý một khi hẳn đã quyết định xong không.

Nhưng khoảng sân không đầy những người được ra lệnh săn đuổi Roland Vawtry – hay bất kỳ ai khác. Không còn những tiếng rống của Sa tăng thoát ra từ căn phòng mới bị từ bỏ của Vawtry.

Cuối cùng, hẳn cũng gom góp được can đảm và trườn ra khỏi xe cò khô.

Không ai đến bắt chuyện với hẳn. Hẳn đi lạnh lùng hết mức có thể tới chuồng ngựa và lấy lại con ngựa của hẳn.

Ở đó hẳn biết được về sự hoãn thi hành án của mình.

Hẳn được thông báo rằng hầu tước Dain đã bắt toàn bộ gia nhân trong nhà trọ - và không chỉ vài người khách – phải nhào nhào lên vì cậu bé bị ốm.

Rồi Roland Vawtry nhận thấy rằng Số mệnh đã cho hẳn một cơ hội để lấy lại phong độ trong mắt người yêu của hẳn.

Không mất nhiều thời gian để tìm ra cách hoàn thành điều đó.

Sau cùng thì, giờ đây hẳn chả có gì để mất.

Hắn không chỉ đang nợ năm nghìn bảng, mà hắn không nghĩ ngờ gì còn phải đối mặt với việc chặt chân tay rất nhanh thôi từ hầu tước Dain. Giờ đây Dain còn nhiều chuyện khác phải bận tâm, nhưng điều đó sẽ không kéo dài mãi mãi. Rồi hẳn ta sẽ săn đuổi người bạn trước kia của mình.

Vawtry có một cơ hội duy nhất và hẳn phải đón lấy nó.

Hắn phải tiếp tục kế hoạch của Charity... và hẳn phải tự mình thực hiện toàn bộ kế hoạch đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Bà Ingleby đã nói với Jessica rằng khi Athcourt được mở rộng và trang hoàng lại vào thế kỷ mười sáu, kiến trúc đã gần giống như kiến trúc của Hardwick Hall ở Derbyshire. Tầng một là khu vực phục vụ chính. Các phòng gia đình chiếm giữ tầng hai. Tầng ba, sáng và thông thoáng nhất, nhờ có trần nhà cao và những cửa sổ lớn, đã ôm trọn các phòng trang trọng.

Thời ông nội Dain, chức năng của tầng hai và ba đã bị đảo lại, ngoại trừ Thư Viện Dài, vẫn tiếp tục để trưng bày bộ sưu tập chân dung.

Phòng trẻ con, tuy nhiên, cũng như phòng học và không gian sống của các bảo mẫu và nữ gia sư, vẫn ở nguyên nơi chúng ở từ cuối những năm một nghìn năm trăm, ở góc phía bắc xa nhất của tầng một – góc tối tăm và lạnh lẽo nhất của nhà chính.

Điều đó, Jessica bảo với bà Ingleby, không lâu sau khi Dain và Phelps rời đi, là không chấp nhận được.

“Đứa bé đó đã đủ buồn bã trước việc bị chia cách khỏi gia đình duy nhất mà cậu bé từng biết và bị mang tới một chỗ rộng lớn đầy những người xa lạ,” nàng nói. “Ta sẽ không đẩy ả cậu bé tới một góc đen tối cách đây hai tầng, nơi mà cậu bé chắc chắn sẽ có những con ác mộng.”

Sau khi bàn bạc, hai người phụ nữ đã đồng ý rằng tháp Phía Nam, ngay trên khu phòng của Jessica, sẽ phù hợp hơn. Bất kỳ thứ gì cần thiết phải di chuyển khỏi các căn phòng của tháp Nam cũng sẽ có thể dễ dàng được chuyển qua đường mái nhà tới một trong năm tháp khác. Những người hầu cũng có thể làm điều tương tự với các món đồ được mang đến từ các phòng chứa khác. Điều đó sẽ mang lại vài chuyến đi rất dài từ phòng bảo mẫu hiện thời tới căn phòng mới, nhưng chỉ một vài thôi. Phần lớn đồ đạc trong căn phòng đã bị cho vào kho hai lần năm trước rồi.

Nhờ có đội quân người hầu hùng hậu của Athcourt, kế hoạch đó tiến triển nhanh chóng.

Vào lúc mặt trời lặn, phòng trẻ mới đã được trang hoàng với một cái giường, thảm, vài lanh mới, và màn xếp nếp màu vàng xinh đẹp. Thứ sau cùng không quá mới, nhưng chấp nhận được sau một trận giũ mạnh tay trong không khí thoáng đãng lúc chạng vạng. Jessica cũng đã tìm thấy một cái ghế bập bênh cỡ trẻ con, khá là mòn vẹt nhưng chưa gãy, và một con ngựa gỗ kéo đồ chơi mất đi nửa cái đuôi, và phần lớn bộ linh đồ chơi bằng gỗ Phelps đã nhắc đến.

Mary Murdock, người đã được chỉ định làm bảo mẫu, đang lọc ra giữa cả hòm đầy những đồ đạc thừa bé của đức hầu tước để lấy đủ quần áo cho một đứa bé hiếu động đi qua ngày trước khi một tủ quần áo có thể may xong cho cậu. Bridget đang bỏ đi cổ áo lụa từ một cái áo ngủ nhỏ, bởi vì nữ chủ nhân của cô đã bảo cô rằng không cậu bé nào ở thế hệ hiện tại lại bị bắt gặp đã chết, trong cái thứ nhỏ nhẻ đó.

Họ đang làm việc trong phòng chứa đồ của tháp bắc, nơi đã trở thành trụ sở chính của chiến dịch, vì chính nơi này là nơi hầu tước đời trước đã tống khứ phần lớn đồ đạc trong thời đại ngắn ngủi của người vợ thứ hai. Jessica chỉ vừa mới nhắc lên một bộ sách tranh xinh đẹp. Nàng đang đặt chúng lên bậu cửa sổ, khi, từ khóe mắt, nàng chợt thấy một ánh lửa ở chỗ tối đen đằng xa.

Nàng cúi người sát vào tấm kính dày. “Bà Ingleby,” nàng nói sắc nhọn. “Đến đây và nói cho tôi nghe xem đó là gì?”

Bà quản gia vội vã băng qua căn phòng tới chiếc cửa sổ nhìn về phía tây. Bà nhìn ra ngoài. Rồi tay bà đưa lên tới họng. “Chúa cứu rỗi chúng ta. Đó hẳn phải là căn nhà gác công nhỏ, thừa phụ nhân. Và nó trông có vẻ đang bị... lửa thiêu.”

Lời cảnh báo được phát ra ngay lập tức, và cả ngôi nhà nhanh chóng trống rỗng khi những cư dân của nó lao ra ngôi nhà gác công.

Cấu trúc hình lọ hạt tiêu nhỏ ấy canh giữ một trong những cánh cổng ít được sử dụng nhất của Athcourt. Người gác cổng của nó thường dành các buổi tối Chủ nhật ở một buổi lễ cầu nguyện. Nếu nó đốt ra xung quanh – mà rất sớm thôi, vì ngọn lửa hẳn đã lên cao trước khi có ai đó có thể nhìn thấy – thiệt hại sẽ thật thê thảm.

Tuy nhiên, xưởng cưa của đức hầu tước không cách cổng xa lắm. Nếu ngọn lửa lan tới đó, những chồng gỗ sẽ mất, cùng với những khu xưởng đầy dụng cụ của thợ cưa. Vì khu nhà xưởng cung cấp gỗ xẻ dùng để xây dựng và sửa chữa nhà của phần lớn những tá điền trong vùng, ngọn lửa là một mối quan tâm chung, kéo theo mọi đàn ông, phụ nữ, và trẻ con khỏe mạnh từ cả ngôi làng nữa.

Mọi thứ đã xảy ra, nói cách khác, y hệt như Charity Graves đã hứa với Vawtry rằng sẽ xảy ra.

Tất cả thế giới nhỏ bé của Athton đều lao đến căn nhà gác cổng đang rực cháy. Đây kích động, Vawtry không khó khăn trong việc lên vào nhà của hầu tước Dain mà không bị ai chú ý.

Dù vậy cũng không dễ dàng như cách đây một tuần nữa, như kế hoạch gốc. Thứ nhất là, Vawtry không thể chọn thời điểm, mà phải chầm lura ngay sau cơn bão. Gỗ và đá của nhà hạt tiêu vô cùng cứng đầu chậm chạp bắt lửa, đừng nói đến là bốc lên tới độ cao cần thiết để bị nhìn thấy hàng dặm xung quanh. Nhờ có sự ẩm ướt đó, ngọn lửa cũng sẽ chậm chạp lan ra, tức là cũng sẽ bị kiểm soát nhanh chóng hơn nhiều so với những gì tiện cho Vawtry.

Thêm nữa, kịch bản gốc chỉ yêu cầu hắn tạo ra đám cháy. Charity phải chịu trách nhiệm cho việc lura vào Athcourt và đánh cắp biểu tượng. Thay vì thế, Vawtry phải đảm nhiệm cả hai vai trò, tức là phải chạy điên cuồng từ đầu này tới đầu kia của điền trang – trong lúc ấy cầu nguyện cho bóng tối che đậy cũng sẽ không che đi một vật thể nào có thể làm hắn gây cở.

Thứ ba, Charity đã ở trong ngôi nhà đó vài lần và biết kiến trúc chung. Vawtry chỉ mới ở đó một lần, trong đám tang vị hầu tước trước, và một lần ở qua đêm không đủ để thông thạo đường đi nước bước của các cầu thang và lối đi của một trong những ngôi nhà lớn nhất nước Anh.

Tin tốt là, như Charity đã hứa, chả ai thêm bận tâm khóa tất cả các cánh cửa ra vào và cửa sổ trước khi chạy đi làm công việc cứu hòa anh hùng, và Vawtry đã vào được cửa sau ngôi nhà mà không gặp chút rắc rối nào.

Tin xấu là hắn phải đi hết từ phòng này sang phòng khách trước khi hắn khám phá ra rằng đường đi sau cầu thang phía bắc Charity đã miêu tả nằm sau một cánh cửa được nguy trang như một phần của miếng ván tường in hoa thời Tудо được giữ gìn rất tốt.

Phải đến sau khi hắn tìm thấy nó hắn mới nhớ lại lời nhận xét cười cợt của Charity rằng toàn bộ lối đi của người hầu ‘đều được nguy trang như là một thứ gì khác, như thể không hề có người hầu, và cả ngôi nhà lớn tự mình hoạt động.’

Tuy vậy, hắn vẫn xoay xở để tìm ra được nó, và sau đó thật nhanh để lên tới được tầng thứ ba.

Cánh cửa tới khu phòng Dain nằm đầu tiên bên trái. Như Charity đã bảo đảm với hắn, một người chỉ cần đến một giây để lên vào và một giây nữa để băng qua cái phòng mênh mông và lấy đi tấm biểu tượng. Quan trọng nhất là, tấm biểu tượng ở chính xác nơi ả nói nó sẽ ở.

Hầu tước Dain giữ bức tranh ngoại đạo mà vợ chàng đưa cho chàng trên đầu giường mình, Joseph người hầu đã nói với em trai mình như vậy... người đã nói với vị hôn phu của mình... người đã nói với anh trai cô ta... người tình cở lại là một trong những khách hàng thường xuyên của Charity.

Nhưng không bao giờ nữa, Vawtry thề khi hắn bước ra khỏi phòng ngủ. Sau tối nay, Charity sẽ chỉ chia sẻ giường và những kỹ năng tuyệt vời của ả với một người đàn ông duy nhất. Người đàn ông đó là quý ông Roland Vawtry đáng yêu, anh hùng, người sẽ đưa ả ra nước ngoài, tránh xa Dartmoor và về quê mùa thô kệch của nó. Hắn sẽ cho ả thấy thế giới sang trọng của Paris. Thủ đô nước Pháp sẽ giống như một vùng đất thần tiên đối với ả, hắn nghĩ khi đi với xuống cầu thang, và hắn sẽ là vị hiệp sỹ trong bộ giáp chói lòa của ả.

Đắm chìm trong ảo tưởng, hắn đẩy mở một cánh cửa, chạy xuống một tầng cầu thang... và thấy mình trong một lối đi mà hắn không hề nhớ. Hắn đi với tới cuối đường, mà hóa ra là phòng nhạc.

Sau khi đi qua nửa tá cánh cửa nữa, hắn dừng lại ở phòng khiêu vũ, mà từ lối vào hắn nhìn thấy cầu thang chính khổng lồ. Hắn bắt đầu hướng về phía nó, rồi dừng lại, lưỡng lự xem có nên cố tìm cầu thang hậu nữa không.

Nhưng phải mất hàng giờ hắn mới tìm thấy nó, hắn tự bảo mình, và ngôi nhà đang trống không. Hắn đi tới cầu thang, nhanh chóng đi xuống và băng qua khoảng chiều rộng, quanh qua góc... và dừng ngay lại.

Một phụ nữ đứng trên cầu thang, nhìn lên hắn... rồi nhìn xuống cái biểu tượng đang bị túm chặt trong ngực hắn.

Trong thời khắc chớp nhoáng phu nhân Dain nhìn từ mặt hắn tới vật thể quý giá hắn giữ, Vawtry đã lấy lại được trí khôn của mình – và cả cách sử dụng tứ chi nữa.

Hắn chạy xuống cầu thang, nhưng nàg xông vào hắn, và hắn né đi quá trễ. Nàng túm lấy tay áo hắn và hắn lộn nhào. Biểu tượng bay ra khỏi tay hắn. Hắn lấy lại thăng bằng trong giây kể tiếp, và đẩy nàng ra khỏi đường đi của hắn.

Hắn nghe thấy tiếng va chạm, nhưng không thèm để ý. Mắt hắn dán chặt vào bức tranh ở chân chiếc cầu thang trải thảm, hắn lao xuống và nhặt nó lên.

Đầu Jessica đập vào tường và, mù quáng quờ quạng lấy thăng bằng, nàng xô một chiếc bình sứ khỏi kệ. Nó va vào rào chắn và vỡ vụn.

Dù cả thế giới đang quay cuồng một cách nguy hiểm về phía bóng tối, nàng vẫn gượng dậy. Nắm chặt lấy rào chắn, nàng đi với xuống, lờ đi những đám màu sắc đang nhảy múa quanh đầu.

Khi nàng đến được đại sảnh, nàng nghe thấy tiếng cửa sập mạnh, và những tràng chửi thề giọng đàn ông, rồi tiếng kêu với vã của đôi bốt trên nền đá. Trí óc nàng thông suốt, nàng nhận ra rằng cơn mồi của nàng hắn đang cố thoát đi bằng cửa sau và thay vì thế tự làm hắn bị lạc trong phòng bát đĩa.

Nàng lao xuống đại sảnh về phía lối vào bình phòng và chạm vào cánh cửa bếp cùng lúc hắn đang chạy ra.

Lần này hắn né được nàng một cách thành công. Nhưng thậm chí khi hắn đang xông ra phòng ngoài, nàng cũng đã tóm được vật thể gần nhất trong tay –

một chỗ sứ - và nó rời khỏi tay nàng gần như cùng lúc ấy, lao thẳng về phía hần.

Nó đập mạnh vào bên đầu hần, và hần lao đảo, rồi khựng xuống, vẫn nắm chặt lấy cái biểu tượng. Khi nàng chạy về phía hần, nàng thấy máu chảy ròng ròng từ mặt hần. Thậm chí như vậy, tên đàn ông khốn khổ cũng không từ bỏ. Hần bò lê tới cánh cửa và với lấy tay cầm. Khi nàng túm lấy cổ áo hần, hần vận người và vùng tay lên, đẩy nàng ra thô bạo đến nỗi nàng mất thăng bằng và rơi xuống nền gạch.

Jessica thấy ngón tay hần bao quanh tay cầm, thấy nó di chuyển... và quăng người mình vào hần. Túm lấy một nắm tóc của hần, nàng đập mạnh đầu hần vào cánh cửa.

Hần đang đẩy nàng, hét lên những tràng nguyên rủa trong lúc hần cố vùng vẫy thoát ra, nhưng nàng quá điên tiết để thêm lưu tâm. Con heo này đang cố đánh cắp Đức mẹ đồng trinh quý báu của chồng nàng, và hần ta sẽ không bỏ đi với nó đâu.

“Người sẽ không!” nàng thở dốc, lại đập đầu hần vào cánh cửa. “Không bao giờ!” Bóp. “Không bao giờ!” Bóp.

Vawtry thả cánh cửa và tẩm biểu tượng ra và lăn sang bên để thoát khỏi nàng.

Nàng không hề lay chuyển. Nàng cắn móng tay vào da đầu hần, mặt hần, cổ hần. Hần cố lăn lên trên người nàng. Nàng thúc đầu gối vào hang hần. Hần bật ra và lăn lộn mô bên, ôm lấy phần kín.

Nàng chỉ vừa mới túm lấy lại tóc hần, để đập đầu hần thành từng mảnh nhỏ trên sàn đá hoa cương, thì nàng cảm thấy một đôi bàn tay mạnh mẽ bao quanh eo nàng và nhắc nàng dậy, rời khỏi Vawtry, và rời khỏi sàn nhà nữa.

“Thế là đủ rồi, Jess.” Giọng nói sắc nhọn của chồng nàng xuyên thủng con tức giận vô lý trí của nàng, và nàng từ bỏ trạng thái vật lộn để thu nhận thế giới xung quanh mình.

Nàng thấy cánh cửa vĩ đại mở ra và một đám đông người hầu đứng đông cứng ở đó. Phía trước đông tượng đó là Phelps... và Dominick, đang nắm lấy tay người đánh xe và há hốc mồm nhìn Jessica.

Đó là tất cả những gì nàng nhìn thấy, bởi vì Dain đã nhanh chóng quăng nàng qua vai và đi xuyên qua lối vào bình phong vào Đại sảnh.

“Rodstock,” chàng nói, mà không ngừng chân hay ngoái lại, “sảnh ngoài thật đáng hổ thẹn. Hãy cho ai đó để ý đến nó. Ngay bây giờ.”

Ngay khi vợ chàng đã an toàn trong bốn tấm, với Bridget chăm sóc cho nàng và hai người hầu đứng ở lối vào tới phòng nàng, Dain quay lại tầng một.

Vawtry, hay những gì còn lại của hần, nằm trên một cái bàn gỗ trong phòng học cũ, với Phelps đứng canh. Mũi của Vawtry đã bị bẻ và hần đã mất một cái răng và trật một cổ tay. Mặt hần đầy máu khô và một con mắt khép lại sung phồng.

“Nói chung thì, cậu đã thoát khỏi dễ dàng đấy,” Dain nói, sau khi nghiêng cứu thiết hại. “May mắn là nàng không có súng trên người, phải không?”

Vào lúc chàng đưa Jessica vào phòng, Dain đã đoán ra những chuyện xảy đến. Chàng đã thấy tám biểu tượng nằm trên sàn tiền sảnh. Chàng đã nghe nói về ngọn lửa khi chàng phi ngựa về ngôi nhà. Chàng có thể cộng hai với hai lại với nhau.

Chàng không phải thẩm vấn con trai chàng để hiểu rằng Vawtry và Charity Graves là tông phạm trong tội ác này.

Giờ đây Dain cũng không thêm bận tâm đến việc thẩm vấn Vawtry nữa, mà thay vào đó nói cho hần nghe những gì đã xảy ra.

“Cậu đã để cho một ả điếm tham lam với bầu vú vĩ đại béo tốt biến cậu thành một tên đàn độn ba hoa,” Dain khinh khỉnh tổng kết lại. “Điều đó quá rõ ràng. Điều tôi muốn biết là cậu lấy đâu ra cái ý nghĩ rằng thứ đó đáng giá đến hai mươi nghìn bảng. Chết tiệt, Vawtry, cậu không thể nói được khi nhìn thấy nó rằng nó đáng giá cao nhất là năm nghìn bảng sao – và cậu biết rõ là không một tiệm cầm đồ nào sẽ trả đến một nửa số đó nữa.”

“Không có thời gian... để nhìn.” Vawtry đang rất khó khăn để phát âm được qua cái lợi sung phồng và đôi môi nát như của hần. Cách nói của hần nghe như thể “Khó – có – ohh – đề hìn,” nhưng với sự giúp đỡ của Phelps, Dain có thể dịch được.

“Nói cách khác, cậu chưa bao giờ nhìn thấy nó trước tới nay,” Dain nói. “Tức là có ai đó đã kể cho cậu nghe về nó – hần là Bertie. Và cậu đã tin câu ta – tức là cực kỳ ngu xuẩn, vì không ai có trí óc sáng suốt lại đi nghe lời Bertie Trent – nhưng rồi cậu phải đi và kể cho con đĩ của Sa tăng. Và ả ta, cậu khám phá ra, sẽ bán cả đứa con đầu lòng của mình vì hai mươi nghìn bảng.”

“Anh thật là đồ ngốc, không nhầm lẫn gì nữa.” Phelps hòa vào một cách buồn bã, như một bản thánh ca Cơ đốc. “À ta đã bán con trai mình chỉ với một nghìn năm trăm bảng. Giờ, ngài không cảm thấy mình hơi giống đồ ngốc rồi sao, thưa ngài? Không có ý xúc phạm đâu, nhưng -”

“Phelps.” Dain nhìn người đánh xe của mình đầy đe dọa.

“Vâng, thưa đức ngài.” Phelps nhìn chàng bằng ánh mắt to tròn mà Dain không tin lấy một phút.

“Ta không hề đưa Charity Graves một nghìn năm trăm bảng,” Đức hầu tước nói vô cùng điềm đạm. “Như ta nhớ lại, ông đã khôn ngoan gợi ý rằng ông hướng về phía sau nhà trọ, để ngăn cô ta trốn thoát trong trường hợp cô ta né tránh ta. Ta đã cho rằng ông đã quá muộn và cô ta đã bỏ chạy. Ông cũng đã không tình nguyện cung cấp thông tin ngược lại.”

“Nữ hầu tước đã lo lắng rằng bà mẹ có thể làm những xi lên trước mặt cậu bé con,” Phelps nói. “Nữ hầu tước không muốn cậu bé thất vọng thêm nữa khi cậu bé vốn đã buồn bã khi có ngài kiểm soát. Nên cô ấy bảo tôi đưa cho ả ta chút tiền giữ im lặng. Đó là tiền của riêng cô ấy, Nữ hầu tước đã nói thế, và cô ấy có thể dùng thế nào tùy thích. Nên cô ấy dùng nó để làm bà mẹ im lặng, và viết một tờ giấy, bảo ả ta hãy nhận lấy nó, đi tới Paris và sống vui vẻ.”

“Paris?” Vawtry ngồi bật dậy ngay lập tức.

“Nói rằng những anh chàng ở đó sẽ thích ả ta hơn và đối xử với cô ta tử tế hơn ở đây. Và tôi cho rằng ả ta thích cái ý tưởng đó, vì ả vui vẻ hẳn lên, và nói rằng Nữ hầu tước không phải là loại xấu xa. Và tôi được bảo hãy nói với nữ hầu tước rằng ả ta đã làm những gì nữ hầu tước nói – bảo thẳng bé vài điều giống như nữ hầu tước bảo ả làm.”

.....tốt hơn là để cậu ở nơi cậu sẽ an toàn. . . và được chăm sóc. Jessica đã bảo ả điếm đó những gì phải nói và ả ta đã làm như thế.

Rồi Dain thấy rõ vợ chàng đã tin tưởng chàng biết bao nhiêu. Nếu nàng không, nàng hẳn sẽ đi cùng chàng, bất kể chàng có nói hay làm gì đi nữa. Nhưng nàng đã tin tưởng. . . rằng chàng sẽ khiến cậu bé cảm thấy an toàn, và khiến Dominick tin rằng những gì cậu bé được nghe là sự thật.

Có lẽ, Dain nghĩ, vợ chàng biết về chàng hơn chàng biết về bản thân mình rất nhiều. Nàng nhìn thấy trong chàng những phẩm chất mà chàng chưa bao giờ nhận thấy khi chàng nhìn vào trong gương.

Nếu đúng như vậy, chàng phải tin rằng nàng nhìn thấy những phẩm chất ở Charity mà chàng chưa bao giờ nghi ngờ là có tồn tại. Charity hẳn phải sở hữu thứ gì đó giống như một trái tim, nếu ả nhận lấy rắc rối trong việc chuẩn bị cho Dominick cho sự ra đi của ả.

Jessica cũng nói rằng bản thân Charity cũng là một đứa trẻ.

Điều đó có vẻ khá đúng. Đặt một ý tưởng vào đầu ả, và ả sẽ bỏ đi với nó.

Chàng thấy mình cười toe toét với Vawtry. “Cậu đáng nhẽ nên tìm thêm một món trang sức khác để làm cô ta xao lãng,” Dain nói. “Một thứ gì đó an toàn hơn để tạo cảnh và mơ mộng. Cô ta là một đứa trẻ, cậu biết đấy. Phi luân lý, phi nguyên tắc. Vào lúc này đây, cô ta có một nghìn năm trăm bảng trong tay, và cô ta đã quên hết về tám biểu tượng – và cả cậu nữa. Cô ta sẽ không bao giờ biết – hay nếu cô ta có nghe đến, thì cô ta cũng chẳng thèm quan tâm – rằng cậu đã mạo hiểm cuộc sống và danh dự của mình vì. . .” Dain cười ngẩn. “Đó là gì, Vawtry? Tình yêu ư?”

Bên dưới những vết thâm tím, sưng tấy và máu khô, sắc mặt Vawtry chuyển sang màu đỏ sẫm. “Cô ấy sẽ không. Cô ấy không thể.”

“Ta sẽ cá năm mươi đồng rằng cô ta đang trên đường tới bến cảng ngay phút này đây.”

“Tôi sẽ giết cô ta,” Vawtry gào lên. “Cô ta không thể bỏ rơi tôi. Cô ta không thể.”

“Bởi vì cậu sẽ săn đuổi cô ta.” Dain nói nhạo báng. “Cậu sẽ đuổi theo cô ta đến tận cùng trái đất. Nếu như mà tôi không làm cho cậu bị treo cổ trước.”

Màu sắc ngay lập tức rút hết khỏi khuôn mặt xước sát của Vawtry, để lại những vết lốm đốm trên nền xám ảm yếu.

Dain nghiên cứu anh bạn thân trước kia của chàng một lúc lâu. “Vấn đề là, tôi không thể nghĩ ra một sự chuộc lỗi độc ác nào hơn cái mà cậu đã tự mình ngã vào. Tôi có thể tưởng tượng rằng không một hình phạt nào ghê gớm hơn việc mê đắm Charity Graves một cách vô vọng.” Chàng ngừng lại. “Ngoại trừ một thứ.” Miệng Dain cong lên thành một nụ cười nhạo báng. “Và đó là kết hôn với cô ta.”

Đó là giải pháp hiệu quả nhất, Dain quyết định. Nó chắc chắn là ít phiền phức hơn nhiều việc buộc tội tên ngốc cuồng dại này.

Vawtry đã thực hiện một tội, phóng hỏa, và cố thử một tội khác, trộm cắp.

Tuy nhiên, hẳn ta đã châm lửa ngôi nhà ít giá trị nhất trong điền trang và, nhờ có sự ảm ướt và hành động nhanh lẹ của người của Dain, thiệt hại là rất nhỏ.

Còn đối với tội trộm cắp: Jessica đã trừng phạt tên tội phạm lão toét còn thô bạo hơn nhiều Dain sẽ làm. Việc một người phụ nữ đã thực hiện hình phạt sẽ thêm vào một chấm nhỏ xỉ nhục đối với những vết thương khác của Vawtry.

Bất kỳ một quý ông có chút ít lòng kiêu hãnh nam giới thôi cũng thà bị kẹp tinh hoàn bằng kim nóng còn hơn là để cho thế giới biết rằng hắn đã bị đánh bại bởi một phụ nữ mảnh dẻ.

Do đó, với sự khôn ngoan của Solomon – và một ký ức sống động về phương pháp tổng tình của Jessica ở Paris – đức hầu tước tuyên án.

“Cậu sẽ tìm Charity Graves, bất kể cô ta ở đâu,” Dain bảo với tù nhân của chàng. “Và cậu sẽ kết hôn với cô ta. Việc đó sẽ khiến cậu chịu trách nhiệm hợp pháp về cô ta. Và tôi sẽ tính sổ với cậu cả về luật pháp và riêng tư nếu cô ta có đến gần vợ, con trai hay bất kỳ thành viên nào khác của gia đình tôi trong vòng mười dặm. Nếu cô ta làm phiền chúng tôi – bất kỳ người nào – một lần nào nữa, tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc thật lớn đấy, Vawtry.”

Vawtry chớp mắt. “Bữa tiệc ư?”

“Với bữa tiệc ấy, tôi sẽ mời tất cả những người bạn thân thiết của chúng ta,” Dain bảo hắn. “Và khi rượu được rót ra, tôi sẽ đứng dậy và chiêu đãi những người tham dự bằng cuộc phưu lưu thú vị của cậu. Tôi sẽ mang lại từng chi tiết, đặc biệt là về những gì tôi chứng kiến từ ngưỡng cửa của mình tối nay.”

Sau một phút hần dưng để lĩnh hội, Vawtry vỗ vụn. “Tìm cô ta?” hần gào lên, nhìn quanh mình một cách hoang dại. “Cưới cô ta? Làm sao được chứ? Chúa ơi, cậu không thấy sao? Tôi sẽ không vướng vào chuyện này nếu tôi không chỉ cách tòa án có ba bước chân thôi. Tôi không còn gì cả, Dain. Còn ít hơn cả thế nữa.” Hần rên rỉ. “Ít hơn năm nghìn bảng, nói cho chính xác. Tôi đã hỏng hần. Cậu không thấy sao? Tôi hần đã không đến Devon nếu Beaumont không bảo với tôi là tôi có thể thắng cả một gia tài ở trận đấu vật đó.”

“Beaumont ư?” Dain lặp lại.

Vawtry không để ý đến chàng. “Thực vậy, cả một gia tài. Với những tên nghiệp dư ngu ngốc đó. Cậu có tin được không?” Hần cào tay qua tóc. “Hần ta đã giều cọt tôi, con heo đó. ‘Trận đấu vĩ đại nhất kể từ trận Cann và Polkinghorne,’ hần đã nói thế.”

“Beaumont,” Dain lại nói.

“Hai mươi nghìn bảng, hần đã bảo tôi thứ đó đáng giá từng ấy,” Vawtry tiếp tục trong đau khổ. “Nhưng hần cũng đã giều cọt tôi về điều đó nữa, phải không? Nói rằng hần biết một người Nga sẽ bán cả đứa con đầu lòng của mình đi vì nó. Và tôi đã tin hần.”

“Vậy ra sau cùng thì Bertie Trent không phải là người đặt cái ý tưởng đó vào đầu cậu, mà là Beaumont,” Dain nói. “Đáng nhẽ tôi phải biết mới đúng. Hần rất căm giận tôi,” chàng giải thích với Vawtry đang bối rối.

“Căm giận ư? Nhưng sao lại chọn tôi?”

“Để khiến cậu phần uất với tôi, với hy vọng tạo ra sự khó chịu giữa chúng ta, tôi cho là thế,” Dain nói. “Việc hần ta có thể thêm vào sự khốn khổ của cậu cùng lúc ấy đơn giản chỉ khiến mọi chuyện thêm vui về đối với hần,” Dain cau mày. “Hần không là gì ngoài một kẻ chuyên gây rắc rối lên lút. Hần không có can đảm để báo thù như một người đàn ông. Điều càng đáng bức mình hơn là hần đã thành công trong trò chơi thù hằn của mình hơn nhiều so với những giấc mơ hoang tưởng nhất của hần.” Cái cau mày của chàng hần sâu hơn. “Tôi có thể làm cậu bị treo cổ. Và hần hần sẽ cười đến đứt ruột ra mất.”

Trong khi Vawtry cố gắng tiêu hóa chuyện này, Dain từ tốn đi vòng quanh căn phòng nhỏ, suy ngẫm.

“Tôi tin rằng mình sẽ trả các khoản nợ của cậu, Vawtry,” cuối cùng chàng nói.

“Cậu sẽ làm gì cơ?”

“Tôi cũng sẽ cho cậu một khoản trợ cấp khiêm tốn hàng năm nữa,” Dain tiếp tục. “Vì những gì cậu đã làm.” Chàng ngừng lại và chắp tay sau lưng. “Cậu thấy đấy, người bạn vô cùng thân thiết, trung thành của tôi, tôi không biết rằng chiếc biểu tượng của tôi lại có giá trị đến thế... cho đến khi cậu nói với tôi. Tôi thực ra đã có kế hoạch đưa nó cho phu nhân Beaumont, để đổi lại một bức chân dung của vợ tôi. Tôi đã nghĩ đó sẽ là một phần thưởng đáng yêu hơn nhiều đối với một nghệ sĩ thay vì những đồng tiền đơn thuần.” Dain mỉm cười yếu ớt. “Nhưng không bức chân dung nào, thậm chí cả do Leila Beaumont tài năng, lại đáng giá đến hai mươi nghìn bảng, phải không nào?”

Vawtry cuối cùng cũng nắm bắt được. Khuôn mặt nham nhở của hần giãn ra trong một nụ cười.

“Đương nhiên là, cậu sẽ viết cho Beaumont, cảm ơn hần ta vì đã chia sẻ thông tin,” Dain nói. “Đó sẽ là một hành vi lịch sự phải làm. Và đương nhiên, như là người bạn vô cùng thân thiết của cậu, hần sẽ vô tư vui mừng khi cậu có thể hưởng lợi từ sự uyên bác của hần.”

“Hần sẽ giật tóc mình khi hần đọc nó,” Vawtry nói. Rồi đỏ mặt. “Quý bắt tôi đi, Dain, tôi hầu như không biết phải nói hay nghĩ gì nữa. Mọi thứ - đều quá sai - dù vậy cậu vẫn tìm ra cách để biến nó thành đúng, bất chấp những gì tôi đã làm. Nếu cậu có thả tôi xuống bãi lầy gần nhất, thì cũng không có một anh chàng nào ở nước Anh này trách tội cho cậu.”

“Nếu cậu không giữ cái mũ đàn bà trời đánh đó ra khỏi đường của tôi, thì tôi sẽ thả cả hai người xuống một bãi lầy đấy,” Dain hứa. Chàng đi ra cửa.

“Phelps sẽ tìm một người đàn xếp chuyện này cho cậu. Tôi sẽ cho một trong những người hầu đi cùng cậu với phí đi đường. Và đến lúc mặt trời lên, tôi hy vọng cậu đã đi rồi, Vawtry.”

“Phải, phải, tất nhiên. Cảm ơn -”

Cánh cửa đóng sập lại sau lưng Dain.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Lúc hai giờ sáng, hầu tước Dain đứng dậy khỏi bồn tắm. Rồi chàng buộc phải mặc áo ngủ, mang dép, và đi tìm vợ chàng bởi vì, như chàng có thể dự đoán, nàng không ở trên giường, nơi nàng đáng nhẽ phải ở.

Chàng thử tháp Nam đầu tiên, nhưng nàng không phải đang lảng vảng cạnh giường Dominick. Mary ở đó, ngủ lơ mơ trên một cái ghế. Cậu bé thì ngủ

ngon lành, nằm sấp xuống, các thứ đồ trên giường bị đá văng ra chất thành đống ở cuối chân giường.

Gầm gừ dưới hơi thở, Dain gỡ tấm vải trải giường và chấn ra, nhanh nhẹn ản chúng vào quanh con trai chàng. Rồi chàng vỗ nhẹ lên đầu đứa nhóc vô thức và rời đi.

Mười lăm phút sau, chàng tìm thấy Jessica trong phòng ăn.

Được bao bọc trong bộ váy lụa màu vàng đen, tóc được búi và ghim phóng túng trên đỉnh đầu, nàng đứng trước lò sưởi. Các ngón tay quấn quanh ly uống rượu brandy và nàng đang nhìn lên bức chân dung của mẹ chàng.

“Nàng đáng nhẽ có thể mời ta uống rượu cùng nàng,” chàng nói từ ngưỡng cửa.

“Đây là giữa Lucia và em,” nàng nói, mắt vẫn nhìn vào bức tranh. “Em đã đến để nâng cốc vinh danh bà.”

Nàng nhắc cốc của mình lên. “Vì người, Lucia thân mến của con: vì đã mang người chồng tình quái của con đến thế giới này... vì đã trao cho chàng quá nhiều những điều tốt đẹp nhất trong người... và vì đã từ bỏ chàng, thế nên chàng có thể sống và trưởng thành một người đàn ông... và con có thể tìm chàng.”

Nàng lắc nhẹ thứ chất lỏng màu hổ phách ở trong cốc, và ngửi nó một cách trân trọng. Rồi, với một tiếng thở dài dễ chịu, nàng đưa nó lên môi.

Dain bước vào phòng, đóng cánh cửa lại phía sau. “Nàng không biết mình may mắn đến thế nào khi đã tìm được ta đâu,” chàng nói. “Ta là một trong rất ít người đàn ông ở Tây u này có thể chu cấp được cho nàng. Cái đó, ta không nghi ngờ gì, là loại brandy hảo hạng nhất của ta.”

“Em có tính đến hàm rượu vang của chàng khi em đánh giá tài sản và nợ nần của chàng,” Jessica nói. “Nó cũng tăng thêm chút ít sự thu hút của chàng đấy.”

Nàng ra đầu tới bức tranh bằng cốc rượu. “Không phải trông bà ấy thật lộng lẫy ở đó sao?”

Dain đi tới đầu bàn, ngồi xuống ghế của chàng, và nghiên cứu bức chân dung. Rồi chàng đứng dậy và di chuyển tới cạnh bàn và xem xét nó từ góc ấy. Chàng đánh giá nó từ ngưỡng cửa dẫn tới phòng m nhạc, từ cửa sổ, và từ chân cái bàn ăn dài. Cuối cùng chàng đến cùng vợ mình ở trước lò sưởi, khoanh tay quanh ngực, và trầm ngâm quan sát mẹ chàng từ đó.

Nhưng bất kể chàng nhìn bà từ góc độ nào, lâu bao nhiêu, và mãnh liệt cỡ nào, chàng không còn cảm thấy đau lòng nữa. Tất cả những gì chàng thấy là một phụ nữ trẻ xinh đẹp đã yêu thương chàng theo cách riêng đồng bóng của bà. Dù chàng sẽ không bao giờ biết được toàn bộ sự thật về những gì đã xảy ra cách đây hai trăm năm, chàng vẫn biết và tin đủ để tha thứ cho bà.

“Bà ấy là một người thật xinh đẹp, không phải sao?” chàng nói.

“Vô cùng xinh đẹp.”

“Người ta khó mà có thể đổ lỗi cho kẻ tội đồ của Dartmoor vì đã bỏ trốn với bà, ta cho là thế,” chàng nói. “Ít nhất ông ta cũng ở cùng bà. Họ đã chết cùng nhau. Điều đó hẳn phải làm cho cha ta tức điên lên.” Chàng cười lớn. “Nhưng ta không nghi ngờ gì con trai của người đàn bà xảo trá đó còn làm ông ấy tức tối hơn nhiều. Ông ta không thể cắt đứt quan hệ với ta với ta bởi vì ông ta là một kẻ trường giả vĩ đại đến mức không thể bỏ lại di sản thừa kế quý báu của mình vào đôi bàn tay thô bỉ của một họ hàng ở nhánh xa xôi nào đó. Kẻ giả nhân giả nghĩa vĩ đại đó thậm chí còn không thể phá hủy bức chân dung của bà ấy – bởi vì bà ấy là một phần lịch sử của dòng họ Ballister, và ông ta, giống những tổ tiên quý tộc của mình, phải bảo tồn bất kỳ thứ gì cho các hậu duệ của mình, dù có thích hay không.”

“Ông ta thậm chí còn không ném đồ chơi của chàng đi.”

“Dù vậy ông ta đã ném ta đi,” Dain nói. “Ông ta gần như không ổn định lại được sau chuyện mẹ ta khi ông ta tổng ta tới Eton. Trời ơi, thật là một kẻ ngốc nghếch già nua cứng đầu. Ông ta hẳn có thể mê hoặc ta, chiếm được ta chỉ với những nỗ lực nhỏ bé. Ta mới có tám tuổi. Hoàn toàn phụ thuộc vào ông ta. Nằm gọn trong lòng bàn tay ông ta. Ông ta hẳn có thể nhào nặn ta tùy ý thích của mình. Nếu ông ta muốn trả thù bà, đó là cách để đạt được điều đó – và cùng lúc ấy có được loại con trai mà ông ta muốn.”

“Em mừng là ông ấy đã không nhào nặn chàng,” Jessica nói. “Chàng sẽ trở nên chẳng thú vị đến một nửa mất.”

Chàng nhìn xuống vẻ mặt mỉm cười của nàng. “Thú vị, thực vậy. Tai Ương và Chết Chóc của dòng họ Ballisters, chính bản thân tên Hầu Tước Vô Lại. Tên đảng điểm vĩ đại nhất Christendom. Một tên ngạo mạn, cục mịch vô ơn bạc nghĩa.”

“Người đàn ông quý quái nhất từng tồn tại.”

“Một gã ngớ ngẩn vụng về bậc nhất. Một kẻ thô lỗ sa đọa, ích kỷ, hèn học.”

Nàng gật đầu. “Đừng bỏ qua phần ‘tự phụ dờ hơi’.”

“Chuyện nàng nghĩ gì không quan trọng,” chàng nói trịnh thượng. “Con trai ta tin rằng ta là Vua Arthur và tất cả các hiệp sĩ của bàn tròn tụ lại trong một.”

“Chàng quá khiêm tốn rồi, chồng yêu ạ,” nàng nói. “Dominick đã bị thuyết phục rằng chàng là Thần Ái Tình và toàn bộ các vị thần La Mã quyền uy tụ lại trong một. Điều đó thật hoàn toàn đáng buồn nôn.”

“Nàng không biết chuyện đáng buồn nôn là gì, Jess ạ,” chàng nói với một tiếng cười. “Ta chỉ ước gì nàng đã nhìn thấy cái đồng dơ dáy có sinh khí mà ta đã gặp ở nhà trọ Hrou Vàng. Nếu cái thứ đó không biết nói, ta hẳn đã nhầm lẫn nó với một đồng rác mục nát, và đã ném nó vào lửa rồi.”

“Phelps đã kể cho em rồi,” nàng nói. “Em đã đi xuống gác trong lúc chàng đang tắm và chăm sóc cho thằng bé khi nó đang bới rôi. Ông ấy đã tả lại cho em tình trạng lúc trước của Dominick, và cách chàng đã đối mặt và giải quyết với nó, một mình. . . với hai bàn tay của chàng.”

Nàng trượt cánh tay mình qua nó, qua thứ mà nỗi sợ hãi và nhu cầu của chính chàng đã làm tê liệt, và nỗi sợ hãi và nhu cầu lớn lao hơn của một cậu nhóc bé nhỏ đã cứu chữa. “Em không biết nên cười hay nên khóc nữa,” nàng nói. “Nên em đã làm cả hai.” Làn khói bạc lung linh trong mắt nàng. “Em vô cùng tự hào về chàng, Dain. Và tự hào về bản thân em nữa,” nàng thêm vào, nhìn đi và chớp mắt dữ dội, “vì đã thật khôn ngoan để cưới chàng.”

“Đừng có lố bịch thế,” chàng nói. “Khôn ngoan chả có liên quan gì ở đây cả. Nhưng ta sẽ tính thêm điểm cho nàng vì đã giải quyết tốt nhất một tình huống mà hẳn sẽ khiến cho bất kỳ một người phụ nữ bình thường nào khác phải nhảy dựng lên, gào thét, từ đỉnh một cái tháp gần nhất.”

“Điều đó sẽ vớ vẩn không thể tha thứ được,” nàng nói.

“Nàng hẳn có ý điều đó có nghĩa là chấp nhận thất bại,” chàng nói. “Và điều đó thì nàng không thể làm được. Nó không phải bản chất của nàng. Như Vawtry đã học được, bằng sự xấu hổ đòi hỏi của cậu ta.”

Nàng cau mày. “Em biết em đã lợi dụng anh ta. Bất chấp tất cả mọi thứ, anh ta vẫn là một quý ông quá mức để có thể đánh trả lại một cách đúng đắn. Tất cả những gì anh ta có thể làm là cố giữ em ra. Nhưng em đáng nhẽ sẽ không làm thế nếu tên ngốc đáng nguyên rủa đó thả cái biểu tượng ra. Rồi, khi mà cuối cùng anh ta cũng làm thế, thì em lại quá căng thẳng để ngưng việc đập anh ta lại. Nếu chàng không đến vào lúc ấy, em sợ rằng mình hẳn đã giết chết anh ta rồi.” Nàng dựa đầu vào bắp tay nở nang của chàng. “Em không nghĩ rằng còn người nào khác có thể ngăn em lại được nữa đâu.”

“Phải, những kẻ vụng về to lớn ích kỷ như chúng tôi cũng có tác dụng của mình,” chàng nói. Chàng bế nàng lên và mang nàng tới bàn ăn. “May mắn là, vào lúc ấy cả hai tay ta đều hoạt động, nếu không ta nghi ngờ rằng cả ta cũng không thể kiểm soát nổi.” Chàng ném phịch nàng xuống mặt gỗ bóng loáng. “Dù vậy, điều ta muốn biết là tại sao cô vợ bình tĩnh của ta lại không có lý trí thông thường để giữ ít nhất là vài người hầu đi cùng mình, dù có hỏa hoạn hay không.”

“Em đã,” nàng nói. “Nhưng Joseph và Mary ở tận trên tháp Nam, quá xa để nghe thấy bất kỳ điều gì. Em đáng nhẽ đã không tự mình gây chú ý cho Vawtry đâu, nếu mà hẳn không đi xuống cầu thang chính. Nhưng em đã xuống tầng một để ngắm chờ chàng. Ai đó phải ở đó khi chàng về, để khiến Dominick cảm thấy được chào đón. Em muốn là người đó. Em muốn chứng tỏ rằng em mong đợi việc cậu bé đến.” Giọng nàng run run. “Em muốn làm nó an lòng và – ôm nó một c-cái.”

Chàng nâng cằm nàng lên và nhìn vào đôi mắt mờ sương của nàng. “Ta đã ôm thằng bé, vợ yêu ạ,” chàng nói nhẹ nhàng. “Ta đã cho nó ngồi trước ta trên ngựa, và ta đã ôm nó thật gần, bởi vì nó là một đứa trẻ, cần sự an ủi. Ta đã bảo nó rằng ta sẽ chăm sóc cho nó. . . bởi vì nó là con trai ta. Và ta đã bảo nó rằng nàng cũng muốn nó nữa. Ta đã kể hết cho nó về nàng – rằng nàng có thể tốt bụng và thấu hiểu đến sững sờ, nhưng nàng cũng sẽ không khoan dung cho bất kỳ hành vi vô lý nào.” Chàng mỉm cười. “Và khi chúng ta về nhà, điều đầu tiên Dominick thấy là bằng chứng sinh động, rành rành của điều cuối cùng. Nàng đã chứng minh rằng Papa nói sự thật, và Papa biết tất cả mọi thứ về tất cả mọi người.”

“Vậy thì em sẽ ôm Papa.” Nàng vòng tay quanh eo chàng và tựa đầu lên ngực chàng. “Em yêu chàng, Sebastian Leslie Guy de Ath Ballister. Em yêu chàng, Hầu tước Dain và Quý xạ tăng, bá tước Blackmoor, tử tước Launcells, nam tước Ballister -”

“Thế là quá nhiều tên,” chàng nói. “Chúng ta đã cưới được hơn một tháng rồi. Vì có vẻ như nàng có ý định ở lại, ta cũng có thể cho phép nàng gọi ta bằng tên thánh. Được hơn hẳn, dù ở bất kỳ mức nào, so với ‘tên cục súc.’”

“Em yêu chàng, Sebastian.” Nàng nói.

“Ta cũng khá là thích nàng,” chàng nói.

“Cực kỳ thích,” nàng sửa lại.

Chiếc áo ngủ của nàng đang trượt xuống khỏi vai. Chàng vội vàng kéo nó lên. “Cực kỳ cũng khá là đúng từ đấy.” Chàng liếc xuống nơi của quý của chàng đang khuấy động bên dưới chiếc. “Chúng ta nên lên gác thật nhanh và đi ngủ luôn. Trước khi cảm giác thích thú của ta phồng lên một mức độ quá đáng.”

“Đi ngủ thẳng mới là quá đáng,” nàng nói. Nàng trượt tay lên và đi vào chỗ mờ ra của áo ngủ của chàng, vuốt ve trên ngực chàng. Những cơ bắp ở đó siết lại và rung lên, và những mạch đập rộn ràng lao xuống phía dưới.

“Nàng đã kiệt sức từ sự thử thách vừa rồi,” chàng nói, nuốt xuống một tiếng rên. “Bên cạnh đó, ta chắc chắn rằng nàng hẳn phải bầm tím ở hàng trăm chỗ. Nàng không muốn một tên cục súc nặng mười lăm xton (96kg) phập phồng phía trên nàng đâu.”

Nàng vạch ngón tay qua núm vú chàng.

Chàng ghen thờ.

“Chàng có thể phụng phỡn bên dưới em,” nàng nói êm ái.

Chàng tự bảo mình hãy lờ đi những gì nàng vừa nói, nhưng hình ảnh ấy dâng lên trong tâm trí chàng, và cây gậy của chàng cũng nhô lên hăm dọa cùng nó.

Đã một tháng kể từ khi nàng bảo chàng rằng nàng yêu chàng. Đã một tháng kể từ khi nàng thực sự mời mọc chàng, thay vì đơn thuần hợp tác. Dù sự hợp tác có nhiệt tình đến mấy, chàng cũng nhớ những lời đề nghị trắng trợn của nàng nhiều gần bằng chàng nhớ ba từ quý giá kia.

Bên cạnh đó, chàng chỉ là một con thú.

Mà chàng đã kích động như một con voi được phát dục rồi.

Chàng nhấc nàng ra khỏi bàn. Chàng có ý định đặt nàng xuống, bởi vì mang nàng đi sẽ thân mật quá mức nguy hiểm. Nhưng nàng không để bị đặt xuống. Nàng níu lấy cánh tay chàng và quấn chân quanh eo chàng.

Chàng cố không nhìn xuống, nhưng chàng không thể dừng được.

Chàng nhìn thấy cặp đùi trắng mềm mại quấn quanh chàng, thoáng thấy những lọn xoắn sẫm màu, mượt mà ngay dưới dải dây lưng đã không còn giữ được bộ váy ở đúng vị trí một cách lịch thiệp nữa.

Nàng hơi nhích đi, và chiếc áo ngủ lại trượt khỏi vai nàng lần nữa. Nàng trượt một cách tay, rồi cánh tay kia ra khỏi những ống tay áo lỏng lẻo. Chiếc áo ngủ thanh nhã trở thành một miếng lụa vô dụng đu đưa ở eo nàng.

Mỉm cười, nàng đưa tay lên quấn quanh cổ chàng. Nàng cọ bộ ngực trắng trẻo, rắn chắc của mình lên phần mở ra của chiếc áo ngủ của chàng, và nó tránh đường. Hai ngón đôi nữ tính ấm áp ấn sát vào da chàng.

Chàng xoay người, quay lại bàn và ngồi sụp xuống đó.

“Jess, làm thế quái nào mà ta trèo lên gác trong tình trạng này được?” chàng hỏi khàn khàn. “Làm thế nào mà một thằng đàn ông có thể nhìn thẳng được khi nàng làm những chuyện như thế với hắn cơ chứ?”

Nàng liếm cái hõm ở họng chàng. “Em thích hương vị của chàng,” nàng thăm thài. Nàng kéo đôi môi hé mở của mình lên trên xương đòn của chàng. “Và cảm giác của làn da chàng trên miệng em. Và mùi hương của chàng... của xà phòng, nước hoa, và đàn ông. Em yêu đôi bàn tay to lớn, ấm áp của chàng... và cả cơ thể to lớn, ấm áp của chàng nữa... và cả cái không lồ, đang đập rộn ràng -”

Chàng kéo đầu nàng lên và ấn miệng mình vào miệng nàng. Nàng hé ra ngay lập tức, mời chàng vào.

Nàng là một phụ nữ tinh quái, nguy hiểm, nhưng hương vị của nàng thật tươi mới và trong lành. Nàng có vị như mưa, và chàng ngấu nghiến nàng. Chàng hít hà hương cúc hòa lẫn với hương thơm ngát mà chỉ là của riêng nàng. Chàng lần theo hình dáng thanh nhã của nàng bằng đôi bàn tay to lớn, sẫm màu của mình... đường thẳng duyên dáng ở cổ nàng, đường dốc mềm yếu ở vai nàng, đường cong lụa lả ở ngực nàng với hai núm cứng nhắc, sẫm màu của nó.

Chàng nằm duỗi dài ra trên bàn, và kéo nàng lên trên chàng, và lần theo những đường nét nữ tính ấy lần nữa bằng miệng và lưỡi chàng.

Chàng vuốt ve dọc xuống bờ lưng mềm mại, dẻo dai và khớp tay chàng vào đường nối uốn lượn từ vòng eo mảnh mai tới chỗ phồng ra dịu dàng của hông nàng.

“Em đang nằm gọn trong tay chàng,” nàng thờ dốc bên tai chàng. “Em yêu chàng đến phát điên lên được. Em muốn chàng quá nhiều.”

Giọng nói êm dịu, khàn khàn với đam mê, rung lên trong đầu và ca vang trong huyết quản chàng, và xoay vần điệu nhạc điên cuồng của nó xuyên khắp trái tim chàng.

“Sono tutta tua, tesoro mio,” chàng trả lời. “Ta là của nàng tất cả, báu vật của ta.”

Chàng ôm lấy đôi hông ngọt ngào của nàng và nâng nàng lên trên vật đàn ông của chàng... và rên lên khi nàng hướng dẫn chàng vào trong nàng. “Oh, Jess.”

“Tất cả là của em.” Nàng hạ xuống, từ tốn, xuống mũi giáo của chàng.

“Chúa ơi.” Khoái cảm lan đi khắp người chàng, sắc nhọn và nóng đến trắng xóa. “Oh, chúa ơi. Ta sẽ chết mất.”

“Tất cả là của em,” nàng nói.

“Phải. Hãy giết ta đi, Jess. Làm lại lần nữa đi.”

Nàng nhòe dậy và lại trượt xuống, với cùng sự chậm rãi tra tấn ấy. Một tia chớp nữa. Thiêu đốt. Mê say.

Và chàng nài nỉ thêm nữa. Nàng trao cho chàng nhiều hơn, lèo lái chàng, kiểm soát chàng. Chàng muốn như vậy, bởi vì tình yêu mới là thứ thống trị chàng, hạnh phúc mới là thứ xiềng xích chàng. Nàng là chiếc chìa khóa đam mê của cơ thể chàng, chủ nhân yêu dấu của trái tim chàng.

Khi cuối cùng cơn bão cũng tan đi, run rẩy khi dừng lại, nàng ngã xuống vòng tay chàng, chàng ôm nàng thật chặt bên trái tim đập rộn rã mà nàng thống trị... nơi bí mật mà chàng đã chôn giấu quá lâu nên thỉnh thoảng trong ngực chàng.

Nhưng chàng không muốn những bí mật ấy thêm chút nào nữa. Giờ thì chàng có thể nói những từ ấy. Thật dễ dàng biết bao, khi mà tất cả những gì từng bị đóng băng và chôn vùi sâu bên trong chàng lại tan ra và sục sôi, tươi mới như những dòng suối Dartmoor vào mùa xuân.

Với một tiếng cười run run, chàng nhắc đầu nàng lên và nhẹ nhàng hôn nàng.

“Ti amo,” chàng nói. Và nó mới thật đơn giản đến nỗi bực làm sao khiến chàng phải nói lại lần nữa, lần này bằng tiếng Anh. “Ta yêu nàng, Tess.”

Nếu tình yêu không tràn ra trong cuộc sống của chàng, chồng nàng thông báo cho Jessica một lúc không lâu sau, chàng hẳn đã phạm phải một sai lầm mà chàng sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

Mặt trời đang nhích dần lên sau chân trời khi họ quay trở lại phòng ngủ lớn, nhưng Dain chưa sẵn sàng để đi ngủ cho đến khi những sự kiện tối hôm ấy được làm rõ, giải thích và giải quyết ổn thỏa.

Chàng nằm ngửa, nhìn chăm chăm lên những con rồng vàng trên vòm giường. “Trong tình trạng chính mình thật hồ đồ,” chàng nói, “ta bị buộc phải thấy rõ một người đàn ông mới thật dễ dàng – đặc biệt là những kẻ có trí khôn hạn chế như Vawtry – có thể sa mình vào bùn lầy.”

Trong vài câu khinh mạn, chàng kể cho nàng nghe những nghi ngờ của chàng về vai trò của Beaumont trong tấn hài kịch Paris, và làm thế nào mà sự hằn học ấy còn tiếp diễn. Jessica không ngạc nhiên lắm. Nàng đã luôn xem Beaumont là một người đặc biệt khó chịu và tự hỏi tại sao vợ hắn không bỏ rơi hắn từ lâu rồi.

Tuy nhiên, nàng lại vừa ngạc nhiên vừa thích thú trước cách tiếp cận vấn đề của chồng nàng. Đến lúc Dain miêu tả xong phương pháp mới mẻ trong việc giải quyết với cả Vawtry và Beaumont bản bựa, Jessica đã cười đến không ngừng lại được.

“Oh, Sebastian,” nàng thở dốc. “Chàng quá xấu xa. Em sẽ cho đi bất kỳ thứ gì để nhìn thấy vẻ mặt của Beaumont khi hắn ta đọc được thư cảm ơn của Vawtry,” nàng lấp bắp. Rồi nàng lại quay về với những tiếng úi trời ơi.

“Chỉ nàng mới tán thưởng vẻ hài hước của tình huống này thôi,” chàng nói khi nàng đã im lặng.

“Và cả sự khéo léo của nó nữa chứ,” nàng nói. “Vawtry, Charity – thậm chí cả tên Beaumont hằn học đó – tất cả đều được giải quyết, sắp xếp ổn thỏa trong có vài phút. Và không cần chàng nhắc đến một ngón tay.”

“Ngoài trừ phải đếm hời phiếu,” Dain nói. “Nó làm ta tốn tiền đấy, nhớ chứ?”

“Vawtry sẽ biết ơn chàng cả đời,” nàng nói. “Anh ta sẽ lao đến tận cùng thế giới để làm những gì chàng bảo. Và Charity sẽ hài lòng, bởi vì cô ta đã được an bài một cách thoải mái với một người đàn ông tôn thờ cô ta. Đó là tất cả những gì cô ta muốn, chàng biết đấy. Một cuộc sống xa hoa biếng nhác. Đó là lý do cô ta sinh Dominick.”

“Ta biết. Cô ta đã nghĩ ta sẽ trả cô ta năm trăm đồng một năm.”

“Em đã hỏi làm sao mà cô ta lại đi tới cái kết luận lố lăng đó được,” Jessica nói. “Cô ta kể cho em rằng đó là khi tất cả những nhân vật tai to mặt lớn đều đến dự đám tang của cha chàng. Vài quý ông đã mang theo nhân tình của mình đi cùng và sắp xếp cho họ ở những quán trọ gần đó. Cùng với những tin đồn khác của Luân Đôn, Charity đã nghe thấy những câu chuyện – đã được thổi phồng, không nghi ngờ gì – về sự ổn định và trợ cấp hàng năm được trao cho những đứa con hoang bất hợp pháp của các quý tộc. Cô ta đã bảo em đó là lý do cô ta không áp dụng những biện pháp phòng tránh thông thường với chàng và Ainswood, và là lý do, để khi mà cô ta thấy mình mang thai, cô ta không có những biện pháp phá thai.”

“Nói cách khác, một ả điếm ngu ngốc khác đã đặt cái ý nghĩ ấy vào đầu cô ta.”

“Charity đã nghĩ tất cả những gì cô ta phải làm là có một đứa trẻ, và cô ta sẽ không bao giờ phải làm việc nữa. Năm trăm bảng là một khoản tiền không tương đối với cô ta.”

“Điều đó giải thích vì sao cô ta lại êm thấm quá dễ dàng với một nghìn năm trăm bảng của nàng,” Dain vẫn dán mắt vào lũ rồng. “Nàng biết điều đó, dù vậy nàng vẫn đe dọa sẽ đưa cô ta tẩm biếu tượng của ta.”

“Nếu em phải tự mình giải quyết với cô ta, em không thể mạo hiểm để cô ta tạo ra một cách tượng xấu xí trước mặt Dominick,” Jessica giải thích. “Giống như chàng, thằng bé cũng cực kỳ nhạy cảm và giàu cảm xúc. Những thiệt hại cô ta có thể gây ra với chỉ vài từ trong ít phút có thể phải mất hàng năm trời mới sửa chữa được. Nhưng có chàng ở đó, hiểm họa đó giảm xuống đáng kể. Tuy nhiên, em vẫn thích cô ta ra đi lặng lẽ hơn. Đó là lý do em đưa cho Phelps một khoản tiền hối lộ.”

Dain xoay người và kéo nàng vào vòng tay chàng. “Nàng đã làm đúng, Jess ạ,” chàng nói. “Ta nghi ngờ chuyện mình có thể xoay sở với cả một đứa bé ốm yếu và bà mẹ gào thét của nó cùng một lúc. Tay ta đã đầy ứ – cả hai luân – và trí óc ta lấp đầy chuyện của thằng bé.”

“Chàng đã ở đó vì nó,” nàng nói, vuốt ve khuôn ngực cứng rắn, ấm áp của chàng. “Papa to lớn, mạnh mẽ của nó đã ở đây vì nó, và đó là tất cả những gì quan trọng lúc này. Nó đã ở nhà. Nó an toàn. Chúng ta sẽ chăm sóc cho nó.”

“Nhà.” Chàng nhìn xuống nàng. “Đó là vĩnh viễn.”

“Phu nhân Granville đã nuôi dưỡng hai đứa con hoang của chồng mình – theo như chính lời đi cô ấy – cùng với những đứa con hợp pháp của chính họ. Những đứa con ngoài giá thú của công tước xứ Devonshire đã lớn lên trong chính nhà ông ấy.”

“Và nữ hầu tước Dain có thể làm tất cả những gì cô ấy muốn và có thể thêm quan tâm những người khác nghĩ gì,” chồng nàng nói.

“Em không ngại bắt đầu gia đình của mình với một cậu bé tám tuổi,” nàng nói. “Người ta có thể giao tiếp với trẻ con ở tuổi đó. Chúng gần như là thành người rồi.”

Vào lúc ấy, như thể để minh họa, một tiếng rống rất không loài người xé rách buổi sáng sớm tĩnh lặng.

Dain tách ra khỏi nàng và bật dậy ở tư thế ngồi.

“Thằng bé đang gặp ác mộng, thế thôi,” Jessica nói, cố kéo chồng nàng nằm xuống. “Mary đã ở với thằng bé rồi.”

“Tiếng mèo gào đó phát ra từ phòng tranh,” chàng trườn ra khỏi giường.

Trong lúc chàng mặc áo ngủ của mình vào, Jessica nghe thấy một tiếng rống chói tai khác nữa... đến từ phòng tranh, như Dain nói. Nàng cũng nghe thấy những tiếng khác nữa. Những giọng khác. Và tiếng nện. Và những bước thỉnh thoảng yếu ớt từ những bước chân vội vã.

Dain đã chân trần chạy ra ngoài trong khi Jessica vẫn còn đang cố gỡ mình ra khỏi đồng ga gối. Nàng nhanh chóng mặc áo ngủ của mình, đi dép lê và chạy vội theo sau chàng.

Nàng thấy chàng đang đứng ngay ngoài cửa, cánh tay khoanh lại trên ngực, nét mặt chàng thật bí hiểm trong lúc chàng quan sát một cậu bé tám tuổi trần truồng chạy về hướng cầu thang phía nam, ba người hầu vội vã chạy theo sau.

Dominick chỉ cách lối vào có vài feet khi Joseph bất thành linh xuất hiện ở đó. Cậu bé ngay lập tức quay người và chạy lại hướng cậu bé đã đến, lách qua những người lớn đang cố tóm lấy cậu và cười ngặt nghẽo khi họ bị trượt.

“Có vẻ như con trai ta là một người dậy sớm,” Dain nói ôn tồn. “Ta tự hỏi Mary đã cho thằng bé ăn sáng gì không biết? Thuốc súng à?”

“Em đã bảo chàng rằng thằng bé nhanh kinh khủng mà,” Jessica nói.

“Nó đã chạy qua ta cách đây một giây,” Dain nói. “Nó đã nhìn thấy ta. Nhìn thẳng lên ta và cười – những tiếng rít đó là tiếng cười, nàng sẽ nhận thấy – và không hề ngừng sai bước. Nó đã lao nhanh về cửa phía bắc, dừng lại nửa giây ngăn ngùi để thò đầu ra ngoài – quay lại, và chạy về hướng khác. Ta kết luận rằng nó muốn sự chú ý của ta.”

Nàng gật đầu.

Dain sai bước vào phòng tranh. “Dominick,” chàng nói, mà không hề cao giọng.

Dominick phóng mình vào một hốc tường. Dain đi theo thằng bé, lời nó ra khỏi đồng rèm cửa nó đang cố treo lên, và quăng thằng bé qua vai chàng.

Chàng mang Dominick quay lại phòng ngủ chính, rồi vào phòng thay đồ.

Jessica đi theo họ chỉ đến phòng ngủ. Nàng có thể nghe thấy tiếng gầm gừ của chồng nàng và những tiếng la thất thanh của con trai chàng, nhưng không thể đoán ra từ gì.

Khi họ bước ra khỏi phòng thay đồ vài phút sau đó, Dominick đang mặc một trong những cái áo sơ mi của cha cậu bé. Nếp ly phía trước kéo dài quá eo cậu bé, trong khi cả hai ống tay áo thì lè xuống tận thảm.

“Đây là áo của Papa,” Dominick nói với nàng đầy tự hào. “Nó quá lớn. Nhưng cháu không thể hờ mông -”

“Ồ trần,” Dain sửa lại. “Con không nhắc đến phần sau của mình khi các quý cô hiện diện. Cũng như con không được chạy quanh với tay tung tủy trên trời – dù cho thật vô cùng thích thú khi nghe những tiếng phụ nữ sùng sốt rú âm lên. Bên cạnh đó, con sẽ không làm âm ỉ vào lúc tờ mờ sáng khi phu nhân của ta và ta đang cố đi ngủ.”

Sự chú ý của Dominick ngay lập tức quay trở lại cái giường khổng lồ. Mắt cậu bé mở to. “Có phải đó là cái giường lớn nhất trên thế giới không, Papa?”

Cậu bé đẩy ống tay áo của mình lên và túm lấy hai nắm tay đầy vải đang căng phồng lên quanh đôi chân gầy nhảnh của cậu, chạy lon ton tới chỗ cái giường và nhìn nó chằm chằm.

“Đây là cái giường lớn nhất trong nhà,” Dain nói. “Vua Charles đệ nhị đã từng ngủ trên cái giường này. Khi có vua đến thăm, người ta phải cho ông ấy cái giường lớn nhất.”

“Cha đã cho một em bé vào trong cô ấy trong cái giường này à?” Dominick hỏi thăm, hướng thẳng ánh mắt vào bụng Jessica. “Mama nói cha đã cho con vào bụng mẹ trong cái giường lớn nhất thế giới. Bây giờ có một em bé ở trong đó à?” cậu bé gặng hỏi, chỉ tay.

“Phải.” Đức hầu tước nói. Quay đi khỏi người vợ sùng sốt của mình, chàng đi tới cái giường và bế bổng con trai lên. “Nhưng đó là một bí mật. Con phải cam đoan với cha rằng con sẽ không kể cho bất kỳ ai cho đến khi ta cho phép. Con sẽ hứa chứ?”

Dominick gật đầu. “Con hứa.”

“Ta biết sẽ rất khó khăn khi giữ một bí mật thú vị như vậy,” Dain nói. “Nhưng ta sẽ đền bù cho con. Để đáp lại cho sự giúp đỡ đặc biệt đó, ta sẽ để con là người làm mọi người bất ngờ với tin tức ấy. Thế là công bằng, phải không nào?”

Sau khi nhanh chóng suy ngẫm về vấn đề đó, Dominick lại nhướn đầu lên xuống.

Đến giờ đã rõ ràng là hai người đàn ông không có rắc rối gì trong việc giao tiếp. Cũng rõ ràng là Dominick, với cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, đều nằm gọn trong bàn tay to lớn của papa. Và người cha biết rõ điều đó.

Dain cười tự phụ với cô vợ đang bối rối của chàng, rồi mang con trai chàng ra ngoài.

Chàng quay trở lại một mình giây lát sau, vẫn đang mỉm cười.

“Chàng quá tự mãn về bản thân mình,” nàng nói khi chàng tiến đến gần nàng.

“Ta có thể đếm,” chàng nói. “Chúng ta đã cưới năm tuần và nàng vẫn chưa biện hộ về tình trạng khó chịu một lần nào.”

“Còn quá sớm để nói,” nàng nói.

“Không, không đâu.” Chàng bế bổng Jessica lên dễ dàng như với con trai và đưa nàng về giường. “Đủ dễ để tính toán mà. Một nữ hầu tước màu mỡ cùng với một hầu tước trắng kiện bằng một tên nhóc, đầu đó giữa lễ rước nển và lễ truyền tin.”

Chàng không đặt nàng xuống, mà ngồi xuống trên mép đệm, nâng niu nàng trong cánh tay mạnh mẽ của chàng.

“Thật quá nhiều khi hy vọng em có thể làm chàng ngạc nhiên,” nàng nói.

Chàng cười. “Nàng luôn làm ta ngạc nhiên, Jess, kể từ ngày ta gặp nàng. Bất kỳ lần nào ta quay lại, lại có thứ gì đó đập vào mặt ta. Nếu đó không phải là một cái đồng hồ khiêu dâm hay một biểu tượng hiếm có, thì lại là một khẩu súng – hay người mẹ bị hiểu nhầm đáng thương của ta – hay đứa con trai tinh nghịch của ta. Đã có những lần ta bị thuyết phục rằng mình không hề cưới một phụ nữ, mà là một cái máy khiêu gọi. Ít nhất thì điều đó còn có thể hiểu được.” Chàng cài một lọn tóc lác lổ ra sau tai nàng. “Chẳng hề đáng ngạc nhiên tí nào khi hai con người với lòng thèm khát nhục dục vô độ lại tạo ra một đứa bé. Điều đó hoàn toàn tự nhiên và hợp lý. Nó không làm tổn thương tính đa cảm mềm yếu của ta tí nào.”

“Đó là những gì chàng nói bấy giờ.” Nàng mỉm cười với chàng. “Nhưng khi em bắt đầu phình ra và trở nên u ám, nóng nảy, các dây thần kinh của chàng sẽ trở nên hoàn toàn căng thẳng. Và khi việc sinh nở bắt đầu, và chàng nghe em gào thét, chửi rủa và ước gì chàng cút xuống -”

“Ta sẽ cười,” chàng nói. “Vì ta là một tên cục súc tán tạt lương tâm.”

Nàng với tay lên vuốt ve cái cằm tự phụ của chàng. “Ah, vậy thì, ít nhất chàng là một tên cục súc đẹp trai. Và giàu có. Và mạnh mẽ. Và trắng kiện nữa.”

“Đã đến lúc nàng thấy được mình may mắn đến thế nào rồi đấy. Nàng đã cưới người đàn ông trắng kiện nhất thế giới.” Chàng cười toe toét, và trong đôi mắt chàng, đen tối như tội ác, nàng nhìn thấy ác quỷ bên trong chàng cười cợt. Nhưng chàng là ác quỷ của nàng, và nàng yêu chàng đến phát điên lên được.

“Ý chàng là kẻ kiêu ngạo nhất,” nàng nói.

Chàng cúi đầu xuống cho đến khi cái mũi vĩ đại của chàng Usignuolo lù lù cách mũi nàng có một inch. “Kẻ trắng kiện nhất,” chàng lặp lại quả quyết. “Nàng chậm chạp đến đáng khinh nếu đến giờ nàng còn chưa học được điều đó. May mắn cho nàng, ta là vị gia sư kiên nhẫn nhất. Ta sẽ chứng minh điều đó cho nàng.”

“Sự kiên nhẫn của chàng ư?” nàng hỏi.

“Và cả sự trắng kiện của ta nữa. Cả hai. Hết lần này đến lần khác.” Đôi mắt đen của chàng lấp lánh. “Ta sẽ dạy cho nàng một bài học mà nàng sẽ không bao giờ quên.”

Nàng lỏng các ngón tay của mình vào tóc chàng và kéo miệng chàng đến miệng nàng. “Tình yêu xấu xa của em,” nàng thâm thi. “Em rất thích được thấy chàng cố gắng.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Hầu Tước Phóng Đãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.